

Giới thiệu Nghiêng Người Gặp Định Mệnh

Thể loại: Hiện đại

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Độ dài: 104 chương

Đình Lạc Lạc đối phỏng với người bạn tốt của mình, không ngờ đối phải phỏng "có quý"

Bên trong tủ âm tường có một "oan hồn", khi thì khóc lúc thì huyền ảo. Vì vậy cô quyết định đục xuyên qua bức tường ngăn, ai ngờ lại thấy người đàn ông đứng trước mặt.

Tà Sâm vốn là người phong lưu, lại kim ốc tàng kiều. Không dễ dàng đuổi được tình cũ đi, lại nghe thấy tiếng người đục tủ âm tường của anh, sau đó là thấy một cô gái tay cầm búa. Nếu như cô đã xuyên qua tường, vậy thì ở chung đi.

Ở chung? Đình Lạc Lạc lắc đầu thành trống lắc. Người đàn ông kia hỏi cô: "Cô có muốn viết tiểu thuyết kiếm tiền nuôi gia đình hay không?"

Viết tiểu thuyết, Đình Lạc Lạc suy nghĩ: "Được rồi, vậy thì "ở chung" đi. Chi là ở chung mà thôi...!"

Hoa hoa công tử Tà Sâm vừa nghe, thấy cô gái xấu hổ đỏ mặt, lập tức cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đình Lạc Đà, tớ đối với cậu

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Khi Đình Lạc Lạc nói muốn đổi nhà, Nguyên Vi vọt lên nói: "Tớ và cậu đối đi." Đình Lạc Lạc sinh nghi. Gần đây quan hệ giữa cô và Nguyên Vi không tốt, nếu không có Giang Tiêu, cô cũng không cùng ăn cơm với tiểu nhân này?

Tay Nguyên Vi còn chưa hạ xuống: "Đình Lạc Đà, tớ và cậu đối phỏng đi." Đình Lạc Lạc bất mãn lắm lắm: "Không cho phép gọi tớ là Lạc Đà nữa."

Giang Tiêu nói với Đình Lạc Lạc: "Lạc Lạc, nhà Nguyên Vi cũng tốt. Đường đi lại cũng tốt, các thiết bị lắp đặt cũng được." Nói xong, lại nói với Nguyên Vi: "Nhà Lạc Lạc cũng được, yên tĩnh lại sạch sẽ."

Đình Lạc Lạc nghe Giang Tiêu nói xong, oán giận mở miệng: "Cách vách có hàng xóm mới, suốt ngày cầm với cả cô, làm gì còn yên tĩnh nữa chứ?"

Nguyên Vi lại nhắc tay: "Vì vậy cậu mới muốn đổi phỏng sao? Vậy tớ với cậu đối đi, cậu không hiểu âm nhạc mới cầm thấy âm ỉ, tớ thì biết, tớ không sợ." Đình Lạc Lạc liếc Nguyên Vi một cái: Cậu biết âm nhạc? Mỗi bài quốc ca còn không thuộc, cũng kêu biết âm nhạc?

Giang Tiêu lại hoà giải: "Lạc Lạc, đối với cậu ấy đi. Thay đổi hoàn cảnh, cuộc sống sẽ có thêm nhiều niềm vui hơn, cậu cũng có thêm nhiều cảm hứng hơn." Đình Lạc Lạc dao động rồi. Cảm hứng của cô đã khô kiệt rồi. Làm một tiểu thuyết gia, mà tòa soạn muốn sa thải cô, độc giả cũng càng ngày càng ăn nói thiếu lễ độ, nói tiểu thuyết của cô chỉ cần đọc chương 7 là có thể đoán được chương 70 rồi. Đình Lạc Lạc cảm thấy tủi thân, những độc giả này từng nói với cô dù sông cạn đá mòn cũng không thay tâm đổi dạ, quay lưng liền giương thương múa kiếm với cô. Đình Lạc Lạc cũng không phục, muốn tuyên bố, nếu có ai đọc chương 7 mà có thể đoán được chương 70 thật thì, Đình Lạc Lạc tối đây sẽ rời khỏi giới tiểu thuyết. Không ngờ, bạn tốt Giang Tiêu lại thật sự làm được. Vì thế, Đình Lạc Lạc đành phải chôn vùi lời nói kia vào trong bụng. Đình Lạc Lạc thở dài: Cuộc đời của tiểu thuyết gia thật quá ngắn.

Nguyên Vi lại châm ngòi thổi gió: "Đúng đó, đúng đó, Lạc Đà, bây giờ Trường Giang sáng sau đê sáng trước, nếu cậu không còn cảm hứng, thì thật sự phải chào tạm biệt." Hai tay Đình Lạc Lạc vỗ bàn, đứng lên: "Tên tớ không phải Lạc Đà!"

Đình Lạc Lạc và Nguyên Vi bất hòa là chuyện gần hai năm trước.

Nguyên Vi cũng là một tiểu thuyết gia, người xưa có câu, cùng ngành là oan gia. Ngày xưa, Đình Lạc Lạc và Nguyên Vi cùng dựng cờ hiệu "thiên đường tiểu thuyết thiếu nữ" trên diễn đàn. Ngày hôm nay, tiểu thuyết tình ái của Nguyên Vi dễ bán, mà Đình Lạc Lạc cô lại phải chào tạm biệt. Đình Lạc Lạc mua một quyển tiểu thuyết của Nguyên Vi, giữa những hàng chữ xích lửa, tình cảm mãnh liệt, phóng túng kia, mỗi câu chữ đều khiến cô mặt đỏ tai hồng. Cô thêm hai chữ vào trên Nguyên dưới Vi: Hạng ba. Đình Lạc Lạc nói không nên lời, trừ "hạng ba" ra, cô cũng chỉ có thể nói "hạ lưu".

Giang Tiêu gặp tình huống này, lại nháy ra: "Tớ nói này Nguyên Vi, cậu gọi là Lạc Lạc thì cậu cũng đâu mất miếng thịt nào." Nguyên Vi không phục: "Lạc Đà thì làm sao? Tớ gọi cậu là Lạc Đà cậu sẽ rơi mất miếng thịt nào sao? Lạc Đà chịu được đói, chịu được khát, rất lợi hại."

Đình Lạc Lạc quay mặt rời khỏi nhà ăn, nghĩ thầm rằng nếu tớ mà chịu được đói, chịu được khát thì cũng không cần ăn không cần uống. Nguyên Vi thấy thế, nói: “Sao lại nóng nảy như vậy?” Nói xong, cũng quay mặt đi. Còn lại một mình Giang Tiêu, bỏ tiền, tính tiền.

Thường ngày vào lúc này Giang Tiêu sẽ đột nhiên yêu Viên Kiệt hơn. Khi Giang Tiêu mới vừa tròn hai mươi tuổi, Viên Kiệt đã cưới cô về. Sau khi Giang Tiêu tốt nghiệp, đổi tới 13 nơi công tác, mới phát hiện bản thân chỉ thích hợp làm bà chủ gia đình, vì thế sau đó, cô giống như sâu mọt đục khoét Viên Kiệt. Viên Kiệt là nhà thiết kế, Giang Tiêu nói: “Sao mỗi ngày chỉ cần đùa nghịch với mấy hòn đá, cây cỏ mà cũng có thể kiếm được tiền nhỉ?” Không phục không phục, chỉ là quả thật tiền trong bóp của Giang Tiêu kiếm được đều từ mấy hòn đá cây cỏ đó.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trong nhà kia có quỷ

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Sau khi Đình Lạc Lạc về đến nhà, ngăn người nhìn máy tính. Hôm nay là ngày phải giao bản thảo, trên máy tính lại chưa có gì, mà tòa soạn báo thúc giục cũng không thúc giục, chắc là muốn tìm người khác, thay cô viết tiếp những chương sau. Đình Lạc Lạc thở dài: Cũng được, cũng được, dù cho tôi đã dốc hết tâm huyết, vậy mà trong mắt độc giả cũng chỉ là qua loa cho xong.

Cách vách lại leng keng cạch cạch. Đình Lạc Lạc ở nơi hẻo lánh, chính là vì một chữ “Tĩnh”. Không ngờ, lại có một người hàng xóm âm ỉ như vậy. Nơi này có hai căn hộ một khu, trừ cô ra còn có sinh vật sống thứ hai nữa chứ. Đình Lạc Lạc đơn thương độc mã, ngay cả sức lực đi gõ cửa kháng nghị cũng không còn. Người “thợ rèn” kia nghe cũng không nghe, vẫn cứ đánh. Đình Lạc Lạc ủ rũ đi tới.

Điện thoại Đình Lạc Lạc vang lên. Cô nhào lên, tưởng rằng tòa soạn báo thúc giục bản thảo. Đáng tiếc, bên kia nói: “Lạc Đà, à, không, Lạc Lạc, tớ là Nguyên Vi.”

Trong lòng Lạc Lạc râm râm trầm xuống, hỏi: “À..., chuyện gì?”

Bên Nguyên Vi truyền đến tiếng gõ bàn phím, Lạc Lạc cảm khái: Thật sự là người thì bận đến chết, người thì rảnh rồi đến chết.

Nguyên Vi nói: “Đổi phòng đi. Cậu đến chỗ tớ thăm quan xem, nếu cậu cảm thấy thích hợp, thì chúng ta đổi.”

Tên “thợ rèn” kia suốt ngày đánh, như là muốn lật tung nóc nhà lên vậy. trong lòng Đình Lạc Lạc không nở: “Cậu có muốn tới chỗ tớ xem trước hay không? Thật sự âm ỉ chết người.”

Nguyên Vi tùy tiện: “Không cần, tớ không sợ âm ỉ. Hơn nữa, Nhà Xuất Bản thúc giục bản thảo cũng đã đến cửa nhà tớ thúc giục, tớ đâu dám ra ngoài?”

Trong lòng Đình Lạc Lạc chưa xót: Bạn chết cậu đi.

Nguyên Vi ở trung tâm thành phố, cao ốc tên là “Thiên Viên”. Nguyên Vi ở tầng hai, cửa sổ cách âm hiệu quả lại tốt, cho nên Đình Lạc Lạc cũng không cảm thấy râm rĩ. Khi Nguyên Vi mới vừa chuyển tới chỗ này, phí một khoản lớn để trang hoàng một lần, khi đó, Đình Lạc Lạc cảm thấy, quá xa hoa, quá thực như kẻ có tiền Kim Ốc Tăng Kiêu vậy. Mà lúc này cũng chưa được bao lâu, Nguyên Vi lại muốn tặng chỗ đó cho cô. Mặc dù Đình Lạc Lạc không thích xa hoa, nhưng càng không thích tên thợ rèn kia.

Đình Lạc Lạc hỏi: “Cậu thật sự muốn đổi với tớ? Nhưng cậu sẽ chịu thiệt....”

Nguyên Vi gạt đầu như giả vờ, nói: “Đổi, đổi thật.”

Nói đổi liền đổi. Hai ngày sau, Nguyên Vi lái xe chuyển đồ đạc của mình đến chỗ Đình Lạc Lạc, lại lái xe chuyển đồ của Đình Lạc Lạc đến chỗ mình, hai lượt qua lại, liền đại công cáo thành.

Nguyên Vi ở trong nhà mới của mình sôi nổi: “Tiếng đàn thật hay, muốn khiêu vũ cũng không cần mở nhạc nữa.” Đình Lạc Lạc đau đầu, giao chìa khóa cho Nguyên Vi liền muốn rời đi.

Nhưng, sau khi Nguyên Vi đưa chìa khóa nhà mình cho Đình Lạc Lạc, thần bí hỏi: “Lạc Đà, cậu có tin trên đời có quỷ hay không?”

Đình Lạc Lạc lơ đãng: “Không tin.”

Nguyên Vi thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Thật tốt quá. Cậu biết không? Tớ lại tin, mà còn, tớ cảm thấy trong nhà tớ sẽ có.”

Đình Lạc Lạc mở to hai mắt nhìn: “Cho nên cậu mới muốn đổi với tớ.”

Nguyên Vi lại sôi nổi: “Dù sao cậu cũng không tin, không tin thì sẽ không sợ.”

Khi Đinh Lạc Lạc mở cửa nhà mới của mình ra, l.m.t.l.q.d, hai tay run rẩy. Cô mở cửa sổ ra, để cho ánh mặt trời và gió êm dịu thổi vào. Nhìn bốn phía chung quanh, cũng không biết là quý sẽ ở đâu trong cái nơi trang hoàng xa hoa như thế này. Đinh Lạc Lạc nghĩ: Nhất định là Nguyên Vi viết quá nhiều máy tính tiết giết người báo thù, trong lòng có quý.

Giang Tiêu gọi điện thoại cho Đinh Lạc Lạc: “Đến nhà mới, có linh cảm mới hay không?”

Lúc này Đinh Lạc Lạc mới nghĩ đến, chính mình vẫn là Tiểu thuyết gia. Mấy ngày không động não, sao viết. Đinh Lạc Lạc uể oải: “Không có. Có lẽ tôi phải tìm công việc mới.”

Giang Tiêu thở dài: “Ai, Lạc Lạc, cậu cũng thật sự tội nghiệp. Ba mẹ cũng không có, đàn ông cũng không có, nếu viết tiểu thuyết cũng không được, thì bát com cũng không còn.”

Đinh Lạc Lạc càng uể oải, ngắt điện thoại của Giang Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nữ quỷ đang khóc

Kỳ thật, Đinh Lạc Lạc còn một người bà nội 90 tuổi bị Giang Tiêu và Nguyên Vi gọi là "Lão yêu tinh".

Khi Đinh Lạc Lạc mười tuổi, ba mẹ Đinh Lạc Lạc ra ngoài tổ chức kỷ niệm 12 năm kết hôn của họ, ba Đinh uống rượu, lại vẫn cố ý lái xe, vì thế hai người họ cứ như vậy lên trời làm chim liền cánh.

Bà nội Đinh khóc hai ngày, rồi nói với Đinh Lạc Lạc: "Bọn nó ra đi thoải mái, chúng ta cũng phải sống thật thoải mái. "

Khi Đinh Lạc Lạc mười hai tuổi đã vào cùng trường ngồi cùng lớp với Giang Tiêu, một năm sau, Nguyên Vi chuyển đến, ba người thành bạn bè. Giang Tiêu và Nguyên Vi nhất trí cho rằng bà nội Đinh càng sống càng khỏe mạnh, càng sống càng yêu cách ăn mặc, vì thế đã gọi bà là "lão yêu tinh". Bà nội Đinh nghe vậy, lại còn dương dương đắc ý.

Trời tối Đinh Lạc Lạc lên giường ngủ. Giường của Nguyên Vi thật mềm, Đinh Lạc Lạc cảm thấy giống như mình đang nằm trên một đám mây vậy. Đáng tiếc, một trận gió thổi tới, đám mây tan ra, Đinh Lạc Lạc rớt xuống. Đinh Lạc Lạc xuống giường, đóng cửa sổ, lại nằm ngủ tiếp.

Hiệu quả cách âm của cửa sổ này thật tốt, trong phòng im ắng, Đinh Lạc Lạc còn có thể nghe thấy tiếng bụi rơi xuống đất. Mà đúng lúc này, tiếng khóc của một người phụ nữ lại truyền tới. Đinh Lạc Lạc giật mình một cái ngồi dậy, trong lòng bàn tay thấm mồ hôi. Khẽ định có người phụ nữ đang khóc, "anh anh", kéo dài. Đinh Lạc Lạc lui đến góc giường, nghĩ thầm rằng: Mình đường đường là Lạc Đà đối không chết, khát không chết, bây giờ lại bị Nguyên Vi tính kế mà chết.

Tiếng khóc của người phụ nữ kia càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, Đinh Lạc Lạc dựng thẳng lỗ tai cũng không nghe thấy. Một đêm này Đinh Lạc Lạc co rút thành một cục, khi trời tờ mờ sáng, mới thở phào một hơi, ngủ tiếp đi.

Rốt cuộc tòa soạn hạng ba kia cũng gọi điện thoại tới. Chủ biên Điều nói: "Tôi nói này, Đinh Lạc Lạc, cô rất bình thân nha, có phải không cần bát com này nữa rồi phải không?"

Đinh Lạc Lạc bị cuộc điện thoại này đánh thức, mơ hồ hỏi: "Ông là ai? Tôi cần bát com nào?"

Đối phương quát to: "Tôi là chủ biên Điều."

Tiếng quát này, l.m. t.l.q.d, kéo Đinh Lạc Lạc từ trên giường xuống đất. Chủ biên Điều là người đàn ông trung niên điển hình, bụng to, ít tóc, đeo mắt kiếng gọng vàng, suốt ngày mày cứ nhăn chặt, làm như một ngày kiếm được tỷ bạc vậy. Đinh Lạc Lạc lẩm bẩm: "Chủ biên, chủ biên, ngài cho tôi thêm một lần cơ hội nữa đi."

Giọng điệu đối phương chậm lại: "Chuyện này, tôi nói này, Lạc Lạc, cô có thể bắt kịp thời đại một chút, viết ít tiểu thuyết người lớn được hay không? Mấy loại tiểu thuyết tình yêu thiếu nữ cô viết, hiện nay không lưu hành."

Đinh Lạc Lạc lại lẩm bẩm: "Được rồi, chủ biên, tôi sẽ thử xem."

Chủ biên Điều lại quát to một câu: "Nắm chặt thời gian, người ta bây giờ cũng đã ra ngoài đường hết cả rồi, cô lại vẫn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao thế hả? "

Đinh Lạc Lạc vẫn không mở máy tính ra. Cô đi thẳng đến nhà mình, nhà mới của Nguyên Vi.

Nguyên Vi đang ăn bánh mì, tay đánh bàn phím, Đình Lạc Lạc nhìn vụn bánh mì rơi vào khe bàn phím của Nguyên Vi. Đình Lạc Lạc đi thẳng vào vấn đề: "Vi sao trong phòng cậu lại có tiếng phụ nữ khóc?"

Nguyên Vi cắn răng một cái, nửa cái bánh rơi trên bàn phím: "Cậu cũng nghe thấy sao?" Nguyên Vi lại tiếp tục nói: "Có lúc là khóc, có lúc là kêu, có lúc lại như cãi nhau."

Đình Lạc Lạc thả bước đi tới đi lui: "Sao cậu lại thuê căn nhà như thế chứ?"

Nguyên Vi nhặt bánh mì trên bàn phím lên, tiếp tục ăn: "Làm sao tớ biết được chứ? Khi tớ thuê nó, không nghe thấy bất cứ tin ma quỷ gì cả mà."

Đình Lạc Lạc suy nghĩ: Cũng đúng. Giá một phòng ở "Thiên Viên" đều cao đến tận trời, có thông tin nói nó tốt, có thông tin nói nó không tốt, nhưng chưa bao giờ nghe nói có ma quỷ.

Đình Lạc Lạc lại hỏi: "Quý kia đã có bao lâu rồi?"

Nguyên Vi vừa đánh bàn phím vừa nói như việc không liên quan đến mình: "Không lâu, cũng ** ngày rồi."

Sau khi Đình Lạc Lạc giả làm động tác đánh Nguyên Vi xong, thì rời đi. Nguyên Vi đứng cũng không đứng, chỉ nói một câu: "Đi thông thả."

Đình Lạc Lạc nhìn hàng xóm một cái, tên "thợ rèn" kia chưa hoạt động, không gian thật yên tĩnh. Đình Lạc Lạc ảo não: Bản thân chuyển đến nhà ma, tên "thợ rèn" này cũng muốn lười biếng sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lần đầu gặp mặt

Edit: Lăng Mộ Tuyết

Người phụ nữ cời quần áo, người đàn ông cũng cời quần áo. Đình Lạc Lạc viết được một đoạn lại ngán người. Chủ biên Diêu muốn tiểu thuyết người lớn, vì thế Đình Lạc Lạc đề cho nam nữ cùng cời quần áo.

Trương Gia Minh gọi điện thoại tới cho Đình Lạc Lạc: "Lạc Lạc, anh muốn mời em ăn cơm."

Đình Lạc Lạc từ chối: "Tôi không đói."

Trương Gia Minh còn nói: "Vậy anh mời em xem phim."

Đình Lạc Lạc nói: "Tôi không muốn ra ngoài."

Trương Gia Minh không nản lòng: "Anh đến nhà em nhìn em chút có được hay không?"

Đình Lạc Lạc quyết tâm: "Không được, tôi muốn đi ngủ."

Trương Gia Minh là cháu nội của bạn tốt của bà nội Đình Lạc Lạc. Từ nhỏ anh ta đã đối xử với Đình Lạc Lạc như công chúa, đáng tiếc, trong mắt Đình Lạc Lạc, Trương Gia Minh cũng chỉ là một người bình thường. Đuôi mắt phải của Trương Gia Minh có một nốt ruồi, Đình Lạc Lạc cảm thấy nó giống như con ruồi, khi còn bé, còn dùng gậy đập ruồi đập anh ta. Trương Gia Minh hơn Đình Lạc Lạc bốn tuổi, vừa tròn 28 tuổi, làm một giáo viên dạy hóa học tại một trường trung học, mắt thấy học trò của mình đều đã có đôi có cặp, anh ta không thể chịu nổi, mấy ngày gần đây liên tiếp hẹn Đình Lạc Lạc làm cái này làm cái kia, nhưng mỗi lần câu trả lời của Đình Lạc Lạc đều bao hàm chữ: Không.

Trong lòng Đình Lạc Lạc không yên nằm xuống ngủ. Đèn cô cũng không dám tắt, nhưng nữ quý này lại vẫn đến. Tiếng khóc của nữ quý kia kéo thật dài, giống như theo bốn phương tám hướng kéo tới vậy, Đình Lạc Lạc cảm thấy tóc gáy đều dựng thẳng đứng lên. Qua một lúc lâu sau, nữ quý kia lại nói: "Anh có tin không, em chết một lần nữa cho anh xem."

Đình Lạc Lạc hít một ngụm khí lạnh, nghĩ thầm rằng: Là quý, quả thật là quý, không thì làm sao có thể nói "Chết một lần nữa"? Đình Lạc Lạc cảm thấy tui thân cực kỳ, an phận thủ thường sống hơn hai mươi năm, vì sao hôm nay lại bất hạnh đi thăm một nữ quý chết lần thứ hai chứ?

Tui thân quá, Đình Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy tiếng của nữ quý kia truyền ra từ tủ âm tường. Cô chân không xuống đất, đi tới tủ âm tường. Tiếng khóc của nữ quý kia càng ngày càng gần, chân Đình Lạc Lạc dấn trên mặt đất. Cô sợ hãi tiến thêm một bước, trong tủ âm tường kia sẽ vươn móng tay trắng ra, bắt cô đi, rồi phun ra một đồng xương trắng.

Nghĩ đến điều này, Đình Lạc Lạc nhảy lên ba bước trở về trên giường. Nữ quý kia dần dần yên tĩnh lại, Đình Lạc Lạc lại có một đêm trần trọc.

Sáng sớm, hai vành mắt của Đinh Lạc Lạc thâm đen đi ra ngoài. Cô nói với chủ quán: "Tôi muốn mua một thanh sắt, một cái kim".

Đinh Lạc Lạc đến gần tủ âm tường, nhanh chóng lấy thanh sắt đâm xuyên qua cửa tủ, lại nhanh chóng dùng cái kim kẹp chặt. Lại nhảy xa ba bước, Đinh Lạc Lạc tự nhận trên giường là nơi an toàn nhất, dùng lực, lôi kéo thanh sắt mở cửa tủ ra. Đinh Lạc Lạc mở to hai mắt nhìn, trong tủ âm tường vắng vẻ trống không, không nhuộm bụi trần.

Đinh Lạc Lạc lại đến cửa hàng ngày đó bán cho Đánh Lạc Lạc hai món đồ một lần nữa. Cô mua một cái búa.

Đinh Lạc Lạc ôm búa thì thâm bên tủ âm tường: "Hôm nay tôi cho cô ra ngoài, cô có oán thì đi báo oán, có thù thì đi báo thù, báo xong rồi, thì mau chóng đi đầu thai." Nói xong, Đinh Lạc Lạc đập một búa xuống.

Mồ hôi của Đinh Lạc Lạc rơi như mưa, lmtlqd, đầu tiên sẽ đục tấm gỗ của tủ âm tường trước, sau đó sẽ đục một lớp tường gạch. Không ngờ, tấm gỗ của tủ âm tường kia lại nứt ra, mà tường gạch, lại không thấy. Đinh Lạc Lạc nhìn qua khe hở của tấm gỗ, bên phải, bên trái, đều là tường, chỉ có sau tấm gỗ bị cô đục thủng là không có tường. Đinh Lạc Lạc nghĩ: Nữ quỷ nhỏ gầy này, lại ở một nơi dài và nhỏ như vậy sao?

Tấm ván gỗ kia không hề kiên cố, Đinh Lạc Lạc còn không tốn một giọt mồ hôi đã có thể bỏ nát nó ra. Đinh Lạc Lạc lui về phía sau, nhìn tấm gỗ sau tủ âm tường này: Nửa bên trái có tường, nửa bên phải cũng có tường, chỉ có mỗi chỗ này, bởi vì không có tường mà bị đập lõm xuống. Đinh Lạc Lạc lại đi vào tủ âm tường, duỗi tay chạm vào chỗ lõm xuống kia. Bên trong chỉ có duy nhất tấm ván gỗ này, Đinh Lạc Lạc gõ thùng thùng hai tiếng, có vẻ như bên trong trống rỗng.

Có bảo tàng. Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Đinh Lạc Lạc. Cô nghĩ thầm: Nói vậy đó là một mật thất, mà trong mật thất chắc là có bảo tàng. Đinh Lạc Lạc lại dùng búa. Chỉ một lúc sau, đột nhiên trước mắt có ánh sáng. Đinh Lạc Lạc bị hoảng hốt nhắm chặt mắt, lại vẫn nghĩ thầm rằng: Vàng, bảo thạch. Đáng tiếc, lúc Đinh Lạc Lạc mở mắt ra, lại phát hiện ánh sáng kia là ánh nắng. Mà dưới ánh nắng, còn có một người đàn ông đang đứng.

Người đàn ông kia đứng ngược sáng, chỉ nhìn thấy bóng dáng. Đinh Lạc Lạc chỉ thấy hai tay anh ta đặt trước ngực, hai chân vừa thẳng lại vừa dài. Đinh Lạc Lạc nhìn kỹ, phòng của người đàn ông kia, giống phòng của cô như đúc. Đầu cô kêu ông ông. Mật thất? Bảo tàng? Chẳng qua là cô dùng búa, đục thủng tường nhà hàng xóm, tấm gỗ thứ hai vừa mới được đục thủng, chính là tủ âm tường nhà hàng xóm. Đinh Lạc Lạc khó xử, không biết nên lui về phía tủ âm tường nhà mình, hay nên chui sang tủ âm tường nhà hàng xóm, nắm chặt tay anh ta mà giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Người phụ nữ quăng búa

Edit: Lăng Mộ Tuyệt

Tà Sâm cảm thấy phụ nữ là loại động vật hay thay đổi. Ngay từ đầu, tất cả đều môi hồng răng trắng, nhưng ngày vui luôn ngắn, rồi sẽ biến thành mồm to như bồn máu. Cho nên, Tà Sâm luôn luôn phủ nhận chính mình là “hoa hoa công tử” trong miệng phụ nữ kia. Anh chắc chắn, là vì người phụ nữ trước thay đổi, cho nên anh mới không thể không phân ra một phần tình cảm đến trên người người phụ nữ khác.

Tà Sâm thường lên án với Hách Tuấn: “Cậu ngừng lại xem, răng nanh trong cái mồm to như bồn máu kia nhe ra, bảo cậu phải hôn như thế nào đây chứ?”

Hách Tuấn bất bình thay phụ nữ. Oanh oanh yến yến bên người Tà Sâm quả thực khiến người ta giận sôi, nhưng có tình, lmt.lqd, anh lại vẫn cảm thấy là phụ nữ bức bách. Giống người phụ nữ vừa khóc vậy, Tà Sâm liền cảm thấy khuôn mặt cô hung dữ.

Hách Tuấn nói: “Chẳng lẽ cậu hi vọng người phụ nữ bị cậu đuổi ra ngoài cửa, còn có thể vui rạo rức địa thu dọn chăn đệm?”

Tà Sâm vẫn cảm thấy có lý: “Đúng vậy, như vậy ít nhất cô ta sẽ khiến tên lưu hạ như tớ có một ấn tượng tốt.”

Mà trên thực tế, không chỉ nói ấn tượng tốt, phàm là người phụ nữ có thể khiến Tà Sâm lưu lại ấn tượng, cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Giống người phụ nữ vừa mới bị Tà Sâm đuổi đi này vậy, ngay cả Tà Sâm họ của cô cũng đã quên không còn một mảnh, chỉ nhớ rõ cô ta tên Lynda.

“Thiên Viên” là sản nghiệp Tà gia. Ba Tà Sâm - Tà Áp, vào ba mươi năm bước chân vào lĩnh vực bất động sản, mà “Thiên Viên” có mười hai khu trung cư trong thành phố B.

Trong mười hai khu trung cư đó, Tà Sâm đều có một căn hộ.

Hách Tuấn nói móc anh: “Chỗ nào cậu cũng giữ một căn hộ, cậu cho rằng bác Tà đang mời quản lý cho cao ốc sao?”

Tà Sâm nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Chính xác. Tớ muốn chú ý chăm sóc theo dõi, bảo vệ không cho những kẻ phá hoại của công kia có cơ hội.”

Hách Tuấn phối hợp nói: “A..., hiểu rồi. Cậu là nằm vùng.”

Bên trong phòng mỗi phòng của Tà Sâm, là một người phụ nữ khác nhau ở. Mà trong “Thiên Viên” này, là chỗ ở của Lynda.

Lynda là người mẫu, chụp mấy tấm ảnh bia tạp chí, làm quảng cáo cho mấy nhãn hiệu khổng lồ tên, lại cạy giả lên mặt. Tà Sâm tán thưởng xương quai xanh của Lynda, thâm thúy mà lại trắng nõn nà. Anh thường rót rượu đỏ vào hõm xương quai xanh của Lynda, dùng cái miệng nhỏ mút uống. Lynda vì bị ngứa mà cười đến run rẩy hết cả người, Tà Sâm cảm thấy cô cực kỳ gọi cảm.

Sau khi Lynda vào “Thiên Viên” ở, đại khái là một tuần Tà Sâm sẽ đến một lần. Tủ âm tường bị Lynda nhét quần áo đến một giọt nước cũng không thể lọt qua. Mà Lynda vẫn hồn nhiên với Tà Sâm: “Đã lâu rồi người ta chưa mua quần áo rồi.”

Tà Sâm sẽ quảng phát cho Lynda một sấp tiền mặt lớn, mặc kệ cô mua cái gì, mặc cái gì, Tà Sâm thờ ơ, dù sao anh chỉ quan tâm xương quai xanh của cô mà thôi.

Cho đến một ngày, trong căn hộ “Thiên Viên” này xuất hiện một đôi bít tất kiểu nam không phải của Tà Sâm.

Lynda quý biện: “Nó là người ta mua cho ba.”

Tà Sâm cười to: “Cô mua một đôi bít tất đã dùng rồi tặng cho ba cô?”

Lynda ‘bùm’ quỳ ở trên mặt đất: “Anh tha thứ cho em một lần có được hay không?”

Tà Sâm sai người đến, mở cửa, tổng quần áo Lynda trong tủ âm tường vào bao tải, ném ở trước người cô ta.

Lynda lại chạy đến tủ âm tường, nắm chặt cửa tủ âm tường nói: “Đừng, đừng đuổi em đi.”

Tà Sâm sập cửa mà đi, quảng xuống một câu: “Lần sau lúc tôi tới, đừng để tôi gặp lại cô.”

Lynda khóc suốt suốt, tự trách không thôi. Vì sao lại không thể chịu sự cô đơn trong vài ngày qua, vì sao lại uống phí xương quai xanh chỉ có ở trên trời này.

Khi Tà Sâm trở lại đó, Lynda vẫn ở đây. Cô mặc quần áo trẻ vai, đẹp không sao tả xiết.

Tà Sâm nhìn về phía xương quai xanh của cô, cảm thấy giống cái hồ hút tiền. Anh lạnh lùng nói: “Biến, lập tức cắt.”

Lynda giật lấy dao gọt trái cây, làm bộ cắt cổ tay, lại bị Tà Sâm đoạt được, Lynda bị vung ra ngã ngồi ở trước tủ âm tường. Tà Sâm ném dao trên mặt đất, vẫn một chữ kia: “Cắt.”

Lynda vẫn muốn lấy dao, hét to: “Anh có tin hay không, em chết lại một lần cho anh xem.”

Tà Sâm cười lạnh, nói: “Mời.” Lynda cầm dao, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Lynda dọn đồ đạc đi. Tà Sâm gọi điện thoại cho Hách tuần: “Có phải bên ngoài luôn nói về những chuyện tiêu cực của tớ với những kiểu phụ nữ đặc biệt hay không?”

Hách Tuần bị nhiều mộng đẹp, hàm hồ nói: “Thế nhân khó tránh khỏi đồng tình phụ nữ, cậu hãy rộng lượng chút đi.”

Tà Sâm từ bỏ, ngẫm lại mình cũng đã sớm một mối với tình yêu rồi, cũng không sợ phải rộng lượng hơn nữa.

Trời tờ mờ sáng, Tà Sâm mới bắt đầu sinh buồn ngủ. Thế nào biết, mới vừa chợp mắt, thì nghe thấy tiếng binh binh bành bành. Mặt Tà Sâm lộ vẻ tức giận: Hộ bên kia làm vậy như vậy, động thổ động đến trên đầu Thái tử rồi. Lại chỉ thấy, toàn bộ tủ âm tường đều run rẩy theo. Tà Sâm xuống giường, mở cửa tủ âm tường ra, tiếng kích cách vang càng lúc càng điên tai. Hai tay Tà Sâm ôm trước ngực, đứng cách tủ âm tường hai bước, nhìn lưng tủ.

Lập tức, lưng tủ vỡ ra, gỗ vụn theo tiếng nhao nhao rơi xuống. Tà Sâm nhìn chăm chú, chỉ thấy một người phụ nữ trong tay cầm búa, đang dáo dác nhìn anh. Tà Sâm tỉnh té vừa thấy, người phụ nữ kia đang đứng trong một cái tủ âm tường, mà vị trí phòng tủ âm tường kia, giống hệt bên anh. Tà Sâm không khỏi tán thưởng: Hàng xóm này nhìn như yếu đuối, lại quăng búa, đục đến tận nhà tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nghiêng người đi qua

Đình Lạc Lạc dáo dác ở phía sau, híp mắt cười trừ một cái: “Xin chào, tôi, tôi là hàng xóm của anh. Quấy rầy anh sớm như vậy, thật xấu hổ. Tôi, tôi đi trước.” Nói xong, Đình Lạc Lạc rời khỏi tủ âm tường của mình, đóng cửa tủ lại. Đình Lạc Lạc dựa người vào cửa, tìm đập thành thịch như muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

Tà Sâm bật cười. Người phụ nữ này, thật sự buồn cười. Sau khi vung búa thông tú âm tường của hai bên, lại giống không có chuyện gì mà trở về, lại còn đóng cửa tú âm tường của mình. Đóng cửa tú có ích lợi gì? Tú này lại không có khóa, anh đường đường là Tà Sâm một đầu ngón tay cũng có thể mở.

Tà Sâm đến gần tú âm tường, nhìn khắp. Lúc này mới phát hiện, sau tú âm tường, một người lớn có thể chui vừa, cũng không có tường. Chẳng trách người phụ nữ kia có thể một mình phá qua đây, chẳng qua là bỏ hai tấm ván gỗ mà thôi. Tà Sâm lại đi vào tú âm tường, duỗi thẳng cánh tay gõ gõ cửa tú của Đinh Lạc Lạc. Vừa gõ, đột nhiên bản thân cảm thấy cực kỳ buồn cười. Chuyện này là gì đây? Tà Sâm tiếng tăm lừng lẫy vậy mà lại chui vào tú âm tường nhà mình để gõ cửa tú âm tường nhà hàng xóm?

Lưng Đinh Lạc Lạc dựa vào tú âm tường bỗng nhiên vang lên hai tiếng thùng thùng, sợ tới mức cô lập tức nhảy ra xa vài bước. Đinh Lạc Lạc muốn hỏi “Là ai”, nhưng lại nghĩ, có thể là ai? Đinh Lạc Lạc lại muốn nói “Mời vào”, nhưng suy nghĩ lại, mời anh vào từ tú âm tường của tôi? Đang ở thế khó xử, lmt.lqd, Tà Sâm đã không mời tự đến rồi. Anh đẩy cửa tú ra, đi qua tú âm tường của Đinh Lạc Lạc, đi đến trước mặt cô.

Quần áo Tà Sâm dính bụi tường. Tú kia chỉ rộng 30 cm, làm cho anh chỉ có thể nghiêng người đi qua. Tà Sâm lại cảm thấy buồn cười, có ảo giác như đi xuyên tường.

Rốt cuộc Đinh Lạc Lạc cũng thấy rõ Tà Sâm. Vóc dáng anh rất cao, khiến cô ngưỡng mộ. Ánh mắt anh cực kỳ động lòng người, nhìn qua vững như bảo thạch lại như là có thể nhỏ ra nước. Cằm của anh lại quá sắc nhọn, giống người phụ nữ quyến rũ, may mắn còn có râu, mới có vẻ rất mạnh mẽ.

Tà Sâm hơi hơi vuốt cằm: “Hàng xóm của tôi, cô có thể cho tôi một lời giải thích hay không?”

Đinh Lạc Lạc tay phải nắm tay trái, ngập ngừng nói: “Tôi, tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Tôi, tôi cho là có oan hồn, muốn thả cô ta ra ngoài. Kết quả, lại nhìn thấy anh.”

Tà Sâm chán nản: “Cô đang nói tôi là oan hồn sao?”

Đinh Lạc Lạc liên tục xua tay: “Không không không, là nữ quỷ, tôi thường nghe thấy cô ta khóc.”

Tà Sâm bưng tỉnh đại ngộ: khi anh quăng hết quần áo của Lynda ra, đó cũng chỉ là hai tấm gỗ mỏng, cũng không ngăn được tiếng gào khóc của Lynda.

Đinh Lạc Lạc còn nói: “Tôi cũng không biết, vì sao bức tường lại bị vỡ ra như vậy. Tôi, tôi không muốn đục thủng tú âm tường của nhà anh đâu.” Về phần bức tường, ngay cả Tà Sâm cũng thật sự không biết xảy ra chuyện gì.

Tà Sâm tùy tiện ngồi trên sofa của Đinh Lạc Lạc, tay vô tình đụng phải nội y mà Đinh Lạc Lạc đang định mang đi giặt. Máu ở lòng bàn chân Đinh Lạc Lạc cũng đã vọt tới trên đầu, cô giật lấy nội y, giấu ở phía sau. Tà Sâm lại cảm thấy Đinh Lạc Lạc rất buồn cười. Có quá nhiều người phụ nữ hòa thân quay tới quay lui trước mặt anh, hiện giờ lại có một người, vì một bộ nội y mà đỏ mặt.

Đinh Lạc Lạc lo sợ mà cả lăm “Anh, anh đi về trước đi. Tôi, tôi sẽ đi tìm người đến sửa chữa.” Nói xong, cô đã mở cửa phòng ra.

Tà Sâm đứng dậy: “Cái cô gọi là nữ quỷ, kỳ thật là em họ của tôi. Nhưng bây giờ cô ta chuyển đi rồi, cho nên cô sẽ không bị quấy rầy nữa.”

Đinh Lạc Lạc lại nói: “Anh xác định? Anh không thấy bức tường này, có lẽ thật sự có liên quan với ma quỷ hay sao?”

Tà Sâm vừa nghe, lưng lại toát ra một tia hàn ý.

Tà Sâm vừa đi ra khỏi cửa phòng Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc lập tức đóng cửa. Không ngờ, cửa lại bị gõ vang. Đinh Lạc Lạc mở cửa, Tà Sâm nói: “Tôi không mang chìa khóa, tôi nghĩ, tôi đi từ đâu thì nên về đó.” Nói xong, anh chỉ chỉ tú âm tường. Đinh Lạc Lạc bất đắc dĩ, lại để cho Tà Sâm tiến vào.

Tà Sâm lại nghiêng người, vượt qua hai cái tú âm tường, đi qua bức tường, về tới phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trái phải địa sản

Edit: Thanh Hưng

Đinh Lạc Lạc đi tới đi lui ở trong phòng, thỉnh thoảng liếc về phía tú âm tường, chỉ sợ có một người đàn ông đột nhiên chui ra. Gọi điện thoại cho chỗ sửa chữa của nhà trọ thì không có ai nhận, Đinh Lạc Lạc rất buồn bực.

Tà Sâm không để cho Đinh Lạc Lạc thất vọng, anh thật sự lại chui ra, ngay cả cửa cũng không gõ. Đinh Lạc Lạc cảm thấy trái tim mình lqd sẽ không chịu nổi nữa. Tà Sâm đi ra khỏi tú âm tường của Đinh Lạc Lạc: “Còn chưa biết tên của cô. Tôi tên là Tà Sâm.” Đinh Lạc Lạc ôm điện thoại, nhỏ giọng

nói: "Đình Lạc Lạc." Tả Sâm gật đầu một cái, hỏi: "Cô gọi điện thoại cho ai?" Đình Lạc Lạc lại cá lăm: "Sửa, sửa chữa. Chỉ là không có ai nhận." Tả Sâm nhú nhú mày, dí sát mặt mình lại gần mặt của Đình Lạc Lạc: "Cô...cô nói chuyện, là, không phải là có vấn đề chứ?" Mặt Đình Lạc Lạc lại đỏ lên, trái tim làm việc quá tích cực, máu không có chỗ nào lưu thông nên dồn hết lên mặt. Đình Lạc Lạc nói: "Không có, không thành vấn đề." Tả Sâm cười to: "Thật không biết, tên cô là Đình Lạc, hay là Đình Lạc Lạc." Đình Lạc Lạc nóng lòng: "Lạc Lạc, hai, hai chữ Lạc."

Tả Sâm chưa từng thấy người phụ nữ nào như Đình Lạc Lạc, không chút phấn son, tóc dài đen nhánh tựa như tơ lụa nghiêng về một Lee.qu.yy.do.mn bên, móng tay màu hồng nhạt tự nhiên, mặc váy màu xám tro nhạt bằng vải bông và quần tất màu xám thẫm. Cổ tay và mắt cá chân của cô cũng cực kỳ mảnh khảnh, thể mà lại vung được búa. Tả Sâm nghĩ đến đáng về lúc cô hoảng hốt đầu búa ở phía sau, không nhìn được lại cười ra tiếng. Đình Lạc Lạc khốn hoặc: tù âm tường cũng hồng rồi, còn cười cái gì mà cười.

Mặt của Tả Sâm lại đột nhiên phóng đại ở trước mắt Đình Lạc Lạc, eo của Đình Lạc Lạc không tự chủ mà cong về phía sau. Tả Sâm nói: "Chuyện sửa chữa, giao cho tôi đi. Tôi biết người chỗ sửa chữa, sẽ được giảm giá." Đình Lạc Lạc dùng sức gật đầu một cái: "Được, vậy đến lúc đó, anh đưa hóa đơn cho tôi, tôi sẽ trả tiền cho anh." Tả Sâm giống như thấy vùng đất mới: "Ôi, cô có thể nói chuyện bình thường à." Trái tim Đình Lạc Lạc lại đưa máu lên mặt.

Đình Lạc Lạc lại nhìn Tả Sâm xuyên tường trở về phòng của anh.

Lúc chín giờ đúng Tả Sâm tới nhà họ Tả xử lý "Trái phải địa sản". Sở dĩ Tả Ấp ba của Tả Sâm đặt tên cho nơi này là "Trái phải", ý là nhà họ Tả có khả năng sở hữu toàn bộ sản nghiệp ở hai bên trái phải. Chỉ là Tả Sâm nói: "Thật ra thì, người chính là bên trái cũng muốn mua, mà bên phải cũng muốn mua." Tả Ấp cười to: "Không tệ, ý này không tồi."

Cho dù Tả Sâm thường thường bận về việc...trong trăm khóm hoa, nhưng cũng không đại biểu, anh chính là con nhà giàu không làm việc đàng hoàng. Vài địa sản nhà họ Tả, đều là khu vực do Tả Sâm nhìn trúng.

Tả Sâm ngồi ở bên trong phòng làm việc của mình, dùng bút gỗ từng cái từng cái lên bàn làm việc. Thư ký gõ cửa, đưa tới một ly cà phê: "Tả tiên sinh, mười giờ ngài hẹn trang hoàng gia nghệ Lương tiên sinh, đừng quên đấy." Nói xong, cô ta vút cho Tả Sâm một cái mị nhãn. Tả Sâm cũng trả lại một ánh mắt: "Có Sally thân ái cô lúc nào cũng nhắc nhở tôi...tôi muốn quên cũng không quên được." Sally lắc lắc cặp mông tròn trịa đi về phía cửa, Tả Sâm lại gọi cô ta lại: "Ai, Sally, lấy tài liệu về kiến trúc "Thiên Viên" cho tôi."

Trang hoàng gia nghệ Lương Hữu Tề là nhà thiết kế nội thất riêng của Tả Sâm. Mỗi một gian nhà của Tả Sâm, đều do cậu ta thiết kế trang hoàng. Lương Hữu Tề gần hai mươi ba tuổi, là người dự thi trong cuộc tranh tài trang hoàng do "Trái phải địa sản" tổ chức bốn năm trước. Bị thua trong trận chung kết, lý do là ngủ quên không đến trận chung kết ngày đó, nhầm thời gian. Trong bốn năm, Lương Hữu Tề vẫn là một tiểu tốt không có tiếng tăm gì, chỉ là một người được Tả Sâm thưởng thức.

Lương Hữu Tề đặc biệt thích màu sắc tươi đẹp, trong gian phòng mà cậu ta trang hoàng, giấy dán tường cũng là màu sắc sắc sỡ, rêu rao giống như quần áo của cậu ta. Mà Tả Sâm đặc biệt thích cô gái tươi đẹp, anh sắp xếp các cô ấy ở trong các tác phẩm của Lương Hữu Tề, cảm thấy cực kỳ phù hợp. Rèm cửa sổ tơ lụa th.anh.hư.ng.leq.uyd.on nở đầy hoa, gió vừa thổi qua đèn thủy tinh lập tức rung động, còn có bốn tám hai người hình tròn. Tả Sâm ngồi trong đó, những người phụ nữ tươi đẹp sẽ vây quanh, bỏ đến trên người anh, ngay cả một ngón tay anh cũng không cần cử động.

Tả Sâm hẹn Lương Hữu Tề đến, là vì để cho cậu ta trang hoàng lại gian phòng "Thiên Viên" một lần nữa. Anh không chấp nhận trong gian phòng kia có dấu vết của Lynda.

#Thanh Hưng: ham hố vì tên hay /T=T/

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tả Sâm thay đổi chủ ý

Edit: Thanh Hưng

Đình Lạc Lạc trở về nhà cũ của nhà họ Đình thăm bà nội. Nhà họ Đình có ba gian nhà trệt, một mảnh sân, bốn phía còn có một số tha.nh.ung nhà trệt của những nhà khác, một số sân. Nốt khu nhà ở cũ này, bị Phủ Thị Chính thành phố B liệt vào "Văn vật"*, nếu ai động tới một viên ngói một viên gạch ở đây, người đó sẽ bị chính phủ xử lý.

*văn vật = di vật văn hóa

Bà nội Đình đang chơi mát chược với các bà cụ hàng xóm, một bàn bốn người, cộng lại đã hơn ba trăm tuổi, nhị ngũ bát vạn lại ăn lại đụng cực kỳ vui mừng. Đình Lạc Lạc mang cái ghế băng lại ngồi ở sau lưng bà nội. Bà nội Đình nói: "Lạc nhi, lại gầy." Đình Lạc Lạc qua loa một tiếng: "Oh." Nghĩ thầm từ lúc con vào cửa, con mắt của ngài cũng chưa từng rời khỏi bàn bài, ngài là nghe ta gầy, hay là nghe thấy ta gầy? Bà nội Đình còn nói: "Lạc nhi, tiền đủ tiêu sao?" Đình Lạc Lạc lại đáp một tiếng: "Vâng." Nghĩ thầm vốn đặt cuộc trên bàn mát chược này của ngài đều là con tài trợ, cần gì phải quan tâm túi tiền của con có trống hay không trống.

Đình Lạc Lạc hôn một cái lên những nếp nhăn trên mặt bà nội Đình, vậy là được rồi. Bà nội Đình từ trước đến giờ mặt chườc l.e.q.quy.d.don là thứ nhất, cháu gái thứ hai, trong phạm vi mười dặm, không ai không biết, không ai không hiểu.

Giang Tiêu hẹn Đình Lạc Lạc ăn cơm trưa, Đình Lạc Lạc nói: "Được, hôm nay tớ mời." Giang Tiêu nói thẳng: "Thôi đi, tình hình kinh tế của cậu rất túng thiếu. Để cho cậu mời, lương tâm của tớ sẽ lo lắng không yên." Đình Lạc Lạc kiên trì: "Tớ mời. Chỉ là, cậu phải trả lời tớ mấy vấn đề."

Sally lại lắc lắc cặp lông mày tròn trịa đưa tư liệu "Thiên Viên" đến trên bàn Tả Sâm, ngón trỏ thoa son móng tay màu hồng còn mê người mà xẹt qua tài liệu. Tả Sâm nói: "Cảm ơn, thân ái." Sally lại để lại một mị nhân, mới uốn éo đi ra ngoài.

Bản vẽ thiết kế của "Thiên Viên" lại không quá bình thường, từ âm tường giữa bức tường của hai nhà cũng không khác thường. Tả Sâm suy nghĩ một chút cũng cảm thấy vậy, nếu là từ lâu trên bản vẽ này đã có này đã có một đoạn tường không giải thích được, chẳng lẽ anh lại không biết không hiểu, lặng lẽ ngồi chờ tới lúc tiêu bắt điểm thoát nhìn có vẻ trôi gà không chặt kia xoay búa đục thông hai phòng hay sao.

Cho đến lúc Lương Hữu Tề đến, Tả Sâm vẫn còn nhìn chăm chăm bản vẽ ngăn người.

Lương Hữu Tề mặc quần bó màu tím, giày da nhọn trắng như tuyết giống như mũi khoan. Tả Sâm che mắt: "Hữu Tề à, cậu có thể ăn mặc nghiêm chỉnh một chút hay không? Ngày ngày giống như Ngưu Lang ra vào phòng làm lqđ việc của tôi, người không biết sẽ nghĩ tôi thế nào ha?" Lương Hữu Tề ngồi xuống, bắt chéo hai chân: "Ít bình phẩm tôi từ đầu đến chân đi. Nói đi, lại là cái lồng chim kia?" Ngón tay che mắt của Tả Sâm lộ ra một đường nhỏ: "'Thiên Viên'. Tôi chuẩn bị đổi chim rồi." Lương Hữu Tề đứng dậy: "Ngày mai đi, hôm nay tôi muốn nghỉ ngơi." Tả Sâm xi mũi coi thường: "Lại nghỉ ngơi? Xem ra trả lương cho cậu quá cao." Lương Hữu Tề đuổi cái lưng mời nói: "Cao hơn nữa tôi cũng đáng được nhận."

Đình Lạc Lạc mời Giang Tiêu ăn mì thịt bò. 16 khối hai tô mì, hơn nửa bốn khối một đĩa thức ăn nhỏ, hai người ăn đến nổi mồ hôi đầm đìa. Giang Tiêu quệt quệt nướn: "Nói đi, muốn hỏi tớ cái gì?" Đình Lạc Lạc chậm rãi tiến l.equ.yd.on tới bên tai Giang Tiêu: "Cậu và Viên Kiệt, buổi tối, sẽ làm cái gì hả?" Giang Tiêu nhủ nhủ mảy: "Buổi tối? Có thể làm gì? Xem ti vi, ngủ." Đình Lạc Lạc lắc đầu như trống lắc: "Không phải, là sau khi xem ti vi, trước khi ngủ, làm gì hả?" Giang Tiêu "Ồ" một tiếng thật dài: "Cậu là hỏi vận động trên giường à?" Con người Đình Lạc Lạc nhìn trái nhìn phải, chỉ sợ câu "vận động trên giường" của Giang Tiêu bị người khác nghe được.

Điện thoại của Giang Tiêu vang lên, cô ấy "A lô" một tiếng, lại "À" ba tiếng, lập tức cảm túi xách đứng lên. Cô ấy nói: "Lạc Lạc, việc gấp, tớ đi trước. Vận động trên giường hôm nào tớ sẽ kể cho cậu." Nói xong, lập tức lqđ chạy đi để lại một vệt khói. Đình Lạc Lạc đưa tay ra nhưng ngay cả một sợi tóc của cô ấy cũng không bắt được.

Trên đường về nhà, đột nhiên Đình Lạc Lạc lo lắng: sẽ có có kẻ trộm ra vào từ âm tường của cô, lấy trộm hết đồ đạc trong nhà cô hay không? Lúc ra cửa cô quá vội vã, nhớ khóa cửa phòng, cũng không nhớ khóa cửa tủ. Đình Lạc Lạc đi như bay, chạy trở về nhà.

Tất cả đồ đạc trong nhà đều còn nguyên. Đình Lạc Lạc nhẹ chân nhẹ tay mở từ âm tường ra, nhìn thấy đoạn tường, và từ âm tường đen ngòm nhà Tả Sâm. Người này, lại vẫn chưa tìm người tới sửa chữa. Người này tên là gì? Tả cái gì? Vóc dáng thật là cao, mắt cũng rất xinh đẹp. Đình Lạc Lạc nhìn về phía từ âm tường ngăn người.

Tả Sâm trở lại "Thiên Viên", mở từ âm tường ra. Đình Lạc Lạc bị Tả Sâm đột nhiên xuất hiện dọa sợ đến liên tiếp lùi lại, lao đảo thanh.hưng một cái, ngồi trên mặt đất. Tả Sâm sững sờ, lập tức cười to lên: "Tiêu bắt điểm, vẫn còn bắt quỷ à?" Đình Lạc Lạc nhìn chăm chăm Tả Sâm: "Sao anh vẫn chưa có tìm người tới sửa chữa?"

"Chờ một chút. Công nhân vội, chậm một chút sẽ tới." Tả Sâm đột nhiên không muốn sửa chữa lại đoạn tường này nữa. Vừa mở cửa tủ ra, là có thể nhìn thấy cô gái nhỏ Đình Lạc Lạc này, cũng không có gì không tốt.

Đình Lạc Lạc đứng lên: "Không có việc gì, tôi đóng cửa trước." Nói xong, phanh một tiếng đóng cửa tủ lại. Đình Lạc Lạc không lqđ muốn nhìn thấy Tả Sâm. Cô vừa nhìn thấy anh, trái tim lập tức nhảy bùm bùm. Điều này làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Người trưởng thành, tôi biết

Edit: Thanh Hưng

Tác phẩm mới "Đầu lưỡi và bắp đùi" của Nguyên Vi mới vừa viết xong bản thảo đã bị một môn thần đứng ở cửa Nhà Xuất Bản lqđ đoạt đi. Nguyên Vi níu cánh tay của anh ta lại: "Anh không cảm thấy các anh quá hẹp tha.nh.ung hời sao? Ép tôi một tới mức ói ra máu, các anh không thể nào nhịn đối chứ?" Môn thần cười lạnh: "Cô mau nghỉ ngơi đi thôi." Nói xong, anh ta tránh thoát tay của Nguyên Vi, phóng tới Nhà Xuất Bản.

Nguyên Vi ngã xuống giường thành hình chữ đại, trong tiếng đánh trống ở cách vách thuận lợi chìm vào giấc ngủ.

Đình Lạc Lạc đánh răng rắc hơn mấy ngàn chữ, toàn bộ là về vận động trên giường. Cô xem lại một lần, cái gì mà bản tay thô ráp của người đàn ông mon trón da thịt bóng loáng của người nữ, người nữ lập tức thẹn thùng, còn có cái gì mà môi của người đàn ông phù xuống, mặt của người phụ nữ lại tiếp

tục đồ. Trong tiểu thuyết của Đinh Lạc Lạc người phụ nữ đỏ mặt mãi không thôi, mà Đinh Lạc Lạc cũng tự mình đỏ mặt tới mang tai.

Đinh Lạc Lạc giương mắt liếc nhìn ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi. Công nhân sửa chữa tủ âm tường vẫn chưa thấy xuất hiện, thật không biết cái người Tà gia làm ăn kiểu gì không biết. Đinh Lạc Lạc mở cửa tủ ra, đuổi cánh tay dài gỗ cửa tủ nhà Tà Sâm. Không có phản ứng. Có câu nói, con cộp không có d.đ.l.ê.q.u.ý.đ.ô.n ở đây, hầu tử tự xưng vương. Lá gan của Đinh Lạc Lạc nhanh chóng bành trướng, cũng muốn thử xuyên qua tường một chút. Đinh Lạc Lạc vào cửa tủ âm tường của mình, nghiêng người đi qua đoạn tường rỗng, đến tủ âm tường của Tà Sâm. Cô đuổi ngón trỏ ra dùng sức đẩy, cửa tủ mở ra, phòng của Tà Sâm hiện ra rõ ràng ở trước mắt cô.

Tà Sâm hoàn toàn không đi tìm công nhân sửa chữa, hơn nữa, hiện tại anh cũng không muốn tìm nữa rồi. Chỉ là, đoạn tường kỳ lạ này anh vẫn muốn tra. Tà Sâm tra xét "Thiên Viên" kiến trúc, ông chủ của "Hong kiến kiến trúc" cùng với người phụ trách giám sát "Thiên Viên", nhưng không thu hoạch được gì. "Hong kiến kiến trúc" là bạn nối khố của "Trái phải địa sản", thật ra trước lúc tra thì lqđ Tà Sâm đã biết rõ là toi công: mấy chục năm qua, "Hong kiến" chưa bao giờ ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, cần gì đột nhiên tâm huyết dâng trào tiết kiệm một đoạn tường ở "Thiên Viên"?

Cuối cùng Đinh Lạc Lạc cũng báo được thù, cuối cùng cô cũng dọa Tà Sâm được một lần.

Tà Sâm trở lại "Thiên Viên", mở cửa phòng, vừa lúc nhìn thấy Đinh Lạc Lạc đứng ở bên trong tủ âm tường của anh, đang định đóng cửa tủ. Tóc dài của Đinh Lạc Lạc rũ xuống, che đi phần lớn khuôn mặt. Tà Sâm bị than.hhu.ng sợ đến mức từ cửa phòng lui lại hai bước lớn, đụng vào trên tường hành lang, đau đến kêu "Ai da" một tiếng.

Về phần Đinh Lạc Lạc, cô mới vừa ở trong phòng của Tà Sâm đi một vòng, vừa đi còn vừa tiến hành nghiêm khắc phê phán trang hoàng trong đó, phê xong rồi, vừa mới chuẩn bị lui về tủ âm tường của mình thì Tà Sâm lại xuất hiện. Thấy Tà Sâm hoảng hốt, Đinh Lạc Lạc cũng không sợ hãi nữa. Cô cười to, cảm thấy phong thủy luân chuyển, cuối cùng cũng chuyển tới bên cô rồi.

Tà Sâm đi vào trong phòng, đi qua phòng chính, ba chân bốn cẳng vượt đến trước tủ âm tường: "Thế nào? Tiểu bắt điểm, tự đưa tới cửa?" Đinh Lạc Lạc ngừng cười: "Tôi...tôi, tôi chính là tùy tiện tới đây xem một chút." Tà Sâm gạt đầu một cái, chen vào tủ âm tường: "Được, vậy tôi cũng đi bên kia của cô tùy tiện xem một chút." Nói xong, dẫn đầu xuyên tường vào tủ âm tường của Đinh Lạc Lạc. Đinh Lạc Lạc vội vàng đi theo.

Tà Sâm đi bộ ở phòng của Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc la ầm lên: "Sao công nhân còn chưa tới?" Tà Sâm buông tay một cái: "Bọn họ quá bận rộn." Vừa nghĩ lại, Tà Sâm lại nói: "Tiểu bắt điểm, không bằng chúng ta không sửa nữa, kết làm bạn bè được không?" Đinh Lạc Lạc kinh hãi: "Kết bạn và sửa hay không sửa tủ âm tường có quan hệ gì?" Về mặt Tà Sâm thành khẩn: "Có chứ. Không sửa tủ âm tường chúng ta sẽ không có trở ngại, không có trở ngại mới gọi là bạn bè."

Đinh Lạc Lạc lắc đầu giống như điện giật: "Không được, không được. Nếu như không sửa, chẳng phải là ngay cả lúc tôi tắm hay ngủ, anh đều lqđ có thể tùy ý ra vào phòng của tôi?" Tà Sâm thành khẩn hơn: "Sao lại thế được? Tôi chỉ là thỉnh thoảng sẽ đến tìm cô ăn cơm, tâm sự." Đinh Lạc Lạc vẫn còn lắc đầu: "Vậy anh có thể đi cửa chính mà, không cần đi xuyên qua tủ âm tường đâu."

Tà Sâm liếc mấy vi tính của Đinh Lạc Lạc, nhìn thấy chữ phía trên: tay của người phụ nữ xoa lên lồng ngực của người đàn ông, mặt lập tức đỏ. Tà Sâm cười to: "Nhật ký của cô à?" Đinh Lạc Lạc vội nhào tới tắt mấy vi tính: "Không phải, không phải. Tất nhiên, là, là tiểu thuyết." Tà Sâm hỏi tới: "Tiểu thuyết? Cô viết tiểu thuyết?" Đột nhiên Đinh Lạc Lạc có chút cô đơn: "Đúng, chỉ là rất nhanh sẽ không phải nữa. Các độc giả muốn xem tiểu thuyết về người trưởng thành, mà tôi chỉ biết viết leequydom tiểu thuyết vị thành niên." Tà Sâm mừng rỡ: "Người trưởng thành tôi biết. Như vậy đi, tôi sẽ dạy cho cô." Đinh Lạc Lạc cũng vô cùng vui mừng: "Anh dạy cho tôi?" Tà Sâm lần nữa thành khẩn, nhưng mà: "Tôi dạy cho cô. Chỉ là, trước hết không cần sửa tủ âm tường này có được hay không?" Đinh Lạc Lạc gạt đầu một cái: "Được, không sửa nữa." Tà Sâm trong lòng nở hoa, hơn nữa còn là một đóa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Người bị hại

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm bị một cú điện thoại của Hách Tuấn gọi đi. Hách Tuấn nói: "Đến giúp tớ một tay, chị em của Vân Na tự hợp làm sinh nhật, thật nhiều sói thiếu, cậu mau qua đây chống đỡ."

Nhà họ Hách và nhà họ Tà là thế giao*. Mấy thế hệ trước, nhà họ Hách và nhà họ Tà hợp tác buôn bán dược liệu. Đòi ông nội Tà Sâm và Hách Tuấn, bởi vì càng ngày càng nhiều y dược bị giới hạn, lợi nhuận sụt giảm nên lqđ lập tức hủy bỏ. Đến đời cha, Tà Áp chuyển sang bất động sản, ba Hách Tuấn lại thành giáo viên, dạy ra một nhóm lại một nhóm giới tri thức, học trò khắp thiên hạ.

*thế giao: mấy đời thân nhau

Về phần Hách Tuấn, theo cách nói của anh ta thì anh ta là một phi công. Cũng theo như Hách Tuấn nói, bạn gái của anh ta Vân Na là một người tiếp viên pha trà pha cà phê cho người ta ở trên máy bay. Phi công và nữ tiếp viên hàng không là một đôi trời đất tạo nên, Hách Tuấn cảm giác đời này kiếp này của mình nhất định sẽ giao phó vào trong tay Vân Na.

Nhóm chị em của Vân Na chính là một đội nữ tiếp viên hàng không, tất cả đều là môi hồng răng trắng, muôn màu muôn vẻ. Tà Sâm mua một bó hoa, đứng ở cửa nhìn một đám Hoàn phi Yến gầy. Hách Tuấn nhìn thấy tha.nh.ung anh, chào đón: "Này, tớ bảo cậu đến là để giữ thể diện, cậu đừng tới hại người." Vân Na cũng chào đón: "Đúng vậy, Tà Sâm, nếu anh hại chị em của tôi, tôi sẽ hại anh em của anh." Vừa nói, vừa chọc chọc ngực Hách Tuấn. Tà Sâm tức giận: anh ăn no không có việc gì làm mới chạy tới nơi này tiếp nhận giáo dục, còn không bằng ở lại "Thiên Viên" trêu chọc tiểu bắt điểm chơi.

Tà Sâm kín đáo đưa hoa cho Vân Na: "Giúp tôi đưa cho thọ tinh, tôi đi trước." Vừa nhắc thọ tinh, thọ tinh đã đến. Người phụ nữ được tổ chức sinh nhật vui vẻ chạy tới: "Vân Na, đây là ai thế? Cũng không giới thiệu cho tớ một chút." Vân Na kín đáo đưa hoa cho thọ tinh: "Đây là sói đội da người, Tà Sâm. Tà Sâm, đây là chị em cùng tổ với tôi, Tiểu Mễ." Tiểu Mễ ôm hoa tiến lên phía trước: "Cám ơn nha. Tà tiên sinh, mau vào đi." Vân Na và Hách Tuấn nhìn nhau thờ dãi: có rất nhiều lúc đều không phải là lỗi của Tà Sâm, có rất nhiều thịt đều là tự mình đưa tới miệng con sói bên cạnh.

Trước lúc Đinh Lạc Lạc tắm còn cẩn thận kiểm tra lại khóa cửa phòng vệ sinh sau đó mới nom nớp lo sợ cời quần áo, lại lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai qua loa dội nước lau khô. Nằm ở trên giường, Đinh Lạc Lạc lại bọc kín mình giống như xác ướp, ánh mắt dừng lại trên cửa tủ âm tường. Đinh Lạc Lạc đã quên qđ chuyện nữ quý không còn một móng, tập trung tinh thần lo lắng không biết cửa tủ có thể đột nhiên mở ra hay không.

Cả đêm Đinh Lạc Lạc không nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết. Cô cũng không biết cuối cùng là vì người em họ kia dời đi, hay là bởi vì cô bỏ tủ âm tường ra nên đã thả oan hồn đi. Chỉ là, Đinh Lạc Lạc vẫn cả đêm không ngủ. Thật là đưa đi lệ quý, lại nghênh đón gian nhân.

Tà Sâm cũng cả đêm không trở về "Thiên Viên". Tiểu Mễ bám trên cánh tay anh, giống như một cây lan diếu. Những người tụ họp đã sớm ngã trái ngã phải, tan tác như chim muông. Tiểu Mễ xiêu vẹo ngồi trên ghế sa lon, một thân mùi rượu: "Tà tiên sinh, chúng ta lại uống một chén." Tà Sâm cũng không quay đầu lại rồi đi. Phụ nữ đang say là nụ hoa chớm nở, mà Tiểu Mễ gần như bất tỉnh nhân sự lại giống như là đã nở rộ hết.

Tà Sâm chưa trở về "Thiên Viên", anh đi một chỗ khác.

Lúc gần sáng Đinh Lạc Lạc mới ngủ. Cô mơ hồ nghĩ: cứ thế này mãi sợ là sẽ biến thành động vật ngày ngủ đêm ra mất. Mới ngủ một lát, Đinh Lạc Lạc đã bị đánh thức. Cô nghe tủ âm tường bên kia của Tà Sâm có âm d.đ.lê.q.úy.đ.ôn thanh mờ ra. Đinh Lạc Lạc nhảy một cái dên trên mặt đất, cũng xông tới mở tủ âm tường ra. Cô muốn nói: Tà cái gì kia, khi nào thì anh có thể dạy tôi viết tiểu thuyết hả?

Chỉ là, cô mới vừa mở tủ âm tường ra, đã nghe thấy một tiếng gào thét tê tâm liệt phế.

Lương Hữu Tề phụng mệnh vội vàng tới trang hoàng "Thiên Viên" lại lần nữa cho Tà Sâm. Tự cậu ta cầm chìa khóa tới đây, mở cửa, đông sò sò, tây cọ cọ, làm thương tiếc cuối cùng đối với tác phẩm của mình. Cậu ta tiện tay qđ mở tủ âm tường ra, sợ hết hồn. Sao bản lẻ lại bị tróc ra rồi hả? Lương Hữu Tề còn chưa tỉnh táo lại, đột nhiên trước mắt lại xuất hiện một người phụ nữ, tóc thật dài, trên người lại còn bọc kín giống như xác ướp. Lương Hữu Tề phát ra một tiếng gào thét cực kỳ bi thảm, trợn trắng mắt vịn vẹo ngã trên mặt đất

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mộc tiểu thư phong cách

Edit: Thanh Hưng

Đinh Lạc Lạc vội vã xuyên qua tường, đi tới bên cạnh Lương Hữu Tề: "Này, này, anh tỉnh tỉnh."

Lương Hữu Tề cũng không phải bất trước nữ quý già chết, cậu ta là thật sự bị sợ đến ngất đi. Đinh Lạc Lạc bấm nhân trung của cậu ta, vỗ vỗ mặt của cậu ta, cậu ta vẫn không nhúc nhích. Đinh Lạc Lạc vừa định tha.nh.ung qđ đi bưng chậu nước lạnh tới gọi vào cậu ta thì điện thoại di động của cậu ta lại đúng lúc vang lên. Đinh Lạc Lạc lấy điện thoại di động từ trong túi quần của cậu ta ra, nhìn thấy phía trên hiện lên hai chữ "Tà Sâm". Tà Sâm? Đúng, hàng xóm này tên là Tà Sâm.

Đinh Lạc Lạc nhận điện thoại: "Này, xin chào, tôi là hàng xóm của anh Đinh Lạc Lạc." Tà Sâm cao giọng: "Tiểu bắt điểm? Tại sao lại là cô nghe điện thoại?" Đinh Lạc Lạc giải thích: "Chủ nhân của điện thoại này bây giờ đang ở bên cạnh tủ âm tường của chúng ta, anh ta té xỉu." Tà Sâm lại cao giọng: "Té xỉu?" Đinh Lạc Lạc càng nói càng nhỏ: "Đúng vậy, anh ta mở tủ âm tường bên này của anh ra, vừa đúng lúc tôi cũng mở bên kia ra, cho nên, cho nên anh ta lại bị dọa tới hôn mê." Tà Sâm cười to, suy tính có muốn cho Lương Hữu Tề đang ngất xỉu kia một khoản phí tổn thất tinh thần nữa hay không.

Lúc Tà Sâm ngửa không ngừng vó về tới "Thiên Viên" thì Đinh Lạc Lạc vẫn còn ở bên cạnh Lương Hữu Tề trái quạt quạt, phải vỗ vỗ. Tà Sâm quét Đinh Lạc Lạc một vòng từ trên xuống dưới: "Sao cô lại bao bọc mình giống như bánh chưng thế? Không nóng à?" Đinh Lạc Lạc lau mồ hôi một cái: "Không nóng." Tà Sâm bưng chậu nước lạnh, đang muốn gội xuống, Lương Hữu Tề lại kịp thời tỉnh lại.

Lương Hữu Tề thấy Đinh Lạc Lạc, lại run run, trực tiếp nhào vào trong ngực Tà Sâm. Tà Sâm nhanh nhẹn lùi lại, Lương Hữu Tề lại lần nữa qđ ngã trên mặt đất. Cho dù Đinh Lạc Lạc lòng mào áy náy nhưng vẫn buồn cười. Đinh Lạc Lạc cúi người xin lỗi Lương Hữu Tề: "Thật xin lỗi, hù dọa anh rồi." Nói xong, gật đầu một cái với Tà Sâm: "Tôi đi về trước đây." Lương Hữu Tề nhìn chằm chằm Đinh Lạc Lạc đi vào tủ âm tường, xuyên tường đi đến một phòng khác. Tà Sâm nâng cằm Lương Hữu Tề lên, giúp cậu ta khép miệng lại.

Lương Hữu Tề chỉ vào tủ âm tường: "Cô ấy, cô ấy, cái này, đây là?" Tà Sâm lâu bầu: "Cà lăm cũng sẽ lây bệnh sao."

Tà Sâm phân phó Lương Hữu Tề: "Trang hoàng phòng này lại lần nữa cho tôi, về phần phong cách, cứ theo phong cách tủ âm tường của nữ đi." Lương Hữu Tề khó xử: "Tủ âm tường nữ? Phong cách xác ướp?" Tà Sâm trợn mắt nhìn Lương Hữu Tề một cái: "Cậu tự nhìn mà làm. Còn nữa, phía sau tủ âm tường không cần đóng lại, quét sạch cho tôi là được rồi." Lương Hữu Tề nuốt một ngụm nước miếng: "Anh...anh muốn cùng tủ âm tường nữ ở chung?" Tà Sâm nhin cười: "Ồ cái gì chung? Cô ấy cũng chỉ là học trò của tôi thôi."

Lương Hữu Tề một bụng đầu chấm hỏi. Sao đột nhiên lại bỏ trống một đoạn tường? Tà Sâm, anh ta làm thầy giáo bao giờ thế? Anh ta có thể dạy tủ âm tường nữ cái gì? Cũng không thể dạy cô ấy chơi phụ nữ chứ? Còn nữa, tại sao là học sinh thì nhất định phải ở chung đây? Chỉ là, Tà Sâm cũng không để ý tới những đầu chấm hỏi này của Lương Hữu Tề. Anh phân phó xong lập tức phát tay rồi đi.

Đình Lạc Lạc mới vừa thay quần áo xong, chỉ nghe thấy có người gõ cửa tủ âm tường của cô, còn có một giọng nói: "Mộc tiểu thư, Mộc tiểu thư? Tôi có thể đi vào sao?" Đình Lạc Lạc nghĩ thầm: Ai là Mộc tiểu thư? Đang suy nghĩ, Lương Hữu Tề đã đẩy cửa tủ ra, ló đầu vào: "Tiểu thư Xác Ướp, chào cô." Đình Lạc Lạc giật dừ: "Tôi họ Đình, Đình Lạc Lạc."

Lương Hữu Tề quan sát Đình Lạc Lạc. Cô cời da xác ướp ra trở nên cực kỳ thanh tú. Lương Hữu Tề cảm thán: "Mộc tiểu thư, cô Lê.qu.ý.đô.n thật là một nhánh thanh liên trong vườn mẫu đơn." Đình Lạc Lạc nghĩ thầm: anh và Nguyên Vi thật đúng là trời sinh một đôi, nếu như các người hợp lại, có thể cô sẽ đổi tên thành "Mộc Lạc Đà" mất.

Lương Hữu Tề theo thói quen quan sát phòng của Đình Lạc Lạc: "Mộc tiểu thư, phòng của cô quá xa hoa, không thích hợp với cô. Không bằng tôi giúp cô thiết kế lại lần nữa?" Đình Lạc Lạc khoát khoát tay: "Không cần, anh...mời anh mau trở về đi thôi." Nói xong, lập tức cứng rắn nhét Lương Hữu Tề vào tủ âm tường.

Trương Gia Minh gọi điện thoại tới cho Đình Lạc Lạc, Đình Lạc Lạc nói thẳng: "Gia Minh, tôi rất vội, rất bận." Trương Gia Minh lúng túng: "À, vậy hôm khác tôi lại gọi cho cô sau." Đình Lạc Lạc cảm thấy đau dài không bằng đau ngắn nhưng Trương Gia Minh giống như là lì lợm, thế nào cũng không đau.

Điện thoại của Đình Lạc Lạc lại vang lên. Viên Kiệt hỏi: "Lạc Lạc, Giang Tiêu có ở cùng với cô không?" Đình Lạc Lạc nói thật: "Không có." Đình Lạc Lạc lại hỏi: "Sao thế? Anh không tìm qđ thấy cô ấy à? Anh đã hỏi Nguyên Vi chưa?" Viên Kiệt dùng một chữ "À" đáp lại Đình Lạc Lạc, cúp điện thoại. Đình Lạc Lạc bĩu bĩu môi, tiếp tục tiểu thuyết người trưởng thành của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chẳng lẽ báo mộng dạy à?

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm ngồi ở "Trái phải địa sản" nhưng không làm việc đàng hoàng, anh vẫn còn đang tập trung tinh thần suy nghĩ về một đoạn tường kia. Từ khi "Thiên Viên" hoàn thành, trên danh nghĩa căn phòng đó đã là của anh, về phần căn phòng kia của Đình Lạc Lạc, đầu tiên là cho một người đàn ông tên là Giang Nhân thuê, một tháng sau người đàn ông kia chấm dứt hợp đồng trước dòi đi, tiếp đó nó được một cô gái tên là Nguyên Vi tiếp nhận. Tà Sâm điều tra Nguyên Vi, một ngôi sao mới đang từ từ nổi lên trong giới tiểu thuyết, cùng nghề với tiểu bắt điểm của anh. Mà tư liệu về Giang Nhân lại không dễ điều tra như Nguyên Vi. Anh ta không có tiếng tăm gì, lúc tha.nh.hưng.qđ tới không nói một tiếng, lúc đi cũng dứt khoát phát ổng tay áo không mang theo một áng mây nào. Tà Sâm gọi theo số điện thoại lưu lại lúc anh ta thuê phòng mà cái số kia đã không còn liên lạc được nữa.

*****_-----*****

Nguyên Vi ở trong tiếng trống cách vách chậm rãi tỉnh lại, cô nghĩ thầm: bang bang thùng thùng phanh, giấc ngủ này cũng thật là có tiết tấu. Nguyên Vi đi gõ cửa cách vách, muốn làm quen hàng xóm mới một chút. Lúc cô gõ cửa tới nỗi các đốt ngón tay cũng hồng lên thì cuối cùng hàng xóm mới cũng mở cửa.

Tóc của anh ta bết lại giống như một que kẹo đường, rậm rạp rối bù, đôi mắt vừa nhỏ vừa dài khiến Nguyên Vi cảm thấy anh ta giống như là đang nhìn chăm chăm vào mình vậy. Anh ta mặc một cái áo màu đen che lưng, một cái quần dài màu đen còn ửng sáng. Nguyên Vi thấy anh ta tuy không cường tráng nhưng lại lộ vẻ qđ khoa trương, tề hơn nữa là cánh tay chưa đủ to lớn mà nuốt từng ngụm nước bọt. Ở trong tiểu thuyết của cô thường xuyên xuất hiện cánh tay như thế, nhưng thấy tận mắt thì vẫn là lần đầu tiên.

Nguyên Vi đưa ra tay ngọc thon dài: "Xin chào, tôi ở cách vách với anh. Tôi tên là Nguyên Vi, Nguyên trong nguyên bảo, Vi trong tường vi." Người đàn ông cup mí mắt: "Chuyện gì?" Nguyên Vi lúng túng dùng tay trái kéo tay phải của mình về: "Không có việc gì, chính là tới đây chào hỏi." Người đàn ông phát ra một tiếng "À" từ trong cổ họng, trở về phòng. Cửa phòng đóng lại trước mắt Nguyên Vi, Nguyên Vi trừng mắt, nghĩ thầm: là mộng du? Là mộng du đúng không? Lại tiếp tục đi ngủ thôi.

*****_-----*****

Nhà của Tà Sâm đang xây dựng ồn ào rồi. Nhóm công nhân lao động đơn giản dưới sự chỉ huy của Lương Hữu Tề đang sơn tường sơn tường, lát sàn lát sàn, còn có người bị đẩy ra bên ngoài đi đặt mua gia cụ. Tà Sâm lại gọi điện thoại cho Lương Hữu Tề, nói: "Nhanh, phải nhanh một chút, phải nhanh

nhất." Lương Hữu Tề là con giun trong bụng Tà Sâm: "Không kịp chờ đợi muốn vào ở ngay, tiến hành dạy học cho Xác Ướp tiểu thư?" Lương Hữu Tề lại hỏi: "Này, cuối cùng là anh có thể dạy cô ấy cái gì?" Tà Sâm cười ha ha hai tiếng, cúp điện thoại.

Đình Lạc Lạc liên tục ngủ mấy giấc ngủ ngon. Mỗi ngày khi kết thúc công việc Lương Hữu Tề đều tới gõ cửa tủ âm tường của cô, nói cho cô biết: "Mộc tiểu thư, tôi kết thúc công việc đây. Ngày mai gặp." Đình Lạc Lạc lười phải cải chính cậu ta, lặng lẽ tiếp nhận cái họ "Mộc" này. Bên kia tủ âm tường không có người ở, nữ quỷ cũng không thấy, trái tim Đình Lạc Lạc cũng dần được buông lỏng, hàng đêm ngủ giống như là ngất đi.

Đình Lạc Lạc lại mở thêm một bài viết nhiều kỳ mới ở tờ báo số ba. Bài viết cũ ngày đó đã bị qua loa chấm dứt. Đình Lạc Lạc vì không muốn mất đi góc báo kia đã đồng ý với chủ bút Điều hai chuyện: một là tiền nhuận bút giảm 20%, hai là tác phẩm mới nhất định sẽ phù hợp với khẩu vị của người trưởng l.ê.q.ý.đ.ôn thành. Đình Lạc Lạc miễn cưỡng nộp chương 1 lên, ánh mắt chủ bút Điều xuyên thấu qua mắt kính nhìn ra ngoài: "Người trưởng thành đây sao? Cái này gọi là người trưởng thành sao?" Đình Lạc Lạc giải thích: "Người trưởng thành cũng không nhất định chương đầu tiên đã phải nhìn thấy thân thể trần truồng mà." Chủ bút Điều miễn cưỡng gật đầu một cái: "Tới chương 5 nhất định phải cởi sạch." Đột nhiên Đình Lạc Lạc nhớ tới Tà Sâm, anh đã vài ngày không xuất hiện rồi. Không phải nói muốn dạy cô viết tiểu thuyết thành niên sao? Không xuất hiện chẳng lẽ báo mộng dạy à? Đối với một màn nam nữ thân thiết mình đã hoàn thành kia, Đình Lạc Lạc cảm thấy thấp thòm, cô muốn hỏi Tà Sâm một chút, thân thiết thật sự là như vậy sao?

Tà Sâm ở nhà họ Tà mấy ngày.

Tà Ấp bị cảm, ho giống như là muốn nôn cả phổi ra. Tà Ấp nói: "Người lớn tuổi ngay cả cảm mạo cũng giống như là bệnh nan y." Tà Sâm rót chén nước cho cha: "Vậy thật tốt, không giống bệnh nan y thì sao con lại lqđ chịu về nhà với ông già này." Tà Ấp nhắc chân đá bắp chân Tà Sâm: "Thằng con bất hiếu này, kể từ khi dọn ra ngoài đã không chịu về nhà nữa." Sao lại giống ta năm đó như đúc thế." Tà Sâm dựa vào ghế sofa: "Anh hùng không nhắc tới dũng khí năm cũ. Cha, người đã già, hiện tại, cứ để con đi."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cầu học sốt ruột

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm phong lưu hoàn toàn di truyền từ Tà Ấp. Hơn nửa đời của Tà Ấp sống trong hồng nhan tri kỷ, nếu như xếp hàng lại đại khái sẽ phải xếp hàng lòng vòng đến góc đường, lại rẽ thêm một cái nữa. Mà trước khi âm ỹ với những lqđ.tha.nh;ũng hồng nhan tri kỷ này, Tà Ấp từng có một lần hôn nhân, nhà gái là mẹ của Tà Sâm. Mẹ Tà sau khi sinh Tà Sâm đã thần không biết quỷ không hay bỏ trốn. Tà Ấp sau khi vá lại vết thương lập tức lác mình một cái trở nên phong lưu. Ấn tượng của Tà Sâm đối với mẹ chỉ vền vẹn đến từ những tấm ảnh cũ, khi anh sáu tuổi thì Tà Ấp đã trực tiếp nói cho anh biết: "Mẹ con đã đi tìm hạnh phúc mà bà ấy muốn rồi."

Hạnh phúc vợ muốn là cái gì là vấn đề khó khăn nhất mà Tà Ấp băn khoăn trong hơn nửa đời này. Ông yêu bà ấy, nhưng bà ấy lại bỏ trốn chỉ để lại một câu: "Tôi muốn đi tìm hạnh phúc của tôi". Trong những năm tháng sau này, Tà Ấp liên tiếp hỏi hồng nhan tri kỷ của ông ấy "Hạnh phúc là gì", họ đều nói: "Biết anh, em đã cảm thấy hạnh phúc." Tà Ấp càng nghe càng hồ đồ, một lần hồ đồ lại hồ đồ 28 năm. Con trai cũng hai mươi tám tuổi rồi, hồng nhan tri kỷ của con trai xếp thành một đội, cũng có thể xếp hàng đến góc đường rồi.

Tà Sâm cho Lương Hữu Tề phí trang hoàng không rẻ, bởi vì đôi tay khéo léo của cậu ta tẩy đi một phòng "Thiên Viên" nhiều sơn đầy phấn. Trên vách tường màu xanh non nhạt đến không thể nhạt hơn nữa treo lên hai đđ,lê.q.ý.đ/ôn bức tranh màu nước tĩnh tế. Sàn nhà trải thảm lông lạc đà màu vàng nhạt, rèm cửa sỏ màu kem nhạt nở đầy hoa nhỏ màu xanh, còn có đệm giường màu ngà không đậm không nhạt. Tà Sâm gần như lập tức nghĩ tới gương mặt không sơn không phấn của Đình Lạc Lạc ở trong này biến thành màu đỏ. Gương mặt hồng hào của cô đúng là sắc màu tươi sáng duy nhất trong phòng này.

Tà Sâm mở tủ âm tường ra. Lương Hữu Tề y theo phân phó của anh cũng không sửa chữa lại đoạn tường này, lại càng giữ nguyên hình dáng của nó, trên mặt tường có ván gỗ góc cạnh dán mỏng quét sơn cùng màu sắc với tủ âm tường. Vì vậy, tủ âm tường không giống tủ âm tường nữa, càng giống như là một hành lang thông sang nhà Đình Lạc Lạc, chỉ là, đoạn tường kia hẹp nên chỉ có thể nghiêng người đi qua. Tà Sâm không ngại: nghiêng thì nghiêng đi, trải qua Lương Hữu Tề sửa chữa, ít nhất không cần cạo vào một thân tường bụi nữa.

Tủ âm tường bên kia của Đình Lạc Lạc Lương Hữu Tề tự nhiên cũng đã sửa chữa lại rồi. Đình Lạc Lạc từng hỏi cậu ta: "Nhất thiết phải phiền toái như vậy sao?" Lương Hữu Tề lâu bầu: "Bị Tà Sâm để mất tới, cô sẽ bị làm phiền nhiều hơn."

Buổi chiều đầu tiên Tà Sâm vào ở "Thiên Viên" mộc mạc, Đình Lạc Lạc lại trở lại muộn. Anh năm lần bảy lượt đi gõ cửa tủ nhà Đình Lạc Lạc nhưng không ai đáp lại. Anh còn tự tiện đẩy cửa tủ ra ngó dáo dác nhưng cũng thủy chung không thấy Đình Lạc Lạc. Tà Sâm ở trong phòng mình cảm hộp điều khiển ti vi giống như cầm kiếm, dùng tư thế phong phú đôi kênh truyền hình, chiếu vách tường đến mức lúc đó lúc lại xanh.

Đình Lạc Lạc gọi điện thoại cho Giang Tiêu, muốn lãnh giáo "vận động trên giường" của cô ấy và Viên Kiệt. Theo lời chủ bút tha.nh.ũng.lqđ Điều, tiểu thuyết mới của cô đã đến đoạn mấu chốt xin hãy cởi áo ra mà sư phụ Tà Sâm của cô ngay cả mặt mũi đều không thấy lộ. Không ngờ Giang Tiêu nói: "Lạc Lạc, hiện tại tớ rất vội, có việc gấp. Hôm khác nha." Gân đây Giang Tiêu giống như là bận tới mảy tới mặt, có phong phạm của người lãnh đạo quốc gia.

lười Tả Sâm lại vừa vịn chui vào giữa môi và răng của cô. Đinh Lạc Lạc cuộn chặt nắm tay: tỉnh táo, tỉnh táo, nhớ cảm giác này. Nhưng là, tỉnh táo như thế nào mới được đây?

Tả Sâm lưu luyến không rời buông Đinh Lạc Lạc ra. Trong đầu anh hỗn độn: sao lại có người phụ nữ không son không phấn lại làm cho anh thần hồn điên đảo như thế.

Đinh Lạc Lạc còn khom người, nhắm hai mắt lại. Tả Sâm buồn cười: "Này, tan lớp." Đinh Lạc Lạc giống như là nghe thấy than.hh.ung.lqđ tiếng chuông tan học lập tức phóng ra xa hai mét. Tả Sâm thanh thanh cổ họng khô nóng: "Vậy kể tiếp, tôi sẽ dạy cho cô sâu hơn một bước là vượt ve."

Đinh Lạc Lạc vừa nghe không nói hai lời nín lấy cổ áo của Tả Sâm xách anh tới trước tủ âm tường: "Thôi, để hôm khác thôi. Một lần dạy quá nhiều, tôi...tôi không học được." Tay Tả Sâm lại nắm cằm cổ của Đinh Lạc Lạc: "Vậy, chúng ta lại ôn tập hôn môi thôi." Đinh Lạc Lạc như cá chạch tránh thoát khỏi cánh tay Tả Sâm: "Không, không được. Thầy giáo, mời ngài trở về thôi."

Tả Sâm nhún nhún vai: "Được rồi, vậy cô rèn sắt khi còn nóng, mau chóng sửa đổi lại tiểu thuyết của cô một chút đi." Đinh Lạc Lạc đưa mắt nhìn Tả Sâm xuyên tường mà về, trong miệng la hét: "Thầy Tả, quân tử đấy, ban đêm không cho phép sang đây." Tả Sâm chê cười: quân tử? Quân tử chẳng lẽ không có thất tình lục dục?

Cùng lúc Đinh Lạc Lạc đi học, Nguyên Vi lần thứ hai gõ cửa nhà âm nhạc hàng xóm.

Người đàn ông đã thay một cái áo màu trắng che lưng, hai cánh tay phơi bày như cũ kia làm Nguyên Vi chảy nước dãi. Hai tay Nguyên lqđ Vi dâng lên bánh nhân kem: "Ném thử một chút, tôi tự mình làm." Người đàn ông không nhìn Nguyên Vi, ngược lại nhìn bánh nhân kem một cái: "Thật xin lỗi, tôi không ăn đồ ngọt." Nói xong, đóng cửa lại.

Nguyên Vi sững sờ ở cửa, lồng ngực và lỗ mũi cùng nhau chấn động. Qua một hồi lâu, cô cầm một cái bánh nhân kem lên nhét vào trong miệng, vừa nhai vừa trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cảm giác thỏa mãn như ăn được hải sâm

Edit: Thanh Hưng

Lúc chín giờ đúng Tả Sâm đến "Trái phải địa sản", tham gia một hội nghị thảo luận về dự án mua một khu đất mới. Chủ trì hội nghị là trưởng phòng khai thác Chu Kiều, cô ta đã ba mươi hai tuổi mà thân hình vẫn như cô lqđ gái hai mươi hai tuổi. Cô ta một đầu tóc ngắn, thân hình nhỏ nhắn, thường thường đi giày chơi bóng nhảy lên nhảy xuống, ba ngày hai bữa bị người không biết sự tha.nh.hưng tình nhận làm là người đưa chuyển phát, đưa thức ăn nhanh, đưa hoa đưa nước. Chu Kiều cảm thấy kỳ quái: thân hình này của cô ta giống như có thể gánh nước sao?

"Trái phải địa sản" có kế hoạch mua một mảnh đất ở khu B ngoại ô Đông Thành. Báo cáo của Chu Kiều làm có thanh có sắc, giọng nói như hoàng oanh ở trong phòng họp lờ lờ ước chừng nửa giờ, khi trình bày đề ý rất kỹ tới tương lai ngựa xe như nước cùng với khuynh hướng khuếch tán dân cư trung tâm. "Trái phải địa sản" có ý định xây dựng khu dân cư số 13 ở mảnh đất đó.

Sau khi tan họp, Chu Kiều và Tả Sâm đi ra phòng làm việc sau cùng. Cánh tay Tả Sâm leo lên vòng eo thon thả của Chu Kiều: "Đáng khen ngợi." Chu Kiều ngẩng mặt: "Hà? Khen thưởng thế nào?" "Đi chọn món châu báu cho mình thôi." Tả Sâm hợp ý nói. Chu Kiều và anh đã có một năm giao tình, căn phòng l,eeq,ủy,đ;ôn ở Nam Thành kia của anh chính là dùng cho việc vui vẻ với Chu Kiều. Chu Kiều là một người theo chủ nghĩa không cưới, điều này làm cho Tả Sâm cực kỳ thương thức. Tả Sâm không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ phụ nữ về mặt phát sáng mờ ước cùng anh đi vào lễ đường hôn nhân, sinh con dưỡng cái cho anh. Chu Kiều cũng không dừng lại ở một người đàn ông là Tả Sâm, chỉ là hai bên cũng mờ một mắt nhắm một mắt, mua vui mà thôi. Chu Kiều thích nhất là sưu tầm châu báu, cô ta cho là chỉ có công việc và châu báu mới thật sự là bến cảng cuộc đời.

Đinh Lạc Lạc đứng ở trước gương nhìn miệng mình. Cho dù miệng đỏ thắm nhưng hốc mắt lại xanh đen. Cả đêm mộng lung, cảm thấy đôi môi nóng lên giống như là muốn phun ra lửa nhưng đưa tay lau thì lại mát lạnh cực kỳ.

Đinh Lạc Lạc ngồi trước máy vi tính, ngón tay lướt trên bàn phím giống như đánh đàn dương cầm. Nam nữ nhân vật chính ở chương 5 thuận lợi hôn môi, lại không thể thuận lợi cởi áo.

Lúc Tả Sâm trở lại "Thiên Viên" thì Đinh Lạc Lạc đang chuẩn bị đi tòa soạn báo. Bình thường hai người đều xuyên tường gặp nhau, lần đầu tiên gặp mặt ở hành lang lại cảm thấy kỳ quái. Tả Sâm hỏi: "Tiểu bắt điểm, sao cô lại ở chỗ này?" Đinh Lạc Lạc lầu bầu: "Chẳng lẽ tôi chỉ có thể ở trong tủ âm tường à?" Tả Sâm đến gần Đinh Lạc Lạc: "Không tôn sùng trọng đạo sao?" Đinh Lạc Lạc vội cúi đầu: "Tôi muốn đi tòa soạn báo gặp Tổng Biên."

"Bản thảo sửa xong rồi?"

"Sửa xong rồi, nam nữ đã thành công hôn môi."

"Nào, cho tôi xem trước một chút." Nói xong, Tả Sâm đẩy Đinh Lạc Lạc trở về phòng của Đinh Lạc Lạc.

Đinh Lạc Lạc viết: anh ta nuốt đầu lưỡi vào trong miệng của cô, cô có một loại cảm giác thỏa mãn như ăn được hải sâm. Tả Sâm chột than.hh.ung.lqđ cảm thấy ngực mình như bị một thanh đại chùy cắm vào, gần như nôn ra máu. "Hải sâm? Hải sâm? Tôi thế nhưng để cho cô có cảm giác như hải sâm?" Tả Sâm gặm lên bên tai Đinh Lạc Lạc.

Đinh Lạc Lạc giống như chim nhỏ nghe được tiếng súng, vội vàng bỏ chạy sang một bên: "Sai, không sai biệt lắm." Tả Sâm hai bước lại vượt đến bên cạnh Đinh Lạc Lạc: "Tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, nếu cô không cẩn thận nắm chặt thì đổi nghề cho tôi." Nói xong, Tả Sâm lần nữa hôn lên môi Đinh Lạc Lạc. Đinh Lạc Lạc không còn kịp nhắm mắt nữa, hai người nhìn thẳng vào đối phương.

Tả Sâm hải lòng sập cửa bỏ đi. Viên anh đào này để cho anh nhớ nhưng một buổi sáng rồi. Mà anh, lại là hải sâm

Đinh Lạc Lạc chán nản ngồi trước máy vi tính, đôi môi lại dâng lên một đợt thủy hỏa bất dung mới. Thấy Tả không hải lòng với miêu tả của cô, vậy thì chắc hẳn chủ bút Diêu cũng sẽ không hải lòng. Hải sâm thì sao? Không phải rất đáng tiền sao? Hơn nữa quả thật rất giống đó.

Nguyên Vi thai nghén tiểu thuyết mới, viết là một đôi chị em song sinh đối với một tay trống vừa gặp đã yêu, tay trống lợi dụng hai người chị em từ không có tiếng tăm gì đến danh tiếng vang xa, hai chị em cự tuyệt anh ta trở mặt thành thù, khi tất cả thành nhất thời, hai chị em rồi rít cao bay xa chạy, lúc gần đất xa lqđ trời tay trống bị dày vò trong đau khổ. Tay trống trong dân ý tiểu thuyết của Nguyên Vi lạnh lùng, giao hoạt, ham vinh hoa phú quý, cuối cùng để lại tiếng xấu muôn đời. Nguyên Vi vừa thiết kế vừa cười to, cảm thấy xả ra được một ngụm oán khí.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nam Thành Chu Kiều

Hách Tuấn gọi điện thoại cho Tả Sâm: "Tiểu Mễ có hứng thú với cậu." Tả Sâm buồn bực: Tiểu Mễ? Ngũ cốc hoa màu có hứng l?ê;q' u,yđ.ô'n thú gì với anh? Hách Tuấn giọng điệu kiêu "Quả nhiên": "Quên? Chị em cùng tổ với Vân Na, mới vừa qua sinh nhật đó." Tả Sâm nhớ ra: "À, cô ấy hả. Dính vào cánh tay tớ giống như là chính mình không có chân ấy." Hách Tuấn than thở: "Miệng cậu hạ thủ lưu tình đi, xem ở phần ngưỡng mộ của cô ấy đối với cậu." Tả Sâm day day huyết thái dương: "Vậy thì tớ không có gì để nói." Hách Tuấn lại than thở một hơi: "Cô ấy đã hỏi số điện thoại cậu của từ chỗ Vân Na, Vân Na bảo tớ dặn dò cậu, hạ thủ lưu tình."

Hách Tuấn cảm thấy kỳ quái: não của phụ nữ có phải bã đậu hay không? Vân Na tận tình khuyên bảo Tiểu Mễ: "Tả Sâm giống lqđ như Nga Lang, giống như ôn dịch, giống như núi lửa nước lũ cùng nhau bộc phát." Tiểu Mễ vẫn là khăng khăng một mực: "Tớ có chết cũng muốn chết lòng lấy." Trong ánh mắt gần như phun ra hoa đào. Tả Sâm càng cảm thấy kỳ quái: phụ nữ tới cùng là có bao nhiêu dũng cảm? Tre già măng mọc leo lên thốt gổ của anh.

Cuối cùng Giang Tiêu cũng xuất hiện hẹn Đinh Lạc Lạc và Nguyên Vi dùng cơm trưa chung.

Nguyên Vi tới trễ, Đinh Lạc Lạc dò hỏi Giang Tiêu: "Gần đây cậu đang bận rộn chuyện gì thế?" Giang Tiêu mặt hồng lên: "Không bận cái gì. Chỉ ở nhà lên mạng một chút, ra ngoài gặp bạn bè." Đinh Lạc Lạc càng mù mờ hơn: "Bạn bè? Ngoại trừ tớ và Nguyên Vi ra, cậu còn có người bạn nào nữa?"

Giang Tiêu muốn nói lại thôi, đúng lúc này Nguyên Vi lại tới. Nguyên Vi nóng muốn nổ tung đầu, một cái đầu hai cái miệng vừa gặp mặt đã kêu la: "Giang Tiêu, Lạc Đà, nhìn tớ có đẹp hay không?" Đinh Lạc Lạc bữu mồi, nghĩ thầm: phía trên có thể nuôi chim rồi.

Nguyên Vi ngồi xuống, uống ừng ực một hơi hết nước trái cây của Đinh Lạc Lạc: "Lạc Đà này, tớ cho cậu biết, cái người cách vách đánh trống đó đáng đập rất hấp dẫn. Chỉ là nhìn cánh tay của anh ta tớ đã thần tha;nh/hư'ng hồn điên đảo rồi." Đinh Lạc Lạc đỏ mặt: "Cậu nói lời này không xấu hổ à?" Nguyên Vi phát phát tay: "Lời này thế nào? Tớ nói, Lạc Đà này, với cá tính này của cậu khi nào mới có thể biến thành phụ nữ chân chính đây?" Giang Tiêu chen vào nói: "Còn lâu, nụ hôn đầu của cậu ấy còn không biết phải để lại cho ai đó." Đinh Lạc Lạc gần như muốn bật thốt lên: nụ hôn đầu đã làm học phí giao cho thầy Tả rồi. Chỉ là, cô nhện được, nói một câu khác: "Cái gì gọi là phụ nữ chân chính? Tớ giữ mình trong sạch chẳng lẽ lại biến thành đàn ông?"

Nguyên Vi hỏi Đinh Lạc Lạc: "Căn phòng có quý kia như thế nào rồi?" Đinh Lạc Lạc nói thật: "Ồ đâu ra quý? Là âm thanh từ cách vách truyền tới mà thôi." Nguyên Vi lơ đãng: "Hả? Phòng ở đất mà cách âm vẫn hồngбет như thế à." Đinh Lạc Lạc cũng không nói gì nhiều, tránh cho nói nhiều sai nhiều.

Đinh Lạc Lạc và Nguyên Vi ai cũng không đề cập tới chuyện đổi lại phòng. Cho dù "Thiên Viên" không có quý, nhưng bây giờ dất tám con ngựa cũng không thể lòi Nguyên Vi từ tay trống kêu gọi sát vách đi. Về phần Đinh Lạc Lạc, bây giờ cô cũng không thể rời bỏ "Thiên Viên", không thể rời bỏ thầy Tả ở tù âm tường bên kia.

Về đối thoại ma quỷ, Giang Tiêu nghe không hiểu ra sao. Cô ấy chỉ đành thu xếp: "Ai nha, ai nha, nhanh lên một chút gọi món ăn đi thôi."

Trương Gia Minh gặp tai nạn ở trên lớp hóa học. Một thí nghiệm dùng đèn cồn bị nổ tung, mảnh kiếng vỡ văng vào trên mắt của lê,qu,y.đô;n anh ta, anh ta phải vào bệnh viện. Trước khi khám bệnh, anh ta bảo bác sĩ gọi điện thoại cho bạn gái của anh ta là Đinh Lạc Lạc. Đinh Lạc Lạc nhận được điện

thoại, đối phương nói: "Tôi là bác sĩ ở bệnh viện trung tâm. Mắt trái của bạn trai cô bị thương, muốn lập tức gặp được cô." Đinh Lạc Lạc ngần ra, nói: "Tôi...tôi không có bạn trai." Đối phương cũng ngần ra: "À? Không có? Anh ta là thầy giáo." Phản ứng đầu tiên của Đinh Lạc Lạc là thấy Tả bị thương sao? Chỉ là, bác sĩ kia lập tức lại nói: "Thầy giáo dạy hóa học." Lúc này Đinh Lạc Lạc mới "Ồ" một tiếng: "Trương Gia Minh à."

Cho dù Đinh Lạc Lạc không phải bạn gái Trương Gia Minh thì cô vẫn đi tới bệnh viện.

Trên mắt trái của Trương Gia Minh che băng gạc, gương mặt so với băng gạc còn trắng hơn. Bác sĩ nói, thị lực của anh ta sẽ không bị tổn thương, chỉ là mí mắt bị thương tổn thì khó tránh khỏi sẽ để lại một vết sẹo nhỏ. Trương Gia Minh hỏi: "Vết sẹo nhỏ là nhỏ tới mức nào?" Bác sĩ lấy tay so sánh: "Đại khái một cm."

Tiếp đó, ở trước mặt các bác sĩ đang cấp cứu cùng với cán bộ trường học, Trương Gia Minh hỏi Đinh Lạc Lạc: "Lạc Lạc, em sẽ ghét qđ bỏ anh sao?" Đinh Lạc Lạc ghen hòng nhìn trần trời, nói ghét bỏ, cô chính là bạc tình bạc nghĩa nói không ghét bỏ nhưng cô rõ ràng chính là ghét bỏ. Khóe mắt phải có một nốt ruồi đen còn chưa hết, mí mắt trái lại thêm vào một vết sẹo, kiếp trước Trương Gia Minh cũng tạo nghiệp chướng không nhỏ đâu. Đinh Lạc Lạc nghĩ như thế.

Đinh Lạc Lạc lấy cớ hôm nay phải kết thúc bản thảo hoảng sợ chạy ra khỏi phòng bệnh của Trương Gia Minh.

Thật ra thì bản thảo của Đinh Lạc Lạc đã giao cho chủ bút Diêu rồi. Chủ bút Diêu tán thưởng: "Lạc Lạc, nụ hôn này viết thật tốt." Sau lần thứ hai được Tả Sâm dạy Đinh Lạc Lạc đã sửa lại rồi. Sự so sánh với "Hải sâm" này, chỉ viết xuống đầu lưỡi, hàm răng, ý thức "bình thường hỗn loạn như trước lúc Bàn Cổ khai tha.nh.h.ung.l.ê;quý'đô/n thiên lập địa" cùng với đôi môi vừa như băng thiên tuyết địa vừa tựa như thước thạch lưu kim. Chủ bút Diêu lại nói: "Lạc Lạc, cô có năng lực. Không ngừng cố gắng nhé." Đinh Lạc Lạc ngộ ra được, chủ bút Diêu ý ở ngoài lời, là đàn ông phụ nữ phải không ngừng cố gắng, nên cời thì cời.

Đinh Lạc Lạc về đến nhà, mở tủ âm tường ra nghe động tĩnh nhà Tả Sâm. Nhà Tả Sâm không có một chút động tĩnh nào, Đinh Lạc Lạc nghĩ thầm: khóa học này, ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới.

Chu Kiều chờ Tả Sâm ở trong phòng Nam Thành. Hôm nay, anh hẹn cô ta. Anh sẽ tự mình mua vòng tay Phi Thúy cô đã chọn xong kia, hai tay dâng lên. Đối với phụ nữ để cho Tả Sâm bớt lo, anh cũng sẽ không tiết kiệm tiền.

Chu Kiều ở trong bồn tắm to lớn đã đổ đầy nước nhỏ tinh dầu. Nghe được tiếng mở cửa của Tả Sâm, Chu Kiều cả người trần truồng đi qđ vào bồn tắm, thân thể là lướt trong nước thật sự rất xinh đẹp. Tả Sâm đẩy cửa phòng tắm ra nhìn thấy cảnh tượng ướt át kia cực kỳ hài lòng.

#Thanh Hưng: giống hổ sắc quá -- __--||

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trịnh Âu Dương gặp tai nạn

Edit: Thanh Hưng

Ba ngày Nguyên Vi không nghe thấy tiếng trống, cảm thấy trái tim mình càng đập càng vô lực. Cô đi xung quanh cửa phòng tha.nh?ung;lqđ nhà hàng xóm hấp dẫn, theo chiều kim đồng hồ đi một vòng, ngược chiều kim đồng hồ lại đi một vòng. Cửa phòng nhà hàng xóm đóng chặt, rèm cửa sổ cũng khép chặt, một khe hở cũng không có. Nguyên Vi dấn lỗ tai vào trên cửa chính, bên trong phòng vô cùng im ắng. Chẳng lẽ, anh ta chuyển đi rồi? Nguyên Vi chợt cảm thấy trời đất mù mịt, nửa đời sau không còn niềm vui thú nữa.

Nghĩ như vậy, Nguyên Vi đưa gion đập tay vào trên cửa chính nhà hàng xóm, vừa đập còn vừa nghĩ: không...đừng vứt bỏ tôi. Lúc cửa mở ra từ bên trong thì bàn tay Nguyên Vi gần như đập lên mặt người kia. Nguyên Vi giật mình hóa đá. Hàng xóm kêu gọi đứng ở trước mặt của cô ấy, đầu cúi thấp, thân thể mềm mại giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Mà anh ta cũng thật sự ngã xuống. Nguyên Vi thét lên theo bản năng tiến lên đỡ anh ta, đôi tay nhỏ bé chân chân thật thật sờ lên cánh tay của anh ta. Nguyên Vi lại theo bản năng nuốt từng ngụm nước bọt, cơ thể cũng theo anh ta ngã xuống. Anh ta ngất đi, làn da rất nóng. Nguyên Vi vỗ vỗ mặt của anh ta: "Này, tỉnh tỉnh, này." Mà thái độ của anh ta trước sau như một: mặc kệ.

Nguyên Vi kéo hàng xóm như cây lau nhà tới trên giường. Cũng may, cái gọi là giường của anh ta chỉ là một tấm trúc trải trên sàn nhà. Nguyên Vi thờ hồn hèn đưa mắt nhìn anh ta: anh ta tựa như một pho tượng thạch cao lâu năm, vàng vọt trắng bệch, mắt và miệng cũng đóng thật chặt, chân mày bởi vì qđ nhú lại mà hơi hơi nhô lên. Nguyên Vi lại sờ lên trán của anh ta, gương mặt của anh ta, cổ của anh ta và cánh tay, cho đến khi tay của mình cũng nóng mới từ trên đất bắn dậy, phóng tới toilet cầm một cái khăn lông lạnh ra ngoài. Trước lúc ra ngoài, Nguyên Vi còn dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt của mình: anh ta đang phát sốt, mình lại vẫn nổi ý dâm, thật là muốn giết người bừa bãi rồi.

Tả Sâm ba ngày không trở về "Thiên Viên". Anh và Chu Kiều ở trong phòng Nam Thành nửa công nửa tư, hai người thỉnh thoảng thương thảo mục tiêu

ở ngoại ô thành đông của "Trái phải địa sản", thỉnh thoảng chơi đùa giống như yên ương.

Đối thủ có thực lực cạnh tranh lớn nhất với "Trái phải địa sản" là "Vạn Tượng địa sản" cũng thêm thường khu ngoại ô thành đông này, lần này "Trái phải địa sản" phải bỏ nhiều vốn trên diện rộng. Vì vậy, Chu Kiều không thể không tính toán phương án đầu tư khả thi ngay từ đầu.

Đối với Tà Sâm mà nói Chu Kiều thắng hết bất kỳ một người phụ nữ nào. Cô ta và anh là cùng một loại tính cách, đó là rất thích lê.qu'ý;đô?n hưởng thụ, ngay khi hưởng lạc ra ngoài lại biết thay một khuôn mặt nghiêm nghị khác, đại não không ngừng chuyển động. Không giống những người phụ nữ khác, lúc anh lo nước lo dân thì vẫn còn muốn bỏ lên bụng dưới của anh.

Ngày thứ tư, khi Tà Sâm tỉnh lại thì Chu Kiều đã trang điểm chuẩn bị tới công ty. Tà Sâm tựa vào đầu giường: "Tôi giống như chưa bao giờ thấy đáng về cô không trang điểm." Tà Sâm tỉ mỉ nhớ lại: Chu Kiều trong bồn tắm, Chu Kiều trên giường, Chu Kiều tỉnh ngủ, giống như vẫn là gương mặt trang điểm tinh tế. Chu Kiều nói: "Tôi đã ba mươi hai tuổi, bộ dạng không trang điểm ngay cả chính tôi cũng không muốn nhìn." Nói xong, cô ta thút tha đi trở về bên giường, sau khi dâng lên nụ hôn thì đi ra cửa tới công ty.

Đột nhiên Tà Sâm nghĩ đến Đinh Lạc Lạc, nhớ nhung khuôn mặt không trang điểm nhưng cũng tinh tế kia. Hôm nay, anh cũng nên trở về "Thiên Viên" rồi.

Trong mơ mơ màng màng, Trịnh Âu Dương cảm giác mình biến thành Tôn Ngộ Không, bị một tòa núi lớn đè trên người. Tỉnh lại vừa nhìn mới phát hiện, trên lồng ngực mình sinh ra một tổ chim to đen như mực. Anh ta cả kinh ngồi dậy. Mà cổ của Nguyên Vi gần như là khắc khắc một tiếng bị vụn gãy.

Nguyên Vi kêu to: "Ai da." Lần nữa định thần nhìn lại, cô thấy hàng xóm hấp dẫn đã là tượng thạch cao sống lại. Nguyên Vi lập lợ đ tức cười nói: "Anh đã tỉnh?" Trịnh Âu Dương đứng lên: "Cô là à?" Nguyên Vi cũng từ trên sàn nhà bò dậy, nhảy một bước dài về phía Trịnh Âu Dương: "Là tôi mà, tôi là hàng xóm của anh mà, Nguyên Vi. Anh quên sao?" Trịnh Âu Dương về mặt mê man, từ trong cổ họng "Nha" một tiếng.

Nguyên Vi lại nhảy về phía trước một bước: "Anh phát sốt. Ngày hôm qua lúc tôi tới anh bị ngã bất tỉnh. Tôi dứt nước cho anh, vừa ăn vừa uống thuốc." Nghĩ đến cái chữ "dứt" này, Nguyên Vi đỏ mặt. Đêm qua, lúc cô ấy dứt thuốc nào biết Trịnh Âu Dương ngậm chặt hàm răng, nhét thế nào cũng không vào được. Cô nỉ non ở bên lở tai anh ta: "Anh không há mồm thì tôi sẽ miệng đối miệng cho anh uống nha." Lúc này, hàm răng Trịnh Âu Dương hé ra, viên thuốc chui vào trong miệng.

Trịnh Âu Dương đầu óc choáng váng, bụng cũng theo đó phát ra tiếng kêu ùng ục. Nguyên Vi lập tức vịn cánh tay của anh ta: "Anh đói bụng không? Vài ngày qua có ăn cơm chứ? Tôi đã xem tủ lạnh của anh rồi, trừ l-ê.q'úy'đ/ôn bìa chính là pizza, như vậy sao được đây? Chỉ có một cuộc đời để sống nên phải càng thêm miễn yêu chính mình. Anh nhìn anh đi, bị bệnh cũng không ai biết. Nếu không phải là tôi, đại khái anh sẽ biến thành thi thể, sinh ra sâu bọ. Đi thôi, đi theo tôi, tôi dẫn anh đi ăn cơm." Trịnh Âu Dương rất muốn lần nữa bất tỉnh, để trốn cái tổ chim nói làm nhảm này.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đành phải ôn tập

Edit: Thanh Hưng

Lần thứ tư Đinh Lạc Lạc ngồi ngắn người ở trong tủ âm tường. Ở bên kia tủ âm tường, Tà Sâm còn chưa có trở về. Đinh Lạc Lạc nghĩ thầm: thầy Tà xuất quỷ nhập thần này thật sự không phải là quỷ chứ? Ban đêm thì phát ra tiếng phụ nữ kêu gào, ban ngày lại có thể biến thành đàn ông.

Tà Sâm mở tủ âm tường của mình ra thì sợ hết hồn. Đinh Lạc Lạc ngồi ở trong tủ âm tường của cô đưa lưng về phía anh, bóng l-ê.qu.ý.đ.ôn lưng nhỏ bé mà tịch mịch, giống như đứa trẻ con chết non hóa thành oan hồn trong phim ma.

Đinh Lạc Lạc xoay người lại nhìn thấy Tà Sâm, kích động nhảy lên: "Thầy Tà, anh trở lại rồi." Tà Sâm che ngực: "Cô ngồi đây làm gì?" Đinh Lạc Lạc uất ức: "Tôi, tôi chờ anh trở về mà." Nghe xong lời này, miệng Tà Sâm lại toét ra: tiểu bắt điểm này thật là có tình có nghĩa.

Tà Sâm bước vào phòng của Đinh Lạc Lạc: "Chờ tôi à? Chờ tôi làm gì?" Đinh Lạc Lạc nóng nảy: "Anh, anh không phải nói sẽ dạy tôi viết tiểu thuyết sao? Không dạy nữa à?" Tà Sâm gật đầu một cái: "Ừ, dạy thì vẫn muốn dạy. Bài học trước có thu hoạch được gì hay không?" Đinh Lạc Lạc mừng rỡ: "Có chứ. Chủ bút cực kỳ hài lòng." Tà Sâm háng giọng một cái, hỏi: "Chủ bút các cô hài lòng với ví dụ 'hải sâm'?" Đinh Lạc Lạc khoát tay liên tục: "Không phải, không phải, tôi xóa cái đó rồi." Tà Sâm thờ phào một hơi, cảm thấy giới văn học còn không đến mức quá điên khùng.

Đinh Lạc Lạc mở miệng: "Anh có thể cho tôi số điện thoại hay không? Nếu không, tôi muốn tìm anh chỉ có thể mở tủ âm tường ra tìm, là lạ." Tà Sâm không nói hai lời viết cho Đinh Lạc Lạc một dãy số. Đinh Lạc Lạc lại vui mừng: "Cảm ơn anh." Tà Sâm kỳ quái: cô nhóc này thật là dễ thỏa mãn.

Tà Sâm ngồi ở chính giữa ghế sa lon của Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trên giường. Tà Sâm nhìn lợ đ Đinh Lạc Lạc chằm chằm không nói, thấy đôi tay của cô xoắn lại, sắc mặt càng lúc càng đỏ. Tà Sâm khàn giọng hỏi: "Cô là đang đợi tôi đụng ngã cô sao?" Đinh Lạc Lạc chợt cảm thấy trên giường sinh ra gai nhọn đâm tới, làm cô muốn lập tức nhảy ra. Đinh Lạc Lạc nghĩ thầm: khóa kế tiếp này, thật đúng là Nan Vu

Thượng Thanh Thiên*. Vuốt ve, cời áo, a, cô thật sự điên rồi sao.

* Nan Vu Thượng Thanh Thiên = khó khăn

Đình Lạc Lạc vì muốn xoa dịu bầu không khí mà lúng túng hỏi: "Tà Sâm, anh, anh làm công việc gì?" Tà Sâm suy nghĩ một chút: "Xây nhà." Đình Lạc Lạc gật đầu một cái: "À." Đình Lạc Lạc nhìn mặt của Tà Sâm một chút, lại nhìn tay một chút: hiện giờ ngay cả công nhân xây nhà cũng da mịn thịt mềm như vậy, quả thật là xã hội hiện đại hóa. Tà Sâm đứng dậy đi về phía Đình Lạc Lạc: "Đến đây đi, khóa thứ hai." Đình Lạc Lạc lại lùi lại một bước: "Chờ đã, đợi chút, hôm nay quá muộn, đổi, hôm khác đi. Mời anh trở về." Tà Sâm giống như là không nghe thấy, một phen kéo Đình Lạc Lạc vào trong ngực, cúi đầu hôn xuống.

Đầu Đình Lạc Lạc lại hỗn độn: Tà Sâm thật là một thầy giáo tốt, lại còn ôn tập lại khóa thứ nhất cho cô.

Rốt cuộc, khóa thứ hai vẫn là lùi lại. Tà Sâm một mình ngủ ở trong phòng đan xen hai màu vàng nhạt và xanh nhạt mà Lương Hữu Tề trang hoàng lại cho anh, hồi tưởng lại lúc Đình Lạc Lạc ở trong lòng anh run lấy bầy không than.hh.ung.lqđ khỏi bật cười. Trên đời sao lại còn có cô gái nhỏ như vậy chứ, mặt mày răng môi, chữ chữ câu câu đều kích thích đến tim của anh, mà chính cô lại vẫn mặt thò vô tội.

Đình Lạc Lạc mất ngủ. Tà Sâm không có ở đây thì cô không ngủ ngon; Tà Sâm ở đây thì cô vẫn là không ngủ ngon. Người đàn ông kia ở trong đầu cô nhàn tản dạo bộ, nháy mắt một cái như bảo thạch rực rỡ, sáng chói đến mức làm cho cô có chút không tập trung.

Ngày hôm sau, Tà Sâm bị điện thoại di động đánh thức. Đối phương nói: "Xin chào, em là Tiểu Mễ." Tà Sâm cau mày: ngũ cốc hoa màu có quan hệ gì với anh đâu? Đối phương lại nói: "Chẳng lẽ anh quên em rồi sao? Em là chị em của Vân Na, Tiểu Mễ đó." Rốt cuộc trong đầu Tà Sâm cũng hiện lên cây lan điều có mình không có chân kia: "À. Có chuyện gì sao?" Tiểu Mễ hồn dỗi: "Đã lâu không gặp, em nhớ anh mà. Có thời gian ra ngoài ăn một bữa cơm hay không?" Da đầu Tà Sâm tê dại, mất đi phong độ: "Không có thời gian. Hẹn gặp lại." Nói xong lập tức cúp điện thoại.

Tà Sâm đứng dậy đi thăm dò phòng của Đình Lạc Lạc. Đình Lạc Lạc đã ra cửa, trong phòng dọn dẹp không nhiễm một hạt bụi. Tà Sâm khoe miệng tươi cười đi tới công ty.

Đình Lạc Lạc đi thăm Trương Gia Minh. Bạn bè một thời, không thể tuyệt tình tuyệt nghĩa. Vết thương của Trương Gia Minh không lqđ phát triển, tháo băng gạc là có thể xuất viện rồi. Trên mí mắt của anh ta đã lên da non, Đình Lạc Lạc nhìn thấy mà run sợ trong lòng. Cùng Trương Gia Minh đi tới cửa bệnh viện, Đình Lạc Lạc lại nọan có phải kết thúc bản thảo chạy như một làn khói.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tây Thành Trần trái cây

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi và Trịnh Âu Dương ngồi chung một bàn ăn cơm, hai cái đầu một người giống như tổ chim một người giống như kẹo đường, hết sức chói mắt. Đây đã là bữa cơm thứ tư hai người bọn họ cùng ăn chung, thân lqđ thể Trịnh Âu Dương đã không có chuyện gì, Nguyên Vi vẫn cứ mạnh như rồng như hổ như cũ: "Âu Dương, chúng ta làm bạn với nhau, cuộc sống rất tốt đẹp đúng không?" Trịnh Âu Dương ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, cầm đầu cầm cổ ăn: "Cảm ơn, cô rất đáng ghét."

Thực tế "Làm bạn với nhau" trong miệng Nguyên Vi chỉ là cô ấy vừa đói bụng sẽ đi gõ cửa Trịnh Âu Dương, chỉ cần anh ta vừa lộ mặt cô lập tức sẽ lôi anh ta đi ăn cơm. Về phần Trịnh Âu Dương, anh ta đã nhiều lần nắm chặt nắm tay ở trong đầu đánh Nguyên Vi sưng mặt sưng mũi.

Nguyên Vi lại nói: "Âu Dương, anh không có bạn bè sao? Như thế nào ngày ngày chính là buồn bực ở trong phòng gõ gõ đánh đánh à?" Quả thật Nguyên Vi cho rằng nhà Trịnh Âu Dương càng giống như là công ty âm nhạc: trừ trống, đồ điện đầy trong phòng dường như là đàn điện tử và đàn ghi-ta l.ê.q.ý.đô.n biểu diễn. Trịnh Âu Dương lầu bầu: "Không có." Nguyên Vi lại hỏi: "Thế người nhà anh đâu?" Trịnh Âu Dương lấy mu bàn tay lau miệng, đứng dậy: "Cũng không có." Nói xong, anh ta quẳng xuống một phần tiền, bước nhanh đi ra khỏi quán cơm. Nguyên Vi chỉ chiếc đĩa vào anh ta: "Này, họ Trịnh, anh có hiểu lễ phép hay không hả?"

Thói quen. Nguyên Vi thờ dài một cái, tiếp tục ăn. Đây là lần thứ tư họ Trịnh bỏ lại cô ấy, cô ấy đã dần dần quen rồi.

Tà Ấp cho gọi Tà Sâm vào phòng làm việc nói chuyện. Lão già đi thẳng vào vấn đề: "Kế hoạch của con là lúc nào kết hôn?" Trên mặt Tà Sâm hiện lên vẻ u sầu: "Cha đại nhân, người kế hoạch muốn con kết hôn với ai?" Tà Ấp tức giận: "Làm sao ta biết? Con sống 28 năm, còn không biết một người phụ nữ có thể kết hôn nào?"

Tà Ấp thông suốt cực kì. Ngày xưa, ông với mẹ Tà Sâm cũng là bởi vì hai bên tình nguyện mới cùng nhau kết liền cảnh, hôm nay ông cũng sẽ không can thiệp hôn nhân tự do của con trai. Chỉ là, ông quan tâm hương khói nhà họ Tà, quan tâm con trai khi nào mới có thể sinh hạ cháu trai.

Tà Sâm cau mày: "Cha đại nhân, kiểu phụ nữ gì có thể kết hôn?" Tà Ấp bật thốt lên: "Thứ nhất, lúc ả lúc hiện ở trước mặt con con cũng không cảm thấy chướng mắt. Thứ hai, tự biết an phận nhưng lại không quá nghiêm khắc với con." Tà Sâm nghe, giờ ngón tay cái lên: "Giữ càng già càng cay." Tà Ấp đuổi con trai ra khỏi phòng làm việc, một câu nói cuối cùng là: "Tà Sâm con hãy nghe cho kỹ, ba con ta đây muốn bông cháu." Tà Sâm than thở: đàn ông nhà họ Tà ít ỏi nên cũng khó tránh khỏi lão cha sẽ muốn có một viên thịt nhỏ bỏ qua bỏ lại trên mặt đất. Không bằng mua mấy con chó cho ông nuôi.

Lúc Tà Ấp nói về tiêu chuẩn "Lấy vợ", thật ra Tà Sâm đã nghĩ tới một người phụ nữ. Cô ta tên là Trần Quất, hay là Trần Chanh? Tà Sâm luôn luôn không nhớ được tên của phụ nữ, trong ấn tượng tên của cô ta chính là tên của một loại trái cây.

Bây, tám tháng trước, cô ta từ ngoại thành đi tới thành phố B học học viện nghệ thuật, về phần là học điệu nhảy dân tộc hay là múa hiện đại, Tà Sâm cũng không nhớ được. Một ngày, xe Tà Sâm đâm vào cô ta, cô ta tuy than.hh.ung.lqđ không đáng ngại nhưng Tà Sâm vẫn để lại danh thiếp cho cô ta, để cho cô ta sau khi đi bệnh viện kiểm tra mới quyết định. Cô ta không đi bệnh viện nhưng lại giữ lại danh thiếp điện thoại của Tà Sâm.

Trần trái cây nói thẳng: "Nghe nói anh có không ít phụ nữ, em có thể cũng trở thành một người trong đó không?" Tà Sâm cầm tay của cô ta cảm thấy mềm mại như không xương, vì vậy hỏi: "Tại sao?" Trần trái cây nói: "Em yêu anh."

Trần trái cây vào ở phòng Tây Thành của Tà Sâm, cô ta cũng là một người phụ nữ làm Tà Sâm tỉnh tâm. Cô ta thương anh chỉ bởi vì anh có tiền, có gương mặt anh tuấn và thân thể cao lớn. Cô ta vẫn cho là vì có thể trải qua cuộc sống của người có tiền cô ta sẽ phải dâng hiến thân thể cho lão già nhăn nhúm. Vậy mà hôm nay cô ta lại biết Tà Sâm. Cô ta giống như mèo gặp may ở đất Tây Thành, không lo ăn mặc, nên đi học thi đi học, bạn bè đều là phái nữ.

Trong danh bạ điện thoại của Tà Sâm, tên của cô ta là "Tây Thành". Tà Sâm gọi điện thoại cho cô ta: "Em tên là Quất, hay là Chanh?" Đối phương nói: "Anh lại quên. Em tên là Trần Môi." Tà Sâm "Ồ" một tiếng: đúng, là dâu tây. Trần Môi hỏi: "Hôm nay có rảnh rồi không? Đến bên này của em đi." Tà Sâm hài lòng vì cô có chừng mực, không chủ động, không bị động, cân đối cực tốt. Tà Sâm đồng ý: "Được."

Hách Tuấn gọi điện thoại hẹn Tà Sâm ăn cơm. Tà Sâm nói: "Thằng nhóc nhà cậu không có việc gì thì sẽ không tìm tớ ăn cơm." Hách Tuấn cười làm lành: "Là Vân Na, cô ấy có chuyện tìm cậu." Tà Sâm một câu đã nói toạc ra: "Liên quan đến ngũ cốc hoa màu kia?" Hách Tuấn bất bình thay Tiểu Mễ: "Cô ấy họ Mễ, gọi Tiểu Mễ là thuận nước đẩy thuyền, ngũ cốc hoa màu cái gì." Tà Sâm một lời cự tuyệt: "Buổi tối tớ hẹn người khác rồi." Hách Tuấn vẫn còn kêu to ở đầu kia: "Vậy mọi người có thể cùng ngồi một bàn mà." Tà Sâm bên này đã treo điện thoại rồi.

Bên kia, Hách Tuấn bị Vân Na níu lấy lỗ tai. Vân Na bắt mẫn: "Đàn ông các anh sao lại phách lối thế? Tại sao hả?" Hách Tuấn lqđ oan như Đậu Nga: thay mặt Tà Sâm nhận tội cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai nữa rồi.

Bên này, Tà Sâm đi phòng bên Tây Thành gặp Trần Môi.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Gọi lập tức tới

Edit: Thanh Hưng

Trần Môi có một tay nghề nấu ăn ngon. Tà Sâm mở cửa, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn thì cảm thấy: nếu không tìm được một người muốn lqđ kết hôn cứ cưới cô ta cũng tốt lắm. Trần Môi vui đầu vào lồng ngực Tà Sâm: "Em rất nhớ anh." Tà Sâm cười cười: ngay cả giả vờ chân tình cô ta cũng là một diễn viên tốt lắm hết trách nhiệm.

Tà Sâm và Trần Môi ngồi đối diện ăn cơm, Trần Môi gấp đồ ăn vào trong bát Tà Sâm. Tà Sâm kéo tay của cô ta, gỡ đôi đũa trong tay cô ta xuống. Tay biết làm món ăn nhưng vẫn trắng nõn, mềm mại trước sau như một. Tà Sâm hỏi: "Em năm nay bao nhiêu tuổi?" Trần Môi nói: "19." Tà Sâm ngẩn người: Đúng vậy, cô ta vẫn là một học sinh, mới chỉ có mười chín tuổi. Mới chỉ mười chín tuổi mà không ngờ cô ta đã biết nhìn xa trông rộng rồi, biết làm như thế nào để cho anh vui vẻ, cũng biết anh không thích cái gì. Tiểu bắt điểm thì sao đây? Tiểu bắt điểm bao nhiêu tuổi? Mặt cô hồng cực kỳ giống đứa bé. Tà Sâm vội vàng buông tay Trần Môi ra, giao trả chiếc đũa cho cô ta.

Trần Môi cũng không hỏi nhiều, cô ta biết, hỏi nhiều cũng không có lợi ích gì.

Tà Sâm muốn ở lại bên cạnh Trần Môi qua đêm. Thân thể và tay của cô ta đều rất mềm mại, là thứ yêu thích của anh. Chỉ là, Đinh Lạc Lạc gọi điện thoại cho anh: "Thầy Tà, là tôi. Lạc Lạc." Khóe miệng Tà Sâm lập tức lộ thanh.hur.ng ra tươi cười, Trần Môi để ở trong mắt. Đinh Lạc Lạc hỏi: "Thầy Tà, hôm nay anh quay lại không?" Tà Sâm nói: "Tôi đang trên đường trở về."

Tà Sâm bị lời nói của chính mình dọa sợ hết hồn: anh cứ như vậy trở về bên người Đinh Lạc Lạc? Không, là trở lại "Thiên Viên", sát vách Đinh Lạc Lạc. Tiểu bắt điểm này nhất định vừa kêu la khóa thứ hai thượng đẳng, cũng nhất định vừa châm ngòi thuốc nổ của anh, dùng ánh mắt bất lực của mình hóa thành hai chậu nước lạnh dập tắt lửa. Đội viên phòng cháy ưu tú.

Tay Trần Môi leo lên lồng ngực Tà Sâm, Tà Sâm vỗ vỗ lưng của cô ta: "Tôi có việc, hôm nào lại tới." Trần Môi ngẩn ra. Cô ta rõ ràng nghe thấy bên kia điện thoại là một người phụ nữ. Cô ta chưa từng thấy Tà Sâm như vậy bao giờ, bị một người phụ nữ gọi tới gọi lui. Trần Môi nhón mũi chân hôn lên

miệng Tả Sâm: "Ở lại đây đi." Tả Sâm mở một cái trên miệng cô ta: "Hôm nào." Cho đến khi Tả Sâm đi ra khỏi cửa, Trần Môi còn chưa có hoàn hồn lại. Nếu anh không tới, cô ta có thể một mình vui vẻ sống qua ngày. Nhưng hôm nay anh tới, tại sao có thể nói đi là đi?

*****-----*****

Tiểu thuyết có liên quan tới tay trống của Nguyên Vi chính thức khởi động. Cô vừa gõ bàn phím vừa cười trộm, hiển nhiên là một con chuột trộm dầu. Cô nghĩ thầm: Trịnh Âu Dương, lão nương tôi để cho anh ở trong tiểu thuyết cực kỳ xấu xí, gặp hết tai họa, trọn đời không thể vươn mình.

Nguyên Vi đang gõ hào hứng bưng bưng lại nghe thấy có người gõ cửa nhà cô. Cô chồm lên nhảy tót tới cửa, bật thốt lên: "Họ Trịnh, nhớ tôi sao?" Đáng tiếc, cô mở cửa ra nhìn thấy không phải hàng xóm kêu gọi mà là anh chồng hào hoa phong nhã của Giang Tiêu, Viên Kiệt.

Viên Kiệt lễ phép cười một tiếng: "Nguyên Vi, tôi tới đón Giang Tiêu." Nguyên Vi xoay người lại nhìn gian phòng một chút, không lẽ/quá/n một bóng người. Cô mở miệng: "Viên Kiệt, anh đừng làm tôi sợ. Trong phòng tôi không có ai." Viên Kiệt sững sốt: "Cô ấy không ở nơi này của cô? Buổi chiều cô ấy nói tới tìm cô mà." Nguyên Vi vỗ vỗ cái trán: "Ài, đúng vậy. Buổi chiều cậu ấy đã tới, chỉ là, chỉ là, đã đi rồi. Anh nhanh về nhà đi, nói không chừng cậu ấy đã về đến nhà rồi." Nói xong, Nguyên Vi lập tức đóng cửa.

Con nhóc đáng chết kia, lại đi chỗ nào tiêu dao rồi? Lấy lão nương ta làm bia đỡ đạn cũng không báo trước. Nguyên Vi tức giận gọi điện thoại cho Giang Tiêu, chỉ là Giang Tiêu tắt máy.

*****-----*****

Đình Lạc Lạc dạo bước ở trong phòng. Lại đến thời gian giao bản thảo, nam chính nữ chính trong tiểu thuyết đã uống rượu, tình thế cực kỳ nghiêm trọng. Nếu như Tả Sâm không ra tay, nam chính nữ chính kia không thể làm gì khác hơn là cùng nhau say khướt ngã xuống, ngủ một giấc đến sáng.

Tả Sâm trở lại "Thiên Viên" cũng không hề nhìn cửa phòng Đình Lạc Lạc một cái, về thẳng gian phòng của mình, từ tủ âm tường xuyên qua. Đình Lạc Lạc mặt mày ửng đỏ thấy thầy Tả giống như thấy cứu tinh giá lâm, mặt híp lại thành hai cái trắng rằm. Tim Tả Sâm đập thình thịch, anh ảo não: chạy cái gì mà chạy, Tả Sâm anh cũng không phải là chưa từng thấy phụ nữ.

Đình Lạc Lạc bung cho Tả Sâm một ly trà, hai tay dâng lên. Tả Sâm đang khát nước, một hơi uống hết. Uống quen rượu và cà phê, lại quen trà thơm ngọt rồi. Tả Sâm mở miệng: "Nam nữ nhân vật chính cần tiến triển mới rồi hả?" Đình Lạc Lạc vừa gạt đầu vừa ngồi ở bên người Tả Sâm: "Đúng vậy, tiến triển đến lqđ.tha.nh.h.ung đoạn bọn họ uống rượu, hai người ở chung một phòng." Cổ họng Tả Sâm khô nóng, trả lại cái ly cho Đình Lạc Lạc: "Cho tôi thêm một ly trà." Đình Lạc Lạc đứng dậy, lọn tóc mon tròn cổ của Tả Sâm, Tả Sâm vì ngăn cản mình kéo Đình Lạc Lạc về trong ngực mà đôi tay đánh phải liễu mạng nắm bắp đùi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Khóa thứ hai - Học hỏi lẫn nhau

Edit: Thanh Hưng

Nhất định là bởi vì mới vừa rồi Trần Môi khiêu khích anh nên anh mới có thể có ý đồ xuống tay với người phụ nữ đầu óc thiếu gân lqđ này. Nhất định là như vậy. Tả Sâm bấm bắp đùi một cái, lừa mình dối người nghĩ.

Đình Lạc Lạc đang cầm trà vội vã từ phòng bếp đi ra, chỉ thấy chân trái cô ở phía trước vấp vào thảm ở cửa phòng bếp, ly trà từ trong tay cô bay ra, nước trà cũng văng ra từ trong ly trà, mà thân thể của cô theo cô thét lên một tiếng trực tiếp nhào tới phía trước. Tả Sâm từ trên ghế salon nhảy ra, bước một tha/nh?ung.lqđ bước dài vọt tới, cái trán đón được ly trà, chỉ nghe hai vật va chạm tạo ra một tiếng trầm đục, Đình Lạc Lạc cũng nhào vào lồng ngực Tả Sâm.

Tả Sâm giận không kiềm được, tuy nói ly trà không đến nỗi đập anh thành sao đầy mắt, nước trà cũng không thể coi là nóng nhưng Tả Sâm anh nhếch nhác thế này thì thật sự là xưa nay chưa từng có. Tả Sâm khiển trách: "Cô rốt cuộc biết cái gì hả? Tiểu thuyết không biết viết, đường cũng không biết đi à?" Đình Lạc Lạc ngẩng đầu lên từ trong ngực Tả Sâm: "Thật xin lỗi." Vừa nói, một cái tay nhỏ của cô cũng duỗi lên lau đi nước trà trên mặt Tả Sâm. Trái tim Tả Sâm trong nháy mắt mềm mại, mặc cho tay Đình Lạc Lạc lau tới lau lui trên mặt anh.

Tiếp đó, tình thế không do Đình Lạc Lạc định đoạt. Cánh tay Tả Sâm siết chặt tay Đình Lạc Lạc, kết quả là gậy giữa của cô biến thành từng tiếng riu rít làm nũng. Đình Lạc Lạc cảm giác mình giống như là nhân vật nữ chính ở trong tiểu thuyết kia, cho dù không say rượu nhưng vẫn ở trong tình thế như chi mành treo chuông. Tả Sâm nói ở bên tai Đình Lạc Lạc: "Khóa thứ hai, đi học thôi." Đình Lạc Lạc giương miệng anh đào lqđ nhỏ: cái này, cái này phải học khóa thứ hai rồi sao? Tả Sâm cười một tiếng, lại nói: "Phải chăm chỉ, không cần chi lo hưởng thụ." Đình Lạc Lạc đỏ mặt: tuy nói bị anh siết chặt lấy đúng là có một chút thoải mái, nhưng là hưởng thụ? Ài, không, cái từ này cũng quá ngượng ngùng rồi.

Tả Sâm hôn miệng Đình Lạc Lạc. Đình Lạc Lạc nghĩ thầm: khóa thứ nhất này thật sự thuộc lâu rồi. Nhưng vì cái gì trong đầu vẫn là hỗn độn, thân thể vẫn là ảm lên? Chẳng lẽ, hôn lên một trăm lần một ngàn lần vẫn là sẽ như thế? Trời ạ, hàng trăm hàng ngàn, rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì hả? Nghĩ đi nghĩ lại cô mới phát hiện lưng của mình đã dính chặt vào giường rồi. Tả Sâm đè ở trên người cô, cho cô sức nặng vừa vặn làm cô không thể động dậy.

Trời ạ, Đinh Lạc Lạc cảm giác mình đã dùng hết hơi sức toàn thân để giãy giụa, sao có thể vẫn là không thể động đậy đây.

Tà Sâm ngừng hôn, mở miệng nói: "Lạc Lạc, mở mắt." Đây là lần đầu tiên anh chính thức gọi cô là Lạc Lạc, âm thanh giống như khăn lông ướt, chỉ cần run rẩy một cái là lập tức có thể nhỏ ra nước. Đinh Lạc Lạc mở mắt tựa như l?ê'quy/đô,n hai hồ nước trong ra. Tà Sâm hít mắt nhìn thẳng vào sâu trong nội tâm Đinh Lạc Lạc: cô đang sợ, nhưng cô càng không muốn cự tuyệt. Tà Sâm nhẹ nhàng cười: "Lạc Lạc, đừng sợ." Đinh Lạc Lạc gần như là khóc lên. Làm sao có thể không sợ? Cô sợ hồng rồi. Cô sợ anh sẽ lột quần áo của cô ra, càng sợ anh sẽ rời cô đi. Ai, thôi, quyết định chọn ra một phương án đúng đắn nhất, vẫn là ôm lấy anh đi, không để cho anh rời đi.

Tà Sâm cảm nhận được thỏa mãn trước nay chưa từng có, chỉ vì Đinh Lạc Lạc nhút nhát bên dưới đưa tay ôm lấy anh. Anh đã từng duyệt qua vô số phụ nữ, lại chưa bao giờ biết then thưng tự nhiên như thế, khăn cầu tự nhiên như thế. Anh, thật là sống uống phí rồi.

Đinh Lạc Lạc cởi quần áo ra, Tà Sâm cũng cởi quần áo ra. Đinh Lạc Lạc không phân biệt được tiếng thở dốc bên tai phát ra từ trong miệng của ai, chỉ thấy được ngón tay linh hoạt của Tà Sâm dạo chơi trên da thịt sáng bóng của mình, mà ngón tay của anh là bàn là sao? Tại sao đi qua chỗ nào thì chỗ đó ấm lên trong nháy mắt? Nụ hôn của Tà Sâm dừng ở trước ngực Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc không tự chủ cong thân thể. Trời ạ, ngày tận thế, đường khí cũng sắp bị mất hể rồi, cô không thể hít thở được. Trong lqđ miệng Đinh Lạc Lạc không tự chủ phát ra tiếng rên rĩ, lực khổng chế của Tà Sâm tan thành mây khói, ngay cả biết rõ cô sẽ đau đớn, ngay cả anh không đành lòng để cho cô đau đớn, anh vẫn để cho cô đau đớn đến khắc cốt ghi tâm.

Trong mắt của Đinh Lạc Lạc chảy ra hai dòng nước mắt, trong miệng cũng phát ra một chữ "Đau". Tà Sâm bức bách chính mình dùng động tác lại, anh hôn lên nước mắt của cô, nói cho cô biết: "Đừng sợ." Qua làn nước mắt, Đinh Lạc Lạc cảm thấy Tà Sâm cũng trở nên mơ hồ. Cô nhìn anh hơi nhíu chân mày mà quên mất đau đớn của mình, cũng đau lòng cho anh. Đinh Lạc Lạc mở miệng: "Tại sao anh cau mày? Tôi làm sai chỗ nào à?" Tà Sâm kim lòng không được hôn lên miệng nhỏ lấm bầm trước mặt, không phải là bởi vì anh muốn hôn, cũng không phải là bởi vì anh cảm thấy nên hôn, mà là anh cảm thấy nếu như anh không hôn, anh đúng là tên ngốc đệ nhất thiên hạ.

Đau đớn dần dần tan đi, thay vào đó Đinh Lạc Lạc cảm giác mình đang tung bay ở trên bầu trời, bên cạnh là đám mây lớn. Ngón tay của cô ôm chặt lưng Tà Sâm, cảm giác giống như là vừa mới buông ra thì mình sẽ lập tức rơi lqđ.tha.nh.ung xuống. Tà Sâm cũng thân ở giữa bầu trời, cao đến giống như là muốn chạm tới thiên đường. Rốt cuộc anh cũng học được, chuyện nam nữ phải tự nhiên như thế. Thua thiệt anh ngày xưa nói khoác với Đinh Lạc Lạc mình đối với chuyện người trưởng thành rất có kinh nghiệm, lại không thể tưởng tượng được, đến cuối cùng vẫn là Đinh Lạc Lạc dạy anh.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Mộng đẹp của Nguyên Vi trở thành sự thật

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm không trở về ngủ ở căn phòng sát vách nhà Đinh Lạc Lạc, anh ngủ luôn ở bên người Đinh Lạc Lạc. Sau khi Đinh Lạc Lạc từ trên bầu trời trở lại trên giường, đồ ửng trên mặt lan tràn ra toàn thân, cô che kín chắn, biến thành một con sâu lông. Tà Sâm bật cười, kéo cả chăn và Đinh Lạc Lạc tới. Anh hỏi: "Lạc Lạc, em năm lqđ.th?nhh?ng nay bao nhiêu tuổi?" Sâu lông mở miệng: "24." Tà Sâm không khỏi ngẩn ra: cô nhóc ngây ngốc này đã hai mươi bốn tuổi, như vậy xem ra Trần Mối mười chín tuổi kia giống như là có ngàn năm đạo hạnh rồi. Đinh Lạc Lạc, hai mươi bốn năm này của cô sẽ không phải là sống ở rừng sâu núi thẳm chứ? Sao cô có thể viết tiểu thuyết thành niên đây? Cô nên đi viết sử từ hồ báo đại chiến, hầu tử xưng vương.

Tà Sâm lại hỏi: "Lạc Lạc, em là lần đầu tiên viết tiểu thuyết ư?" Chỉ là, Đinh Lạc Lạc đã ngủ rồi. Cô cuộn lại ở trong ngực Tà Sâm giống như trẻ sơ sinh. Tà Sâm lần nữa bật cười: cô thật đúng là thiếu gần. Dẫu sao cũng từ thiếu nữ biến thành phụ nữ, lại không bị thương xuân buồn thu ư? Tà Sâm nhắc đi nhắc lại: "Đinh Lạc Lạc." Tên người phụ nữ này, anh nhớ mãi không quên.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Lạc Lạc tỉnh lại, chậm rì rì dưới lưng một cái. Chỉ là, cô phát hiện lưng mình này kéo dài vướng chân vướng tay. Vừa mở mắt, cô lập tức hô to một tiếng: "Mẹ của tôi ơi." Tà Sâm bị Đinh Lạc Lạc đánh thức, miễn cưỡng mở mắt ra: "Tiểu bắt điểm, sớm an."

Đầu Đinh Lạc Lạc gần như nứt ra, cô một cước đạp Tà Sâm xuống dưới giường, sau đó tự mình bọc chăn cũng nhảy xuống. Cô nhặt quần áo lung tung trên sàn nhà ném cho Tà Sâm, lại một cước tiếp một cước đạp anh tới cửa tủ âm tường, mở cửa tủ ra nhét anh vào.

Rốt cuộc Tà Sâm cũng hoàn toàn tỉnh táo lại. Anh đường đường là Tà Sâm, vào lúc sáng sớm thân thể trần truồng bị một người phụ l?ê'qu<y.đô,n nữ đút vào tủ âm tường? Trời ạ, thời thế thay đổi, chim muốn lặn xuống nước, cá muốn trèo tường ư?

Đinh Lạc Lạc vỗ vỗ đầu của mình: trời ạ, cô biến thành người phụ nữ của thầy Tà, cô biến thành sư nương của mình. Đêm qua lý trí của cô đâu? Đêm qua dè dặt của cô đâu? Vì viết tiểu thuyết, cô cũng hy sinh cả mình luôn hay sao? Không, giống như không liên quan đến chuyện viết tiểu thuyết, giống như đêm qua cô kim lòng không được ôm lấy thầy Tà. Đinh Lạc Lạc ở trên sàn nhà thu lượm quần áo của mình. Áo lót đâu? Chẳng lẽ, chẳng lẽ ném cho Tà Sâm rồi? Trời ạ, trái đất mau mau nổ tung đi, để cho cô xong hết mọi chuyện đi.

Trịnh Âu Dương thật sự tới gõ cửa Nguyên Vi. Nguyên Vi tranh thủ chạy bản thảo cả đêm, trời sáng mới ngủ, nghe tiếng gõ cửa cô nhắm mắt lại sờ tới cửa, vừa mở cửa vừa gào thét: "Tên khốn kiếp nào?" Hai cánh tay Trịnh Âu Dương bắt chéo ôm trước ngực, bộ dáng khêu gợi dần dần rõ ràng ở trong

đôi mắt buồn ngủ của Nguyên Vi. Nguyên Vi vội vàng đóng cửa lại vọt tới trước gương lúi kéo áo ngủ nhún nhún của mình, lại lúi kéo đầu tổ quạ, tiếp đó mới lại ra mở cửa.

Nguyên Vi cười hai tiếng: "Ồ, Âu Dương à. Sớm an." Trịnh Âu Dương chỉ chỉ mặt trời cao cao tại thượng: "Buổi trưa." Nguyên Vi bị mặt trời sáng rõ làm cho không mở được mắt, ngũ quan nhũn thành một đoàn. Trịnh Âu Dương lại nói: "Tôi đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi." Nguyên Vi hít vào một ngụm khí lạnh: nằm mơ, nhất định là nằm mơ.

Nguyên Vi lập tức đóng cửa lại. Cô rón ra rón rén đi tới trước tủ treo quần áo, xách quần áo ra, trong miệng thì thảo: "Ngàn vạn lqđ.tha?nh.hư/ng lần không được tỉnh, ngàn vạn lần không được tỉnh." Nguyên Vi rửa mặt, thay quần áo, mở lại cửa, Trịnh Âu Dương vẫn đang ở trước mắt của cô. Cô nhảy chồm lên nhào tới trên người của Trịnh Âu Dương: "Vạn tuế, không phải nằm mơ. Vạn vạn tuế." Trịnh Âu Dương dùng cả tay chân lúi Nguyên Vi xuống: "Làm sao cô lại phiền như vậy hả? Ăn cơm hay không?" Nguyên Vi liên tiếp gật đầu: "Ăn, ăn, cho tôi một con trâu tôi cũng có thể nuốt xuống được."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Làm thầy giáo tức chết

Edit: Thanh Hưng

Ba ngày kế tiếp Đinh Lạc Lạc cũng không gặp được Tà Sâm, kể từ lúc cô nhét thân thể trần trụi của anh vào tủ âm tường cũng chưa từng thấy qua anh. Hơn nữa anh ngay cả điện thoại cũng không gọi tới.

Đinh Lạc Lạc nộp bản thảo mới cho chủ biên Điều. Nam nữ trong tiểu thuyết ở lần say rượu kia không kiếm được mây mưa lqđ.tha.nh.hư.ung một trận khiến chủ biên Điều đọc được thốn thức liên tiếp. Chủ biên Điều hỏi: "Lạc Lạc, cô yêu sao?" Đinh Lạc Lạc lắc đầu như trống lắc: "Không có, không có." Mặc dù trong miệng nói như vậy nhưng trong lòng Đinh Lạc Lạc lại nghĩ: là yêu sao? Cô đã là người phụ nữ của Tà Sâm. Chủ biên Điều liếc mắt nhìn: "Không phải? Vậy cô xem tiểu thuyết đôi truy rồi hả? *****?" Đinh Lạc Lạc tức giận: "Chủ biên, ngài đừng nói mò. Ngài cứ nói bản thảo qua hay không qua thôi." Chủ biên Điều liên tiếp gật đầu: "Qua, qua. Tuyệt hảo cực kỳ."

Tình tiết tuyệt hảo là Đinh Lạc Lạc làm liền một mạch. Sau khi cô nhét Tà Sâm vào tủ âm tường thì ngồi vào trước máy vi tính, rên sất khi còn nóng gồ lên bàn phím. Cô nhớ cảm giác mình lên trời, cũng nhớ mỗi một động tác của Tà Sâm. Đinh Lạc Lạc không rõ chỉ có hai điểm: một là tại sao mình sẽ vì viết tiểu thuyết cho tòa soạn báo mà ngay cả thân thể thuần khiết cũng liên lụy, mà điểm thứ hai chính là tại sao thân thể bị liên lụy mà trên mặt mình vẫn còn treo lên tươi cười.

Tà Sâm ba ngày không trở về "Thiên Viên". Anh không gọi điện thoại cho Đinh Lạc Lạc, cũng không nhận được điện thoại của Đinh Lạc Lạc. Mấy ngày nay anh đều ở tại Tây Thành, cùng Trần Môi chung giường chung gối.

Trần Môi cẩn thận, cô ta có một đôi mắt thông tuệ: lần này Tà Sâm cực kỳ giống một quả bom lúc nào cũng có thể nổ tung. Tà Sâm đi tới đi lui ở trong phòng, nghiêng mắt nhìn điện thoại di động trên bàn uống trà nhỏ. Trần Môi tiến lên phía trước kéo tay Tà Sâm đặt lên ngực của mình. Tà Sâm ôm cô ta lên giường, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô ta. Trần Môi đối với nhiệt tình trên người đàn ông này cảm thấy xa lạ, anh giống như là cực kỳ yêu cô ta, hoặc như là trẻ người non dạ. Trong lòng Trần Môi rất rõ ràng, đã có một người phụ nữ làm cho Tà Sâm trở nên xa lạ. Là dạng phụ nữ gì? Trần Môi vừa không ngừng thờ gập vừa nghĩ.

Tà Sâm thật sự muốn nổ tung. Anh cảm thấy, anh bị cô gái mặt người dạ thú Đinh Lạc Lạc kia thiết kế. Cô lợi dụng anh học chuyện l.ê.q.úy.đồ,n nam nữ, sau đó một cước đá văng anh đi. Không, không chỉ là một cước, cô đá khoảng chừng năm sáu cước. Cô hoàn toàn không quan tâm cảm thụ của anh, hoàn toàn xem anh như công cụ. Người phụ nữ này thật là qua cầu rút ván, vong ân phụ nghĩa. Có câu nói: dạy dỗ đồ đệ, chết đói sư phụ. Câu này dùng cho Tà Sâm thì có thể đổi thành tức chết sư phụ. Cô không có gì muốn học nữa vì vậy nhét anh về tủ âm tường, hôm nay ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi tới.

Trong phòng làm việc, Tà Sâm gầm thét: "Nước, tôi muốn uống nước." Thư ký Sally đẩy cửa vào: "Có muốn đổi lại khẩu vị hay không? Hôm nay không uống cà phê, đổi uống trà, có được hay không?" Tà Sâm gần như phát điên: "Trà? Cô thể nhưng để cho tôi uống trà? Cô có phải không muốn sống nữa hay không?" Sally vô tội nhếch nhác lui ra, mầng nhĩ rầm rầm chấn động.

Đinh Lạc Lạc lại đi thăm bà nội. Bà nội ngồi ở trước bàn mặt chược, mím môi cười đến khô cực. Trước bàn một người lão thái thái khác nói với Đinh Lạc Lạc: "Bà nội của cháu đã thắng chúng tôi mấy ngày rồi." Bà nội Đinh mở miệng: "Lạc Lạc, bà đi xem quê. Đại sư nói, năm nay bà tài vận đại vượng, mà còn cháu là tình vận vượng đấy." Đinh Lạc Lạc lấy cái ghế băng ngồi xuống sau lưng bà nội: "Sẽ vượng thành cái dạng gì ạ?" Bà nội Đinh không yên lòng: "Ai nha, vượng đó là có thể gặp người đàn ông tốt chữ sao."

Đinh Lạc Lạc như đi vào cõi thần tiên: thầy Tà coi là người đàn ông tốt sao? Nên là thế đi. Mặt của anh đẹp mắt, thân thể lqđ.tha.nh.hư.ung cũng dễ nhìn, còn lấy giúp người làm niềm vui. Chỉ là, anh đã mấy ngày không về nhà. Công nhân xây dựng cần làm suốt đêm sao? Đinh Lạc Lạc càng nghĩ càng cô đơn: khi nào anh mới có thể về nhà đây.

#Thanh Hưng: Aizzz, bao giờ anh mới thôi trắng hoa đây -_-||

Chương 24: Cháu trai của Tả Ấp

Edit: Thanh Hưng

Giang Tiêu lại tổ chức bữa cơm chỉ có ba người chị em. Lần này, Đinh Lạc Lạc và Nguyên Vi cùng đứng chung một trận địa: "Giang Tiêu, nói, gần đây rốt cuộc cậu đang bận rộn chuyện gì?" Nguyên Vi lại nói: "Viên Kiệt tới lqđ,than?hh.ung nhà của tớ tìm cậu, cậu có biết hay không?" Đinh Lạc Lạc lập tức phụ họa: "Đúng, đúng, anh ấy cũng gọi điện thoại cho tớ để tìm cậu." Hai tay Giang Tiêu giơ lên cao, làm tư thế đầu hàng: "Các chị em, tha cho tớ đi. Về sau, về sau tớ sẽ thẳng thắn." Nguyên Vi kinh sợ: "Về sau tức là vẫn có lần sau à?" Giang Tiêu làm nũng: "Ai nha, tóm lại chính là về sau."

Nguyên Vi không kịp chờ đợi đổi đề tài: "Này, tự tớ thẳng thắn. Tớ yêu." Đinh Lạc Lạc tròn to hai mắt: đầu tổ quạ cũng có thể yêu? Nguyên Vi tiếp tục nói: "Lạc Đà, tớ yêu đương với tay trống kia." Đinh Lạc Lạc bĩu môi: "Cái tay trống gì, rõ ràng là thợ rèn." Giang Tiêu chen vào nói: "Sát vách? Hàng xóm? Yêu? Này, phát triển tới mức nào rồi?" Mắt Nguyên Vi nhìn về phía trước, bộ dạng mơ mộng: "Anh ấy chủ động tới gõ cửa nhà tớ, tìm tớ đi ăn cơm."

Giang Tiêu xì mũi coi thường: "Cái này gọi là yêu?" Nói xong, cô ấy quay mặt về phía Đinh Lạc Lạc: "Này, Lạc Lạc, tớ lại cảm thấy gương mặt của cậu càng giống như là yêu đương hơn đấy." Đinh Lạc Lạc lập tức cứng cứng cổ thất lung: "Đừng nói mò."

"Trái phải địa sản" chuẩn bị cuộc so tài trang hoàng mới, Lương Hữu Tề ghi danh trước tiên. Báo danh xong, cậu ta lên phòng làm việc của Tả Sâm, chuẩn bị tiêu phí thời gian.

Lương Hữu Tề bắt chéo hai chân: "Có vào ở 'Thiên Viên' không?" Tả Sâm vừa xem văn kiện, vừa "Ừ" một tiếng. Lương Hữu Tề lại hỏi: "Anh ở tù âm tường bên này, hay là tù âm tường bên kia thế?" Tả Sâm run tay một cái, chỉ thấy tài liệu như phi đao bay về phía Lương Hữu Tề. Lương Hữu Tề dùng chiêu "Con rùa đen rút đầu" nhặt về cái mạng nhỏ. Tả Sâm tựa vào ghế làm việc rống to: "Sally, tiền khách." Thư ký Sally vọt vào, một phen túm lấy Lương Hữu Tề xông ra ngoài. Cô ta khuyên Lương Hữu Tề: "Có sao không, trốn thật xa thì hơn."

Đinh Lạc Lạc lại ngồi vào tù âm tường. Cô cầm điện thoại di động, do dự có nên gọi điện thoại cho Tả Sâm hay không. Chỉ là, gọi lẽ/quý/đơn thì nói cái gì đây? Hôm nay không có khóa thứ ba, chẳng lẽ nói: "Thầy Tả, ôn tập lại khóa thứ hai cho tôi đi" à? Không, vạn lần không được. Đinh Lạc Lạc dậm chân, cảm thấy trong lòng giống như có con côn trùng nhỏ bò qua bò lại.

Tả Sâm không chờ được điện thoại của Đinh Lạc Lạc, ngược lại chờ được Tiểu Mễ. Tiểu Mễ nói: "Tả tiên sinh, cần gì độc ác như vậy?" Tả Sâm nghĩ thầm: vậy thì tôi để cho cô biết cái gì gọi là hung ác. Anh nói: "Bây giờ tôi nay gặp ở nhà hàng Tinh Ngữ." Bên kia, Tiểu Mễ như hạn hán gặp mưa rào, trong lòng nghĩ thật sự là có công mài sắt có ngày nên kim.

Bây giờ tới, lan điệu Tiểu Mễ lộ tay lộ chân chờ Tả Sâm ở nhà hàng Tinh Ngữ, mà Tả Sâm lại mua hai con chó trở về nhà họ Tả.

Tả Sâm đặt hai con chó xuống đại sảnh nhà họ Tả, hô to gọi Tả Ấp: "Cha, mau ra đây, mau đến xem cháu trai." Tả Ấp mới vừa từ công ty về đến nhà, đang ở trong phòng ngủ thay quần áo, vừa nghe thấy Tả Sâm la lên lập tức để trần thân trên chạy ra ngoài, nghĩ thầm: thằng nhóc này, từ bao giờ thì có con riêng rồi? Đáng tiếc, lão đầu đáng thương vừa đến đại sảnh nhìn thấy hai con chó lông trắng đang biểu diễn ngoạn ngoạn trên mặt đất chợt cảm thấy trời đất quay cuồng: "Con, con, thằng con xấu xa này, con mang ta là chó sao?" Tả Sâm ôm một con chó lên đi tới trước mặt Tả Ấp, nói năng hùng hồn: "Cha, hiện tại nhận chó mèo làm người chủ nào cũng có. Cha cần gì phải ngạc nhiên." Tả Ấp ôm ngực, cảm thấy không còn sống được bao lâu nữa. Lúc này, Tả Sâm nói với hai chú chó: "Nào, gọi ông nội."

Đúng tám giờ Tiểu Mễ gọi điện thoại tới: "Tả tiên sinh, ngài bao lâu nữa thì đến?" Tả Sâm nói: "Trên đường kẹt xe, sắp tới rồi."

Rốt cuộc sau lần thứ mười chín Đinh Lạc Lạc ném tiền xu thì mặt phải cũng xuất hiện, vì vậy cuối cùng cô cũng có thể gọi điện thoại cho Tả Sâm rồi. Mà bên kia Tả Sâm đang nằm trên ghế sa lon trên chốc chó, nghe điện thoại di động kêu, đang muốn nói với Tiểu Mễ "Xin chờ một chút", nhưng anh thoáng nhìn lại thấy trên điện thoại di động hiện thị số điện thoại của Đinh Lạc Lạc. Tả Sâm giật mình một cái nhảy xuống ghế sa lon, hai con chó bị sợ đến trăm miệng một lời nức nở nghẹn ngào ra ngoài.

Tả Sâm hắng giọng một cái: "Này." Bên này, lòng bàn tay Đinh Lạc Lạc đã chảy mồ hôi: "Tả, Tả Sâm à. Sao nhiều lqđ,than?hh.ung ngày như vậy anh không về nhà? Bận rộn công việc à?" Tả Sâm nghĩ thầm: cô nhóc lớn lên trong rừng sâu núi thẳm này xác thực không biết cái gì gọi là "Thỏ khôn có ba hàng". Mấy ngày oán khí bị Tả Sâm một ngụm thở hắt ra: "Ài, anh đang trên đường về nhà đây."

Bắt đầu từ khi nào, chỉ cần Đinh Lạc Lạc gọi một cuộc điện thoại thì anh bắt đầu trên đường về nhà rồi hả?

Trước khi Tả Sâm rời đi còn la lên với Tả Ấp: "Cha, chăm sóc cháu trai cẩn thận đấy." Tả Ấp ở trong phòng lại nghênh đón một đợt cao huyết áp, qua một hồi lâu mới chậm rãi đi tới đại sảnh, đuổi theo hai cháu trai chó.

Chương 25: Tác dụng của Em yêu anh

Edit: Thanh Hưng

Lúc Tả Sâm từ tủ âm tường đi tới phòng của Đinh Lạc Lạc thì Đinh Lạc Lạc đang ở phòng bếp pha trà. Anh ho khan một tiếng cô mới xoay người lại nhìn anh. Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, trong không gian gần như ùng ùng tan.hh.ung ùng toát ra tia lửa. Đinh Lạc Lạc mở miệng trước: "Đã mấy ngày anh không trở lại rồi." Oán khí của Tả Sâm giống như mây đen cuộn cuộn bao phủ: "Kết quả cho tới hôm nay em mới gọi điện thoại cho anh?" Đinh Lạc Lạc dằng trạ lên: "Em vẫn muốn gọi, chỉ là lại không biết nói cái gì cho phải." Tả Sâm xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng: cô gái nhỏ này, ngược lại nói chuyện rất thẳng thắn. Cô không lợi dụng anh, cũng không chuẩn bị một cước đá văng anh ra. Cô vẫn muốn anh. Trong lòng Tả Sâm như có một đội nhạc leng leng leng trình diễn vui mừng muốn chết.

Đinh Lạc Lạc hỏi: "Xây nhà bận rộn như vậy sao? Buổi tối cũng không được về nhà?" Tả Sâm gật đầu một cái: cô nói cái gì thì là cái đó đi, cũng không thể nói cho cô biết phụ nữ của anh nhiều đến mức mỗi ngày đổi một người cũng phải hết một tháng chứ. Tả Sâm hỏi: "Tiểu thuyết của em như thế nào rồi?" Mắt Đinh Lạc Lạc sáng lên: "Chủ biên cực kỳ hài lòng." Tả Sâm nhìn ở trong mắt, Lạc Lạc của anh nhiệt tình yêu thương công việc của mình. Nếu không cô cũng sẽ không biến thành Lạc Lạc của anh rồi.

Tiếp đó, Đinh Lạc Lạc làm một chuyện Tả Sâm không bao giờ nghĩ tới. Cô chủ động ôm lấy anh, gương mặt vẫn như cũ không đánh phản chôn ở ngực anh, cô nói: "Bận rộn công việc cũng phải thường xuyên trở lại, được không?" Tả Sâm cũng không thể ngờ được anh sẽ nói: "Được." Anh nghĩ tới, chỉ là để sau đi. Anh hôn cô, để cô dưới thân, để cho đôi mắt trong suốt của cô sinh ra lửa, để cho cô gọi tên của anh: Tả Sâm, Tả Sâm từng tiếng, vẫn gọi đến khi lòng anh mềm nhũn ra.

Đinh Lạc Lạc nghĩ: là yêu, nhất định là yêu.

Mà đáng thương cho lan điệu Tiểu Mễ ở nhà hàng Tinh Ngữ uống tám ly nước, đi toilet sáu lần, cuối cùng cũng chỉ nhận được những lời bàn luận xôn xao.

Tả Sâm lần thứ hai tỉnh lại ở bên người Đinh Lạc Lạc, vừa mở mắt đã đối mặt với ánh mắt của cô. Đinh Lạc Lạc đã tỉnh một hồi lâu, trong lòng yên lặng luyện tập một câu nói, luyện trăm ngàn lần. Cô nhìn thấy Tả Sâm mở mắt, nói: "Em yêu anh."

Trong đầu Tả Sâm đánh ừng ừng một tiếng giống như thiên lôi, anh cứng đờ, cơ mặt không nhúc nhích. Đinh Lạc Lạc đưa tay diệp nda nle qu ydo n nhỏ bé quơ quơ trước mắt Tả Sâm, mà Tả Sâm vẫn là ngây người như phỗng. Đinh Lạc Lạc sợ hết hồn, nghĩ thầm tác dụng của câu "Em yêu anh" này cũng quá lớn đi, lại khiến Tả Sâm bị sốc? Nghĩ như vậy, Đinh Lạc Lạc một quyền đâm vào bên ngực Tả Sâm, trong miệng còn nói: "Anh không thể chết." Tả Sâm bị đập gần chết, khôi phục thần chí. Anh lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xuống giường, nhặt quần áo lên dựa vào vào tủ âm tường, để xuống cho Đinh Lạc Lạc một câu: "Anh đi trước, sắp trễ giờ làm rồi."

Lần này tới lượt Đinh Lạc Lạc ngốc như một con gà gỗ rồi. Cô nói sai cái gì à? Nói "Em yêu anh" là sai rồi? Nhưng trong lúc yêu một người không nên nói "Em yêu anh" sao? Đinh Lạc Lạc hoảng hoảng hốt hốt nhặt quần áo trên sàn nhà lên, chuẩn bị rời giường. Chỉ là, áo lót đâu? Chẳng lẽ, chẳng lẽ lại bị Tả Sâm mang đi sao?

Tả Sâm cũng hoảng hốt. Anh giờ chiếc áo lót thứ hai của Đinh Lạc Lạc lên: sao mỗi một lần cùng cô gái nhỏ này qua đêm buổi sáng đều cần phải chạy trời chết đây? Sao cô phải nói "Em yêu anh"? Tả Sâm anh nghe "Yêu" đến mức lỗ tai cũng thành kén rồi, chỉ là anh vẫn cứ không thể nghe Đinh Lạc Lạc cô nói ra khỏi miệng.

Tả Sâm không bao giờ ngờ đến có một ngày anh sẽ đối mặt với câu "Em yêu anh" mà không biết làm sao. Trước kia, anh sẽ nói: "Bảo bối, anh cũng yêu em." Anh cũng sẽ nói: "Hả? Yêu anh sao? Vậy thì biểu hiện thật tốt đi." Nhưng hôm nay, nếu anh nói anh cũng yêu Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc này nhất định sẽ mắc cỡ đỏ bừng mặt sau đó biến thành thuốc cao bôi trên da chó dính anh thật chặt, đời này kiếp này không hề nhìn đến bất kỳ một người đàn ông nào khác nữa; mà nếu anh bảo Đinh Lạc Lạc biểu hiện tốt một chút, nói không chừng Đinh Lạc Lạc sẽ ngày ngày nấu canh, đưa anh tới nơi xây nhà.

Tả Sâm không tự chủ "Ồi" một tiếng, sao anh lại trêu chọc người phụ nữ thiếu gân này chứ, cái này có khác gì trêu chọc tổ ong vò vẽ đâu? Tả Sâm anh là ong mật tự do tụ tập, muốn xà vào bụi hoa nào vui chơi thì sẽ xà vào lqđ.than.hh.ung bụi hoa đó vui chơi. Có lẽ nào lại bị một lời tình yêu của Đinh Lạc Lạc trói buộc? Cô không hiểu, cô hoàn toàn không hiểu cuộc sống của anh. Nếu cô thấy anh trái ôm phải ấp nhất định sẽ cảm giác mình bị tất cả người trên thế giới phản bội, sẽ nhảy từ nơi cao nhất của "Thiên Viên" này xuống mất thôi. Ai, được rồi, được rồi, chuẩn là thượng sách.

Bên này, Đinh Lạc Lạc mở tủ âm tường ra nhẹ nhàng gọi: "Tả Sâm? Tả Sâm?" Bên kia, Tả Sâm lập tức nhắc chân phóng ra khỏi phòng. Thật xứng với câu nghe tiếng đã sợ mất mặt.

#Thanh Hưng: ngóng đến ngày anh bị chị ngược chết đi, hừ -_-||

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bạn gái của Lương Hữu Tề

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi ở trên đường nhìn thấy Giang Tiêu ở phố đối diện thì cho là mình sinh ra ảo giác. Chân của cô như bị đóng ở trên mặt đất, đuổi đuổi cố lại đuổi đuổi người, sau lại dụi dụi mắt, vỗ vỗ mặt, lúc này mới thật sự tin tưởng: người phụ nữ rúc vào trong ngực một người đàn ông xa lạ mà cô nhìn thấy không phải ai khác mà chính là Giang Tiêu. Nguyên Vi không nói hai lời lập tức chạy đến phố đối diện, ở trên đường thay nhau vang lên tiếng phanh xe và tiếng bóp còi inh ỏi, đã tới bên kia. Nguyên Vi khom lưng theo đuổi Giang Tiêu. Người đàn ông đang ôm Giang Tiêu gầy như cây gậy trúc, gương mặt trang điểm xinh đẹp. Cô buồn bực: người này thì tốt hơn Viên Kiệt chỗ nào chứ?

Giang Tiêu đã kết hôn với Viên Kiệt bốn năm, trước khi kết hôn còn có thời gian bốn mươi tháng yêu nhau. Hôm nay, Giang Tiêu hồng hạnh vượt tường, hơn nữa còn là cùng một cây gậy trúc tươi đẹp? Nguyên Vi cảm thấy than.hh.lqđ.ung thật không thể tưởng tượng nổi, những thứ thoải mái trong cuộc sống này cũng không kém trong tiểu thuyết của cô đâu.

Sau khi Nguyên Vi theo đuổi hai con đường thì yên lặng về nhà. Trong nhà Trịnh Âu Dương truyền ra tiếng đàn, Nguyên Vi ngồi ở trên thềm đá trước cửa nhà anh. Khó trách, không có ai thích tác phẩm vừa thấy đã yêu của Đinh Lạc Lạc, một lần chung tình là chuyện của cả một cuộc đời; khó trách, tiểu thuyết đại chiến giữa nam và nữ của Nguyên Vi cô một khi đưa ra thị trường thì sẽ lập tức bán được hết. Ngay cả Giang Tiêu là người phụ nữ đã có chồng cũng vượt tường, hôm nay còn ai tin tưởng thiên trường địa cửu nữa? Ai còn cảm động với một đời một thế đây?

Nguyên Vi nhập thần, không nghe thấy Trịnh Âu Dương mở cửa, cũng không nghe thấy anh trầm thấp: "Này". Trịnh Âu Dương cho là Nguyên Vi giả thần giả quỷ, lập tức đưa tay gõ đầu cô một cái. Nguyên Vi lập tức "Ai yêu" một tiếng, nghĩ thầm: người nào đánh lên cô? Trịnh Âu Dương đánh xong cũng cảm thấy hình như mình dùng sức quá lớn, ngay cả ngón tay của mình cũng hơi tê tê rồi. Người phụ nữ đầu tở quạ này thật là trông khá mà không dùng được, hoàn toàn không phát huy được công hiệu giảm xóc.

Nguyên Vi quay đầu lại nhìn thấy Trịnh Âu Dương, vừa muốn cười với anh lại vừa cảm thấy giận dữ sợ. Đang lúc mặt cô giật giật cũng là lúc Trịnh Âu Dương mở miệng trước: "Cô ngồi ở đây làm gì?" Nguyên Vi đứng lên, liếc Trịnh Âu Dương một cái: "Suy nghĩ, hiểu không? Em là tác giả, em đang suy nghĩ về cuộc sống của mình. Nói anh cũng không hiểu." Về phần Trịnh Âu Dương, anh hoàn toàn không giống như người yêu trong miệng Nguyên Vi kia, anh mở miệng đã nói: "Tránh ra."

Nguyên Vi đang muốn phát tác cũng chỉ thấy ánh mắt Trịnh Âu Dương vòng qua mặt của cô, dính vào phía sau cô. Cô xoay người lại, nhìn thấy đứng phía sau là một cô gái nhiều son dây phấn, còn tóc cô gái kia cũng lù xù giống như kẹo đường. Nguyên Vi nghĩ thầm trong lòng: không bằng ba người bọn họ hợp lại thành một đoàn thể, tên đoàn thể gọi là "Nấm hương". Trịnh Âu Dương một phen kéo Nguyên Vi sang một bên, nói với kẹo đường kia: "Vào đi." Nguyên Vi lão đảo một cái, gần như cả người đều hôn lên đất. Cô đứng thẳng người, tro mắt nhìn cô gái kia đi theo sau lưng Âu Dương của cô, vào phòng. Nguyên Vi đuổi theo, khuôn mặt vừa đứng lúc dính vào cửa phòng.

Sau khi khám xét cửa trước, cửa sau, cửa sổ nhà Trịnh Âu Dương cũng không tìm được bất kỳ một đường nhỏ nào, Nguyên Vi ngượng l e qu yd on ngừng trở về nhà. Cô nhú nhú mày: cô gái kia là lạ, trừ trang điểm đậm và mái tóc nổ tung, còn có cái gì đó là lạ. Chỉ là, nhất thời Nguyên Vi cũng không nói ra được rốt cuộc là cái gì. Cô chỉ đành thì thầm: người phụ nữ kỳ quái, cô dám can đảm đụng vào Âu Dương của tôi, tôi lập tức sẽ lấy một cây đuốc đốt cháy đầu cô.

***

Tà Sâm bị Tà Ấp gọi vào phòng làm việc: "Con có biết chính phủ có kế hoạch trì hoãn việc xây dựng trạm xe điện ngầm ở Đông Giao không?" Tà Sâm "Hừ" một tiếng: "Cha, đây là lời đồn Vạn Tượng tung ra." Tà Ấp bắt mẫn: "Con điều tra cũng không điều tra đã dám khẳng định là lời đồn?" Tà Sâm phiên nào đi ra cửa: "Con đi điều tra." Tà Ấp vung tài liệu trên bàn làm việc giống như thiên nữ tán hoa: con chó con này thật là càng ngày càng bất kính với ông rồi.

Tà Sâm không khỏi phiền não, một câu "Em yêu anh" của Đinh Lạc Lạc giống như nặng ngàn cân, rơi vào anh làm cho anh có cảm giác diện triều hoàng thổ bối triều thiên (bán mặt cho đất bán lưng cho trời). Anh gọi điện thoại cho Hách Tuấn: "Buổi tối ra ngoài uống rượu." Hách Tuấn nhay bén: "Tớ phải dẫn theo Vân Na." Tà Sâm cũng không hồ đồ: "Vân Na lại dẫn theo ngũ cốc hoa màu, phải không?" Hách Tuấn cười mỉa.

Tùy tiện đi, chỉ cần không phải Đinh Lạc Lạc, tùy tiện là ai cũng tốt. Tà Sâm nghĩ như thế.

Lan điệu Tiểu Mễ uống nhiều tới mức trong bụng có thể chèo thuyền rồi, chỉ là cô ta cũng không hề miệng nhắc một chữ nào tới nhà hàng Tinh Ngự. Tà Sâm ngồi ở trên ghế sofa một ly tiếp một ly uống, Tiểu Mễ ngồi ở trong ngực Tà Sâm một ly lại một ly rót. Hách Tuấn hỏi Vân Na: "Cô ấy không hiểu bề khổ vô biên, quay đầu là bờ à?" Vân Na nói: "Không vào bề khổ, người nào lại biết quay về bờ?"

Ngày này, ra ngoài uống rượu trừ đoàn người Tà Sâm, còn có Lương Hữu Tề. Tà Sâm ở cửa phòng rửa tay đụng vào một người, anh máu dâng lên đầu lập tức vung mạnh một quyền vào mặt đối phương. Đối phương trừ kêu đau một tiếng, ngược lại không có phản ứng gì quá lớn, nhưng Tà Sâm lại thấy một người phụ nữ phi tới, nhào lên trên người đối phương, trong miệng còn hô to: "Hữu Tề, cậu không sao chứ? Hữu Tề?" Tà Sâm định thần nhìn lại, người đàn ông bị anh thương một quyền này, đúng là tay sai của anh, trang hoàng thiết kế sư Lương Hữu Tề tiên sinh.

Sao đây trước mắt Lương Hữu Tề bắt đầu một ngôi một ngôi giảm dần, rốt cuộc cậu ta nhận ra người ra tay: "Tà Sâm? Anh điên rồi à?" Tà Sâm như quả cầu da bị xì hơi: "Ừ, tôi điên rồi." Ngược lại Lương Hữu Tề lại có tri thức hiểu than.hh.lqđ.ung lễ nghĩa: "Anh tới mượn rượu giải sầu?" Tà Sâm lung

tung xoa xoa đầu: "Quần khi gió giải sầu hay là mưa vui cái gì, tới đây ngồi chung một bàn đi."

Lương Hữu Tề dẫn theo cô gái phi thân tới cứu gia nhập vào bàn của Tả Sâm. Hách Tuấn cùng Vân Na cậu ta đều biết, về phần Tiểu Mễ là Vân Na giới thiệu cho cậu. Cuối cùng, cậu ta giới thiệu với mọi người cô gái cậu ta dẫn tới: "Đây là bạn gái tôi, Giang Tiêu."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Anh là khách qua đường

Edit: Thanh Hưng

Trong khi Tả Sâm ăn cơm với ngũ cốc hoa màu thì Đinh Lạc Lạc lại chần chừ ở trước tủ âm tường, một hột cơm cũng ăn không vô. Đinh Lạc Lạc trầm lắng mỗi vẫn không có cách giải, người viết ba năm bộ tiểu thuyết tình yêu như cô vì sao hôm nay lại cảm thấy tình yêu làm người ta khó hiểu. Ở dưới ngòi bút của cô, sau "Em yêu anh" phải là "Anh cũng yêu em", phải là nước mắt tràn mi đắm đuối đưa tình, hay là phải giống như chủ biên Diêu đề nghị cởi áo nói dây lưng hô mưa gọi gió. Nhưng vì cái gì một câu "Em yêu anh" của Đinh Lạc Lạc cô lại lúng lẩy như thế? Tả Sâm đi làm cho trong lúc hoảng hốt cô cho là mình đang ở thời kỳ chiến lửa phân tranh, người đàn ông vì giết địch đền nợ nước mà vợ và bỏ lại người phụ nữ.

Mà trên thực tế, Tả Sâm không phải đi giết địch, anh chỉ phải đi xây nhà mà thôi. Anh không trở lại, anh lại trắng đêm xây nhà rồi. Đinh Lạc Lạc chưa xót trong lòng: nếu như biết xây nhà tốn công tốn sức như thế, cô thà cả đời ngủ ở trên đồng cỏ.

Đinh Lạc Lạc xuyên qua tủ âm tường đi tới phòng của Tả Sâm. Vừa nhìn một cái cô đã thấy hai chiếc áo lót của mình bị tiện tay đặt ở một bên đầu giường. Cô nhào tới, vật về chủ cũ. Mở tủ treo quần áo của Tả Sâm ra, trong đó chỉ treo vài món quần áo và vài đôi giày. Trong phòng không có cốc uống nước, chỉ thấy trên bàn ăn xếp một hàng chai đựng nước suối. Tim Đinh Lạc Lạc đập nhanh: nơi này cũng không phải nhà của Tả Sâm, nơi này chỉ là một gian phòng của Tả Sâm mà thôi. Tả Sâm giống như một khách qua đường, khách qua đường của "Thiên Viên", khách qua qđ.th.anhh.ung đường của Đinh Lạc Lạc cô. Đinh Lạc Lạc ôm áo lót hoảng hốt chạy về gian phòng của mình, trên trán đổ đầy mồ hôi hột.

***

Nguyên Vi cũng giống như Đinh Lạc Lạc, cả đêm hoảng sợ. Cô dính mắt vào trên cửa kính nhà mình, trơ mắt nhìn Trịnh Âu Dương và cô gái kỳ quái kia vai kề vai rồi đi, hai mái đầu y hệt kẹo đường chọt cao chọt thấp, càng lúc càng xa. Mả đã qua tám giờ, bệ cửa sổ và cửa thủy tinh nhà Nguyên Vi đã bị cô cọ đi cọ lại đến bóng loáng rồi nhưng Trịnh Âu Dương vẫn chưa về.

***

Tả Sâm tỉnh dậy, tác dụng của rượu còn vẫn còn, hành hạ đầu của anh. Anh lại nhìn cánh tay nặng trĩu một cái, phát hiện người đang gối lên phía trên là Tiểu Mễ. Tiểu Mễ cũng tỉnh lại, quay đầu về phía Tả Sâm dăng môi của mình lên. Tả Sâm dùng hết sức lực đẩy cái đầu đang từ từ phóng đại trước mặt anh ra. Chỉ nghe "A" một tiếng quỷ kêu, thân thể Tiểu Mễ bị đẩy về phía sau.

Trong phút chốc Tả Sâm rời khỏi nhà Tiểu Mễ. Anh mặc quần và đi giày, cầm áo sơ mi và tất ở trong tay. Anh nghĩ thầm: thật là gặp quỷ, ngày nào cũng sáng sớm đã kinh sợ. Ở Đinh Lạc Lạc bên kia đã thế, ở Tiểu Mễ bên này cũng thế. Đinh Lạc Lạc? Bây giờ cô đang làm gì? Có phải lại đang quên mình gõ bàn phím hay không? Cô là kiểu người không ra khỏi nhà, không gõ bàn phím còn có thể làm gì? Tả Sâm vừa cài nút áo sơ mi vừa suy nghĩ về Đinh Lạc Lạc. Cho đến lúc đến công ty, thư ký Sally mới quanh co lòng vòng nói cho anh biết: "Áo sơ mi hôm nay của ngài, là theo phong cách không đối xứng sao?" Tả Sâm tức giận, vội trốn vào phòng làm việc đổi thành đối xứng.

Tả Sâm gọi điện thoại cho cục quy hoạch xây dựng thành phố. Vốn dĩ kế hoạch là đầu năm sau xây dựng trạm xe điện ngầm ở Đông Giao, đã là trạng thái ván đã đóng thuyền, bây giờ lại lập lờ nước đôi. Kế hoạch mua l eq uyd on đất ở Đông Giao vô cùng cấp bách, "Vạn Tượng địa sản" lại thả tiếng gió, nói sẽ chuyển sang bên cạnh mua. Chu Kiều tựa vào trên bàn xử lý công việc của Tả Sâm: "Cậu thấy thế nào?" Tả Sâm ngâm bút máy: "Mua, giữ nguyên kế hoạch mua." Chu Kiều phản đối: "Nguy hiểm quá lớn." Tả Sâm lại nói: "Ra ngoài đi." Chu Kiều quay người đi ra ngoài. Cô ta nhận tiền của người, thay người đốc sức, cũng biết đâu là điểm dừng.

***

Nguyên Vi gọi điện thoại cho Giang Tiêu. Cô không bắt được Trịnh Âu Dương chỉ đành phải lùi lại chuyển sang bắt bó Giang Tiêu. Cô thử dò xét Giang Tiêu: "Bà chủ nhà, làm gì đó?" Giang Tiêu than thở: "Ai, một người bà chủ gia đình như tớ còn có thể làm gì? Giặt quần áo nấu cơm lau dọn nhà cửa chứ sao." Nguyên Vi bất bình thay Viên Kiệt: "Nam chủ ngoại, nữ chủ nội, cậu không có lập trường oán trách." Giang Tiêu ngẩn ra, một lát sau mới nói: "Ai nha, tớ chỉ thuận miệng nói, cậu cần gì nghiêm túc thế?" Nguyên Vi than thở: mình cũng không có lập trường dạy dỗ chính nghĩa, trong thành phố này không biết có bao nhiêu đôi nam nữ bởi vì bị tiểu thuyết của cô xúi giục mà biến thành cặp nam nữ đấy.

***

Sau khi Giang Tiêu cúp điện thoại của Nguyên Vi lại nhận được điện thoại của Đinh Lạc Lạc. Đinh Lạc Lạc hẹn cô ấy gặp mặt, cô ấy nói: "Cũng gọi cả Nguyên Vi nữa." Giang Tiêu cảm thấy lời nói mới vừa rồi của Nguyên Vi chứa đầy hàm ý. Chỉ là Đinh Lạc Lạc ngăn lại: "Đừng, tớ chỉ muốn gặp một

mình cậu."

Gặp mặt, Đinh Lạc Lạc lấy chuyện của cô và Tả Sâm cải biên thành tiểu thuyết nam nữ, hỏi Giang Tiêu: "Này hợp lý không?" Con người Giang Tiêu vòng tới vòng lui suy tư: "Hợp lý. Một nam một nữ xảy ra quan hệ, nữ đối với nam không thể tự kiểm chế, nam lại nhượng bộ lui binh. Cái này quá thường gặp mà." Đinh Lạc Lạc ngập ngừng: "Tại, tại sao?" Giang Tiêu một câu nói toạc ra: "Trách nhiệm đấy, đàn ông không thích phụ trách đâu." Đinh Lạc Lạc như gặp phải sấm sét giữa trời quang, Giang Tiêu nhìn ra đầu mối: "Lạc Lạc, cậu, cậu sẽ không phải là nói chính mình chứ?" Đinh Lạc Lạc chống cự, chế cười nói: "Làm sao có thể? Đây thật là tiểu thuyết mới của tớ."

***

Trịnh Âu Dương trở lại, anh rất cuộc, sau khi ra ngoài hai mươi tư tiếng, trở lại.

Nguyên Vi nhảy lên cửa sổ thủy tinh bóng loáng, lao ra khỏi nhà, nhảy tới tới trước mặt Trịnh Âu Dương: "Anh đi đâu vậy?" Trịnh Âu Dương sắc mặt âm trầm: "Có liên quan tới cô sao?" Nguyên Vi xoa xoa thắt lưng: "Có chứ, chúng ta là hàng xóm tốt, bạn bè tốt." Trịnh Âu Dương móc thuốc lá từ trong túi quần ra, đốt một điếu: "Tôi cảm thấy cô rất phiền." Trong tiếng ho khan của Nguyên Vi, Trịnh Âu Dương đi tới cửa nhà. Nguyên Vi tức giận, bước một bước dài nhảy lên trên lưng của Trịnh Âu Dương: "Em đợi anh cả đêm thế mà anh dám nói em rất phiền?"

Trịnh Âu Dương ném thuốc lá xuống, mở cửa nhà ra, mới đặt Nguyên Vi y hệt con khỉ từ trên lưng xuống. Chỉ là, một tay anh nắm thắt lưng của cô, một tay kia túm chân của cô, bế cô lên. Nguyên Vi kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn thành hình tròn, cánh tay không tự chủ ôm cổ của Trịnh Âu Dương. Trịnh Âu Dương nói: "Chờ tôi? Cô biết kết quả chờ tôi sao?" Nguyên Vi một lòng muốn trốn, gần như từ lúc nói ra miệng đã muốn chạy trốn. Chỉ là, Trịnh Âu Dương giúp cô ngăn lại, bởi vì, anh cúi thấp đầu xuống, dùng miệng mình ngăn lại miệng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Không làm con rùa loại giá cao

Edit: Thanh Hưng

Trịnh Âu Dương ôm Nguyên Vi lướt qua dây điện rậm rạp chằng chịt của nhạc cụ trên sân nhà, dừng bước trước giường trúc của anh. Một đôi lqđ.thanh.hur.ng mắt to của Nguyên Vi chớp chớp lại nháy mắt, cơ ngực bần chác của Trịnh Âu Dương phập phồng ở trước mắt cô, dễ như trở bàn tay. Cô không nhịn được nuốt vào một ngụm nước miếng, Trịnh Âu Dương nghe rõ ràng. Anh bật cười: ở trong mắt cô gái này, hiển nhiên anh chính là một nòi thịt kho.

Trịnh Âu Dương khom người ôm Nguyên Vi ngã lên chiếu trúc, cô đau tới mức gào lên “Ai yêu”. Nguyên Vi vừa nắn eo vừa nghĩ: sao lại không có giường? Sao lại không có nệm mềm nhũn? Dưới ngòi bút của cô có bao nhiêu người phụ nữ bị đàn ông ném lên trên giường nệm, tóc quần gọn sóng cùng bộ ngực đầy đặn lộ ra, hợp với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Đang suy nghĩ, Trịnh Âu Dương đã cao cao tại thượng nói: "Bây giờ cô cút vẫn còn kịp." Nguyên Vi lại một lần nữa tức giận, đơn giản nằm ngửa lên: "Người nào cút người đó chính là con trai của rùa, cháu con rùa."

Được, lần này thì hay rồi. Trịnh Âu Dương lập tức cởi hết quần áo trên người, trần truồng đặt ở trên người của Nguyên Vi. Nguyên Vi cắn môi, dọa cô ngay cả y y nha nha cũng đều nhốt sau hàm răng không dám kêu ra le qu yd on tiếng. Tay Trịnh Âu Dương thuận theo chui vào trong áo Nguyên Vi, sau khi cởi khóa nệm y của cô thì một khắc cũng không chậm trễ trở lại trước ngực của cô. Nguyên Vi tròn to hai mắt, cô cảm thấy ngộ nhờ cô vừa loí long, cũng sẽ bị kẻ địch cho xuống ngựa, trở thành con rùa loại. Mà Trịnh Âu Dương vẫn còn khiêu khích: "Có dám cởi quần tôi xuống không?" Nguyên Vi buồm đôi môi ra: "Ai không dám người đó chính là con rùa khôn kiếp."

Lần này tốt hơn, lập tức từ “Cháu trai”, lại biến thành "Trứng" rồi. Nguyên Vi cô càng thêm cắn chặt hàm răng.

Nguyên Vi đẩy Trịnh Âu Dương ra, nghiêng người đè lên người của anh. Hai tay của cô run rẩy, thật vất vả mới cởi được cúc quần của anh. Về phần Trịnh Âu Dương thì dễ dàng hơn. Anh lần nữa áp Nguyên Vi xuống dưới thân, ném váy của cô đi.

***

Đinh Lạc Lạc lấy hết dũng khí gọi điện thoại cho Tả Sâm. Cô ôm may mắn nghĩ, có lẽ Tả Sâm thật sự là bởi vì vội vàng xây nhà mới không chút tín tức, có lẽ, anh đang đợi cô gọi điện thoại, có lẽ, Giang Tiêu nói rõ ràng dứt khoát nhưng thật ra chỉ là lời nói vô căn cứ. Đinh Lạc Lạc siết điện thoại, cô hòng cảm thấy đắng ngắt, không nhịn được ho khan.

Bên kia, Tả Sâm đang ở trong phòng làm việc gọi điện thoại cho Tô Mộc của "Vạn Tượng địa sản". Tô Mộc và Tả Sâm là bạn cũ, mà "Bạn cũ" này chính xác hơn phải gọi là "Thù cũ". Nhà họ Tả và nhà họ Tô không có ân oán gia tộc cho nên thù cũ của hai người này không có gì hơn là vì một người phụ nữ. Địa vị của Tô Mộc ở "Vạn Tượng địa sản" giống như Chu Kiều ở "Trái phải địa sản". Lần này Tô Mộc gọi điện thoại tới, nói: "Lão Tả, có phải chơi phụ nữ chơi đến chết rồi hay không? Kế hoạch xây dựng trạm xe điện ngầm ở Đông Giao bị mắc cạn, anh vẫn còn mua?" Tả Sâm cười một tiếng: "Lão Tô, bây giờ tôi là cùng quá làm liều. Nhân lực vật lực đã chi một số lớn, chính phủ lại không một mực chắc chắn nói không sửa, hiện tại tôi không thể làm gì khác hơn là thử vận khí một chút chứ sao."

Mới nói đến chỗ này, điện thoại Tả Sâm lại vang lên. Anh thoáng nhìn, liếc thấy ba chữ Đinh Lạc Lạc, tay chân vì thế mà run lên một cái. Bên kia, Tô Mộc lại nói: "Vậy tôi đành chúc anh may mắn thôi." Tả Sâm không yên lòng lật qua lật lại điện thoại di động. Anh giống như nghe được Đinh Lạc Lạc nói nhỏ: mau nghe điện thoại, mau nghe điện thoại. Nhưng anh vừa mới muốn nhận, lại nghe thấy Đinh Lạc Lạc tiếp tục nhẹ giọng nói: em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh. Tả Sâm ném điện thoại di động tới trên ghế sa lon đối diện mới phát hiện bên tai vẫn còn giọng nói của Tô Mộc: "Lão Tả, lão Tả?" Tả Sâm qua loa: "Ừ, ừ. Hẹn gặp lại."

Tô Mộc không hiểu ra sao. Anh ta rõ ràng hỏi: "Buổi tối có thời gian không ra ngoài uống tí rượu? Nếu có thể, gọi cả Katy đi." Nhưng bên kia Tả Sâm thể nào ừ ừ một chút, lập tức nói thẳng là gặp lại sau đây? Tên nhóc này rượu, rút cuộc là uống hay là không uống đây!?

Đinh Lạc Lạc chán nản co ro trên ghế sa lon. Xem ra, Giang Tiêu nói, đúng.

***

Trịnh Âu Dương và Nguyên Vi song song nằm ở trên chiếu trúc, cánh tay gác lên cánh tay, chân gác lên chân, mồ hôi đầm đìa, dính dính kề sát đối phương. Trịnh Âu Dương vừa mới phát hiện đôi môi Nguyên Vi chảy lqđ.th.anh.hư.ng máu, máu đã đông lại chuyển thành màu tím. Anh nói: "Không có dừng khí thì cút ngay, cần gì cần mình thành ra như vậy?" Nguyên Vi ngồi thẳng người: "Em không có dừng khí? Anh nói đùa sao? Em cần mình thành ra như vậy, là bởi vì em hưng phấn. Hưng phấn anh có hiểu không?" Trịnh Âu Dương không so đo lời của cô, ánh mắt nóng như lửa dính vào trước bộ ngực trần trụi của Nguyên Vi. Nguyên Vi thoáng cái đỏ mặt, mặc áo và váy vào, phẩy tay áo bỏ đi.

Cô bỏ lờ nụ cười của Trịnh Âu Dương. Mà nụ cười kia phát ra từ đáy lòng, tràn đầy nghiền ngẫm và thương yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Người dân bình thường cũng có người yêu

Edit: Thanh Hưng

Lúc điện thoại của Đinh Lạc Lạc vang lên thì gần như là máu toàn thân cô đều sôi trào. Đáng tiếc, ba chữ "Trương Gia Minh" trên điện thoại.th.hh.lqđ.ung thoại di động giống như chậu nước lạnh dội cho cô lạnh đến tận xương tủy. Trương Gia Minh hỏi: "Lạc Lạc, trường học tổ chức dạ vũ, em làm bạn nhảy của anh có được không?" Đinh Lạc Lạc nói thẳng: "Được."

Trương Gia Minh nhất thời cao giọng "A" một tiếng vang vọng: "A? Có thật không Lạc Lạc?" Đinh Lạc Lạc bi tráng nói: "Thật." Trương Gia Minh cúp điện thoại, khải tạ thần linh khắp nơi, cầu nguyện cho Thượng Đế và Bồ Tát tiếp tục phù hộ anh ta.

Lần đầu tiên Đinh Lạc Lạc cần một người đàn ông, cần một gương mặt đàn ông có góc cạnh có râu ria, một người đàn ông thân thể bần chác tới để cho cô quên đi Tả Sâm, quên đi gương mặt và thân thể Tả Sâm. Đinh Lạc Lạc nghĩ qua, là cô gieo gió gặt bão. Thầy Tả vì dạy cô viết tiểu thuyết người trưởng thành mới có thể làm chuyện người trưởng thành với cô. Cô thân là học sinh không nói "Cám ơn anh" mà lại nói "Em yêu anh", cái này quá hoang đường. Chỉ là, càng hoang đường hơn là, cô cảm thấy cô thật sự yêu thầy Tả. Nếu không, sao cô nhắm mắt lại cũng sẽ nhìn thấy anh? Nếu không, sao cô lại đi khiếu vũ với Trương Gia Minh?

Trương Gia Minh đợi ở cửa trường học nhìn thấy Đinh Lạc Lạc mặc váy dài màu hồ nước chân thật đi tới, cảm thấy cô giống như tiên nữ hạ phàm. Đinh Lạc Lạc buồn bực nhìn mũi chân của mình, giống như là tù nhân đang nhút nhát đi tới pháp trường. Trương Gia Minh vung cánh tay la lên: "Lạc Lạc, Lạc Lạc." Người đi đường rới rít ghé mắt, Đinh Lạc Lạc ước gì bắt kẻ lên trời xuống đất, chỉ cần có thể né tránh anh ta thì ngay cả mười tám tầng địa ngục cũng có thể xông vào một lần.

Trên mặt trái Trương Gia Minh có vết sẹo thật ra thì cũng không dễ thấy, chỉ là dưới ánh mắt của Đinh Lạc Lạc xem ra quanh co giống le qu yd on như sơn xuyên hà lưu. Đinh Lạc Lạc lại lập tức nhìn về mũi chân của mình. Trương Gia Minh xoa xoa đôi tay: "Lạc Lạc, em có thể tới thật tốt, thật tốt." Đinh Lạc Lạc không trả lời, đón nhận ánh mắt của một người phụ nữ: "Ồ, thầy Trương, mang bạn gái tới dạ vũ à?" Trương Gia Minh từ chối cho ý kiến: "Cô Triệu, tan lớp?" Đinh Lạc Lạc giương mắt, chỉ thấy cô Triệu này mặt hạnh phúc, có lỗi có lỗi. Người đẹp Triệu lại mở miệng: "Đúng vậy, một lát nữa chúng ta lại gặp nhau ở vũ hội." Trương Gia Minh lâu bầu "Ừ" một chữ, một tay kéo Đinh Lạc Lạc rời đi.

Đinh Lạc Lạc tránh tay Trương Gia Minh ra: "Gặp cái gì?" Trương Gia Minh bị tránh né lúng túng nắm tay thành quyền: "Cô Triệu này là giáo viên dạy âm nhạc ở chỗ bọn anh. Các giáo viên khác đều nói cô ấy thích anh, cho nên anh nhìn thấy cô ấy cũng không thoải mái." Đinh Lạc Lạc lập tức liếc nhìn người đàn ông bên cạnh này: mắt phải có nốt ruồi, mắt trái có sẹo, Trương Gia Minh này sẽ hấp dẫn người đẹp dạy âm nhạc? Không, nhất định là các giáo viên khác lấy anh ra làm trò cười. Đinh Lạc Lạc nghĩ như thế.

***

Nguyên Vi nằm trước máy vi tính giống như một con vật không xương sống. Trong đầu của cô lộn xộn, giống như một cuộn len rơi trên mặt đất lại bị một con mèo nhào tới chơi đùa, dây dưa quấn quít, càng nghĩ càng loạn. Cô và Trịnh Âu Dương xảy ra quan hệ. Sao cô lại xảy ra quan hệ với Trịnh Âu Dương đây? Nguyên Vi cào cào đầu tổ quạ, ấn đường rối rắm, hai lông mày gần như hợp thành một cái. Đúng, dưới ngòi bút của Nguyên Vi cô đều là tình yêu nam nữ, chỉ là, Nguyên Vi cô vẫn là trong ngọc trắng ngà đây. Trừ thời niên thiếu cùng với người bạn trai đầu tiên của mình ăn trộm trái cấm, trái

qua mấy lần dây dưa bên ngoài, tên khốn kiếp Trịnh Âu Dương này chính là người đàn ông thứ hai của cô.

Nguyên Vi râm rì trong miệng: "Tại sao, tại sao chứ?" Không sai, là cô thèm thường Trịnh Âu Dương, là cô bởi vì không thấy anh mà ăn ngủ không yên cũng không sai, chỉ là, tại sao phải xảy ra quan hệ? Sau này, cô đối mặt với anh thế nào đây? Là làm bộ như chỉ là một giấc mộng xuân, hay là thì thình thoảng sẽ vui vẻ với anh? Nguyên Vi giận dữ: anh được đẩy Trịnh Âu Dương, lại dòn nhà văn nổi tiếng như tôi đến mức này.

Trong lúc Đinh Lạc Lạc và Trương Gia Minh buồn bã ở trong vũ hội thì Nguyên Vi cũng buồn bã ở trong tiệm cắt tóc. Cô quyết tâm thay hình đổi dạng. Cái gì gọi là cắt không đứt, để ý còn loạn*? Nguyên Vi không tin, còn có cắt không đứt hay sao?

*theo tổ hiệu kiểu như bỏ thì thương vương thì tội của mình đấy, nhưng vẫn để như cũ cho nó “liên quan” đến câu sau =_=

***

Trương Gia Minh sau khi hít sâu gần trăm lần rốt cuộc cũng đứng dậy mời Đinh Lạc Lạc nhảy. Đinh Lạc Lạc đưa mắt lên nhìn, nhìn than.hh.lqđ.ung thấy hai mắt Trương Gia Minh, lập tức nói: "Không, không." Lúc này, người đẹp dạy âm nhạc từ trên trời giáng xuống, đã trang điểm son phấn, tăng thêm kiêu my. Cô ta kéo tay Trương Gia Minh: "Thầy Trương, tôi nhảy với thầy."

Trương Gia Minh giống như con gà con bị lão ung bắt làm tù binh, thập tử nhất sinh vào sào nhảy, anh ta quay đầu lại nhìn Đinh Lạc Lạc, tuyệt vọng như oán phụ trước lúc tự sát. Đinh Lạc Lạc hít vào một ngụm khí lạnh: là mắt cô bị mù, hay là mắt người đẹp kia bị mù?

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tráng sĩ tha mạng

Edit: Thanh Hưng

Sau khi Trương Gia Minh trốn khỏi ma trảo của người đẹp âm nhạc thì liên tiếp giải thích với Đinh Lạc Lạc: "Lạc Lạc, em phải tin lqđ,than;hh@ung tưởng anh, anh không thích cô ấy. Lạc Lạc, em nhất định phải tin tưởng anh." Đinh Lạc Lạc dùng ánh mắt quét Trương Gia Minh từ trên xuống dưới, thế nào cũng vẫn cảm giác anh ta chỉ là một cọng cỏ trên thảo nguyên, một hạt cát trong sa mạc. Trương Gia Minh nhất thời không cẩn thận lại liếc thấy người đẹp âm nhạc. Một đôi mí nhãn của cô ấy giống như là bắn ra dòng điện nghìn von làm cho anh ta run rẩy. Đinh Lạc Lạc lại bị Trương Gia Minh kéo ra khỏi hội trường dạ vũ, Trương Gia Minh nói: "Đi thôi, chúng ta đi thôi."

Bước chân của Đinh Lạc Lạc lúc nhanh lúc chậm, Trương Gia Minh thỉnh thoảng ở phía trước cô, thỉnh thoảng lại đi phía sau cô. Đột nhiên, Đinh Lạc Lạc bắt tay Trương Gia Minh: "Anh muốn hôn em không?" Trương Gia Minh lại phát ra một chữ "A", Đinh Lạc Lạc phì cười: "A cái gì? Bảo anh hôn thì hôn đi."

Càng đến gần "Thiên Viên" thì Đinh Lạc Lạc lại càng phì cười. Đôi môi của cô nóng như thiêu như đốt, tiếng gió bên tai cực kỳ giống hô hấp của Tả Sâm. Cô đứng trước mặt Trương Gia Minh ngược đầu nói: "Hôn em đi." Trên trán Trương Gia Minh toát ra mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, bị gió thổi ào ào muốn rơi xuống: "Lạc Lạc, anh, anh thích em." Vừa nói anh ta vừa nhắm hai mắt lại, một mái đầu như vật rơi tự do đáp xuống, chu miệng trực tiếp xông về phía trán Đinh Lạc Lạc, ba một tiếng, hôn một cái.

Đinh Lạc Lạc cực kỳ hài lòng, một hóp này của Trương Gia Minh hiển nhiên là một gáo nước lạnh, dập tắt ngọn lửa hừng hực trong nội tâm cô. Đinh Lạc Lạc đang muốn cúi người chào tạm biệt lại thấy bên cạnh lao die/nda,nl>equjlydo#n ra một bóng đen, bóng đen lại vùng mạnh ra một quả đấm, mà quả đấm cứ thế rơi xuống chính giữa má trái của Trương Gia Minh. Trương Gia Minh hét thảm một tiếng, ngã xuống đất co quắp.

Hai tay Đinh Lạc Lạc che miệng nhìn về phía bóng đen. Khuôn mặt bóng đen trắng bệch, vẻ mặt như hung thần ác sát, chỉ là, ngũ quan lại hoàn toàn giống thầy Tả của cô.

"Tả, Tả Sâm?" Đinh Lạc Lạc lắc mình một cái biến thành tiểu nói láp. Tả Sâm không nhìn về phía Đinh Lạc Lạc, ngược lại chạy về phía Trương Gia Minh. Anh đang muốn nhắc chân thì triển một chiêu "Đá bóng" thì Trương Gia Minh đã bình tĩnh lại, hai tay ôm quyền, trong miệng la lên: "Tráng sĩ tha mạng, tráng sĩ tha mạng." Tả Sâm mềm lòng chân nhũn ra, sải bước đi qua, lên xe.

Lần này, đổi lại là Đinh Lạc Lạc la lên: "Tả Sâm, Tả Sâm." Chỉ là, nghe vào trong tai người khác thì tiếng la của Đinh Lạc Lạc chỉ giống như là tiếng gào thét của con muỗi. Nhìn xe Tả Sâm nghiêng ngang rồi đi, Đinh Lạc Lạc hai tay che mặt, nước mắt chảy xuống. Đây là lần đầu tiên sau khi cha mẹ qua đời cô lại một lần nữa trải qua cảm giác trở thành đứa trẻ bị bỏ rơi.

Trương Gia Minh đáng thương chỉ có thể trở mắt nhìn Đinh Lạc Lạc chạy về nhà. Anh ta nhúc nhích mấy cái, vịn vẹo ghế tựa đứng lên che má trái sung to trở về nhà.

Tả Sâm trực tiếp xé rách váy ngủ của Trần Môi vứt cô ta lên giường. Mặc dù Trần Môi bất động thanh sắc nhưng nội tâm lại rối loạn. Người đàn ông này một bụng lửa giận. Người đàn ông này mang lửa giận từ chỗ nào tới đây? Tả Sâm đè lên Trần Môi, gặm nuốt cổ của cô ta. Đinh Lạc Lạc, người phụ nữ lãng lợ này, cô không xứng nói yêu với anh, cô không xứng. Cô và Trần trái cây này giống nhau đều là một loại hàng hóa, giống nhau đều là diễn viên

hạ lưu. Không, Đinh Lạc Lạc cô cũng không xứng so sánh với Trần trái cây này, cô đối trả, cô là kỹ nữ còn muốn ôm đềm thờ trình tiết. Tà Sâm nghĩ đến hai chữ "Kỹ nữ" thì cứng ngắc lại ở trên người của Trần Môi. Anh vụn vụn không ngờ, chỉ là một Đinh Lạc Lạc lại có thể chọc tức anh đến mức không lựa lời mà nói nữa rồi.

Hai chân Trần Môi quán lên hông của Tà Sâm, trong miệng nước nờ rên rỉ. Cô ta hàm hồ nói: "Em là của anh, em là của một mình anh." Khóe miệng Tà Sâm kéo ra một nụ cười. Rất tốt, rất tốt.

***

Vừa rồi là Tà Sâm lái xe, cứ đi cứ đi lại không tự giác đi đến "Thiên Viên". Chỉ là, Nguyên Vi lại không giống thế. Bất kể cô tự giác hay không tự giác, cô đều không tránh được phải đi qua cửa nhà Trịnh Âu Dương.

Nguyên Vi mới vừa từ biệt mái tóc nổ tung đổi sang mái tóc thẳng chỉ vừa dài qua tai hiện lành chân thật. Lúc về nhà đi qua cửa nhà Trịnh Âu Dương, hai tay giữ chặt đầu của mình không để mình nhìn loanh quanh nhưng cổ tình cửa nhà Trịnh Âu Dương lại mở ra. Lần này, Nguyên Vi không thể nhìn được nữa. Cô hát đầu, lắc lắc mái tóc mới của mình, đồng thời cũng nhìn thấy cô gái kỳ quái đã gặp lúc trước đi ra từ nhà Trịnh Âu Dương.

Trịnh Âu Dương đi theo sau lưng cô gái kia, dừng bước ở cửa, dặn dò: "Trực tiếp về nhà, đừng để anh lo lắng." Cô gái kẹo đường kia hết gật đầu lại gật đầu, đầu to mà người nhỏ gần như mất ổn định. Nguyên Vi buồn bực đi qđ.than.hh.ung về nhà mình, trong lòng hồ hạo: Âu Dương, mau gọi em lại, mau gọi em lại. Đáng tiếc, Trịnh Âu Dương rầm một tiếng đóng cửa, rung đến mức lục phù ngũ tạng của Nguyên Vi rơi tan tác. Nguyên Vi dừng bước, nổi trận lôi đình: Ai ôi? Chiếm được thân thể của cô nãi nãi tôi lập tức giả bộ không nhận ra? Kia là người phụ nữ chó má nào, có cái gì cần lo lắng?

Bên kia, Trịnh Âu Dương đang híп mắt hồi tưởng: Ai? Người phụ nữ có mái tóc thẳng qua tai mới vừa ở cửa kia sao lại có chút quen mặt? Rốt cuộc là giống ai nhỉ?

#Thanh Hưng: anh nam chính này -_-||

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Kỳ tích

Edit: Thanh Hưng

Tô Mộc của "Vạn Tượng địa sản" lại hẹn Tà Sâm uống rượu, Tà Sâm đồng ý, cũng gọi Katy một tiếng.

Katy là nhà thiết kế thời trang dành cho nam, từ không có tiếng tăm gì đến bộc lộ tài năng chỉ mất thời gian ba năm ngắn ngủn. Một năm trước, khi lần đầu tiên cô ấy cử hành buổi trình diễn die,nda;nl/equ

Mặc dù nghề nghiệp giống nhau nhưng người lại khác. Katy lên xe Tà Sâm, thành người phụ nữ của Tà Sâm. Tô Mộc đáng thương, hai năm qua thường thường bóp cổ tay than thở.

Tà Sâm đưa cho Katy phòng ở Đông Thành của mình, mặc dù Katy không hay ở, nhưng lúc nào Tà Sâm cần cô ấy thì cô ấy nhất định ở trong phòng đó chờ đợi. Hôm nay, mới vừa rồi cô ấy mặc một thân váy ren màu đen quyến rũ chờ trong phòng, chỉ là Tà Sâm tới lại nói thẳng: "Đi thôi, Tô Mộc hẹn chúng ta uống rượu."

Trong quán bar cực kỳ mờ ám. Tà Sâm cầm tay Katy dẫn cô ấy đi tới trước mặt Tô Mộc đã uống trước hai chén. Tô Mộc nâng tay Katy lên khẽ hôn: "Đã lâu không gặp." Katy tự nhiên thoải mái, thướt tha ngồi xuống: "Nếu như mọi người suốt ngày bận về việc.. Gặp mặt, xã hội sợ là không phát triển được." Đôi mắt Tô Mộc dính lên trên mặt Katy: "Nếu như tôi lại không gặp được cô, tôi sợ là mình sẽ không sống được mất." Đối với việc này Tà Sâm mất điếc tai ngơ, đưa ly rượu đã rót đầy vào trong tay Katy, sau đó tự mình cầm đầu cầm cổ uống. Tô Mộc để che chở của Tà Sâm dành cho Katy ở trong mắt, không khỏi không nói lên lời.

Tô Mộc nhìn chằm chằm Katy lại nói với Tà Sâm: "Thật không buông tha mảnh đất Đông Giao kia?" Tà Sâm nhắm hai mắt lại: "Không nói công sự." Tô Mộc mất hứng: công sự không nói, chuyện riêng lại càng không nói được, chẳng lẽ nói "Uống rượu đi" thì thật sự chỉ là uống rượu? Katy nâng chén kính Tô Mộc: "Nếu như anh lại nhắc công sự, tôi lập tức đi." Tô Mộc cười lạnh: "Đừng đừng đừng, tôi không nhắc tới nữa là được."

Lương Hữu Tề vì nghênh chiến với cuộc so tài trang hoàng mới mà lao vào trong phòng làm việc tu luyện một ngày một đêm. Giang Tiêu không có việc gì bèn gọi điện thoại cho Đinh Lạc Lạc: "Thân ái, ra ngoài chơi với tớ đi." Bên kia, Đinh Lạc Lạc mảy may com nước không vào, dung nhan tiều tụy. Cô một lòng bỏ nhào vào tiểu thuyết, tiến triển cũng rất khả quan. Trong tiểu thuyết nữ chính bị nam chính để sang một bên chưa gượng dậy nổi nên tự giận mình, đang có ý đồ cầm dao tiến vào bên trong nhà nam chính, đánh nhau sống chết. Lúc Đinh Lạc Lạc nhận được điện thoại của Giang Tiêu thì đang vì tác phẩm của mình mà cảm thấy kinh sợ. Cô lập tức nói: "Được, được, tớ đi cùng cậu."

Đinh Lạc Lạc đứng trước gương, cảm thấy: nếu cô còn không tỉnh lại, sợ là ngay cả hơi sức cầm dao cũng không có nữa.

Giang Tiêu hô to với Đinh Lạc Lạc: "Ai nha, cậu bị ốm hả? Sao lại tiều tụy như thế?" Đinh Lạc Lạc cười một tiếng: "Không có, đuổi bản thảo chạy vài

đêm." Giang Tiêu lập tức hoan hô: "Chuyện này đối với tác giả như cậu mà nói là chuyện cực tốt."

"Sao cậu rảnh rỗi thế này? Viên Kiệt đâu?" Đinh Lạc Lạc hỏi.

Giang Tiêu đáp rằng: "Anh ấy à, như cũ, luôn luôn đi công tác. Hiện tại đại khái là ở phía Tây Nam của chúng ta đi." Mà nếu như không phải Viên Kiệt liên tiếp đi công tác, sợ là cô ấy cũng sẽ không kết giao với Lương Hữu Tề. Giang Tiêu tâm lqđ.tha.như.sự.nặng.nề: thật không hiểu được, biết Lương Hữu Tề là phúc hay là họa.

Giang Tiêu lôi kéo Đinh Lạc Lạc đi quán bar. Cô ấy nói: "Rượu là một loại kỳ tích, lúc không sung sướng có thể cho cậu vui vẻ, lúc vui vẻ có thể cho cậu càng khoái hoạt hơn." Đinh Lạc Lạc gật đầu đồng ý, cô bây giờ, cần nhất chính là kỳ tích.

Mà thường thường, kỳ tích cũng có nghĩa là "ngẫu nhiên". Đinh Lạc Lạc vừa bước vào quán bar đã ngẫu nhiên nhìn thấy Tả Sâm. Mặc dù anh không nói một lời nhưng hai mắt lại sáng như đuốc. Mà Đinh Lạc Lạc cũng nhìn thấy, cô gái bên người anh.

Giang Tiêu quay đầu lại hỏi Đinh Lạc Lạc: "Sao thế? Sao không đi?" Đinh Lạc Lạc lại không nghe thấy, cô chỉ nghe thấy tim mình đập như trống trận. Giang Tiêu một phen kéo Đinh Lạc Lạc: "Ai nha, đi thôi. Đừng mè nheo." Đinh Lạc Lạc nắm chặt quyền, móng tay gần như đâm vào trong thịt.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cuộc sống riêng của Đinh Lạc Lạc

Edit: Thanh Hưng

Lại đi hai bước, dừng bước biến thành Giang Tiêu. Tả Sâm? Trời ạ, không phải oan gia sao đường lại hẹp như vậy? Giang Tiêu lập tức quay mặt đi: nếu để cho Tả Sâm nhận ra cô ấy, nếu để anh kêu la ra quan hệ của cô ấy và Lương Hữu Tề, vậy cô nên giao phó với người luôn luôn cố chấp Đinh Lạc Lạc thế nào đây? Đinh Lạc Lạc nhất định sẽ cho rằng cô ấy xứng đáng bị trói vào tảng đá, sau đó thả xuống đáy biển. Trông mắt Giang Tiêu vì liếc mà gần như rớt ra khỏi hốc mắt, mới lại vùng trộm liếc thấy Tả Sâm. Chỉ một cái liếc mắt này, nhịp tim Giang Tiêu đã gia nhập hàng ngũ trống trận. Tả Sâm, rõ ràng đang nhìn cô ấy, rõ ràng, nhận ra cô ấy.

Đinh Lạc Lạc? Sao cô lại ở đây? Không, không, là mình uống quá nhiều. Tả Sâm nghĩ như thế. Chỉ là, nghĩ như vậy, Tả Sâm lại càng cảm thấy bết bát hơn. Sở dĩ anh uống rượu với tên Tô Mộc không có ý tốt này chỉ là vì die

Tả Sâm đứng thẳng người, hai người tim đập như trống trận là Giang Tiêu và Đinh Lạc Lạc cũng đến bước ngoặt nguy hiểm. Giang Tiêu đang muốn thoái mái tiến ra đón, mở miệng trước chặn lại lời nói của Tả Sâm, Tả Sâm đã ba chân bốn cẳng tiến lên níu lấy Đinh Lạc Lạc: "Lạc Lạc, Lạc Lạc? Thật sự là em?" Giang Tiêu cả kinh, nuốt lời nói mình chưa kịp nói ra khỏi miệng vào, còn ngay lập tức cắn vào đầu lưỡi. Đinh Lạc Lạc ngược lại oai phong凛冽: "Là em." Tả Sâm tỉnh rượu một nửa, khiển trách: "Sao em lại tới chỗ này?" Lạc Lạc của anh không nên tới nơi tốt xấu lẫn lộn này. Đinh Lạc Lạc lại mạnh dạn liếc mắt nhìn người phụ nữ mới vừa rúc vào bên cạnh Tả Sâm, to gan lớn mật nói: "Em có cuộc sống riêng của mình, không có quan hệ gì với anh."

Đinh Lạc Lạc vẫn nắm chặt quyền, lưng thẳng tắp. Quan hệ thầy trò giữa Tả Sâm và cô đã kết thúc, vừa đúng lúc kết thúc hai khóa kia thì kết thúc. Hiện tại, cô yêu Tả Sâm, cô nhớ Tả Sâm, cô không có cách nào coi như không thấy Tả Sâm bên cạnh một người phụ nữ khác. Coi như cô nói năng lỗ mãng với Tả Sâm, coi như cô muốn quăng một cái tát lên mặt Tả Sâm thì người đời cũng không có quyền chỉ trích cô không tôn sư trọng đạo. Về phần Tả Sâm, anh có quyền không yêu Đinh Lạc Lạc cô, có quyền để một người phụ nữ khác bỏ lên người, chỉ là, anh không có quyền can thiệp vào cuộc sống của Đinh Lạc Lạc cô.

Trong nháy mắt những thứ vừa mới ồn ào trong đầu Đinh Lạc Lạc đều im bất. Hiện tại, Tả Sâm chân chân thực thực đứng ở trước mặt cô, mặc dù lòng cô đau như dao cắt nhưng ngoài mặt lại cực kỳ bình tĩnh.

Mà Tả Sâm lại hoàn toàn ngược lại. Đinh Lạc Lạc có cuộc sống riêng của cô? Cô có cuộc sống riêng gì? Anh em em em với một người đàn ông môi trề như cá? Như thế nào? Vừa viết xong tiểu thuyết người trưởng thành cô lại muốn viết tiểu thuyết người - cá? Vậy "người trưởng thành" là Tả Sâm anh có phải nên lẳng lặng rời đi không?

Giang Tiêu nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, hai người trái phải kia song song biến thành người gỗ, chỉ còn dư lại một mình cô ấy nhích tới nhích lui. Sao Đinh Lạc Lạc lại biết Tả Sâm? Hơn nữa, còn giống như có thâm thù đại hận? Nghe Lương Hữu Tề nói qua, Tả Sâm là một thợ săn lùng giết phái nữ, chẳng lẽ Đinh Lạc Lạc trung thực cũng là một trong số những con dê sa lưới? Chỉ là, nhìn ánh mắt của hai người này, vì sao thợ săn lại càng tràn ngập oán khí hơn?

Tả Sâm không nói hai lời trở lại bên người Katy, ưu nhã cúi đầu về phía mặt của Katy, một nụ hôn cứ như vậy ra đời. Đinh Lạc Lạc cũng không nói hai lời, quay người chạy ra khỏi quán bar. Còn dư lại ngoại trừ Giang Tiêu ghen hờn nhìn trần trời, còn có Tô Mộc, bên miệng gần như toát ra bọt mấp.

Đinh Lạc Lạc đi vài bước, trước mặt bỗng tối sầm lập tức ngã khụy xuống. Thân thể của cô đụng đổ một bàn bàn rượu của l.than.hh.q.ung.đ khách, chai rượu, ly rượu, bát đĩa giòn giã rơi đầy xuống đất. Giang Tiêu thấy thế, hô to một tiếng "Lạc Lạc" sau đó lập tức nhào tới. Tả Sâm nghe tiếng, từ từ ngừng đầu rời khỏi gương mặt Katy, nhìn Giang Tiêu phi thân, trong miệng không tự chủ lâu bầu nói: "Bạn gái Lương Hữu Tề?" Tả Sâm nhìn lại lần nữa, chỉ thấy tóc dài của Đinh Lạc Lạc tán loạn đầy đất, mà bốn phía đã rất nhiều người vì tò mò mà vây quanh.

Chương 33: Bạn cùng chung hoạn nạn

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm hoàn toàn tỉnh rượu. Những chuyện lúc trước, xóa bỏ, hiện tại, anh phải tới bên cạnh Đình Lạc Lạc thôi.

Trên bàn khách bị đụng đổ rượu, một người đàn ông bụng phệ đứng thẳng dậy, mặt ông ta đỏ rực, đưa chân lay lay Đình Lạc Lạc đi ra ngoài. Ông ta đang bất tỉnh nhân sự: "Này, cô, cô, con bà nó, giả chết à? Lên, đứng lên, tiếp rượu cho đại gia đây." Giang Tiêu nổi trận lôi đình, la ầm lên: "Ông không phải là người à?" Về phần Tà Sâm, anh cũng không tin quan niệm chó má "Quân tử động khẩu không động thủ". Anh đá một cước vào bụng người đàn ông kia, đá tới lúc tên kia gào lên như heo đợi làm thịt. Tiếp đó, Tà Sâm khom người ôm Đình Lạc Lạc lên, nói với Giang Tiêu: "Bạn gái Lương Hữu Tề, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện trước." Vừa nói, anh vừa như tên ròi cung lao khỏi quán bar.

Lần này, Giang Tiêu biến thành người gỗ: anh, Tà Sâm nhận ra mình?

Gọi về thần chí Giang Tiêu, ấy là heo mập tai to. Ông ta ôm bụng cong lưng, diện mạo dữ tợn đứng trước mặt Giang Tiêu. Giang Tiêu cười mĩa, rồi lại ngấm thấy sau lưng mập mập còn có mấy tên bộ dạng không đứng đắn y hệt đàn em của ông ta. Tóc gáy toàn thân Giang Tiêu cũng dựng thẳng, mở miệng nói: "Không, chuyện không liên quan đến tôi. Tôi, tôi là khách qua đường."

Lúc này, Katy đứng thẳng người hô: "Này, sao cô vẫn chưa quay lại?" Giang Tiêu thông minh, vèo vèo phóng qua. Katy kéo tay Giang Tiêu, đôi môi xinh đẹp cúi xuống nói bên tai cô ấy (GT): "Mắt tôi nhìn không rõ, cô dẫn tôi ra ngoài đi." Giang Tiêu không hiểu ra sao, chỉ là cũng đành cam chịu số phận kéo Katy đi về phía cửa quán bar. Katy đi ngang qua bàn vừa bị đổ kia thì lấy ra một xấp tiền mặt dày từ trong túi xách tay ném xuống mặt đất. Heo lão đại chưa từng trải qua việc đời, cứ như vậy bị đuổi rồi.

Đình Lạc Lạc mặt không có chút máu bị đặt tới chỗ cạnh tài xế, Tà Sâm ngồi lên ghế tài xế vừa nhanh như chớp khởi động xe vừa kêu gào: "Lạc Lạc, Lạc Lạc? Em tỉnh tỉnh." Mặc cho Tà Sâm như kiến bò trên chảo nóng, Đình Lạc Lạc vẫn như cũ trưng ra bộ dáng việc không liên quan đến mình, giống như hương tiêu ngọc tấn.

Bên kia, Katy và Giang Tiêu vừa thoát khỏi miệng hổ. Hai người tay nắm tay chạy trốn, thở không ra hơi. Về phần Tô Mộc trong quán rượu, vừa thấy chuyện không đúng cũng ôm đầu lao ra cửa sau, nhanh như chớp đã không thấy nữa.

Đình Lạc Lạc nằm ở trong phòng bệnh bệnh viện, thứ có màu sắc duy nhất trên giường bệnh chính là mái tóc dài đen nhánh của cô. Mặt của cô, môi của cô gần như bao phủ trong một màu trắng tinh hoàn mỹ. Trên cánh tay thon gầy của cô cắm kim tiêm và băng dính cố định kim truyền, chất lỏng giúp cô sống tiếp đang rất chậm rãi truyền vào trong cơ thể cô. Tà Sâm ngồi ở bên giường, nhủ lòng này, ánh mắt vô cùng lo lắng khóa ở trên mặt Đình Lạc Lạc.

Giang Tiêu nhờ Katy gọi điện thoại cho Tà Sâm, vì vậy hai người đang đứng ở trên đường tới bệnh viện.

Katy dẫn đầu vươn tay: "Tôi tên là Katy, chuyên gia thiết kế thời trang, là bạn của Tà Sâm." Giang Tiêu cầm tay Katy: "Giang Tiêu, là bạn của Đình Lạc Lạc." Giang Tiêu biết, Katy bạn của Tà Sâm này thật ra là một trong số những người phụ nữ của Tà Sâm, chỉ là Giang Tiêu không biết, mắt của người phụ nữ này không tốt lắm vì sao lại làm nhà thiết kế thời trang. Vừa nghĩ, cô ấy vừa không khỏi hỏi ra miệng: "Cô? Chuyên gia thiết kế thời trang?" Katy tự nhiên cười một tiếng: "Ừ. Kỳ quái à? Thật ra thì đôi mắt của tôi chỉ là dưới ánh sáng mờ tối thì mới không nhìn rõ." Giang Tiêu gật đầu một cái: "À, là bệnh quáng gà." Chỉ là, Katy lại lắc đầu một cái: "Võng mạc biến tính. Bệnh quáng gà chỉ là một triệu chứng mà thôi, bác sĩ nói không lâu nữa tôi sẽ bị mù."

Tim Giang Tiêu gần như ngừng đập. Trong một đêm, Tà Sâm hù dọa cô ấy, Đình Lạc Lạc cũng hù dọa cô ấy, bây giờ, lại thêm một l. than.hh.q.ung đ người phụ nữ nữa giống như nói chuyện thời tiết bình thường thông báo mình sắp mù.

Katy cũng cảm thấy kỳ quái. Cô ấy (Katy) luôn luôn giữ bệnh tình của mình kín như bưng. Tà Sâm là người duy nhất biết chuyện. Hôm nay, cô ấy (Katy) lại có thể nói với một người phụ nữ xa lạ. Chỉ là, cô ấy lại cảm thấy cực kỳ vừa lòng với lần bày tỏ này, giống như là vốn đang gánh vác một sọt đá vụn, đột nhiên rầm rầm rơi hết một nửa.

Chương 34: Đang gặp lại

Edit: Thanh Hưng

Lúc Giang Tiêu lao vào phòng bệnh thì Katy đứng lại ngoài cửa. Cô ấy (Katy) nghĩ có lẽ Đinh Lạc Lạc cũng không vui khi nhìn thấy cô ấy. Mà bên trong cửa, Giang Tiêu ngay cả một đầu ngón tay Đinh Lạc Lạc còn chưa đụng tới đã bị Tả Sâm ngăn lại. Tả Sâm gầm nhẹ: "Cô ấy cần an tĩnh, cô đi ra ngoài cho tôi." Giang Tiêu cũng gầm nhẹ: "Sao anh không ra?" Đáng tiếc, cuối cùng cánh tay cũng không phải bắt đuôi, lời của Giang Tiêu còn chưa dứt, người đã bị đẩy lao đảo ra khỏi cửa.

Đứng ngoài cửa là bác sĩ, anh ta khuyên Giang Tiêu: "Đừng lấy trứng chọi đá nữa. Mới vừa rồi người đàn ông kia còn die da l qu do tuyên bố nếu như chúng tôi không cứu được cô gái đó, chúng tôi cũng phải chôn theo." Trái tim Giang Tiêu treo ngược lên cổ họng: "Cô gái đó có nghiêm trọng lắm không?" Bác sĩ thông thả ung dung: "Không nghiêm trọng. Cô ấy chỉ là quá lâu không ăn không ngủ." Katy cũng khuyên nhủ: "Có Tả Sâm ở đây, cô ấy sẽ không có việc gì đâu."

***

Nguyên Vi đã mấy ngày không ra cửa, chải mái đầu canh sương mì sợi ngồi chồm hổm trước máy vi tính gặm sạch bánh mì. Cô và Đinh Lạc Lạc giống nhau, dồn đầu thương vào sự nghiệp, gần như gõ bàn phím gõ đến mức bắn ngược lên trời. Chỉ là Trịnh Âu Dương cách vách sẽ không lấy sự nghiệp làm trọng như vậy. Anh đang xuyên qua nhạc khí, bắn bắn cái này, gõ gõ cái đó, trên móng giống như bị gai đâm, làm thế nào cũng không ngồi yên được. Mấy ban nhạc mời anh viết ca khúc mới nhưng bắt đầu đi lòng anh loạn như ma, một nốt nhạc cũng không soạn ra được.

Trịnh Âu Dương trăm mối vẫn không có cách giải: cô gái tên Nguyên Vi này rốt cuộc là biểu diễn cái gì? Ngày xưa cô liên tiếp đưa tới cửa, tùy tùy tiện tiện lôi cánh tay của anh đi ăn này ăn kia, một đôi mắt to giao hoạt như có như không trượt ở trên bắp thịt của anh. Hôm đó, cô còn gan lớn dè ở trên người anh, còi quần của anh xuống. Anh lật người cô lại, cô còn không phục "ưm ưm", mắt to vẫn kiêu ngạo như cũ. Cuối cùng, duy chỉ có máu màu tím ở môi tiết lộ e sợ của cô. Nhưng hôm nay, không, mấy ngày nay, sao cô lại im hơi lặng tiếng rồi hả? Không thấy mái tóc nõ tung của cô đi qua trước cửa sổ, cũng không nghe thấy cô mắt hờn gọi tên anh. Trịnh Âu Dương vẫn cảm thấy, chữ "Âu Dương" trong miệng Nguyên Vi cực kỳ giống tự tình: A Dương.

Nguyên Vi bị trình diễn đứt quãng mấy ngày nay của Trịnh Âu Dương ép. Lần đầu tiên cô đồng ý với Đinh Lạc Lạc: anh là một thợ rèn. Trong lúc tình thế cấp bách, Nguyên Vi đứt bóng vào hai lỗ tai. Vì vậy, cô không nghe thấy Trịnh Âu Dương tới gõ cửa của mình.

Tiếng gõ cửa của Trịnh Âu Dương từ "thùng thùng" biến thành "cạch cạch" cũng không thấy Nguyên Vi mở cửa. Bất đắc dĩ, Trịnh Âu Dương co đầu rút cổ núp dưới cửa nhà Nguyên Vi. Mà Nguyên Vi, vừa đúng lúc đối diện với mặt cửa sổ này, trong lúc không để ý lại giương mắt nhìn thấy một vật có lông đen như mực từ từ đi lên. Đang muốn phát ra gào thét tê tâm liệt phế Nguyên Vi lại nhận ra, đây không phải là kiểu tóc kẹo đường của Trịnh Âu Dương sao?

Trịnh Âu Dương híp mắt rốt cuộc nhìn xuyên qua bệ cửa sổ. Anh đưa mắt nhìn cũng nhận ra trước mặt chính xác có một người phụ nữ đang ngồi. Chỉ là, người phụ nữ này không có mái tóc nõ tung. Đợi chút, đây không phải là người phụ nữ mấy ngày trước anh nhìn thấy ngoài cửa sao? Chờ một chút, cái này, đây không phải là Nguyên Vi sao? Lần đầu tiên mắt của Trịnh Âu Dương trùng như chuông đồng, anh nhìn Nguyên Vi nhẹ nhàng đi về phía anh, nhẹ nhàng tròn mắt, nhắm ngay xương sống mũi của anh, đám một quyền lên cửa kính.

Nguyên Vi giống như tên lửa đánh ra cửa, đánh đến trước mặt của Trịnh Âu Dương, hai tay chống nạnh: "Anh làm gì đấy? Nhìn lên cô nãi nãi tôi à? Anh chán sống phải không?" Đối với việc này Trịnh Âu Dương tha.lnhh.q.ung.n mất điếc tai ngơ, nhìn chăm chăm người đẹp thanh tú trước mặt. Kể từ khi anh nhìn thấy cô, cô luôn cùng đầu tỏ quạ như hình với bóng, nhưng thật sự không ngờ cô có một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhưng lại lộ ra kiêu ngạo, giống như hồng mai trong tuyết trắng phau phau.

Trịnh Âu Dương bình tĩnh hòa nhã mở miệng: "Dáng dấp tốt như vậy, nói chuyện lại thô lỗ, đáng tiếc." Nguyên Vi trong nháy mắt đỏ mặt. Cái gì? Anh khen cô, dáng dấp tốt? A, trời ạ. Trịnh Âu Dương mồm chó khạc ra ngà voi rồi. Chỉ là, sau khi Nguyên Vi say mê xong lại lập tức thô lỗ: "Dáng dấp của cô nãi nãi tôi được còn cần anh phải nói à?"

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thử thách nhân gian

Edit: Thanh Hưng

Đinh Lạc Lạc gặp được cha mẹ của mình, bọn họ còn là bộ dáng lúc Đinh Lạc Lạc mười tuổi, hào hoa phong nhã, chỉ là Đinh Lạc Lạc lại duyên dáng yêu kiều, là bộ dáng lúc hai mươi bốn tuổi. Đinh Lạc Lạc lao vào trong ngực mẹ: "Con rất nhớ người." Chỉ là, cha Đinh dùng một tay cướp Lạc Lạc từ trong ngực mẹ Đinh vào trong ngực của mình: "Lạc Lạc, chúng ta cũng nhớ con." Nước mắt Đinh Lạc Lạc lập tức chảy xuống: "Con muốn ở lại bên người cha mẹ." Đột nhiên, gương mặt của cha Đinh và mẹ Đinh đều gấp đôi lên: "Không được, không được." Vừa nói, bọn họ vừa giương cánh ra, run run rẩy rẩy bay đi.

Đình Lạc Lạc hét lớn: "Cha, mẹ."

Tà Sâm mới vừa tới phòng làm việc của bác sĩ, lại tiến hành một trận đe dọa: "Nếu cô ấy còn không tỉnh lại, tôi sẽ để cho ông cũng không thể tỉnh lại nữa." Bác sĩ run cầm cập: "Cô ấy, cô ấy quá mệt mỏi. Anh, anh để cho cô ấy ngủ thêm một lát nữa đi." Lúc Tà Sâm lại trở lại phòng bệnh của Đình Lạc Lạc thì vừa vặn nghe được cô nói nhỏ. Không còn kịp lắng nghe nữa, Tà Sâm lại bỏ nhào quay lại phòng làm việc của bác sĩ, giống như xách con gà con ôm bác sĩ tới đây.

Đình Lạc Lạc cảm thấy như có thêm một lớp da dính vào mí mắt, vừa mở đã đau đến tê tâm liệt phế. Nhưng cô nghe thấy có người đi/nda Đình Lạc Lạc cực kỳ mâu thuẫn. Mở mắt ra, cô sẽ nhìn thấy Tà Sâm đao pháp xuất thần nhập hóa, chỉ một đao đã làm cô thương tích khắp người, nhưng nếu không mở mắt, giống như sẽ có người trở thành người chịu tội thay. Được rồi được rồi, vẫn là mở mắt đi, dù sao giả chết cũng không được bao lâu. Tà Sâm nhìn mắt trái Đình Lạc Lạc chậm rãi mở ra một đường nhỏ, lại vội vàng nhắm chặt, sau đó, hai mắt lại đồng thời chậm rãi mở ra. Anh đứng thẳng người, hai tay bắt chéo ôm ở trước ngực, hét lớn: "Đình Lạc Lạc, em con mẹ nó tin anh bóp chết em không."

Bác sĩ đầu trục vừa thấy cô gái đã mở mắt, cuống quýt hoảng hốt nói: "Cô ấy đã không còn gì đáng ngại, nghỉ ngơi nhiều, nghỉ ngơi nhiều là được." Sau đó, chạy. Tóc không còn bao nhiêu trên đầu cũng hốt hoảng tung bay.

Kê thức thời mới là trang tuần kiệt. Đình Lạc Lạc thấy vẻ mặt căm tức của Tà Sâm không khỏi rụt cổ, nhỏ giọng nói: "Em sao thế? Bị ốm hả?" Tà Sâm bắt đầu đi, căm tức hóa thành một ngụm oán khí: "Ai, em nói em... Ai, em bảo anh phải nói em cái gì mới tốt đây?" Đình Lạc Lạc hi hi cười ra tiếng: "Cà lăm." Về phần Tà Sâm, phổi đã giống như khí cầu bị thổi lớn, lúc nào cũng có thể nổ tung.

Lúc này, Giang Tiêu lần thứ năm bấm điện thoại của Tà Sâm, mà rốt cuộc anh cũng nghe. Giang Tiêu bô bô: "Này, Tà Sâm à. Tôi là Giang Tiêu. Lạc Lạc cậu ấy tỉnh chưa?" Tà Sâm cau mày: "Giang cái gì?" Giang Tiêu đầu hàng, nói thẳng: "Ai nha, bạn gái Lương Hữu Tề." Tà Sâm buông lỏng mày ra: "Nha. Tỉnh." Giang Tiêu thở phào một hơi, chỉ là, trong nháy mắt lại nói thêm: "Tà Sâm, tôi van anh, đừng nói cho Đình Lạc Lạc anh đã gặp tôi, đừng nói cho cậu ấy tôi là bạn gái của Lương Hữu Tề." Tà Sâm không có tâm tư nghe cô ấy dài dòng, qua loa hai tiếng lập tức cúp điện thoại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đình Lạc Lạc dần dần có huyết sắc, chỉ là vẻ mặt lại nặng nề. Cha mẹ không nhận cô, vì vậy cô còn phải tiếp tục ở nhân gian tiếp nhận thử thách. Cô vẫn còn yêu Tà Sâm, mà Tà Sâm cũng vẫn không quan tâm cô như vậy thôi. Tà Sâm để bộ dạng tâm sự nặng nề của Đình Lạc Lạc ở trong mắt. Người phụ nữ này, dây dưa tim của anh. Mà đến tận cùng thì trong lòng của người phụ nữ này đang suy nghĩ gì? Cô nói cô thương anh, mà đang lúc anh rối loạn giữa trốn tránh rồi lại không trốn tránh được thì cô lại tựa vào lồng ngực một người cá.

Đình Lạc Lạc cũng để bộ dạng không nói một lời của Tà Sâm ở trong mắt, cô mở miệng trước: "'Thiên Viên' không phải là l.tha.q.nhh.ung.đ nhà của anh, có đúng không?" Tà Sâm thẳng thắn: "Đúng thế, đây chẳng qua là một trong số nhà của anh." Đình Lạc Lạc lại hỏi: "Người phụ nữ ở quán bar kia, là bạn gái của anh đúng chứ?" Vừa hỏi ra lời, Đình Lạc Lạc đã ước gì lỗ tai mình bị điếc luôn đi. Minh thấy tận mắt, còn cần phải nghe anh chính miệng thừa nhận sao? Về phần Tà Sâm, cũng ước gì mình câm đi. Vấn đề này, bảo anh trả lời thế nào đây?

Đúng lúc này điện thoại của Tà Sâm lại vang lên. Tà Áp ở đầu kia nói: "Con chó con, lập tức về công ty họp."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Can qua cùng ngọc bạch biến hóa

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi nằm ở trên chiếu trúc của Trịnh Âu Dương lật xem nhạc phổ của anh, còn giả khuôn mặt giả thức hừ ra tiếng. Trịnh Âu Dương ôm cây đàn ghi-ta cầm dây điện, hỏi Nguyên Vi: "Cô hừ cái gì?" Nguyên Vi nói năng hùng hồn: "Bản nhạc của anh." Trịnh Âu Dương vừa nghe như ngũ lôi oanh đình. Trong thế giới âm nhạc của người phụ nữ này đại khái chỉ tồn tại 2-3 thanh âm mà thôi.

Nguyên Vi và Trịnh Âu Dương chỉ bằng một câu Trịnh Âu Dương khen ngợi Nguyên Vi "Dáng dấp tốt như vậy" lập tức đã biến chiến tranh thành tơ lụa rồi. Bọn họ gặp lại nhau sau mấy ngày đối bụng nên đương nhiên diện lyd Trịnh Âu Dương đánh đàn ghi-ta, Nguyên Vi như si như say. Trong đầu cô chất đầy hình bóng của người phụ nữ có kiểu tóc kẹo đường kỳ quái, người phụ nữ kia liên tiếp ra vào nhà của Trịnh Âu Dương, còn được anh nói "Đừng làm cho anh lo lắng", lời này làm lòng người sợ hãi, cô ta, rốt cuộc là người nào? Mới vừa nãy ở trên bàn cơm có mấy lần Nguyên Vi gần như bật thốt lên hỏi vấn đề này ra, nhưng cuối cùng cũng đều đành nén trở về. Cô cảm thấy: người là sắt, cơm là thép, mọi việc cứ đợi hai người ăn no bụng rồi hãy nói.

Chính là bởi vì đề nén vấn đề này nên Nguyên Vi mới lại đưa tới cửa. Bây giờ cô vì tìm kiếm chân tướng đã ném toàn bộ lưng tưng vì xảy ra quan hệ với người đàn ông trước mắt này đến tận Thái Bình Dương.

Lúc Nguyên Vi khẽ hỏi: "Cô ta là ai" thì đàn ghi-ta của Trịnh Âu Dương cũng vang lên một tiếng nặng nề, mà lòng của Nguyên Vi cũng vì vậy nặng nề này mà rơi xuống. Trịnh Âu Dương không lên tiếng, Nguyên Vi lại hỏi một lần: "Người phụ nữ kì quái đó, là ai?" Lần này, Trịnh Âu Dương mở miệng: "Câu chuyện này không liên quan tới cô."

Nguyên Vi nghe được ý không vui trong giọng nói của Trịnh Âu Dương, mình lại sợ bóng sợ gió linh tinh rồi. Đồi la là trước đây nhất định cô sẽ nhào tới,

náo đến không thể tách rời ra. Nhưng hôm nay, nếu Trịnh Âu Dương quan tâm người phụ nữ kia như vậy thì Nguyên Vi cô còn nháo loạn làm gì nữa?

Nguyên Vi đi, Trịnh Âu Dương cũng không cản. Nguyên Vi nghĩ trong lòng: "Dáng dấp tốt như vậy" có ích lợi gì à? Quay đầu lại còn không phải là mình nóng dần nóng lạnh người ta.

***

Tà Ấp triệu hồi con chó con Tả Sâm về công ty đi họp là bởi vì "Trái phải địa sản" có phiên toái. "Vạn Tượng địa sản" thông qua tất tha.lnh[q-ung(đ cả môi giới chính thức tuyên bố sẽ tham gia cạnh tranh mảnh đất ở Đồng Giao, cũng nắm chắc sẽ giành trúng thầu. Trước mắt, "Vạn Tượng" đã tiết lộ sẽ xây khu dân cư cho người nghèo trên mảnh đất kia. Ánh mắt Tả Sâm sáng lên: mô hình cho nhà nghèo?

Trên gương mặt tang thương của Tả Ấp gần như toát ra tia giết mình: "Đừng nói cho ta các người không biết trong công ty có nội gián." Tham gia cuộc họp bao gồm cả Tả Sâm và Chu Kiều nữa là năm người, về mặt đều có tia lạnh lẽo. Tả Sâm hừ một tiếng mở miệng nói: "Tan họp." Tả Ấp lại chột cảm thấy huyết áp tăng lên, thật không biết ngày nào ông sẽ đột tử ở trước mặt con chó con này. Chỉ là Tả Sâm lại nghĩ thầm: không tan họp còn làm cái gì? Chẳng lẽ hai mặt nhìn nhau là có thể lòi nội gián trong công ty ra?

#Thanh Hưng: không hiểu tên chương và nội dung có gì liên quan - _-||

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Đản chết

Edit: Thanh Hưng

Lúc Giang Tiêu tới đón Đinh Lạc Lạc xuất viện thì trong lòng mỗi người các cô đều có tâm sự riêng. Một người chỉ sợ Tả Sâm miệng to nói ra chuyện của mình và Lương Hữu Tề, mà một người còn lại là sợ chuyện của mình và Tả Sâm sẽ bị truy hỏi ngọn nguồn. Hai người ngồi ở trên xe taxi không nói một lời đôi mắt nhìn lên liên tiếp từ trong kính chiếu hậu của tài xế, nghĩ thầm: lòng của phụ nữ như kim đáy biển.

Đến "Thiên Viên", vốn Đinh Lạc Lạc đã choáng váng đầu lại càng thêm choáng váng đầu rồi. Cũng không phải bởi vì tức cảnh sinh tình nhớ đến Tả Sâm, mà là, cô mới vừa được Giang Tiêu đỡ xuống xe taxi đã nghe die nda nl eq uyd on có người kêu to: "Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc." Đinh Lạc Lạc lại nhìn một cái, chỉ thấy bóng lưng Trương Gia Minh đang ngẩng đầu, đôi tay đặt trên bờ môi làm thành cái loa, đang siêng năng khàn cả giọng. Giang Tiêu bật cười hì hì: "Anh ta người này, cũng thật biết đùa."

Mặt Đinh Lạc Lạc đỏ lên, đang muốn tiến lên lại thấy một cánh cửa sổ nào đó trên tòa nhà bị lực mạnh đẩy ra, một cái đầu thò ra tức giận mắng to: "Cái tên bệnh thần kinh nào, khóc lóc thảm thiết đến tận đây rồi." Lúc này, một cánh cửa sổ khác trong tòa nhà cũng bị lực mạnh đẩy ra, lộ ra một cái đỉnh đầu khác: "Thằng nhóc, Đinh Lạc Lạc đến rồi, cậu đừng kêu nữa có được hay không?" Gương mặt Đinh Lạc Lạc đỏ thắm, nghĩ thầm về sau ở "Thiên Viên" cần phải mai danh ẩn tích rồi.

Trương Gia Minh ừ ừ cúi đầu, vừa quay người cũng vừa đứng nhìn thấy Đinh Lạc Lạc. Anh ta giống như gà con nhìn thấy gà mẹ vội vàng lao tới, mà Đinh Lạc Lạc lại giống như gà con nhìn thấy chim ưng núp sau lưng Giang Tiêu. Trương Gia Minh cũng đỏ bừng mặt: "Lạc Lạc, anh rất lo lắng cho em. Điện thoại của em lại thủy chung không gọi được, em có biết anh rất lo lắng hay không?" Đinh Lạc Lạc từ sau lưng Giang Tiêu lộ ra nửa gương mặt: "Tôi tốt vô cùng, anh đừng lo lắng."

Trương Gia Minh nhất quyết không tha: "Ngày đó người đàn ông kia là ai à? Đánh rớt một cái răng của anh đấy. Sau đó anh ta có gây bất lợi cho em không?" Giang Tiêu cũng nghe thấy lập tức ngộ ra "Người đàn ông kia" trừ Tả Sâm không còn ai khác. Đinh Lạc Lạc nói: "Không có. Tôi, tôi cũng không biết anh ta. Anh, anh ta có lẽ là uống nhiều quá." Trương Gia Minh gãi gãi đầu: "Ai, ngày đó anh giống như nghe thấy em gọi anh ta Tả cái gì, anh còn tưởng rằng các người quen biết." Trong lòng Giang Tiêu vang lên một cái vỗ tay, rất có cảm giác vui sướng vì đoán trúng.

Đinh Lạc Lạc đuổi Trương Gia Minh đi: "Anh trở về trước đi, có thời gian tôi sẽ gọi điện thoại cho anh." Giang Tiêu trợ giúp: "Gia Minh, bái bai."

Đinh Lạc Lạc về đến nhà, cảm sặc cho điện thoại đã hết pin nhiều ngày. Chủ biên Điều để lại tin nhắn vui buồn lẫn lộn, vui là ở chỗ tiểu thuyết mới của Đinh Lạc Lạc liên tiếp lấy được bình luận tốt của các độc giả, buồn là ở chỗ Đinh Lạc Lạc không mở điện thoại nên ông ta không có cách nào thúc giục bản thảo.

Giang Tiêu chấm dứt cục diện trở mặt nhìn nhau, dành trước tung chiêu: "Lạc Lạc, sao cậu lại biết Tả Sâm? Rốt cuộc cậu có biết anh ta là loại người nào không?" Đinh Lạc Lạc trúng chiêu, nước mắt tach tach rơi xuống: "Anh ấy, anh ấy là hàng xóm của Nguyên Vi, không, bây giờ là hàng xóm của tớ. Anh ấy nói, anh ấy là người xây nhà." Giang Tiêu che ót đi tới đi lui ở trong phòng: "Ài yêu, Lạc Lạc, Lạc Lạc của tớ ơi, đản chết cậu thôi, cậu, cậu định chọc tức tớ à. Xây nhà? Cậu biết không, tất cả "Thiên Viên" này đều là của Tả Sâm." Nước mắt Đinh Lạc Lạc đông cứng trên mặt: "À? Tất cả "Thiên Viên"?" Ngón tay Giang Tiêu chỉ ra ngoài cửa sổ: "Cậu tiện tay đi kéo một người hỏi một chút, người nào không biết "Thiên Viên" là của "Trái phải địa sản"? Người nào không biết "Trái phải địa sản" là của cha con Tả Ấp Tả Sâm?"

Tay chân Đinh Lạc Lạc mềm nhũn: sao cô lại không biết? Thật là ngu hết biết.

***

Bên kia, Nguyên Vi tiến hành kí tặng sách mới xuất bản “Đầu lười cùng bắp đùi” ở trong một hiệu sách. Cô gọi điện thoại cho Đinh Lạc Lạc và Giang Tiêu tới, điện thoại của Đinh Lạc Lạc không mở, mà Giang Tiêu nói muốn tha.lnh[q-ung(đ đi bệnh viện đón Đinh Lạc Lạc xuất viện. Nguyên Vi như đứng đồng lửa, không kịp chờ đợi muốn đi thăm bệnh.

Một fan truyện thừa dịp Nguyên Vi đang ký tên, hỏi: "Nguyên Vi tiểu thư, đáng vẻ cô thuần khiết như vậy, sao có thể viết ra tiểu thuyết hạ lưu như thế?" Nguyên Vi thuần khiết cười một tiếng: "Vi lự theo fan truyện hạ lưu." Một fan truyện khác lại hỏi: "Nguyên Vi, trong cuộc sống của cô chỉ có một người bạn trai thôi, hay giống như trong tiểu thuyết viết, có rất nhiều bạn trai?" Nguyên Vi lại cười một cái: "Bây giờ tôi không có bạn trai."

Sách mới bán rất nhanh, Nguyên Vi cúi đầu ký tên, ngẩng đầu nhìn người, cổ đang lác giống như đồng hồ quả lắc. Chỉ là, kết một tiếng, đồng hồ quả lắc ngừng. Nguyên Vi ngược đầu nhìn chăm chăm người phụ nữ có kiểu tóc kẹo đường trước mặt này, nụ cười trở nên còn khó coi hơn khóc. Vẻ mặt cô gái kia lại giống như fan truyện bình thường: "Nguyên Vi, cô mạnh khỏe. Lần đầu tiên tôi gặp được người thật của cô, không ngờ cô lại xinh đẹp như vậy." Nói đến đây, cô ta nhú nhú mày: "Ai, hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi?" Nguyên Vi tiếp tục nhìn chăm chăm cô ta, cô ta vẫn ăn mặc lòe loẹt và trang điểm son phấn như cũ, chỉ là, nhìn kỹ cô ta, không ngờ làn da dưới lớp son phấn rất nhão, nhất là ở cổ, rõ ràng giống như phụ nhân. Không trách được, từ đầu đến cuối cô đều cảm thấy bộ dáng cô ta kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thiên Viên không có bí mật

Edit: Thanh Hưng

Phụ nhân hô to: "A, cô là hàng xóm của Âu Dương phải không? Chỉ là, kiểu tóc hình như lại không giống." Nguyên Vi từ chối cho ý kiến, ký tên lên sách. Phụ nhân lại nói: "Xin viết ‘Cho Trịnh Nghi’ có được không? Họ Trịnh trong nước Trịnh, nghi trong nghi thức. Tôi thật sự rất thích tiểu thuyết của cô." Nguyên Vi cả kinh: cô ta và Trịnh Âu Dương cùng họ? Chẳng lẽ, là chị gái của anh ta?

Phụ nhân ôm sách vui mừng bước đi, phần mông của quần jean có trang sức kim loại thô kệch, lác một cái lác một cái, giống như kim loại giúp cho thiếu nữ vui vẻ.

***

Lúc Đinh Lạc Lạc mở cửa cho Nguyên Vi thì Giang Tiêu giống như thỏ nhảy ra nhảy vào trong tủ âm tường, miệng còn la hét: "Oa, oa, cái này quá thần kỳ." Nguyên Vi vội chen lên trước: "Thế nào? Thứ gì thần kỳ?" Chỉ die/nda,nl;eq

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đâm lao phải theo lao

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm nhét Nguyên Vi và Giang Tiêu vào tủ âm tường, Đinh Lạc Lạc nhỏ bé cũng muốn vọt vào, chỉ là Tà Sâm lại túm cô quay lq.tha;nhh/đ.ung lại. Tà Sâm nói: "Không phải là em yêu thích giường của anh sao? Lại nằm thêm chút nữa đi." Đinh Lạc Lạc nhăn lỗ mũi cau mày: "Không phải là em thích, là hai cô ấy thích." Tà Sâm ôm cổ của Đinh Lạc Lạc từ phía sau, bắt cô vai kê vai ngồi với anh ở trên ghế sa lon.

Tà Sâm hỏi: "Em nói với hai người bạn của em là anh che giấu thân phận? Còn lừa gạt tình cảm của em?" Đinh Lạc Lạc vừa lắc đầu lại khoát tay: "Không, không, không. Là em ngốc, mới nghĩ anh là công nhân xây nhà. Là em ngốc, mới giành tình cảm cho anh." Tà Sâm nhin cười: "Em, thân thể tốt lên rồi sao?" Đinh Lạc Lạc gật đầu: "Tốt lắm."

Thấy Tà Sâm không nói lời nào, Đinh Lạc Lạc chậm rì rì nói: "Vây, em về trước, em đi về." Tà Sâm hít sâu một hơi, xoay vai Đinh Lạc Lạc lại, để cho cô quay mặt về phía mình, mở miệng nói: "Lạc Lạc, nghe cho kỹ. Anh thích em." Đinh Lạc Lạc nhìn mặt của Tà Sâm niêm một tầng đỏ, con ngươi đảo tới đảo lui, giống như thiếu niên ngây ngô trong các tác phẩm lúc trước của cô. Đinh Lạc Lạc cũng nhin cười, hỏi lại một lần: "Anh nói cái gì?" Tà Sâm nổi giận: "Em rõ ràng nghe thấy, còn hỏi cái gì mà hỏi?" Tà Sâm nghĩ thầm: mẹ nó, trên mặt lại nóng hừng hực. Đồi này mặt mũi cũng vút sạch.

Đinh Lạc Lạc lại tiếp tục nhin cười: "Nghe Giang Tiêu và Nguyên Vi nói, anh là hoa hoa công tử." Lửa của Tà Sâm càng lớn: "Hai người phụ nữ khích

bác thị phị này." Đinh Lạc Lạc lớn mặt: "Không phải là các cậu ấy khích bác, rõ ràng anh chính là hoa hoa công tử." Tả Sâm không ngừng trúng chiêu, chỉ đành phải ra chiêu mới: "Đinh Lạc Lạc, em cũng không phải người dễ bị bắt nạt. Rõ ràng em cũng lêu lổng với người đàn ông khác sau lưng anh." Đinh Lạc Lạc giận đến cả lăm: "Cái gì, lêu lổng? Em rõ ràng là nhớ anh muốn điên rồi, mới có thể để Trương Gia Minh hôn em." Tả Sâm gần die, nđ/nl-
equyrd%on mừng như điên: Lạc Lạc này của anh, thật là hải hước ẩn nấp được không lộ thanh sắc.

Tà Sâm ôm Đinh Lạc Lạc vào lòng: "Từ nay về sau, anh chỉ thích một mình em, có được hay không?" Một đôi mắt to của Đinh Lạc Lạc lại trở nên long lanh rồi, chỉ là, Tà Sâm lại sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Anh, sao có thể nói ra được những lời này? Mặt trời muốn mọc từ phía tây phải không? Sao Tà Sâm anh có thể thu hết tâm về lại một chỗ được? Anh sẽ chỉ làm tan nát lòng của Đinh Lạc Lạc thôi.

Ở tử âm tường bên kia, Giang Tiêu hai tay ôm đầu như tù binh bình thường. Nguyên Vi nói: "Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị."

Giang Tiêu hỏi: "Cậu từng gặp Lương Hữu Tề rồi?" Nguyên Vi vỗ đầu Giang Tiêu một cái: "Hiện tại không tới phiên cậu hỏi tớ." Giang Tiêu đỏ tròng mắt: "Tớ và Lương Hữu Tề là bạn trên mạng, sau khi gặp nhau vài lần cũng không chỉ là bạn trên mạng nữa rồi." Nguyên Vi giận đến giờ chân: "Yêu qua mạng? Bây giờ chúng tớ viết tiểu thuyết đều khinh thường với yêu qua mạng rồi, cậu lại còn như vậy." Giang Tiêu kháng nghị: "Cái gì như vậy không như vậy, thật thấp kém."

Nguyên Vi lại giọng chán: "Thấp kém? Cậu xem trong một tên nhóc chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài như vậy còn có mặt mũi nói tớ thấp kém? Viên Kiệt đâu rồi, cậu đặt Viên Kiệt ở nơi nào?" Giang Tiêu cũng tức giận: "Ài nha, không biết, tớ không biết. Viên Kiệt bận rộn công việc, một tháng chúng tớ cũng không gặp được mấy lần, chúng tớ đã không còn tình cảm." Nguyên Vi tròn to mắt: "Vậy cậu và cây gậy trúc kia có cảm tình?" Giang Tiêu cũng tròn mắt: "Cậu ấy không phải cây gậy trúc. Tuy cậu ấy nhỏ tuổi nhưng lại có tài hoa."

Nguyên Vi giận đến nói không ra lời, chỉ nói: "Được, Giang Tiêu, cậu thật giỏi. Một lát nữa ngược lại tớ muốn xem Đinh Lạc Đà đứng ở bên nào." Nói tới đây, hai người nhìn nhau một cái, lại đồng thời nhào vào tủ âm tường, dính lỗ tai vào trên cửa tủ âm tường của Tả Sâm. Vừa đúng lúc họ nghe thấy Tả Sâm nói: từ nay về sau, anh chỉ thích một mình em.

Nguyễn Vi và Giang Tiêu nhào ra cửa, lôi Đinh Lạc Lạc từ trong ngực Tả Sâm ra, ồn ào lộn xộn nói: "Lạc Lạc, không nên bị mắc lừa, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời." Tả Sâm vừa nghe, giận dữ hét: "Các người tin tưởng tôi, tôi chỉ thích Đinh Lạc Lạc."

Xong rồi, lần này cái gì cũng xong rồi. Tả Sâm cảm thấy sập trời sập đất rồi, cuộc sống thần tiên trái ôm phải áp của Tả Sâm anh đã một đi không trở lại. Trừ Đinh Lạc Lạc ra, những người phụ nữ khác cũng nên cảm ơn vì đã có mặt trong cuộc sống sinh hoạt của anh thôi. Anh không bỏ được họ, anh rất luyến tiếc. Hôm nay Tả Sâm anh đâm lao phải theo lao rồi.

Bà con cộp mẹ bị Tả Sâm hô dọa sợ ngây người. Nguyên Vi là người đầu tiên khôi phục thần chí, chỉ vào lỗ mũi Tả Sâm nói: "Cô nãi nãi tôi lq.tha;nhh/đ.ung nhớ lời của anh rồi." Giang Tiêu nói tiếp: "Một ngày kia nếu như anh có lỗi với với Đình Lạc Lạc của chúng tôi, có thể chúng tôi phải thực xin lỗi anh đấy." Tả Sâm lại xuất chiêu mới, chỉ vào Giang Tiêu nói: "Cô quân tốt Lương Hữu Tề nhà cô là được."

Giang Tiêu lại trúng đạo, té rớt xuống ngựa. Nguyên Vi than thở, Đinh Lạc Lạc là tên hòa thượng lùn 2 thước với tay không sờ đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì) rồi.

Chị em ba người mở màn bằng việc cưỡi đùa âm ỹ trên giường Tả Sâm, vào giờ phút này yên tĩnh đóng màn.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Bà ấy là mẹ tôi

Edit: Thanh Hung

Lúc Nguyên Vi quyền đâm cước đá vào cửa nhà Trịnh Âu Dương thì Trịnh Âu Dương đang râu ria xồm xoàm ăn mì ở trong nhà. Anh vừa nghe thấy Nguyên Vi la to, chiếc đĩa lập tức thì triển công phu từ trên tay anh lộn ngược ra sau, rơi xuống đất. Mà anh mới vừa nhét vào trong miệng một miếng lớn, giống như râu bạc buông xuống, nếu như lúc này có gió thổi qua nói không chừng còn sẽ bay đến mức tình thơ ý họa.

Nguyễn Vi kêu la: "Âu Dương, Âu Dương, mở cửa đi." Trịnh Âu Dương khôi phục thần chí, mừng rỡ, vừa hút nốt mì, vừa lão đảo tới trước gương, bôi bôi lại mái đầu nổi tung, lại lau miệng, lúc này mới đi mở cửa.

Từ lần trước bởi vì Nguyên Vi hỏi đến "người phụ nữ kỳ quái" dẫn đến hai người bọn họ tan rã trong không vui, Trịnh Ân Dương nằm mơ cũng có thể mơ thấy Nguyên Vi tới gõ cửa nhà anh. Hôm nay, mộng đẹp thành tha.nh,ưng sự thật. Bàn tay Trịnh Ân Dương chạm đến tay nắm cửa thì đột nhiên lại dừng lại. Chỉ thấy, anh lại xông về bên giường, lật xuống áo tay ngắn che lưng trên người, đổi lại một cái không tay, lúc này mới lại xông về phía cửa, mở cửa.

Nguyên Vi không có cô phụ dựng tâm lương khô của Trịnh Âu Dương, cô liếc một cái lập tức khóa chặt vào cánh tay Trịnh Âu Dương, cũng tầm thường nuốt vào một ngụm nước miếng. Trịnh Âu Dương vui buồn lẫn lộn: mình lại luân lạc tới bán bắp thịt nhan sắc để hấp dẫn phụ nữ, chỉ là, thật đúng là hấp dẫn được.

Trịnh Âu Dương cứng rắn nghiêm mặt: "Tìm tôi làm gì?" Nguyên Vi như chim nhỏ nép vào người: "Ai nha, người ta là tới nói cho anh biết, không ngờ, chị của anh còn là fan truyện của người ta đấy." Trịnh Âu Dương không hiểu ra sao: "Chị tôi? Tôi ở đâu ra chị gái?" Nguyên Vi một câu nói toạc ra: "Trịnh Nghi đó, cô ấy không phải chị của anh sao?"

Lần này, mặt của Trịnh Âu Dương cứng ngắc lại như tảng đá. Trong đáy lòng Nguyên Vi có một giọng nói nhỏ gào khóc: làm ơn làm ơn, hãy nói cô ấy là chị của anh đi. Nguyên Vi em cho phép anh quan tâm chị gái của mình, Nguyên Vi em sẽ không giải quyết chị gái của anh để tranh giành tình cảm của anh. Chỉ là, lời kế tiếp của Trịnh Âu Dương, lại càng phù hợp với giọng nói ở đáy lòng Nguyên Vi hơn ước nguyện ban đầu.

Trịnh Âu Dương nói: "Trịnh Nghi, là mẹ tôi."

Nguyên Vi không tự chủ được kêu lên: "Mẹ anh? Trời à." Nói như vậy, cô gọi bà "Trịnh Nghi" thật là không quá thích hợp. Trịnh Nghi, lại là dì Trịnh. Nguyên Vi cô không phải đứa bé không biết lớn nhỏ, sẽ không gọi cả họ cả tên trường bối.

***

Rốt cuộc Hách Tuấn và Vân Na cũng quyết định đính hôn, mà nghi thức đính hôn cũng định ra một quy định với khách mời: đàn ông mặc đồng phục phi công, mà phụ nữ là đồng phục tiếp viên hàng không.

Tà Sâm kháng nghị với Hách Tuấn: "Tại sao cậu lại quy định tớ và người khác mặc quần áo giống nhau?" Hách Tuấn trấn an Tà Sâm: "Coi như cậu không mặc gì, cũng sẽ là người làm cho người ta chú ý nhất." Tà Sâm rống to: "Nói nhảm. Người nào coi sạch không làm cho người chú ý." Tiểu Mễ cũng kháng nghị với Vân Na: "Cậu mặc lễ phục, trang phục đẹp đẽ, còn để cho chúng tớ mặc đồng phục làm nền cho cậu, thật là bụng dạ khó lường." Vân Na nói: "Ai nha, chờ cậu tìm được lang quân như ý, tớ lại làm nền cho cậu cũng được mà."

Hách Tuấn và Vân Na là một đôi trời đất tạo nên, nói chuyện đề ý chính là "Không mưu mà hợp".

Đình Lạc Lạc gọi điện thoại cho Tà Sâm: "Ngày mai em muốn mời Trương Gia Minh ăn cơm, có được không?" Tà Sâm lập tức đỏ mặt tía tai: "Mời cá vàng ăn cơm, anh ta dựa vào cái gì?" Đình Lạc Lạc thoải mái: "Lần trước anh đánh rụng một cái răng của anh ta, em cảm thấy rất khó xử. Hơn nữa, em muốn nói rõ với anh ta, em đã có bạn trai rồi." Tà Sâm hẹp hòi: "Đánh rụng một cái răng của anh ta thì đã sao? Không phải vẫn còn rất nhiều răng sao? Hơn nữa, em có bạn trai hay không liên quan cái răng gì đến anh ta?" Đình Lạc Lạc lại tranh thủ: "Em với anh ta là bạn bè." Tà Sâm ngắt lời Đình Lạc Lạc: "Ngày mai anh sẽ tham gia lễ đính hôn của một người bạn, em đi cùng anh."

Tà Sâm ném cho Đình Lạc Lạc một bộ đồng phục nữ tiếp viên hàng không lên trên giường, mình lại đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon da lqu do của Đình Lạc Lạc, nói với cô: "Thay cho anh nhìn một chút." Đình Lạc Lạc ngậy ngốc cầm quần áo đi vào phòng vệ sinh, rắc rắc một tiếng, còn khóa cửa. Tà Sâm bất mãn, kêu to: "Còn chỗ nào anh chưa từng thấy đâu, em còn có cái gì mà phải giấu à?" Đình Lạc Lạc nghe thấy mặt đỏ lên.

Đình Lạc Lạc đi ra thì cảm giác đầu tiên của Tà Sâm chính là: sao anh lại chọn trúng một tấm ván? Chưa từng mặc đồng phục nên Đình Lạc Lạc cả người không được tự nhiên, cảm giác mình hở vai, ngay cả cúi chỏ cũng không dám giơ lên. Tà Sâm than thở: "Lúc này mới cảm thấy lúc mặc quần dài vải bông tựa như tiên nữ hạ phàm." Đình Lạc Lạc nghe ra thâm ý trong lời nói của Tà Sâm, hỏi: "Vậy hiện tại em giống như cái gì?" Tà Sâm lắc đầu một cái: "Tựa như dây thần kinh vận động bị tổn thương."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Khoảng cách đến người trưởng thành

Edit: Thanh Hưng

Lương Hữu Tề gọi điện thoại cho Giang Tiêu: "Hách Tuấn và Vân Na đính hôn, em có theo anh đi không?" Giang Tiêu cơ trí: "Tà Sâm có đi không?" Lương Hữu Tề cảnh giác: "Anh ta đi hay không đi thì có quan hệ gì với em?" Giang Tiêu ai nha một tiếng, lại nói: "Mặc dù anh ta không có quan hệ gì với em, nhưng bạn gái anh ta cũng là chị em tốt của em." Lương Hữu Tề hỏi: "Bạn gái? Người bạn gái nào?" Giang Tiêu đáp: "Đình Lạc Lạc, anh biết chứ?" Lương Hữu Tề "Ồ" một tiếng thật dài: "Đình Lạc Lạc à, tiểu thư xác ướp ở "Thiên Viên"?"

Giang Tiêu không hiểu ra sao: ở tại "Thiên Viên" không sai, nhưng tiểu thư xác ướp là thần thánh phương nào?

Đầu óc Lương Hữu Tề cũng mơ hồ: "Cái này cùng với việc em đi hay không đi lễ đính hôn có quan hệ gì?" Giang Tiêu có tha nh lq đ ung lý có cứ: "Nếu như Tà Sâm đi, vậy có lẽ anh ta sẽ dẫn Đình Lạc Lạc đi. Nếu như Đình Lạc Lạc đi, nếu cậu ấy thấy bạn gái của anh là em tham dự, em sẽ lúng túng." Lương Hữu Tề bị Giang Tiêu "có lý" làm cho nản lòng thoái chí: "Em, khi nào mới có thể ly hôn?" Giang Tiêu cảm thấy trong lòng như có con sâu đang bò: hai chữ "Ly hôn", chỉ cần khẽ mở miệng là bật thốt lên, nhưng để chân chính làm được lại như rút gân lột da.

***

Tà Sâm giới thiệu Đình Lạc Lạc cho Hách Tuấn và Vân Na: "Đây là Đình Lạc Lạc." Mặt Đình Lạc Lạc đỏ lên: "Hai người khỏe, tôi là Đình Lạc Lạc, bạn

gái Tà Sâm." Hách Tuấn và Vân Na song song kinh sợ: cô gái này tự xưng là bạn gái Tà Sâm, thật sự là thật to gan, da mặt thật dày. Dưới ánh mắt của Hách Tuấn và Vân Na, Tà Sâm gãi gãi đầu: "A, đúng, bạn gái của tớ."

Tiểu Mễ đứng một bên nhìn chăm chăm nhân cơ hội xen vào: "Ồ, đây không phải là Tà Sâm sao? Anh mặc một thân đồng phục, em lại không nhận ra anh." Vừa nói, Tiểu Mễ lại vừa leo lên cánh tay Tà Sâm, thêm một câu: "Chỉ là, bộ dạng anh không mặc gì cả, em chính là đã gặp qua thì không quên được." Tà Sâm nhú nhú mày, nhìn về phía Hách Tuấn và Vân Na: "Vị tiểu thư này là?" Gương mặt Tiểu Mễ tím như gan heo, tức giận chĩa mũi dùi về phía Đinh Lạc Lạc: "Anh ấy chỉ là vui đùa thôi, cô chơi nổi sao?"

Đinh Lạc Lạc bình tĩnh: "Sao lại không chơi được đây? Người trưởng thành đề ý là hào tị hào tán, không phải sao?"

Tà Sâm bật cười hi hi, Đinh Lạc Lạc của anh đã tự nhận mình là "Người trưởng thành", vậy lấy đạo hạnh của anh chẳng phải là thành tính à?

Hách Tuấn và Vân Na hai mặt nhìn nhau: không ngờ thật không ngờ, cô gái mới nhìn qua đơn thuần tao nhã như hoa sen này lại là cùng một loại người với Tà Sâm. Về phần Tiểu Mễ, gương mặt đã từ gan heo sống biến sắc thành nước tương màu gan heo.

Tà Sâm dẫn Đinh Lạc Lạc tới nơi vắng vẻ, lấy miệng chống đỡ môi của cô: "Em chú trọng nhất là đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay?" Đinh Lạc Lạc bỗng nhiên nước mắt lưng tròng: "Em chỉ không nguyện bị cô ta bắt nạt thôi." Lòng của Tà Sâm lập tức co rút: "Lạc Lạc, anh sẽ không để cho em bị bắt nạt."

Lương Hữu Tề tới trễ, cô đơn lẻ bóng. Toàn hội trường phi công và nữ tiếp viên hàng không đan vào nhau như thoi đưa, chỉ là, cậu ta chỉ thoáng nhìn đã có thể tìm thấy Tà Sâm và Đinh Lạc Lạc. Quá rõ ràng, hai người này giống như người trong người. Lương Hữu Tề chen lên phía trước, xen vào giữa Tà Sâm và Đinh Lạc Lạc. Cậu ta đưa hai cánh tay ra mỗi bên khoác vai một người, quay mặt nói với Đinh Lạc Lạc: "Mộc tiểu thư, phong phạm xác ướp của cô không giảm tí nào." Lương Hữu Tề và Tà Sâm không mưu mà hợp, cảm thấy Đinh Lạc Lạc mặc đồng phục vào trở nên thẳng tay thẳng chân. Tà Sâm một phen uốn éo hất cánh tay Lương Hữu Tề đang khoác trên dic da lỳ do người Đinh Lạc Lạc xuống: "Cẩn thận tôi chặt nó?" Đinh Lạc Lạc cũng cung cung kính kính: "Lương đại ca, anh đã đến rồi." Tà Sâm khiển trách Đinh Lạc Lạc: "Cậu ta còn nhỏ tuổi hơn em, em không cần phải gọi cậu ta là đại ca." Lương Hữu Tề vẫn không biết sống chết: "Có lớn hay không không phải xem tuổi, xem uy tín." Tà Sâm liếc cậu ta một cái: "Uy tín? Cậu bớt lại cho bạn gái của cậu đi."

Đinh Lạc Lạc chen vào nói: "Lương đại ca, bạn gái của anh không phải Giang Tiêu chứ?" Lương Hữu Tề ngẩn ra, á khẩu không trả lời được. Đinh Lạc Lạc lại nói: "Cậu ấy là phụ nữ đã có chồng đây, sao lại là bạn gái của anh? Các người chỉ là bạn rất thân thôi đúng không?" Lần này, Tà Sâm cũng choáng: Đinh Lạc Lạc của anh, khoảng cách đến "Người trưởng thành" vẫn còn cách xa vạn dặm thôi. Cô nhóc này quá đơn thuần, đơn thuần đến mức khiến cho người ta nhìn không được muốn bắt nạt cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tích lũy mà phát triển

Edit: Thanh Hưng

Lễ đính hôn của Hách Tuấn và Vân Na đang được hâm nóng trong một cái hôn nồng nhiệt. Tà Sâm và Đinh Lạc Lạc vẫn còn ở nơi vắng vẻ, vì không muốn giọng khách át giọng chủ, bọn họ hôn dịu dàng thấm thiết. Đinh Lạc Lạc lần nữa mở mắt thì toàn trường đã ăn uống linh đình, nam nữ cười đùa vui vẻ.

Tà Sâm cầm một ly rượu đỏ cho Đinh Lạc Lạc, Đinh Lạc Lạc đang miệng đắng lưỡi khô không kịp chờ đợi uống một hớp vào. Lương Hữu Tề lại cầm hai cái chén chen tới: "Em gái Mộc, chúng ta hàn huyên chuyện tha,nh+ung Giang Tiêu một chút." Đinh Lạc Lạc gật đầu một cái: "Được. Tôi và cậu ấy là bạn học trung học, quen biết vài chục năm rồi. Còn anh, sao anh lại biết cậu ấy?" Lương Hữu Tề tiu nghỉu: "Tôi và cô ấy là bạn trên mạng, lúc quen biết thì đã trẻ rồi."

Tà Sâm nghe rất buồn ngủ, đúng lúc Hách Tuấn gọi anh chạm cốc, anh như một làn khói chạy đi. Trước tiên Hách Tuấn rót cho Tà Sâm 3 chén, rồi sau đó hỏi: "Đinh tiểu thư này thật có bản lĩnh?" Tà Sâm mạnh miệng: "Bản lĩnh gì? Phụ nữ, là động vật lừa gạt tốt nhất thế giới." Hách Tuấn nghiêng về một bên liếc mắt nhìn Tà Sâm: "Người đứng xem cũng là động vật sáng suốt nhất thế giới. Tớ, sáng suốt mà nhìn, cô ấy đối với cậu mà nói, không tầm thường." Tà Sâm còn mạnh miệng: "Mắt cậu bị mù rồi." Hách Tuấn lại rót cho Tà Sâm một ly: "Đến đây đi, không cần nói nữa." Tà Sâm hoảng loạn: không, ông trời, tôi không muốn bị một người phụ nữ hàng phục, tôi không muốn đâu.

Tà Sâm không say nhưng mà khi anh nhìn về phía Đinh Lạc Lạc thì anh còn tưởng rằng mình say đến hoa mắt. Anh chỉ thấy, thân thể Đinh Lạc Lạc xinh đẹp giống như là sắt nóng chảy, có thể uốn cong hết tất cả các khớp xương. Da mặt Đinh Lạc Lạc trắng nõn mỏng manh như cánh ve, dưới ánh đèn ửng hồng lại trở nên trắng nõn nà, tràn đầy hai má. Tà Sâm vuốt vuốt cặp mắt, lần nữa định thần nhìn lại, Đinh Lạc Lạc hai mắt ần ần, đang tâm sự với người đàn ông bên cạnh. Không, không phải người đàn ông, mà là nhóm đàn ông. Thằng nhóc Lương Hữu Tề này đi đâu rồi? Tại sao lại đẩy Đinh Lạc Lạc vào trong đám sài lang kia? Tà Sâm giận không kiềm được, thoãn thoắt phóng qua.

Đinh Lạc Lạc bị Tà Sâm một phen kéo vào trong ngực, tình rượu hơn phân nửa, chỉ là vẫn cọt nhả nói: "Tà Sâm, bọn họ rất tốt nha, bọn họ hẹn em đi ăn cơm đi dạo công viên." Tà Sâm vừa nhìn, người tốt, danh thiệp trong tay Đinh Lạc Lạc đã có một xấp dày. Tà Sâm anh thật là có đôi mắt sáng suốt,

Đình Lạc Lạc của anh giỏi về tích lũy mà phát triển.

Tà Sâm đối với chúng đàn ông "người tốt" khẽ vuốt cằm "Thật xin lỗi, tại hạ quản giáo vợ không nghiêm, chê cười, chê cười rồi." Đình Lạc Lạc nửa tỉnh nửa say coi trọng thực tế, mở miệng nói: "Tôi không phải vợ anh ấy, tôi là bạn gái mới của anh ấy." Tà Sâm sắc mặt tái xanh, ôm vòng eo mảnh khảnh của Đình Lạc Lạc ra ngoài.

Lương Hữu Tề như thiêu thân lao vào lửa xông tới: "Các người muốn đi?" Trong mắt Tà Sâm bắn ra hai mũi tên, phân chia ra đâm về trái tim và cổ họng Lương Hữu Tề: "Chuyện cậu chuốc say Lạc Lạc, sau này tôi sẽ từ từ tính với cậu." Lương Hữu Tề thoi thóp một hơi: tôi chuốc say Mộc tiểu thư? Ai nói? Rõ ràng là cô ấy khoe ân ái của Giang Tiêu và Viên Kiệt với tôi trước, rồi sau đó bởi vì tim như bị đao cắt mà tôi tránh đi một bên tự rót tự uống mà.

***

Sau khi Giang Tiêu lau sàn nhà đến không lưu lại dấu chân bèn gọi một cuộc điện thoại cho Viên Kiệt: "Còn đang bận à? Máy giờ mới có thể về nhà?" Viên Kiệt hỏi hột: "Em ngủ trước đi, nếu như quá muộn thì hôm nay dia.nda;nl@equ&ydo,n anh sẽ không về nhà." Con sâu nhỏ trong lòng Giang Tiêu lại rục rịch ngóc đầu dậy, bò bò khiến cho cô phập phồng không yên: "Anh hoặc là đi công tác, hoặc là làm thêm giờ, anh còn cần cái nhà này nữa hay không?" Viên Kiệt không lên tiếng, Giang Tiêu cũng nghe được một giọng nữ mềm mại: "Viên công, nhanh lên một chút." Viên Kiệt bỏ lại cho Giang Tiêu một câu: "Ngoan, em ngủ trước đi." Sau đó cúp điện thoại.

Giang Tiêu cắn răng đến mức khanh khách vang dội: tôi đã nói rồi, làm thêm giờ giống như hút thuốc phiện, não loạn nửa ngày, ra là bên kia còn có người đẹp.

Chỉ nghe bộp một tiếng, cửa đã đóng lại. Giang Tiêu bù xù nhìn về phía công ty Viên Kiệt, cặp mắt cô ấy trùng như trâu, hai quả đấm nắm như búa, hiển nhiên là chiến sĩ đi chiến trường giết địch.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Người mình

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi ngồi ở một gian phòng tên là "Thái Hồng" trong quán bar, nhìn ban nhạc bốn thành viên tóc dài trên đài vừa hát vừa phát mái tóc như cây lau nhà của mình, nhìn một chút, mình cũng theo đó gật gù ha hề rồi. Nguyên Vi hỏi Trịnh Âu Dương bên cạnh: "Đây là bài hát anh viết?" Đầu Trịnh Âu Dương như một viên kẹo đường cũng giống như gỗ mỡ gật lên gật xuống: "Đúng vậy, rất tuyệt chứ?" Nguyên Vi nghe không hiểu gì, chỉ là cũng phụ họa nói: "Rất tuyệt, thật sự rất tuyệt." Nguyên Vi nhìn ra dòng máu chảy trong người Trịnh Âu Dương đều là âm nhạc.

Trong quán bar có người vung cánh tay hô to, Nguyên Vi che lỗ tai lại, nghĩ thầm: trường hợp này có thể sục sôi hơn cô kí tặng sách bán ra nhiều. Chữ viết có sâu cay hơn nữa cũng vẫn là nghệ thuật hàm súc.

Đột nhiên, ánh đèn trên đài tối sầm lại, một khúc ca sục sôi ngưng lại thay vào đó là một bài hát dịu dàng như dòng suối nhỏ róc rách. Đầu mỡ Trịnh Âu Dương cũng không gõ nữa: "Đây là bài hát tôi viết cho mẹ tôi." Nguyên Vi vênh tai nghe, hỏi: "Có phải tên là "Hãy để chúng ta quên đi quá khứ" hay không?" Nguyên Vi nhớ, cô đã từng thấy trong nhạc phổ của Trịnh Âu Dương một bài này: hãy để chúng ta quên đi,nda;nl@equ/ydo@n đi quá khứ, người tốt nhất qua, tôi cũng vậy cứ thế mà qua. Hãy để chúng ta quên đi quá khứ, không quan tâm anh trôi qua có tốt hay không. Nguyên Vi cũng nhớ, khi cô mới nhìn thấy mấy câu từ này thì cho là đây là bài hát thất tình "Vỡ ba tán". Cô vạn vạn không ngờ, cái "anh" này là chỉ người đàn ông làm cho Trịnh Nghi sinh hạ Trịnh Âu Dương.

Trong mắt tác giả Nguyên Vi, bài hát Trịnh Âu Dương viết thường thường quá giống như tiếng địa phương. Chỉ là, đội Hip-Hop tinh túy rồi cổ tình là bọn họ có thể khi thì táo bạo, khi thì uất ức mà thuyết minh tiếng địa phương đến mức xâm nhập lòng người. Về phần "Chỉ", vậy chỉ có thể đưa tới Thi Cốt cộng minh.

Hai bàn tay Nguyên Vi cổ bao lấy một bàn tay của Trịnh Âu Dương, Trịnh Âu Dương thuận thế trượt người xuống ghế, tựa đầu tựa vào trên vai Nguyên Vi. Nguyên Vi lắng lắng nghe bốn người vẩy mạnh tóc này êm tai nói ra tiếng lòng của Trịnh Âu Dương: để cho chúng ta quên ông ta, quên hết sạch.

Trịnh Nghi năm nay chỉ bốn mươi hai tuổi, trừ những dấu vết năm tháng ra thì từng cử động của bà vẫn giống như thiếu nữ mười bảy tuổi, giống như tuổi lúc bà sinh hạ Trịnh Âu Dương. Mặc dù Trịnh Nghi không tính là cô gái nhà giàu nhưng cũng coi là cô gái nhỏ, chỉ là kể từ lúc bà và thầy giáo mình nói chuyện yêu đương thầy trò tối tăm không thấy ánh mặt trời, sau khi nói đến lớn bụng, bà bị trường học mời về nhà, tiếp theo lại bị cha mẹ không thiếu con cái mời ra khỏi nhà. Mà thầy giáo Trịnh Nghi là bởi vì thân phận ở trường học không thể khinh thường cho nên dưới sự che chở của địa phương, coi như là trong lúc hồ đồ phạm vào đại sự thì cũng hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không rồi, không đến nỗi anh danh một đời bị hủy hết. Trịnh Nghi rất yêu thầy giáo nên một người mới vừa mười sáu tuổi thăm mình đại nghĩa đi xa tha hương, cho đến khi Trịnh Âu Dương mười hai tuổi thì mẹ con mới quay trở lại thành phố B.

Trịnh Âu Dương cũng giống Trịnh Nghi trưởng thành sớm, cũng là mười sáu tuổi tự lập môn hộ. Về phần một lần trưởng thành sớm của Trịnh Nghi cũng

không tiếp tục càng sống càng quen. Bà hai mươi mấy năm như một ngày, giống như một thiếu nữ quật cường, vẫn thủy chung yêu thầy giáo của bà, cũng vẫn như cũ vì ông ta mà giữ mồm giữ miệng. Cho dù bà uống xong mười bình rượu mạnh đầu choáng mắt hoa cũng sẽ không nói ra tên của ông ta.

Trịnh Âu Dương rút tay ra, trở tay nắm tay Nguyên Vi: "Tôi không biết ông ta, như thế nào có thể quên ông ta được?" Giọng điệu leequyydonn Nguyên Vi vẫn bình thản như cũ: "Mẹ anh giấu ông ấy ở trong lòng hai mươi mấy năm, sao quên ông ấy được?" Trịnh Âu Dương nói: "Cho nên, ca khúc mà tôi viết quả thực là nói nhảm."

Bài hát nói nhảm rách rưới vẫn thắng được cả sành màu sắc như cũ, Trịnh Âu Dương nắm tay Nguyên Vi đi ra khỏi quán bar. Nguyên Vi bám vào bắp thịt trên cánh tay của Trịnh Âu Dương: "Từ nay về sau, để em chăm sóc mẹ con anh." Trịnh Âu Dương chê cười: "Em? Tôi thấy hay là tôi chăm sóc em và mẹ tôi thôi." Nguyên Vi cười gian y hết tiếng chỉ chỉ của lão chuột: em quản anh người nào chăm sóc người nào, em chỉ muốn anh coi em như người mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Không cho dân chúng thấp đèn

Edit: Thanh Hưng

Trong "Thiên Viên", Tà Sâm và Đinh Lạc Lạc đang song song mở rộng cửa tủ âm tường, mỗi người đều trong phòng vội vàng chuyện của mình. Tà Sâm ôm tài liệu trong ngực chỉ thỉnh thoảng ở trên ghế làm tư thế ngựa ra sau, thông qua lối đi ở tủ âm tường này nhìn trộm Đinh Lạc Lạc. Cô ngồi trước máy vi tính, một khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh nhượ băng sương, giống như số mạng Trung Quốc Nhân Dân ngàn cân treo sợi tóc, nhưng trên thực tế, cô cũng chỉ đang buồn sầu vì tiểu thuyết thôi. Mà Đinh Lạc Lạc vừa gõ bàn phím vừa thỉnh thoảng nhấc mí mắt lên chút, ý tha; lqđ'nhh,ung đồ nhìn trộm Tà Sâm bên kia. Trong lòng Đinh Lạc Lạc căm giận: tại sao bàn máy vi tính của cô lại bị anh kéo đến đối diện tủ âm tường? Tại sao anh ở bên kia lại ăn mình thật tốt?

Tà Sâm ở bên kia kêu to: "Lạc Lạc, ngủ đi?" Mặt Đinh Lạc Lạc đỏ lên: "Em còn chưa mệt. Nếu như anh mệt rồi thì ngủ trước đi." Tà Sâm lại ngựa ra sau, duỗi cổ dò xét: "Một mình anh không ngủ được nha."

Tà Sâm đứng lên, đặt tài liệu xuống, xuyên qua tủ âm tường đi tới trước mặt Đinh Lạc Lạc, đưa ngón trỏ ra nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên: "Có muốn uống một chén hay không?" Về kiểu my sau khi say rượu của Đinh Lạc Lạc làm Tà Sâm nhớ mãi không quên. Ngày ấy, anh đoạt cô từ lễ đính hôn của Hách Tuấn và Vân Na về "Thiên Viên", cô và anh té nhào vào trên giường, cô vừa tháo nút áo của anh vừa nói: "Em nóng quá, anh cũng rất nóng chứ?"

Đinh Lạc Lạc giả bộ ngư: "Uống gì? Uống trà à?" Tà Sâm híp mắt lắc đầu một cái. Đinh Lạc Lạc đảo trong mắt: "Thế uống gì? Uống không khí à?" Hai tay Tà Sâm nắm thành quyền, nắm để mức các khớp xương cách cách vang dội. Đinh Lạc Lạc thấy thế xách váy áo của mình lên, cười khanh khách tránh khỏi góc tường.

Đang lúc hai người này diễn trò như hai đứa nhỏ vô tư, thanh mai trúc mã thì cửa phòng Đinh Lạc Lạc bị gõ. Hai người đứng nghiêm, Tà Sâm hỏi Đinh Lạc Lạc: "Người nào trẻ như thế còn tới tìm em?" Đinh Lạc Lạc hỏi về phía cửa phòng: "Người nào nha?" Âm thanh Giang Tiêu truyền vào trong phòng: "Lạc Lạc, là tớ." Đinh Lạc Lạc nhào tới mở cửa, thậm chí không đẩy Tà Sâm xuyên qua tủ âm tường tránh về trong phòng của anh bởi vì cô nghe được trong âm thanh của Giang Tiêu xen lẫn tiếng nước nở.

Giang Tiêu lao vào trong ngực Đinh Lạc Lạc, không quan tâm đêm hôm khuya khoát hàng xóm láng giềng có phải đều đã ngủ hay không, lập tức cao giọng nói: "Lạc Lạc, Viên Kiệt anh ta có lỗi với tớ." Gào xong rồi, Giang Tiêu nhìn thấy Tà Sâm: "Anh, sao anh lại ở chỗ này?"

Ba người ngồi vây quanh, Giang Tiêu nói: "Viên Kiệt anh ta, anh ta, anh ta ở bên ngoài có người phụ nữ khác." Đinh Lạc Lạc bật cười: "Không thể nào, làm sao có thể?" Tà Sâm cũng bật cười: "Cô bên ngoài không phải cũng có người đàn ông khác sao? Lương Hữu Tề đấy." Hai người này hai câu khác nhau, Giang Tiêu nghe đến á khẩu không trả lời được. Qua một hồi lâu, hai bên khước miệng cô ấy rừ xuống, khóc lên.

Mặc dù Tà Sâm cảm thấy diện mạo Giang Tiêu vì kêu khóc mà đã từ từ dữ tợn, nhưng xem ở mặt mũi của Đinh Lạc Lạc, anh vẫn làm bộ đáng lắng nghe như cũ. Đinh Lạc Lạc dần dần chau mày, thực tâm thực ý lắng nghe. Hôm đó, Giang Tiêu đột kích viện thiết kế của Viên Kiệt, xuyên thấu qua cửa sổ kính thấy Viên Kiệt cùng một cô gái chụm đầu xem bản vẽ thiết kế. Giang Tiêu nước nở nghẹn ngào một tiếng, cắn môi dưới chạy về nhà, không quá nhiều đến đôi nam nữ đang lấy việc công làm việc tư kia. Mà Viên Kiệt lấy danh nghĩa "Bận rộn công việc" cũng đã hai ngày không về nhà.

Giang Tiêu nghẹn ngào: "Nay, hôm nay, tớ, tớ gọi điện thoại cho anh ta, muốn bảo anh ta về nhà, kết, kết quả, lại là một người phụ nữ, phụ nữ nhận." Tà Sâm vuốt vuốt lỗ tai: "Ngừng, ngừng. Giang tiêu thư, cô có thể dừng die,nda,nl;equ>ydo/n vừa khóc vừa nói nữa hay không? Cái người này lấp ba lấp bắp, tôi, tôi, tôi sẽ bị lây." Đinh Lạc Lạc tròn mắt nhìn Tà Sâm một cái, Tà Sâm thu lại âm thanh. Giang Tiêu tiếp tục cà lăm: "Vây, cô đó nói, Viên, Viên đại ca đang ngủ. Viên Kiệt anh ta, anh ta, anh ta lại có người phụ nữ khác, ngủ bên người phụ nữ khác." Đinh Lạc Lạc thờ ra một hơi dài, bình tĩnh mà xem xét, cô cũng bị Giang Tiêu đứt quãng kìm nén đến gần như là đi đời nhà ma.

Lúc này, điện thoại của Giang Tiêu đinh đang vang lên, trên màn hình điện thoại di động hiển thị năm chữ "Trát phần lòng anh"*. Tà Sâm mất tinh: "Trát phần lòng anh? Sao quen tai thế? Nick name của Lương Hữu Tề đúng không?" Giang Tiêu gật đầu một cái, cũng không nhận điện thoại. Đinh Lạc Lạc

hậu tri hậu giác: "Giang Tiêu? Chẳng lẽ cậu thật cùng Lương đại ca?" Giang Tiêu không lên tiếng. Tà Sâm điểm chớp mũi Đinh Lạc Lạc một cái: "Cái này thì có cái gì đáng ngạc nhiên?"

*bản raw 粉刷你的心 – 5 chữ nhé ^ _ ^

Điện thoại Giang Tiêu yên lặng lại, Giang Tiêu lại tiếp tục om sòm: "Oa, sao lại biến thành như vậy à? Rốt cuộc tớ nên làm cái gì đây?" Tiếp, "Trát phần lòng anh" lại gọi điện thoại tới, đinh đinh đang đang. "Thiên Viên" trong nháy mắt trở thành chợ bán thức ăn.

#Thanh Hưng: chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn :)2

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trong lòng có quý

Edit: Thanh Hưng

Tà Áp gọi Tà Sâm vào phòng làm việc: "Mảnh đất ở Đông Giao, chúng ta có muốn mua hay không?" Tà Sâm đuổi cái lưng mệt mỏi: "Mua chứ, sao lại không mua?" Tà Áp mắt không nhìn về phía Tà Sâm, chỉ nhìn chăm chăm tài liệu trong tay: "Có lòng tin tưởng được ‘Vạn Tượng’ không?" Tà Sâm lại ngáp một cái: "Cha, ngài làm càng ngày càng ít, nói lại càng ngày càng nhiều, con thấy ngài vẫn là tha,nhĩ;lqđ,ung về hưu đi thôi." Tà Áp ném tài liệu một phát: "Về hưu? Tốt, ta muốn về hưu về nhà bông cháu." Tà Sâm lại mang chó ra: "Đúng, hai con đầu rồi, ngài ôm hết con này lại ôm con kia." Tà Áp giận đến run tay run chân: "‘Bánh màn thầu’ và ‘Bánh bột nếp’ là chó, không phải là cháu trai của ta." Tà Sâm cả kinh: "Ồ, Bánh màn thầu và Bánh bột nếp? Cha, ngài lấy danh tự này đúng thật có học vấn."

***

Tà Sâm mới về đến phòng làm việc của mình đã nhận được điện thoại của Tô Mộc của "Vạn Tượng": "Lão Tà, mấy ngày gần đây có bận không?" Tà Sâm than thở: "Bé đầu sút trán." Tô Mộc nâng cao âm điệu "Ồ" một tiếng. Tà Sâm lại nói: "Lão Tô, ‘Vạn Tượng’ các anh lật lọng nuốt lời à, lẩn qua lộn lại, lại để mất tới Đông Giao?" Tô Mộc cười lạnh: "Ha, lãnh đạo cấp trên quyết nghị, tôi đây là tiểu lâu la tâng dưới cũng chỉ làm theo phân phó thôi." Tà Sâm cười lạnh, lời nói lại nóng hầm hập: "Ai, không nói mấy cái sô sách lung tung này nữa. Buổi tối có thời gian không, ra ngoài uống một chén?" Tô Mộc mừng rỡ: "Tốt. Gọi cả Katy đi. Lần trước các người tới vội vã, đi cũng vội vã, lần này tôi phải phạt các người thêm mấy chén."

***

Trong phòng của Tà Sâm ở Đông Thành, Tà Sâm đang tự mình bưng chén thuốc dứt vào trong miệng Katy, Katy nói: "Anh dứt cho em làm em cảm thấy em đã là một phế nhân rồi." Tà Sâm dùng cái trán nhẹ nhàng đụng vào trán Katy một cái: "Đưa ngọc, anh dứt cho em, đại biểu anh thương yêu em." Tô lụ trên người Katy đã từ trên đầu vai khẽ chảy xuống, lộ ra áo lót viền tơ bên trong: "Nhưng anh đã cực kỳ lâu không chạm vào em." Tà Sâm lúng túng cười một tiếng: "Anh, anh già rồi, tinh lực không bằng trước rồi." Vì Đinh Lạc Lạc, Tà Sâm chẳng những không động vào những người phụ nữ khác, hơn nữa còn cho mình đeo lên nôi đen "Không có tinh lực". Nghĩ như vậy, Tà Sâm giận đến sắc mặt xanh biếc.

Katy đón lấy chén thuốc uống một hơi cạn sạch: "Càng ngày càng phải uống nhiều thuốc, vẫn như cũ càng ngày càng sợ tối." Tà Sâm ôm cô ta: "Sẽ khá hơn." Tà Sâm cảm thấy lời nói của mình cực kỳ vô lực, quả thật giống như một sợi mì mềm nhũn, co quắp thành một đoàn. Katy lại cười: "Nếu như không đúng em tìm anh tính sổ."

***

Lúc Tà Sâm và Katy tay nắm tay đi vào quán bar thì Tô Mộc đã đợi sẵn rồi. Katy nhỏ giọng nói: "Kể từ lần trước em để cho anh ta tới nhà em, anh ta lại càng dây dưa với em lợi hại hơn." Tà Sâm cũng nhỏ giọng: "Anh làm em vất vả rồi." Mặc dù Katy không nhìn rõ lắm nhưng cũng vẫn liếc Tà Sâm một cái: "Thật ra anh rất khách sáo đấy."

Tô Mộc nhìn Katy và Tà Sâm tay trong tay, đổ kị đến mức muốn cắn răng lại cắn phải đầu lưỡi, đau đến mức anh ta "Ái yêu" một tiếng. Lần trước ba người bọn họ uống vo, sau một phen lung tung thì mỗi người đều tự đi con đường của mình, Tô Mộc gọi điện thoại cho Katy: "Em không sao chứ?" Katy mới vừa từ phòng bệnh của Đinh Lạc Lạc về đến nhà: "Không có việc gì, chỉ bị kinh sợ một chút thôi." Tô Mộc ưỡn ngực: "Vậy anh tới thăm em một chút nhé." Katy vẫn về tài liệu trước lúc uống rượu Tà Sâm giao cho cô ta trong tay, nói: "Vâng, may mà có anh."

Tà Sâm là vạn vạn không ngờ, Katy lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai làm xong công việc anh giao cho cô ta. Tô Mộc được Katy hướng dẫn từng bước, "không cần thận" nhìn thấy tài liệu khai phá mảnh đất Đông Giao mà Tà Sâm đã bố trí tốt. Tô Mộc ngăn ra: mô hình nhà cho người nghèo? Lão Tà này rõ ràng đã biết Đông Giao sẽ xây dựng trạm xe điện ngầm, có tin đồn nói anh ta (TS) và cục quy hoạch thành phố có tư giao, xem ra thật đúng là không phải tin đồn vô căn cứ. Nếu không phải xây trạm xe điện ngầm, chẳng lẽ mấy hộ gia đình trong mô hình nhà nghèo của "Trái phải địa sản" này muốn đi xe đạp đi làm hay sao? Mà nếu là xây trạm xe điện ngầm thì sao "Vạn Tượng" bọn họ có thể buông tha mảnh đất Đông Giao kia?

Katy thấy công việc đã hoàn thành, lập tức mượn cớ "Mệt mỏi" đuổi Tô Mộc ra khỏi cửa. Tô Mộc ở ngoài cửa kêu la: "Katy, ngày mai anh mời em ăn cơm có được không?" Katy rốt cuộc cũng diễn trò xong, gắt giọng: "Được." Kết quả, "Ngày mai" vừa đến, thiết kế sư Katy lập tức bay khỏi thành phố

này.

"Vạn Tượng địa sản" chính thức tuyên bố cạnh tranh mảnh đất Đông Giao kia, là trong dự liệu của Tả Sâm. Ngoài ý liệu của anh, chỉ die,nda;nl,eq;ydro,n là hiệu suất làm việc của Katy và Tô Mộc mà thôi. Mô hình nhà nghèo? Tả Sâm nghĩ đến mấy chữ này chỉ muốn cười.

Tả Sâm và Katy đi tới trước mặt Tô Mộc, Tô Mộc lại hôn lên tay Katy: "Trở về bao lâu rồi?" Katy quyến rũ: "Mới vừa xuống máy bay lúc 3h chiều nay." Tả Sâm cười lạnh: đàn ông yêu phụ nữ, ngay cả đầu óc và trái tim đều dâng lên.

Tả Sâm anh cũng không phải dâng lên cho Đinh Lạc Lạc sao. Tả Sâm vừa nghĩ vừa nhú nhú mày, chống cự nói: cái kia không phải dâng lên, là gửi lại. Anh là tạm thời gửi trái tim ở chỗ Đinh Lạc Lạc, tạm thời mà thôi.

#Thanh Hưng: thật ra anh Tả cũng rất thủ đoạn 8-)

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Anh không thể chết

Edit: Thanh Hưng

Không có Tả Sâm quấy rầy, chữ trên màn hình máy vi tính của Đinh Lạc Lạc một hàng lại một hàng xuất hiện giống như ảo thuật. Một người phụ nữ kẹp ở giữa hai người đàn ông, một bên là nhiệt tình, một bên là ôn nhu, một bên là không bỏ được, một bên là không cam lòng. Đinh Lạc Lạc búng tình hiểu ra: Giang Tiêu cũng chỉ là một người phụ nữ không hơn không kém. Lương Hữu Tề cho Giang Tiêu nhiệt tình, làm cho cô ấy lưu luyến, mà Viên Kiệt bày, tám năm qua dịu dàng thấm thiết với cô ấy, sao cô ấy lại cam lòng chấp tay tặng cho một người phụ nữ khác. Trong tha,nhh;lqd.ung sinh hoạt hàng ngày đại não của Đinh Lạc Lạc cô cũng không tốt nhưng ở trong tiểu thuyết lại càng ngày càng như cường nhân rồi.

Đinh Lạc Lạc gọi điện thoại cho Giang Tiêu: "Viên Kiệt về nhà chưa?" Giang Tiêu lên lên lút lút: "Trở về rồi, anh ta đang tắm." Đinh Lạc Lạc "Ồ" một tiếng, Giang Tiêu lại nói: "Tớ đang lục soát quần áo của anh ta, tạm thời còn chưa phát hiện chứng cứ gây án." Chứng cứ gây án? Đinh Lạc Lạc nghĩ thầm: không phải là dấu son, sợi tóc dài, cùng với tin nhắn trong điện thoại di động sao. Cái này ở trong tiểu thuyết đã bị xưng là "Tục không chịu được" rồi. Đinh Lạc Lạc không tự chủ cũng giảm thấp giọng nói xuống: "Cậu đã từng nghĩ tới chưa, nếu tra ra được thì cậu làm thế nào?" Bên kia Giang Tiêu chán nản nói: "Tớ, không biết." Đinh Lạc Lạc không bao giờ chủ động lần đầu tiên sắp xếp đại hội chị em: "Ngày mai chúng ta hẹn Nguyên Vi ra ngoài thương lượng một chút."

***

Tả Sâm đưa Katy về nhà: "Vắt và cho em rồi, vì không để cho Tô Mộc sinh nghi, chỉ đành phải để em theo anh cùng đi xã giao với anh ta." Katy đang say: "Đừng nói 'vắt và' với em nữa." Tả Sâm liên tục dặn dò nói: "Chăm sóc mình thật tốt." Katy cười một tiếng: "Đừng lo lắng, anh ta không làm lay động được em."

Tả Sâm đưa Katy tới cửa nhà, hai cánh tay Katy ôm cổ Tả Sâm: "Hôm nay đừng đi." Tả Sâm gãi gãi đầu: "Không được rồi, anh còn muốn về công ty." Katy mắt không rõ nhưng trong lòng lại rõ ràng: "Về công ty? Gạt người. Cô ấy tên gì, Đinh Lạc Lạc?" Tả Sâm lúng túng, lại lên tiếng phủ nhận: "Cái gì thế? Anh chính là phải về công ty." Katy than thở vui đầu vào lồng ngực Tả Sâm: "Tả Sâm, anh là người đàn ông tốt. Nếu không phải bởi vì mất em, em sẽ tranh với cô ấy đến cùng." Trong lòng Tả Sâm lộp bộp một tiếng: anh, là một người đàn ông tốt sao? Katy thúc giục: "Đi đi, đừng để cho cô ấy chờ sốt ruột." Trong lòng Tả Sâm lại lộp bộp, nhưng cũng chỉ đánh bỏ lại một câu vô lực: "Cám ơn em."

Katy ngồi một mình ở trong nhà, không mở đèn. Ngoài cửa sổ đèn xe và đèn đường xuyên thấu qua kính cửa sổ lóe lên mà vào, nhưng Katy vẫn cảm giác đưa tay không thấy được năm ngón. Có hai giọt lệ từ đôi mắt cô ta xõng ra, cực kỳ trong suốt, cực kỳ sáng tỏ.

***

Tả Sâm trở lại "Thiên Viên" thì Đinh Lạc Lạc cũng không có về mặt "chờ sốt ruột". Cô vẫn như cũ đang hoàng ngồi trước máy vi tính, mắt nhìn thẳng. Tả Sâm mở cửa tủ âm tường ra, Đinh Lạc Lạc chỉ hô một tiếng: "Anh trở lại." Tả Sâm nổi giận: "Thiệt thời anh một đường chạy như bay." Đinh Lạc Lạc hít mũi một cái, nhào tới: "Anh uống rượu, còn chạy như bay? Anh không cần mạng nữa phải không? Anh mà chết thì em phải sống thế nào đây?"

Tả Sâm kêu to: "Này, cái gì mà chết hay không chết? Em có thể đừng rủa anh hay không?" Một bên tết tóc của Đinh Lạc Lạc rù xuống trước ngực Tả Sâm: "Tả Sâm, Tả Sâm, anh không thể chết, không thể chết được." Tả Sâm sống lòng sôi sục: Lạc Lạc của anh, lại quan tâm anh như vậy. Tả Sâm vượt ve lưng của Đinh Lạc Lạc: "Ngoan, không phải anh vẫn sống thật tốt đây sao? Ngoan, anh cũng không lái xe như bay nữa có được hay không?"

Vậy mà, Đinh Lạc Lạc đẩy Tả Sâm ra, vừa nhảy vừa chạy trở lại trước máy vi tính, trong miệng thì thảo: "A, đúng là loại tâm die,nda,nl,eq;ydro,n trạng này." Tả Sâm cả kinh há to miệng, gần như có thể nhét vừa một quả trứng gà: "Đầu, loại cảm xúc nào?" Ánh mắt Đinh Lạc Lạc dính vào trên màn hình máy tính: "A, nam hai trong tiểu thuyết của em xảy ra tai nạn xe cộ, em đang suy đoán phản ứng của nữ hai."

Trong cổ họng Tả Sâm run rẩy phát ra đơn âm "A", hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn, giống như núi lửa sắp bộc phát. Chỉ là, trước khi anh bộc phát,

Đình Lạc Lạc lại đánh đòn phủ đầu: "Này, Tà Sâm, anh nói xem, hán ta xảy ra tai nạn xe cộ như thế nào thì tốt nhỉ, hay vẫn là mắc bệnh nan y thì tốt hơn? Cái nào tương đối thể nhân hơn?" Tà Sâm bộc phát: "Thề thốt nhất chính là, em để cho hán ta đi trên đường, bị chậu hoa trên lầu rớt xuống đập chết."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chỉ hận không gặp sớm hơn

Edit: Thanh Hưng

Do Đình Lạc Lạc hiệu triệu đại hội chị em nên Đình Lạc Lạc chủ trì: "Cái đó, hôm nay, chúng ta thảo luận một chút về chuyện của Giang Tiêu." Nguyên Vi hừ một tiếng: "Có cái gì tốt để thảo luận? Cậu ta mau quăng cái cây gãy trúc kia, trở lại làm phụ nữ đàng hoàng đi." Đình Lạc Lạc bủn rủn môi với Nguyên Vi: "Ai nha, cậu nghe Giang Tiêu nói trước đã."

Hai tay Giang Tiêu chống lên hai má: "Nguyên Vi, đừng trách tớ có được không?" Đình Lạc Lạc phụ họa: "Đúng vậy, Nguyên Vi, cậu là chuyên gia, cậu phân tích giúp Giang Tiêu một chút." Nguyên Vi hô to: "Đình Lạc Đà, ai nói cho cậu tớ là chuyên gia hồng hạnh xuất tường hả?" Đình Lạc Lạc lắc đầu lại than, hừ, lqđ, ưng khoát tay: "Ai nha, không phải hồng hạnh xuất tường, là, là tình yêu đa giác. Trong tiểu thuyết của cậu không phải là tình yêu đa giác sao?" Nguyên Vi cơ trí: "Tình yêu đa giác? Không phải tam giác à? Chẳng lẽ, Viên Kiệt bên kia cũng?" Hốc mắt Giang Tiêu ướt nhẹp: "Ừ, anh ta cũng vượt tường rồi."

***

Bên trong "Trái phải địa sản", Tà Sâm thuận tay cầm một tờ danh sách mà từng người từng người xuất hiện trên danh sách không phải ai khác mà chính là bạn gái ở trong 12 nơi tại thành phố B của Tà Sâm anh. Trừ Nam Thành Chu Kiều, Tây Thành Trần Môi, Đông Thành Katy, Lynda ở "Thiên Viên" sau khi Đình Lạc Lạc đến đã dọn ra ngoài, Tà Sâm còn có tám người phụ nữ nữa. Mà hôm nay Tà Sâm anh cầm danh sách trong tay không phải vì cái gì khác mà chính là hai chữ "Tạm biệt".

Sáng nay, Đình Lạc Lạc gõ gõ bàn phím, đột nhiên xuất hiện hỏi Tà Sâm một câu: "Anh thật không có bạn gái khác nữa sao?" Tà Sâm từ ngữ mập mờ: "A, ừ, a a. Làm sao đột nhiên em lại hỏi thế?" Đình Lạc Lạc như chim nhỏ đánh về phía Tà Sâm: "Thật xin lỗi, em không nên hỏi như thế, em nên tin tưởng anh." Gương mặt Tà Sâm hồng thành mông khi: Lạc Lạc, anh thật hồ thẹn.

Tà Sâm hồ thẹn gọi điện thoại cho tám bạn gái còn lại của anh, sáu người trong đó hơn hờ đón nhận một khoản tiền của Tà Sâm, đồng ý trong vòng ba ngày sau sẽ dọn ra khỏi phòng của Tà Sâm, không còn bóng dáng. Lòng của Tà Sâm tí tách tí tách chảy máu: từ đó, anh sẽ không còn được gặp lại mấy cô nàng mới mẻ này, từ đó, Tà Sâm anh chỉ nhìn thấy một mình cô nàng Đình Lạc Lạc khô khan kia thôi. Về phần hai người còn lại trong số tám người kia thì đều không nghe điện thoại. Tà Sâm sai cấp dưới đi thăm dò, kết quả hồi báo là: một người trong đó đã bán tất cả của cải có thể bán trong phòng lấy tiền mặt, người cũng đã ra nước ngoài. Người thứ hai được một thương nhân nổi danh ở Hongkong tiếp nhận, đổi tên, cũng đổi số điện thoại. Tà Sâm tỉnh táo: mười hai người phụ nữ có phải quá nhiều không? Đúng là được cái này mất cái khác.

Tà Sâm gọi điện thoại cho Lương Hữu Tề: "Tất cả các phòng của tôi muốn trang hoàng lại hết, cậu chuẩn bị một chút." Lương Hữu Tề chính là bởi vì Giang Tiêu không nhận điện thoại của cậu ta mà nổi trận lôi đình, ngọn lửa lập tức chuyển lên Tà Sâm: "Con mẹ nó anh xong chưa? Anh có hiểu tình cảm hay không, có hiểu hành vi tình dục phải dựa trên tình yêu hay không?" Nói xong, Lương Hữu Tề păng một tiếng cúp điện thoại. Về phần Tà Sâm, qua một hồi lâu mới kêu la với âm thanh tút tút tút của điện thoại: "Lương Hữu Tề, cậu không xong với tôi đâu."

***

Lương Hữu Tề lại mở bản thiết kế đã vò nát ra, mở lại gấp. Mắt thấy cuộc so tài trang hoàng thiết kế của "Trái phải địa sản" sắp bắt đầu mà trong lòng cậu ta chạy tới chạy lui cũng chỉ có bóng dáng của Giang Tiêu.

Gần một năm trước, Giang Tiêu ở nhà không có việc gì nên muốn sửa chữa lại phòng ốc lần nữa, kết quả ở trên mạng tra tới tra lui, nhìn trúng tác phẩm của Lương Hữu Tề, hai người quen biết như vậy. Lương Hữu Tề cũng không phải là tiếng tăm lừng lẫy, vì vậy hết sức thân thiện với Bá Nhạc thường thức tác phẩm của mình. Hai người từ trang hoàng nói tới quá khứ, lại từ quá khứ nói tới tương lai. Giang Tiêu hơn Lương Hữu Tề một tuổi, lại đã kết hôn, nói gần nói xa khiến Lương Hữu Tề cảm thấy âm áp bội phần. Mà Lương Hữu Tề tài hoa hơn người, kỳ quái lại để cho Giang Tiêu cảm thấy mới mẻ bội phần. Gần hai tháng trước, hai người từ trên web đi ra, gặp mặt.

Gương mặt trái xoan quý củ của Giang Tiêu khiến cho Lương Hữu Tề đã từng thấy nhiều màu sắc rực rỡ cũng phải sợ hãi than. Sở dĩ die,nda;n\equ\ydo\n than xong, cậu ta lập tức dặt tay nhỏ bé cô đơn của Giang Tiêu, cũng thuận theo hôn cái miệng nhỏ nhắn của Giang Tiêu. Chỉ là "Hành vi tình dục" dựa trên tình yêu trong miệng Lương Hữu Tề, cậu ta và Giang Tiêu vẫn còn chưa kịp xây ra.

Lương Hữu Tề không biết, tại sao mấy ngày nay Giang Tiêu vẫn không nhận điện thoại của cậu ta. Cậu ta tưởng tượng: gương mặt trái xoan của Giang Tiêu dán vào lồng ngực chồng, như vợ hiền nói: anh vất vả không? Anh đói bụng không? Anh xem, em là đầm đầm lưng cho anh trước, hay là đút com cho anh trước đây? Lương Hữu Tề tức đến gần như nổ tung phổi, tại sao, cậu ta không gặp Giang Tiêu sớm hơn chứ?

Chương 48: Thanh lý môn hộ

Edit: Thanh Hưng

Lúc Trần Môi gọi điện thoại cho Tả Sâm thì Tả Sâm cũng vừa đứng lúc muốn gọi cho cô ta. Lần này, Tả Sâm lần đầu tiên Khai Thiên Tích Địa, trực tiếp gọi đúng tên của cô ta: "Trần Môi? Chuyện gì?" Một lúc đầu Trần Môi ngần ra: "Cái gì? Rốt cuộc cũng không cần tự giới thiệu nữa rồi. "Ừ, là như vậy, trường học của chúng em muốn cho em đi Hongkong làm sinh viên trao đổi, em muốn thương lượng với anh." Trần Môi không đợi Tả Sâm có phản ứng, lập tức tiếp tục nói: "Có phải em quấy rầy anh công tác không?" Trái tim Tả Sâm nóng lên: người phụ nữ này, độ lửa dẫn đo thật là không có gì để nói. Cũng không đi gây sự quấy rầy anh, thật vất vả có chuyện, còn làm bộ đáng áy náy. Trái tim Tả Sâm lại lạnh lẽo: người phụ nữ trăm năm có một như vậy, lại sắp phải nói tạm biệt với cô ta rồi.

Đây đều là do Đinh Lạc Lạc ngốc nghếch nói "Tin tưởng" anh, Tả Sâm anh là nam tử hán đỉnh thiên lập địa có thể không để ý phụ nữ si tình nhưng lại phải nhìn thẳng vào người phụ nữ tin tưởng anh.

Lúc Trần Môi mở cửa cho Tả Sâm thì cô ta đang mặc tạp dề, vòng eo thon thả không đủ một nắm tay. Cô ta thân nhiên cười, quay người đi về phòng bếp. Một lần xoay người này Tả Sâm mới nhìn thấy vòng eo mảnh khảnh bên dưới tạp dề kia, Trần Môi chỉ mặc một chiếc quần soóc co dân màu đen, mà quần soóc này thật sự là quá ngắn, thậm chí không bao được hết cặp mông tròn mẩy của Trần Môi. Ừ, gần đây Tả Sâm luôn cô đơn treo ngược trên một đóa hoa không tự chủ nuốt nước miếng một cái.

Tả Sâm lại không tự chủ theo đuôi bánh bao trắng như ản như hiện này vào phòng bếp, không ngờ Trần Môi lại đẩy anh ra ngoài: "Ai nha, nơi này quá dầu mỡ, anh ở bên ngoài đợi đi." Tả Sâm nhìn chăm chăm bánh bao trắng gập đầu một cái.

"Em phải đi Hongkong, cũng chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè mới có thể bồi anh." Trần Môi đưa đũa cho Tả Sâm, mình lại tay trái xoắn lấy tay phải.

Tả Sâm buông chiếc đũa xuống, một bàn tay to đặt lên hai tay của Trần Môi: "Tiền đồ của em quan trọng hơn." Tả Sâm nói lời này tha, nhh.lqd,ung xong lập tức đỏ mặt. Tiền đồ? Anh ở đâu ra thời gian rồi rảnh đi quan tâm tiền đồ của một trái cây? Chỉ là, đúng lúc đụng phải việc thanh lý môn hộ trọng yếu này, vậy không bằng thuận nước giong thuyền.

Đây là lần thứ hai Trần Môi giặt mình trong hôm nay. Chẳng những Tả Sâm nhớ tên của mình, còn quan tâm tới tiền đồ của mình? Chỉ là, đó cũng không phải ước nguyện ban đầu của mình nha. Vũ điệu của Trần Môi cũng không xuất sắc, ít nhất không xuất sắc bằng đầu óc của cô ta. Cô ta cũng không thêm khát danh sách sinh viên trao đổi kia, ít nhất, so ra kém Tả Sâm tài mao song toàn hiếm có này. Cô ta còn tưởng rằng, hôm nay cô ta gọi cuộc điện thoại này sẽ triệu Tả Sâm đến mây mưa một phen, cũng vinh dự lấy được một câu "Đừng đi" của anh giữ lại, vậy mà không như mong muốn, Tả Sâm lại đề xướng tình thần vô tư.

Trần Môi còn đang suy nghĩ lung tung đã thấy ngón tay mềm mại của mình bị Tả Sâm nâng đến khóe miệng hôn. Tả Sâm vừa hôn tim vừa như bị đao cắt: tạm biệt, đôi tay nhỏ này. Tạm biệt, bụi hoa trong vụn hoa này.

Trần Môi hành sự tùy theo hoàn cảnh, giống như quá khứ: "Nhưng mà em rất luyến tiếc anh." "Không bỏ được, cũng phải bỏ." Lời này của Tả Sâm là nói cho mình nghe. Vừa nói, anh vừa ôm ngang Trần Môi lên, chạy tới giường. Về phần cá chung đường trên bàn ăn kia không thể làm gì khác hơn là duy trì tình trạng trọn trĩnh mất, nhìn người dùng cơm càng lúc càng xa.

***

Ở trên bàn ăn của Đinh Lạc Lạc và Trương Gia Minh cũng có một con cá. Chỉ là, mắt cá đã bị lấy ra rồi. Chuyện Đinh Lạc Lạc mời Trương Gia Minh ăn một bữa cơm thuộc về cơ mật, Tả Sâm không hay biết gì. Đinh Lạc Lạc thiện tâm, bận tâm Trương Gia Minh đang ngon miệng mà chậm chạp không nói chuyện "em có bạn trai" ra. Về phần Trương Gia Minh, cũng không cô phụ dụng tâm của Đinh Lạc Lạc, một ngum lại một ngum, quai hàm cũng không từng quất.

"Ai? Gia Minh, mặt của anh bên kia bị sao thế?" Đinh Lạc Lạc đột nhiên liếc thấy trên má trái Trương Gia Minh có một vết nhỏ màu đỏ.

Đột nhiên cả khuôn mặt Trương Gia Minh đỏ hết lên, anh ta đặt chiếc đũa xuống, che mặt nói: "A, cái gì? Không sao cả."

"Giống như, hình như là son môi đúng không?" Đinh Lạc Lạc này là tác giả tình yêu gà mờ, đối với chuyện nam nữ rất rõ ràng.

"Lạc Lạc, em phải tin tưởng anh, Lạc Lạc, cô ấy là thừa dịp anh không chú ý hôn anh, là đánh lén, chuyện không liên quan đến anh." Trương Gia Minh vừa nói vừa lau mặt, gần như cọ đến rách da.

"Cô ấy? Người nào? Cô giáo dạy âm nhạc ở trường học các anh?" Đinh Lạc Lạc cười tủm tỉm, tối nay tâm tình thật sự là tốt.

"Ừ." Trương Gia Minh cúi đầu: "Cô ấy luôn bắt nạt anh."

Đình Lạc Lạc không thể chờ đợi muốn cùng Tả Sâm chia sẻ tâm tình này, vì vậy đứng bật lên: "Gia Minh, cô ấy không phải bắt nạt anh, cô ấy là thích anh. Còn cô, hôm nay em hẹn anh ra ngoài là muốn nói cho anh biết, em đã có bạn trai. Tốt lắm, em đi trước, anh từ từ ăn." Một giây kế tiếp, Đình Lạc Lạc chợt die,nda,nl@au,ydo.n lúc đã không thấy tăm hơi, chỉ để lại một cái váy áo tung bay trong gió. Đáng tiếc, phong cảnh lãng mạn này cũng không đã động tới Trương Gia Minh, anh ta đang tập trung tinh thần suy nghĩ: Yêu Tình mặt trắng miệng đỏ kia yêu thích mình? Trời ạ, cái này muốn mình tiêu thụ như thế nào? Ai? Còn có, Lạc Lạc không phải nói bữa hôm nay cô ấy mời sao? Thế nào đã chạy rồi hả?

#Thanh Hưng: (continue suy nghĩ của Trương Gia Minh) Sao Lạc Lạc đã chạy rồi hả? Còn chưa trả tiền mà :)

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thánh chỉ như gió bên tai

Edit: Thanh Hưng

Đình Lạc Lạc hào hứng trở lại "Thiên Viên", tính toán báo cáo với Tả Sâm rằng cá vàng Trương Gia Minh là "Danh hoa có chủ" rồi, đáng tiếc Tả Sâm lại không ở nhà. Đình Lạc Lạc không hề nghĩ ngợi trực tiếp gọi điện thoại cho Tả Sâm, một câu "Anh chừng nào thì trở lại" miêu tả sinh động.

Mà lúc này Tả Sâm mới vừa cời tạp dề của Trần Môi ra, đang định cùng cô ta làm nghi thức "tạm biệt" một trận oanh oanh liệt liệt. Điện thoại di động vừa vang lên, Tả Sâm giật mình một cái: Người nào? Ai gọi tới? Thiên linh địa linh, tuyệt đối đừng là Đình Lạc Lạc. Trần Môi ôm Tả Sâm không buông tay: "Đừng động tới nó." Tiếng chuông ngừng, Tả Sâm ngồi phịch ở trên người Trần Môi thờ mạnh. Đôi tay khéo léo của Trần Môi chơi đùa tha.nh.hq.d.ung quần Tả Sâm, muốn lột quần và điện thoại di động trên người Tả Sâm xuống, ném ra thật xa. Nhưng tiếng chuông lại om sòm rồi. Khí thế hăng hái của Tả Sâm giống như thủy triều rút xuống làm người ta không thể ngăn cản, anh cầm tay Trần Môi, móc điện thoại di động ra, run rẩy nhìn chăm chăm tên "Đình Lạc Lạc".

Đình Lạc Lạc? Đây nhất định là một người phụ nữ đi? Sau khi Trần Môi liếc thấy ba chữ này thì cắn đôi môi vốn đỏ au thành trắng bệch.

Tả Sâm cào cào tóc: "Sắp, đang ở trên đường rồi."

Đây là lần thứ hai Đình Lạc Lạc "đoạt" Tả Sâm từ bên người Trần Môi đi, đây cũng là cực hạn Trần Môi không thể nhịn được nữa. Thức ăn trên bàn đã nguội, còn có thân thể cô ta trên giường càng ngày càng nóng, chỉ có một cuộc điện thoại di động đã triệu người đi giống như là chuyện cười buồn cười nhất trên đời này. Tả Sâm vừa cài nút áo sơ mi vừa nói: "Cố gắng lên đi, đi Hongkong phát triển thật tốt." Lần đầu tiên Trần Môi mất đi tự chủ, cô ta ôm lấy lưng Tả Sâm từ phía sau: "Không, em không đi, anh đừng đi."

Tả Sâm cũng không quay đầu lại lập tức rời đi, hơi thở dồn dập như trâu. Mẹ, một bên muốn ở lại không thể ở, bên kia tạm thời không muốn trở về thì lại không thể không trở về. Đây chính là tình yêu sao? Đây là tự xông vào đại lao mới đúng chứ?

Trong "Thiên Viên", Tả Sâm một cước đạp cửa tủ âm tường của Đình Lạc Lạc ra, ầm một tiếng. Chỉ là, Đình Lạc Lạc đang sáng tác nên lỗ tai điếc, trừ bỏ ngón tay đang nhảy nhót trên bàn phím thì một chút cũng không động. Tả Sâm giận dữ: "Anh đã trở về." Đình Lạc Lạc nhìn cũng không nhìn Tả Sâm: "Trở lại? Anh ngồi đợi trước, em đang viết đến thuận tay." Tả Sâm bước hai bước lớn vượt đến trước mặt Đình Lạc Lạc, nghe rằng trọn mắt: "Em." Đáng tiếc, anh có thể nói, chỉ có một chữ này bởi vì Đình Lạc Lạc nhanh chóng đặt ngón trỏ lên khóe miệng: "Hừ, đừng quấy rầy, đừng làm đứt ý nghĩ của em."

Tả Sâm gần như bị tức đến chảy máu bên trong, lão đảo một cái ngã nhào ở trên ghế sofa, không nhúc nhích. Anh dường như là Tả Sâm, bởi vì một câu "Khi nào trở lại" của Đình Lạc Lạc mà lâm trận thu binh, kết quả trở lại lại đối mặt với sắc mặt khêuếch địa vẫn như vậy. Thuận tay? Tả Sâm anh mới vừa cời quần áo cũng cời đến thuận tay đây. Hừ, đừng làm đứt chuyện tốt của em. Vừa rồi Tả Sâm anh nên đáp lại Đình Lạc Lạc như vậy mới đúng đây.

"Anh biết không? Trương Gia Minh có bạn gái rồi." Đình Lạc Lạc thuận tay xong rồi, dựa vào trên ghế duỗi lưng một cái.

"Ai là Trương Gia Minh?" Tả Sâm xụ mặt.

"Cá vàng bị anh đánh rụng một cái răng đấy. Hôm nay em và anh ta ăn cơm, phát hiện trên mặt anh ta có vết son môi, thần kỳ chứ? Hơn nữa, bạn gái anh ta là một đại mỹ nhân nha." Đình Lạc Lạc thần thái sáng láng, hôm nay thật là ăn đến thoải mái, viết rất thoải mái, vạn sự như ý.

"Ha ha ha." Tả Sâm nằm trên ghế sa lon, cũng ôm bụng cười to ba tiếng: "Thật thần kỳ." Cười xong nói xong, anh đứng thẳng người rời khỏi ghế sa lon, tiếp theo xuyên qua tủ âm tường rời khỏi tầm mắt Đình Lạc Lạc. Cái quái gì thế? Trên mặt cá vàng có vết son môi, chính là nguyên nhân Đình Lạc Lạc gọi anh về? Đình Lạc Lạc die,nda,nl,eq,uyd,on còn đi ăn cơm với cá vàng? Anh không phải đã nói không cho phép sao? Anh xem lời nói của Đình Lạc Lạc là thánh chỉ, nhưng lời anh nói với Đình Lạc Lạc, lại mẹ nó chỉ là gió bên tai.

Tả Sâm rời đi "Thiên Viên", trở về nhà họ Tả. Phụ nữ không thể chạm vào, vậy không thể làm gì khác hơn là về nhà trêu chọc với lão cha đi vậy.

Chờ Đinh Lạc Lạc phục hồi tinh thần lại, đẩy cửa tủ âm tường nhà Tả Sâm ra đi ngó đảo dác thì Tả Sâm đã sớm không có ở đây. "Tả Sâm? Sâm?" Đinh Lạc Lạc nhỏ giọng kêu gọi nhưng không có ai đáp lại. Đinh Lạc Lạc lui về nhà mình, chau mày lại: tâm đàn ông, cũng là kim dưới đáy biển sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chuyện quan trọng nhất nội bộ

Edit: Thanh Hưng

Giang Tiêu lại một lần nữa cải trang đi tới viện thiết kế của Viên Kiệt, nhưng mà hôm nay, cô ấy là đeo kính mát lớn và trùm khăn che đầu hoa văn, làm cô ấy bị coi như phần tử khả nghi mà bị nhân viên an ninh bắt quả tang. "Cô tới làm gì?" Khi Giang Tiêu nghe được câu chất vấn như thế thì cũng không khỏi tự chủ hỏi mình: Đúng vậy, rốt cuộc mình tới làm gì?

Giang Tiêu đến đây đã có khoảng bốn năm lần, nếu nhìn thấy một mình Viên Kiệt ra vào hoặc vui đầu gian khổ làm việc thì cô ấy sẽ cảm thấy thất vọng, sẽ cảm thấy đây lại là một lần chạy vô ích; nhưng nếu nhìn thấy tha, lqđ;nhh/ưng Viên Kiệt và người phụ nữ khác cùng nhau đi dùng cơm hoặc vừa nói vừa cười, cô ấy sẽ càng cảm thấy thất vọng hơn. Đàn ông tốt trong thiên hạ tuyệt chủng hết rồi sao? Nếu ngay cả Viên Kiệt cũng ăn trong chén nhìn trong nôi, vậy còn người đàn ông nào đáng giá để phụ nữ phó thác cả đời chứ?

***

Lương Hữu Tề râu ria xồm xàm ngồi ở trong phòng làm việc của Tả Sâm, cậu ta mới vừa nộp lên bản vẽ thiết kế tham gia cuộc tranh tài trang hoàng của "Trái phải địa sản", hiện tại thuận đường đến tìm Tả Sâm hàn huyên một chút.

"Lần này cậu theo phong cách không đối xứng đánh vào thị giác hả?" Tả Sâm nhìn chăm chăm một cái chân xanh lá cái chân còn lại phần hồng của Lương Hữu Tề hỏi.

"Đánh thẳng vào cái rắm." Lương Hữu Tề không có tâm tư nghe Tả Sâm nói chuyện tào lao: "Tôi hỏi anh, anh có biết Giang Tiêu ở đâu không?"

Gần đây, trong não Tả Sâm có thêm vài cái tên mà anh có thể nhớ. Trừ Trần Môi ra còn có "Hò bằng *****" Trương gia Minh và Giang Tiêu của Đinh Lạc Lạc. "Không biết." Tả Sâm nói thật: "Chỉ là ngược lại tôi biết tại sao cô ta lại xa lánh cậu."

"Tại sao?" Lương Hữu Tề nhanh như hổ đói vồ mỗi loại nhào tới sau bàn công tác của Tả Sâm, mà đáng thương thay bàn làm việc, suýt nữa bị đầu nhọn giày da của Lương Hữu Tề đập ra ngoài rồi.

"Bởi vì cô ta mâu thuẫn nội bộ."

"Bốc cháy? Phòng ốc bị cháy?" Trình độ văn hóa của Lương Hữu Tề thực sự là có hạn.

Tả Sâm hắng giọng một cái: "Là người đàn ông của cô ta, có người tình rồi. Cho nên hiện tại cô ta không có tâm tư đi ngoại tình nữa."

Lương Hữu Tề tựa như quỷ hồn bay ra khỏi "Trái phải địa sản". Cậu ta nghĩ không thông, hai người cũng đi tình biệt ly, vậy dứt khoát ly hôn là xong. Thoát khỏi chuyện như vậy, Giang Tiêu không phải càng đồng ý y lao vào vòng ôm ấp của cậu ta sao? Nhưng sự thật thì sao lại xa cách cậu ta đây? Không nghĩ ra, lòng của phụ nữ.

***

Nguyên Vi bị nhà xuất bản phê bình. Mấy năm gần đây, sự kiện này so với sao hỏa lao vào trái đất quả thực càng khó tưởng tượng hơn.

"Nguyên Vi, không phải là tôi nói cô, tiểu thuyết mới này của cô không khỏi cũng quá có cá tính đi." Vào giờ phút này, biên tập của nhà xuất bản đang vân vê bản thảo tiểu thuyết về tay trống kia của Nguyên Vi, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường. Tuy rằng, cô nhóc này nói trước mắt chỉ viết nửa phần trên, nhưng biên tập đã oai phong trên văn đàn mười mấy năm không chịu nổi. "Không phải là tôi nói cô, cái người nam một này tại sao có thể phản diện như vậy đây? Tại sao có thể cái gì cũng sai còn đưa đến phụ nữ thì nhau khom lưng đây? Đây không phải là phong cách của cô, tiểu thuyết của cô là khoa trương, là cuộc sống cao không thể với, nhưng cũng không phải nói hươu nói vượn. Thế nào, cô có phải có thù oán với người đánh trống hay không? Cũng không đúng, nếu là có thù, làm sao cô còn để cho anh ta trái ôm phải ấp chứ?"

Đích xác là có thù oán, chỉ là, đó là chuyện lúc trước, là quá khứ. Nguyên Vi vừa nhận lấy lễ rửa tội phê bình, vừa mặt ngọt tươi cười.

"Không phải là tôi nói cô, thế nào từ chương 20 về sau, cái người đánh trống này lại trở thành người tốt đây? Có giáo dưỡng, có tư tưởng, quên mình vì người, còn kém không nhạt của roi thôi. Không phải là tôi nói cô, đây không phải khinh thường chỉ số thông minh của độc giả, chà đạp thẩm mỹ của độc giả sao?"

Ai bảo Trịnh Âu Dương anh ấy đột biến cơ chứ? Không phải thay đổi bắp thịt, nội tâm cũng trở nên mềm nhũn ảm áp. Nguyên Vi vẫn thích, nước miếng

uớt khô miệng.

"Bỏ đi làm lại." Đây là biên tập cho Nguyên Vi "Đề nghị" cuối cùng. Mặt khác, còn có một câu: ngàn vạn lần đừng bị thắng lợi làm die,nda,nl,eq,uydo?n mê muội đầu óc, loại tác giả như các cô này, cơ hội đến nhanh, tiêu vong càng nhanh hơn. Một điểm này, Nguyên Vi thừa nhận. "Loại" lưu hành văn học này của cô, ngày ngày đều tồn tại khả năng bất động.

Nguyên Vi đeo túi sợi nổi dời đi, một ít nhấp nhô trên sự nghiệp này so với chuyện kế tiếp của cô, nhất định chính là bọ chó chống lại hà mã. Bởi vì tiếp đó, cô, Trịnh Âu Dương, cùng với Trịnh Nghi, muốn cùng ăn bữa tối.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Gặp cha mẹ

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm lại một lần nữa nhận được tuyên triệu của Đinh Lạc Lạc: "Anh chừng nào thì trở lại à?" Vừa nghe câu này, mặt của Tà Sâm lập tức kéo thành mặt ngựa: trời ạ, mình thật sự là có khả năng đoán trước, cô gái nhỏ này quả thật là kẹo mè xừng tu luyện thành tinh mà. Đáng tiếc, mình biết rõ là núi có hổ lại vẫn cứ đi tới, hôm nay đeo gông xiềng lên người, thật là không đáng được người ta đồng tình.

"Ừ, cái này, ừ, anh đây còn có việc phải làm." Tà Sâm thiên chân vạn xác không muốn trở về "Thiên Viên". Bây giờ trời còn chưa tối đâu, đêm dài đằng đẵng giờ mới bắt đầu, mà anh trở về "Thiên Viên" chỉ có hai chuyện có tha.nhh.lqd.ung thể làm: một là xem ti vi, hai là nhìn Đinh Lạc Lạc gõ loạn trước máy vi tính. Làm ơn, cho dù Đinh Lạc Lạc có da có thịt nhưng cũng chưa đến nỗi làm người ta xem mãi không chán đâu.

"Chuyện gì? Có quan trọng hay không?" Tính tò mò của Đinh Lạc Lạc nổi lên.

Tà Sâm khuyên mình: tinh táo, tinh táo. Người phụ nữ này không phải phụ nữ bình thường. Cô còn "nhỏ", mình cần phải nhường cô. "Em có chuyện gì à?" Tà Sâm cắn răng hỏi.

"Em muốn đi thăm bà nội, muốn anh đi cùng em." Đinh Lạc Lạc hào hứng bưng bưng.

Em thăm bà nội của em, cùng anh có một xu quan hệ à? Anh điên rồi sao mà muốn cùng nhau đi? Đây là phản ứng đầu tiên của Tà Sâm. Chi là thật may là, lời này của anh còn chưa kịp nói, Đinh Lạc Lạc đã giải thích: "Anh là bạn trai đầu tiên của em, em muốn anh và bà nội gặp nhau một chút."

Bạn trai, cái từ này chính là gông xiềng. Tà Sâm vừa lái xe lái về phía "Thiên Viên" vừa suy ngẫm cái từ này. Trước đây, những người phụ nữ khác đều nói: tôi là người phụ nữ của Tà Sâm, vậy mà hôm nay Tà Sâm anh lại dán lên nhãn Đinh Lạc Lạc, thành bạn trai Đinh Lạc Lạc. Thế đạo thay đổi rồi, thật sự thay đổi rồi. Nếu không tại sao tuy lòng anh tràn đầy bất mãn lại vẫn như cũ chạy trở về "Thiên Viên" đây. Gặp bà nội? Nên thế nào gặp đây? Có cần quý xuống dập đầu, miệng niệm "Tiểu đích đến bái kiến" hay không đây?

***

Trịnh Âu Dương bên này đang vui vẻ hòa thuận liên hoan, nhưng thật ra là do Trịnh Nghi hiệu triệu. Sau khi bà xác nhận Nguyên Vi thật sự ở sát vách nhà con trai thì lập tức triển khai đeo bám dai dẳng: ta thật sự rất thích cô ấy, ta cảm thấy tình cảm của cô ấy rất phong phú, thật to gan, con giúp ta hẹn cô ấy, ta mời cô ấy ăn cơm. Mấy phen xuống, con người trong hốc mắt nhỏ dài của Trịnh Âu Dương xoay hai vòng: cũng tốt, dù sao cô gái nhỏ Nguyên Vi này coi như hợp khẩu vị anh, ngồi ở một bàn ăn cơm cũng có thể tăng cường cảm giác thèm ăn.

"Mẹ Trịnh, người ăn cái này, cái này thơm quá." Nguyên Vi gấp một xôi gà cho Trịnh Nghi.

"Ai da ai da, đừng gọi ta là mẹ Trịnh, ta rất trẻ tuổi, cô gọi tôi là chị thôi." Hôm nay Trịnh Nghi vẫn trang điểm đậm như cũ, trên hai cái chân nhỏ không thua thiếu nữ là quần cụt và giày bó.

"Vậy cũng không được, mẹ Trịnh, con muốn gọi theo Âu Dương, con và anh ấy là một đội." Ở điểm này, Nguyên Vi có nguyên tắc.

Trịnh Âu Dương nén cười đến mức vất vả, chỉ đành phải liên tục nhét sùi cảo tôm vào trong miệng mình. Hai người này là hai người phụ nữ anh coi trọng nhất, thật sự là quá mức vui vẻ rồi, điều này thật sự là quá không có lợi cho anh trong việc duy trì hình tượng âm nhạc lãnh khốc.

"Tiểu Vi à, bây giờ cô có đang viết sách mới không? Có thể tiết lộ một chút hay không, tình tiết như thế nào?" Trịnh Nghi đối đãi với thần tượng rất nhiệt tình, lại càng không thua thiếu nữ. Bà đã dần dần dời ghế đến die,nda,nl,eq,uydo,n bên người Nguyên Vi, lông mi chà mấy lần mascara run run rẩy rẩy nháy nháy. Nguyên Vi nhụt chí, chiếc đĩa lộn ngược ra sau một cái, rơi xuống đất. Sách mới? Vừa mới bị phê bình không đáng giá một đồng. Trịnh Âu Dương nhai trong miệng, nhìn trong mắt, trước tiên anh lấy một bộ đĩa mới đưa cho Nguyên Vi, sau đó nói với Trịnh Nghi: "Bớt nói, ăn nhiều cơm." Trịnh Nghi chu mỏ, thuận theo ăn cơm. Điều này làm cho Nguyên Vi trong nháy mắt có cảm giác có lỗi: giống như, cô và Trịnh Âu Dương là dẫn em gái tới dùng cơm.

Chương 52: Tả Sâm chống cự

Edit: Thanh Hưng

"Bà nội, bà nội, con tới thăm bà." Đinh Lạc Lạc bước một bước vào sân lập tức gạt tay Tả Sâm ra, kêu to chạy về phía trước.

"Ồ, Lạc Lạc, mau tới đây." Bà nội nghe tiếng từ trong nhà ra đón, trong tay là một xấp tiền lẻ, chắc là vừa mới rời khỏi bàn mặt chược, đang kiểm lại thành quả thắng lợi.

Đinh Lạc Lạc vui đầu vào trong ngực, ôm cổ bà nội: "Bà nội, lần trước bà nói con tình vận vượng, thật sự không sai đâu. Con dẫn bạn trai con đến thăm bà." Đinh Lạc Lạc vừa dứt lời, cặp mắt lão thái thái than.qd.hh.ung vốn là dừng ở bàn tay đếm tiền giấy sau lưng Đinh Lạc Lạc kia rồi cũng ngừng lại: "Thật sao? Nơi nào? Nơi nào?"

Đinh Lạc Lạc nghĩ thầm: đôi mắt này của bà nội có thể phân biệt được nhị ngũ bát vạn, lại nhìn không thấy người sống sờ sờ Tả Sâm này sao? Cô vừa gọi: "Sâm, mau tới đây", vừa quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra, sau lưng cô ngay cả một mẫu vụn của Tả Sâm cũng không có.

Về phần Tả Sâm, lúc này đã khởi động xe chạy trốn đến ra ngoài hai dặm rồi. Kể từ lúc Đinh Lạc Lạc buông tay anh ra, anh đã lập tức phóng ra khỏi sân nhà bà nội Đinh, lên xe, như một làn khói lá đi, mà trái tim nhỏ của anh cũng vẫn phanh phanh phanh treo ở cổ họng. Đinh Lạc Lạc vội vã gọi điện thoại tới: "Anh làm sao thế? Chạy đi đâu rồi hả?" Giọng Tả Sâm vang lên: "Lạc Lạc, đừng ép anh, đây không phải là cuộc sống anh muốn." Dứt lời, lập tức ngắt điện thoại. Cuộc sống của Tả Sâm anh, tại sao có thể là đi làm tan ca, hề kêu là tới, hầu hạ dưới gối lão bà? Không, không thể nào, anh không chấp nhận.

Đinh Lạc Lạc mơ mơ hồ hồ trở lại "Thiên Viên", phát hiện Tả Sâm cũng không có ở đây. Anh sao thế hả? Sao lại nói trở mặt xong lập tức trở mặt, tới vô ảnh đi vô tung sao? Là áp lực công việc quá lớn, hay vẫn là phái nam cũng có chu kỳ gì gì đó?

Tả Sâm không biết, thật ra thì Đinh Lạc Lạc cũng không gọi thêm cho anh cuộc điện thoại nào nữa bởi vì lúc anh gõ cửa phòng Trần Môi ở kia lập tức quả quyết tắt điện thoại đi. Tả Sâm càng không biết, Đinh Lạc Lạc chờ điện thoại của anh cả đêm, bởi vì cả đêm này anh đặt toàn bộ tâm tư vào trên người của Trần Môi, anh dong ruổi ở trên giường Trần Môi, dương dương tự đắc: ha, anh vẫn là anh, là anh công lực không giảm của năm đó.

Sáng sớm hôm sau, Tả Sâm nhận lấy cả phê Trần Môi đưa tới, vừa uống vừa nhìn cô ta thay quần áo: "Ngày nào thì đi?" Trần Môi vốn là đưa lưng về phía Tả Sâm thoắt chuyển thành nghiêng người sang một bên, khoe ra đường cong lộ liễu: "Hả?" "Không phải muốn đi Hongkong sao?" "À, còn chưa ấn định thời gian cụ thể." Trần Môi không nói bừa mà sự thực là cô ta còn chưa có quyết định buông cục thịt béo Tả Sâm này ra.

Tả Sâm nhú mày, không nói gì. Một câu "Dứt khoát đừng đi nữa" của anh đã đến khoe miệng lại nuốt xuống cũng với cả phê. Đinh Lạc Lạc quả thật ép anh điên rồi, gần như ép anh đến mức muốn mở miệng giữ lại một "Bạn giường". Nhưng nếu là Trần Môi thật sự cao chạy xa bay, vậy Tả Sâm anh chắc chắn sẽ rất cô đơn. Từng người tình cũ đều lần lượt rời đi, người mới không còn kịp bồi dưỡng nữa, thật là thời kì giáp hạt mà.

Khỏe miệng Trần Môi hiện lên một tia hả hê: người đàn ông này, cuối cùng vẫn là quyến luyến mình đây.

***

Đinh Lạc Lạc đứng ở dưới lầu của "Trái phải địa sản" nhìn lên: nơi này, là của Tả Sâm hay sao? Đây có bao nhiêu tầng hả? Một, hai, ba... Đợi cô đếm tới 16, Tả Sâm xuất hiện. Thật ra thì vừa bắt đầu, Tả Sâm lái xe cũng không die,nda,nl,eq,u,ydo,n thấy Đinh Lạc Lạc, căn bản anh cũng không nghĩ tới Đinh Lạc Lạc sẽ đến nơi này tìm anh, chỉ là, Đinh Lạc Lạc ngửa đầu nhìn đến choáng váng, không khỏi lui về phía sau một bước nhỏ, mà một bước này, cô đã thành công từ trên lối đi bộ bước xuống lòng đường, Tả Sâm vừa đứng lúc đi ngang qua bị sợ đến mức vội vàng một cước đạp phanh xe, cả người nhếch nhác nhào đầu về phía trước, ngũ quan rối rắm. Đinh Lạc Lạc cũng sợ hết hồn: Ai? Đây không phải là Sâm sao? Trước kia vẫn cho rằng anh cỡ nào anh tuấn, nhưng hôm nay nhìn kỹ cũng không có gì đặc biệt.

#Thanh Hưng: Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời (~_~)

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Trong xương đều là tham tiền

Edit: Thanh Hưng

"Em đến chỗ này làm gì?" Tả Sâm ngay cả xe cũng không xuống, quay cửa kính xe xuống trực tiếp kêu gào với Đinh Lạc Lạc.

"Em, em nhớ anh, cho nên, cho nên mới đi thăm anh." Tật xấu cà lăm của Đinh Lạc Lạc tái phát.

"Làm ơn, Đinh tiểu thư, có phải em muốn buộc anh ở thất lưng mới vừa ý hay không? Em ngày ngày nhàn hạ nhưng mà tha, nhh, ưng, lqđ anh không giống thế, anh rất bận. Mời lập tức thu hồi dục vọng khổng chế của em đối với anh, OK?" Tả Sâm vung cánh tay hô to, nước bọt văng khắp nơi, chỉ là, thế nhưng ngay cả dừng khí nhìn thẳng Đinh Lạc Lạc anh cũng không có.

"Ồ, OK." Đinh Lạc Lạc đầu óc cũng chưa động đã đáp ứng. Có câu nói, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, mắt thấy Tả Sâm tóc cũng dựng ngược, gân xanh cũng nổi lên, để tránh cho mạch máu của anh cũng theo đó mà nổ tung thì cứ tạm thời cứ tùy anh định đoạt đi.

Tả Sâm gào rít rồi đi, thật muốn vì tư thể hiển ngang của mình mà hoan hô. Tất cả đều trở về quỹ đạo chính, địa vị của đàn ông cao hơn phụ nữ, đàn ông có quyền nói, mà nghĩa vụ của phụ nữ là nghe lời. Ha ha ha, Tả Sâm cười to ba tiếng, đúng lúc này, một con côn trùng nhỏ xông tới trên mặt, không có mắt lao thẳng vào trong cổ họng của anh. Tả Sâm khép miệng lại, nuốt cổ ra, sinh mạng ngắn ngủi của tiểu trùng vì vậy mà kết thúc. Mẹ nó, tiểu nói lắp này đúng là khắc tinh. Tả Sâm nắm cổ họng, suýt nữa ho cả phổi ra.

Mà Đinh Lạc Lạc bên này, chuyện vẫn chưa xong.

"Vị tiểu thư này, cô là bạn của Tả Sâm sao?" Tả Áp khó được khi đến công ty đúng giờ như vậy, lại có lần thu hoạch này. Người phụ nữ trước mặt này khác hoàn toàn oanh oanh yến yến trước đây của con trai. Bỏ qua dung nhan không trang điểm và quần áo trang nhã không nói, trước kia tất cả phụ nữ của con trai tìm tới cửa hoặc là thiên kiều bá mị, hoặc là một khóc hai nháo ba thất cổ nhất quyết không tha, nhưng người hôm nay này thông dong giống như cộc gỗ, mà con trai ông thì ngược lại, kích động giống như là cần thuốc lắc.

"À, là, ừ, xem như thế đi." Đinh Lạc Lạc đắm chìm bên trong sự khác thường liên tiếp của Tả Sâm, đối với nguồn gốc giọng nói truy hỏi vấn đề nhìn cũng chưa từng nhìn đến.

"Là bạn gái của cậu ta sao?" Tả Áp nhìn Đinh Lạc Lạc từ trên xuống dưới: gầy như vậy, có sinh được con không thể? Phải mau chóng bồi bổ vào mới được.

Lần này, Đinh Lạc Lạc đã phục hồi tinh thần lại. Cô còn ngang hàng quan sát Tả Áp: lão đàn ông thành thực này, nhìn có chút quen mắt, lớn lên giống ai đó. Mặc dù thái dương đã hoa râm rồi nhưng da còn rất căng dày, thất lưng cũng thẳng tắp, một thân tây trang màu chì, tươi cười rạng rỡ. Nếu ba sống tới ngày nay, tác phong có thể cũng nhanh nhẹn như vậy hay không? "Xin hỏi, ngài là vị nào?" Đinh Lạc Lạc ngược cầm, phản kích hỏi.

"Ta cũng là bạn của cậu ta." Tả Áp cho là, tình cha con như bạn bè mới đúng là cha con ưu tú.

Đáng tiếc, đáp án này không gọi lên hứng thú của Đinh Lạc Lạc. Đinh Lạc Lạc lại một lần nữa ngẩng đầu lên chiêm ngưỡng "Trái phải địa sản". Tả Sâm anh ấy đã ngồi trong này rồi đi? Anh ngồi ở tầng nào đây? Giống như, nhân sĩ cao tầng đều ngồi ở lầu cao tầng thôi. "Cô đang xem cái gì?" Tả Áp theo ánh mắt Đinh Lạc Lạc cũng nhìn lên trên, thành tựu một phen liên thủ lừa gạt người qua đường xem đĩa bay. "Xem tòa nhà lớn này, nơi này thật sự rất khí phách, anh ấy thật sự rất có tiền nha." Đinh Lạc Lạc không tự chủ được than thở.

Tả Áp không một tiếng động rồi đi. Phụ nữ, mặc kệ phủ thêm cái da gì, cơ bản trong xương tất cả đều giống nhau: tham tiền, có lúc tham đến mức ngay cả "nam sắc" nhà họ Tả cũng không nhìn thấy. Hừ, thật làm cho người ta không thoải mái.

***

Đinh Lạc Lạc trở về nhà cũ của mình, cũng chính là nhà hiện nay của Nguyên Vi. Về phần sự khác thường của Tả Sâm, Đinh Lạc Lạc phải tìm một người bày tỏ một chút. Bởi vì trước mắt không khí chỗ Giang Tiêu đang ngọt ngào nên Nguyên Vi trở thành ứng cử viên thứ hai. Trong điện thoại, Nguyên Vi đồng ý rất sáng khoái: "Đến đây đi, hôm nay tớ sẽ khai thông cho cậu."

Trong "Trái phải địa sản", Tả Áp cũng không nói với Tả Sâm chuyện gặp gỡ "bạn bè" của anh. Về phía Tả Áp dĩ, end, an, leq, uyd, on xem ra, "bạn bè" này căn bản không đáng giá đề nhắc tới. Nhìn sắc mặt nản lòng, nản chí của con trai, nghe anh không ngừng tê tâm liệt phế ho khan, cũng không tiện hành động thiếu suy nghĩ nữa, sẽ không dùng vấn đề "con dâu và cháu trai" tới gia tăng áp lực cho anh nữa, chỉ đành phải lùi lại mà cầu việc khác, quan tâm chuyện cạnh tranh đất đai của Đông Giao một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Dâng lên cực phẩm nam

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi đã thật lâu không có lãnh hội qua gian khổ "Muốn nghĩ lại không nghĩ ra được" trong "Sáng tác" này, nhưng hôm nay, cô đã ngồi trước máy vi tính thật lâu nhưng trước mặt vẫn là một màu trắng xóa. Thật ra thì cô đã lách cách gõ không ít chữ, nhưng lại để xuống phím xóa xóa đi toàn bộ, những chữ kia giống như một ngọn lửa cháy lan ra cả đồng cỏ hóa thành hư không. Nguyên Vi giống như nhà Piano cuồng dã đập bàn phím mấy cái, trong miệng nói lảm bảm: mẹ nó, tình trường hải lòng, văn trường thất ý mà.

Trần đầy trong lòng và trong đầu Nguyên Vi là hình ảnh vành tai và tóc mai của mình và Trịnh Âu Dương chạm vào nhau, cái này làm cho suy nghĩ của cô ngược thời gian lùi lại vài năm trước. Khi đó, cô và Đinh Lạc Lạc cùng nhau sáng tác tiểu thuyết tình yêu đến thiên hoang địa lão, biển cạn đá mòn, hoàn toàn không hiểu tại sao "Tình yêu nam nữ" nhất định phải có vài nam vài nữ, lqđ;ung nữ trộn lẫn mới giải trí. Đúng, không sai, hôm nay Nguyên Vi đã không hiểu như thế nào bố trí tiểu thuyết hương diễm ướt át này rồi. Nhưng mà, không hương diễm thì lưu hành thế nào? Không lưu hành thì đóng bản thảo thế nào?

Lúc Đinh Lạc Lạc gõ cửa thì Nguyên Vi vội vã tắt văn bản trống không trên máy vi tính sau đó vội vàng mở ra một văn bản cũ mà câu chữ rậm rạp chằng chịt. Cô cũng không muốn để cho Đinh Lạc Lạc thấy cảnh tượng tác giả lớn Nguyên Vi rảnh rỗi đến mức cô cũng mọc dãi.

"Tớ nói này, anh ta hoàn toàn không đáng tin cậy." Sau khi Nguyên Vi nghe Đinh Lạc Lạc trình bày về hành động khác thường của Tả Sâm xong, tình thần cũng không đánh một chỗ tới: "Có câu nói, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, anh ta ấy à, hoàn toàn là chó thì vẫn muốn đòi ăn cứt. Ban đầu cậu vờ ngớ ngẩn thì cũng thôi đi, sai là sai tại tớ và Giang Tiêu cũng đi theo vờ ngớ ngẩn, thế nhưng lại tin tưởng anh ta, cho anh ta cơ hội."

"Nguyên Vi, cậu nói cái gì thế?" Đinh Lạc Lạc không hiểu ra sao: "Tả Sâm anh ấy chỉ là phát giận, tớ là muốn hỏi cậu, tớ có phải làm sai chỗ nào không, cái này cùng ăn, ăn cứt có quan hệ gì à?"

"Cậu không sai, sai là anh ta." Nguyên Vi chống nạnh đi bộ: "Là anh ta hoa tâm, chơi ngán cậu, tìm cách quăng cậu."

"Cậu càng nói càng kỳ cục rồi." Mặt Đinh Lạc Lạc đỏ lên: "Tả Sâm anh ấy hiện tại ngoại trừ tớ ra cũng không có bạn gái nào khác nữa, cậu không tin tưởng không sao, tớ tin là được. Tớ thật sự không nên tới tìm cậu, tớ đi nha." Nói xong, Đinh Lạc Lạc phẩy tay áo bỏ đi.

Đáng tiếc, Đinh Lạc Lạc không "Đi" thành công. Cô vừa mở cửa, lại đụng ngay phải Trịnh Âu Dương. Không đợi hai người ôm thành một đoàn này có phản ứng, Nguyên Vi đã nổi trận lôi đình rồi. Cô (NV) giống như xách con gà con xách Đinh Lạc Lạc về phía sau mình, về phần chính cô, quơ múa hai cánh tay tựa như gà mẹ nhảy vào lòng ngực Trịnh Âu Dương. Đinh Lạc Lạc sửa sang lại cổ áo bị ma trảo của Nguyên Vi giày xéo, sau đó, nín thở hóp bụng, ý đồ cứ như vậy lách qua liên thể nam nữ bên cạnh rồi đi, không ngờ Nguyên Vi lại ra tay lần nữa, Đinh Lạc Lạc chỉ nghe cổ áo của mình xoạt một tiếng, lần này, cô không thể không dừng bước.

"Lạc Lạc, cậu đừng đi, tớ muốn giúp cậu." Nguyên Vi chính nghĩa. Đinh Lạc Lạc nước mắt lưng tròng: Giúp tớ? Cậu không hại tớ đã A Di Đà Phật rồi.

"Cái gì?" Đây là Đinh Lạc Lạc và Trịnh Âu Dương trăm miệng một lời, sau khi Nguyên Vi nói muốn giúp Đinh Lạc Lạc như thế nào.

"Các người kêu gào bậy bạ cái gì? Lạc Lạc, "ghen tỵ" là giấy thừa tình yêu, cậu muốn biết họ Tả này có phải yêu cậu như vậy thật hay không, vậy phải xem anh ta có ghen tỵ với người đàn ông bên cạnh cậu hay không. Lần này, tớ chịu đưa Âu Dương nhà tớ cho cậu mượn, thật là hết tình hết nghĩa đấy." Đáng vẻ Nguyên Vi cao cao tại thượng.

Đinh Lạc Lạc và Trịnh Âu Dương liếc nhau một cái, nhanh chóng bị thân thể Nguyên Vi cắt đứt. Nguyên Vi lại run rẩy cánh gà mẹ lên: "Này, tớ cảnh báo trước, hai người các người nếu dám đùa mà thành thật, tớ sẽ làm cho các người chịu không nổi."

Về phần ý niệm của Đinh Lạc Lạc và Trịnh Âu Dương, có thể đơn giản hơn nguyên Vi nhiều. Bọn họ một đang suy nghĩ: Tả Sâm sẽ ghen tỵ kẻ cơ bắp kiêu tốc kẻo đường này sao? Không thể nào. Mà một người diend,an;equ.ydo.n nữa đang suy nghĩ: người phụ nữ đáng chết này cũng thật biết gây phiền toái cho mình. Đinh Lạc Lạc không nhịn được mở miệng: "Nếu là Tả Sâm anh ấy không ghen tỵ thì làm thế nào?" Nguyên Vi vuốt ve cánh tay Trịnh Âu Dương: "Oa, nếu là ngay cả loại cực phẩm này anh ta cũng không để trong mắt, vậy chỉ có thể nói anh ta không thương cậu, ước gì hoàn toàn cắt đứt với cậu." Trịnh Âu Dương siết chặt hai quả đấm, bắp thịt trắng đứng run rẩy: Cực phẩm? Người phụ nữ này rốt cuộc xem mình thành cái gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Người thắng nản lòng, nản chí

Edit: Thanh Hưng

Bên trong "Trái phải địa sản", Chu Kiều ngồi trên ghế sa lon trong phòng làm việc của Tả Sâm, bấp chân mảnh khảnh tà tà khép lại, nhìn qua hết sức thon dài. "Anh gần đây, thật sự không được xem là một ông chủ tốt." Chu Kiều khẽ lắc đầu một cái. Tả Sâm không yên lòng tháo bút và nắp bút ra, hớp húp đi: "Thế nào? Tôi phát thiếu tiền lương cho cô rồi sao?" Chu Kiều biếng nhác tựa vào trên ghế sa lon: "Tôi là nói, anh cũng không phải ông chủ tốt của "Trái phải địa sản". Anh không cảm thấy gần đây anh quá chậm trễ công tác sao?" Thật ra thì, Chu Kiều cũng không thích vượt quyền, chỉ là, mấy ngày liên tiếp Tả Sâm như đi vào cõi thần tiên, thật là làm cô ta vì hoàn cảnh trước mắt của "Trái phải địa sản" mà toát mồ hôi. Có câu nói, dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát, chỉ có công ty phát triển không ngừng, hà bao của Chu Kiều mới có thể căng phồng.

"Ý của cô là mảnh đất Đông Giao kia?" Tả Sâm điều chỉnh thân thể, ném bút vào ống đựng bút.

"Anh thật giống như cũng không quan tâm đến mảnh đất kia, vừa rồi lúc đi họp ông cụ hỏi anh mười câu, anh đáp tha;nhh;lwd;ung mười chữ, ừ, à, hà? Anh không thấy ông cụ giận đến tay cũng run lên sao? Thật là bất hiểu mà." Chu Kiều còi gầy, chân nhỏ trắng nõn bao trong tất mềm ưu nhã cuộn tại trên ghế sa lon, giống như con mèo lười biếng.

"Có cái gì cần quan tâm? Người trả giá cao thì được, chỉ đơn giản như vậy. Thế nào, chúng ta không đấu lại ‘Vạn Tượng’ sao?" Tả Sâm đi về phía Chu Kiều.

"Anh không phải là muốn ‘cứng đối cứng’ chứ? Tôi thấy, mới vừa như vậy thật sự là bạch khai, chúng ta ở phía dưới nói khô cả họng, anh đều mất điếc tai ngơ. Mấy năm gần đây, ‘Vạn Tượng’ vẫn không có gì phát triển, lần này bọn họ chắc hẳn sẽ được ăn cả ngã về không, nhưng đối với ‘Trái phải địa sản’ chúng ta mà nói, nếu giá tiền mảnh đất này cao hơn tám tỷ thì nhất định sẽ đối với phân phối tiền bạc của chúng ta sinh ra tác dụng phụ, đến lúc đó có lẽ sẽ được không bù nổi mất đâu." Đối với kế hoạch "Liều mạng" của Tả Sâm, Chu Kiều không thể không thuật lại nội dung lúc đi họp một lần nữa.

Tả Sâm ngồi xuống bên người Chu Kiều, ngón tay dài nhọn xẹt qua bắp chân của cô ta: "Tốt lắm, tốt lắm, tôi biết rồi." Chu Kiều quay người tựa sát vào: "Gần đây anh thật thần bí nha." Tả Sâm cười còn khó coi hơn khóc: "Thần bí? Tôi thấy tôi là mọi chuyện không thuận." "Buổi tối tôi tìm tôi, như thế nào? Tôi thay anh đổi vận." Chu Kiều đi giày vào, đứng thẳng người. Cô ta không phải người công tư bất phân, hiểu được chừng mực dẫn dắt "Quyển rũ". Thật ra thì, nhớ nhung của cô ta với Tả Sâm kém châu báu xa xỉ gấp, chỉ là, nếu như Tả Sâm không đến thân cận với cô ta thì làm sao có thể tặng cô ta châu báu được.

***

Buổi tối, Đinh Lạc Lạc và Trịnh Âu Dương y theo “diệu kế” của Nguyên Vi đi bộ tới đi bộ lui ở đường mòn trong "Thiên Viên", mà con đường mòn này chính là con đường mà nếu Tả Sâm muốn trở về phải đi qua. Đinh Lạc Lạc và Trịnh Âu Dương song song im lặng không lên tiếng, cúi đầu nhìn mũi chân mình, bây giờ đã là mười giờ tối rồi, hai người bốn chân đã đến gần trình độ mất cảm giác rồi.

Đinh Lạc Lạc nhất thời không để ý, chân nhỏ treo một cái, cả người ngã xuống Trịnh Âu Dương bên cạnh. Mà Trịnh Âu Dương đang mất hồn cho nên mới không kịp phản ứng, mặc cho Đinh Lạc Lạc đụng phải bắp thịt rồi rầm trên cánh tay anh. Người bị đụng một ít chuyện không có, ngược lại người đụng lại đau đến ngao một tiếng: má ơi, đó là cánh tay người sao? Quả thực là cực sướng mà. Trịnh Âu Dương phục hồi tinh thần lại, thân sĩ nói: "Cô không có chuyện gì chứ?"

Lúc này, Nguyên Vi vẫn mai phục ở lân cận giống như pháo đạn bắn tới. Không sai, đúng, bình dấm chua Nguyên Vi vẫn mai phục ở phụ cận. "Này, hai người các người làm sao vậy? Bàn luận xôn xao cái gì đấy? Tổ không phải đã nói rồi sao, không cho có tiếp xúc tứ chi." Đinh Lạc Lạc khoát tay lia lia: "Không tiếp xúc, tổ treo chân."

Nguyên Vi kéo cánh tay Trịnh Âu Dương: "Tớ thấy, hôm nay họ Tả này sẽ không trở về đâu, chúng ta à, kết thúc công việc." Trơ mắt nhìn Nguyên Vi và cục sắt dính sát rồi đi, Đinh Lạc Lạc cũng đành phải cả thọt đi trở về phủ. Cô bước một bước lại quay đầu lại: hôm nay Tả Sâm thật sự không trở về sao? Anh đang ở đâu vậy? Anh thật như Nguyên Vi từng nói, bản tính khó dời sao?

***

Lúc này Tả Sâm, mới vừa cùng Chu Kiều ở bên ngoài uống xoàng mấy chén, đang say sưa ngâm nga tiểu khúc. Chu Kiều dìu Tả Sâm lên xe, tự mình làm tài xế. Tả Sâm lại một lần nữa lấy điện thoại,nda,nl,equ,ydo;n thoại đi động ra, đây là lần thứ mười lăm hoặc lần thứ mười sáu trong tối nay: Tiểu nói lắp không dám điện thoại tới rồi chứ? Sợ chưa? Cái này là đúng rồi, mình đường đường là người họ Tả, là chim nhỏ tự do tự tại.

Chu Kiều chạy xe, Tả Sâm hét lớn: "Đợi chút." Chu Kiều một cước đạp thắng xe: "Thế nào?" "Điện thoại đi động của tôi có phải hỏng rồi hay không, làm sao lại không vang lên?" "Sao lại không vang? Anh không phải là vừa mới nhận một cuộc điện thoại sao?" Tả Sâm nhíu mày: À, đúng, vừa mới nhận được điện thoại của Hách Tuấn, nói kế hoạch mua nhà, muốn anh giới thiệu cho một chỗ. Như vậy, theo như cái này thì, cô nhóc cả lăm kia là thiên chân vạn xác chưa cho gọi điện thoại cho mình sao. Tả Sâm buồn buồn nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Cơ sở kinh tế vs kiến trúc thượng tầng

Edit: Thanh Hưng

Hách Tuấn có kế hoạch mua nhà là bởi vì anh ta và Vân Na sắp kết hôn rồi, mà hai người vừa mới đính hôn đã lại vội vã muốn kết hôn là bởi vì ba ba Hách Thế Uyên học trò khắp thiên hạ của Hách Tuấn kia đang cùng một vị môn sinh đặc ý của ông thường thức trà thì đột nhiên nói năng không rõ, từ chi vô lực, mà bác sĩ nói, cái này gọi là ngồi giữa gió, cũng gọi là triệu chứng của trúng gió.

Cái vị môn sinh đặc ý kia của Hách Thế Uyên từ đầu đến cuối tay chân luống cuống, khoe miệng gần như chảy ra nước miếng, cũng không có gì khác

trúng gió. Về phần người mẹ Lâm Tú Mỹ của Hách Tuấn, cá tính mạnh mẽ và cái tên "xinh đẹp tuyệt trần" của bà th.an.hh.lq.dư.ng khác xa nhau. Bà nhìn triệu chứng đã rõ ràng của Hách Thế Uyên, cùng với người môn sinh đang tự mình lằm bằm "Tại sao có thể như vậy", lạnh lùng nói: "Trăm việc không dùng được nhất là thư sinh."

Tiếp, bà phân phó Hách Tuấn nói: "Hôn sự của con và Vân Na nắm chặt đi, nhanh lên một chút sinh cháu trai cháu gái cho cha con."

***

Lương Hữu Tề rốt cuộc gặp được Giang Tiêu. Ngày này, là ngày thứ năm cậu ta ở cửa một siêu thị Giang Tiêu thường đi ôm cây đợi thỏ. Xa xa, cậu ta đã nhìn thấy Giang Tiêu giống như thỏ nhảy nhót đi vào quầy hàng nhập khẩu. Cậu ta đi theo sau lưng Giang Tiêu, mắt thấy cô ấy mua thịt bò lại mua tôm, mua cà chua lại mua súp lơ, tiếp đó lại đẩy xe đẩy nhỏ chạy tới khu trái cây.

"Đứng lại." Lương Hữu Tề quát một tiếng, dẫn đến mọi người bên cạnh đều đứng lại, trong đó cũng bao gồm cả Giang Tiêu. Giang Tiêu liếc Lương Hữu Tề một cái, lập tức rút cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát xanh thoát trắng.

"Em mua nhiều đồ ăn như vậy, là muốn làm cho người nào ăn hả?" Lương Hữu Tề hai ba bước vượt đến trước xe đẩy nhỏ của Giang Tiêu, gầy da mũi nhọn chống lên bánh xe.

"Tôi, tôi tự mình ăn." Giọng Giang Tiêu y hệt tiếng con muỗi hừ hừ, gần như bị ồn ào trong siêu thị lấn át. Cô ấy nói dối. Hôm nay, Viên Kiệt nói anh ta sẽ không làm thêm giờ, sẽ về nhà ăn cơm, cho nên cô ấy mới có thể lên thực đơn, ra ngoài mua, đợi lát nữa trở lại trong phòng bếp thi triển tài năng. Mà sâu hơn nữa là, cô ấy còn đã có ý lựa chọn xong một chiếc áo liền quần, ý nguyên khắp nơi trên bàn cơm hấp dẫn ánh mắt Viên Kiệt. Nhưng bây giờ, "người tình" của cô ấy xuất hiện, hơn nữa còn là lấy tư thái bình dâm chua xuất hiện. Những ngày qua, Lương Hữu Tề gọi cho cô ấy vô số cuộc điện thoại, gửi vô số tin nhắn, đối với việc này, Giang Tiêu trừ trong lòng cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo ra cũng không còn cách nào rồi. Viên Kiệt là trời của cô ấy, cô ấy là đất, mà Lương Hữu Tề, lại càng giống như cô ấy "Thêm gắm thêm hoa". Giang Tiêu nghĩ: người luôn là phải theo đuổi cơ sở kinh tế trước, sau đó mới cần theo đuổi kiến trúc thượng tầng sau.

"Không nhìn ra đấy, cô vốc người gầy teo nho nhỏ, khẩu vị còn thật sự lớn." Lương Hữu Tề hoàn toàn không tin chuyện bịa đặt này của Giang Tiêu.

"Anh, anh đừng như vậy." Giang Tiêu đã nước mắt tràn mi rồi. Đối với Lương Hữu Tề, cô ấy tự thấy hổ thẹn không thôi.

Lương Hữu Tề kéo tay Giang Tiêu lại: "Tôi đã biết rồi, anh ta có người phụ nữ khác. Giang Tiêu, ly hôn với anh ta đi, tới bên cạnh tôi thôi."

Lần này, thần kinh toàn thân Giang Tiêu cũng cuộn chặt: "Anh nói láo, Viên Kiệt sẽ không làm việc gì có lỗi với tôi. Đúng, anh ấy cùng người phụ nữ kia đầu chạm đầu xem bản vẽ, anh ấy cũng mời di.en.da.nl.eq.uy.do.n cô ta ăn cơm, cũng tươi cười với cô ta, chỉ là, chỉ là," Giang Tiêu bí từ, không thể không lặp lại: "Anh ấy sẽ không có lỗi với tôi." Nói xong những lời này, cả người Giang Tiêu cũng thoải mái. Buồn bực chất chứa nhiều ngày của cô ấy rốt cuộc dưới sự khích bác của Lương Hữu Tề đã phát tiết hết ra.

Nhưng tâm Lương Hữu Tề lại nặng ngàn cân rồi. Cậu ta thờ hồn hèn: "Vậy còn cô? Cô không có lỗi với anh ta sao? Vậy tôi tính là gì?"

Giang Tiêu á khẩu không trả lời được, mắt thấy người vây xem chung quanh càng ngày càng nhiều, cô ấy dùng hết sức lực, đẩy xe đẩy nhỏ về phía Lương Hữu Tề, sau đó, chạy. Về phần Lương Hữu Tề thê thê thảm thảm, trong lòng bị thương, trong tay còn phải xoa chân bị thương. Tư vị bị bánh xe đè qua thật là không dễ chịu mà.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Hai con cơ VS cơ bụng

Edit: Thanh Hưng

"Điều kếp" của Nguyên Vi rốt cuộc cũng thấy hiệu quả, nói cách khác, hình ảnh Đinh Lạc Lạc và Trịnh Âu Dương đi chung rốt cuộc cũng lọt vào mắt Tà Sâm. Mà một cái từ từ đường dài, đi ước chừng sáu ngày.

Sáu ngày rồi, Đinh Lạc Lạc và Trịnh Âu Dương đã tản bộ sáu ngày ở "Thiên Viên". Hai người xấu hổ này đã từ ban đầu yên tĩnh không nói, quen biết đến có thể nói chuyện với nhau những chuyện linh tinh, ví như, hiện tại có chút nóng, đúng thế, ngày mai thật giống như có mưa, thế ư, mọi việc như thế. Mà Nguyên Vi đầu rồi, cô cũng đã từ từ có thói quen vừa giám thị hai người kia, vừa sắp xếp tình tiết tiểu thuyết rồi. Ngày thứ năm kết thúc công việc thì Đinh Lạc Lạc cho Nguyên Vi một cái tạm biệt: "Ngày mai các cậu đừng đến nữa, tớ thấy, anh ấy sẽ không trở về đâu. Cảm ơn ý tốt của các cậu." Nguyên Vi cũng ít nhiều mất đi lòng tin: "Ngày mai là ngày cuối cùng đi."

Mà đúng một ngày cuối cùng này, Tà Sâm trở lại, bởi vì anh càng ngày càng lo lắng hơn lo sợ: Đinh Lạc Lạc không phải xảy ra chuyện gì chứ? Trúng độc khí than, đột phát viêm ruột thừa, còn là nguồn suối sáng tác khô kiệt dẫn đến cô tức giận bỏ mình? Nếu không, kẻo mà xứng như cô thế nào đột nhiên trở nên nhẹ nhàng mà sung sướng, không bám người cơ chứ?

Tà Sâm dừng xe xong, vừa mới đẩy cửa xe ra, Đình Lạc Lạc đã rơi vào mi mắt của anh. Anh cắn răng nghiêng lợi lầu bầu một câu: "Kẹo mè xừng quả nhiên là kẹo mè xừng." Chỉ là, cô dính lên người khác. Lúc này Đình Lạc Lạc và Trịnh Âu Dương, tình hữu nghị mới vừa lại lên một độ cao mới: bọn họ đã từ thời tiết, đàm luận đến Nguyên Vi. "Câu ấy luôn gọi tôi là ‘Lạc Đà’." Đình Lạc Lạc nói như vậy. "Xem ra cô ấy là một nhà động vật học." Trịnh Âu Dương đáp lại như vậy. "Hà?" "Bởi vì cô ấy luôn gọi tôi là ‘Oh, dê’." Cứ như vậy, Lạc Đà và dê song song buồn cười, nhưng ngại vì vụng trộm Nguyên Vi nên bọn họ buồn cười mà không dám cười, kìm nén đến hồng niêm hai gò má.

Tà Sâm thờ mạnh như xe lửa nhỏ: đôi cầu nam nữ này, vụng trộm tới trên địa bàn của tôi rồi hả?

Chỉ là, giận thì giận, Tà Sâm lại lăm bầm "Lùi một bước trời cao biển rộng" lui xuống. Mà sở dĩ anh không giống lần trước đánh Trương Gia Minh mà đánh Trịnh Âu Dương là bởi vì anh không có cách nào bỏ qua hai con cơ của Trịnh Âu Dương. Oa, một khối lớn như vậy, gần như to bằng đầu của tiểu nói lấp rồi. Tà Sâm nhìn lại cánh tay thon dài có thừa, cường tráng chưa đủ của mình một chút, nghĩ thầm "Nhìn nhất thời gió êm sóng lặng" thôi.

Đình Lạc Lạc nhìn bóng lưng Nguyên Vi và Trịnh Âu Dương rời đi thật lâu, mới từng bước một than thở lên lầu. Ai, mình nên làm gì với Tà Sâm đây? Không thể gọi điện thoại cho anh, không thể tìm anh, mà chờ anh thì phải chờ tới chờ lúc nào đây? Mà Tà Sâm, lập tức cho cô đáp án.

Đình Lạc Lạc vừa mở cửa, lại bị hù đến mức ném chìa khóa đi, bởi vì trước mặt cô, Tà Sâm đang bắt chéo hai chân, thản nhiên ngồi ở trên ghế sa lon của cô. Mà gian phòng của cô giống như bị người ta cướp sạch: toàn bộ học tủ và ngăn kéo mở rộng ra, sách báo và quần áo đồ dùng hàng ngày giống như trải qua lễ rửa tội Long Quyển Phong, có trên mặt đất, có nửa treo ngược ở trên giường. Chỉ là, Đình Lạc Lạc đối với cái này làm như không thấy, chạy thẳng tới trước mặt Tà Sâm: "Anh, anh sao lại ở chỗ này nha?" "Đây là nhà bạn gái anh, vì sao anh không thể ở chỗ này?" Tà Sâm lễ thắng khí hùng, may mắn kẻ cơ bắp ở lầu dưới đó cũng không đi theo Đình Lạc Lạc lên lầu. Anh mới vừa một mực vận số: nếu như anh ta dám đi lên, mình sẽ liều cái mạng nhỏ này với anh ta.

"Bạn gái?" Đình Lạc Lạc vừa lặp lại, vừa hai mắt dầm lệ: "Có người đối xử với bạn gái như thế sao? Anh muốn xuất hiện thì xuất hiện, không muốn thì lập tức biến mất khỏi thế gian. Bạn gái như vậy, em không muốn làm."

"Anh bốc hơi lúc nào? Máy ngày nay em có điện thoại cho anh sao, có đi tìm anh sao? Tìm cũng không tìm, đã nói không tìm được?" Tà Sâm yên bình hai chân, hai tay chống ở trên đầu gối, yêu can trực đình đình.

"Em nào dám tìm anh à? Mỗi lần em tìm anh, anh đều phát giận." Đình Lạc Lạc nín nhịn uất ức mấy ngày, đã sớm tăng lên nhiều lần.

"Cho nên em cũng không tìm? Cho nên em hồng hạnh xuất tường? Em nói xem, cái tên ngũ đại tam thô mọi rợ đó tốt hơn anh chỗ nào?" Vừa nói, Tà Sâm vừa đứng thẳng người, cời áo sơ mi xuống: "Nếu em ưa thích bắp thịt, anh cũng có mà, xem một chút, cơ bụng."

Lần này, Đình Lạc Lạc nở hoa rồi. Cơ bụng? Nơi nào vậy? Đây nhiều nhất cũng chỉ là khối thịt gầy gò. Trừ lần đó ra, Đình Lạc Lạc theo lý luận của Nguyên Vi phỏng đoán, Tà Sâm này, đúng là thích mình thôi. Nhìn anh để lộ cái cơ bụng tức cười này, nên tính là biểu hiện "Ghen tỵ" thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Yêu vs phù hợp

Edit: Thanh Hưng

"Là anh biến nhà em thành như vậy sao?" Lúc này Đình Lạc Lạc mới để ý đến gian phòng lộn xộn lung tung.

"Đúng vậy, là anh làm." Tà Sâm vẫn đứng lý hợp tình.

"Tại sao?" Đình Lạc Lạc hỏi.

"Không tại sao, anh rảnh rồi." Tà Sâm đáp. Chỉ là, thật ra thì chân tướng là: anh nghĩ muốn lục soát trong gian phòng này một chút xem có chứng cứ đàn ông tới cửa hay không. May mà không có, nếu không, Tà Sâm anh thật đúng là không nghĩ ra biện pháp ứng phó.

Đình Lạc Lạc lầu bầu: "Anh thật đúng là kỳ quái. Nếu mà quá rảnh rồi, anh đi rèn luyện thân thể tốt lên một chút là được." Đây là lý luận của Nguyên Vi: ở trước mặt đàn ông, phải khen tha.lqđ.nhh.ung một người đàn ông khác. Chỉ là, Nguyên Vi là nói một đằng làm một kiêu: cho tới bây giờ cô (NV) chưa từng khen ngợi người đàn ông khác trước mặt Trịnh Âu Dương.

"Anh, thân thể anh thế nào? Anh không bảo vệ được em à, hay là không thỏa mãn được em?" Tà Sâm gần như chảy máu não rồi.

Đình Lạc Lạc bắt đầu dọn dẹp phòng: "Tốt lắm tốt lắm, em không muốn nói chuyện với anh." Nhìn gương mặt sinh động của Tà Sâm, Đình Lạc Lạc đột nhiên ù rử cú đầu. Tà Sâm yêu hoặc không yêu cô, đột nhiên mất đi ý nghĩa. Nguyên Vi và Trịnh Âu Dương dốc sức giúp đỡ, mặc dù thấy được Tà Sâm luống cuống, thế nhưng thế thì như thế nào chứ? Đình Lạc Lạc cô chẳng qua là muốn một người yêu có thể đồng tâm hiệp lực, muốn một đoạn tình thuận buồm xuôi gió, trong lòng hai người có lẫn nhau, xem phim ăn cơm, yêu đương kết hôn, tương lai sinh ra mấy đứa con nít mập mạp. Chỉ là, cái mà Tà Sâm muốn là gì chứ?

Tà Sâm lại dựa vào ghế sofa, anh cũng không muốn nói chuyện. Đinh Lạc Lạc rót cuộc là thần thánh phương nào? Nhìn giống như từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, vừa trong sạch mà không lảng lơ, nhưng trên thực tế trong xương cũng là kẹo mè xừng một khắc cũng không thể rời bỏ đàn ông, lần trước là cá vàng Trương Gia Minh, lần này lại là một kẻ cơ bắp. Đúng, cô hoàn toàn không phải không thể rời bỏ anh, cô là không thể rời bỏ đàn ông. Tà Sâm nắm tóc: đáng chết, vạn vật trong thiên địa này, toàn bộ đều đáng chết.

Đinh Lạc Lạc đưa lưng về phía Tà Sâm, khom lưng nhặt quần áo trên đất, cả người gần như bò lên mặt đất. Tà Sâm hơi đưa tay về phía Đinh Lạc Lạc, nhưng mới duỗi một nửa lại thu về. Anh bước nhanh đi về phía cửa, ý đồ không quay đầu lại rồi đi, chỉ là, Đinh Lạc Lạc thấy thế không nói hai lời đuổi theo, ôm lấy anh từ phía sau lưng: "Đừng đi." Nhịp tim Tà Sâm đập thình thịch, thứ nhất là vì Đinh Lạc Lạc "hạ tiện": thế nào? Không giữ được kẻ cơ bắp thì cần phải giữ được anh sao? Mà thứ hai, là bởi vì Đinh Lạc Lạc mảnh khảnh này cánh tay lại có lực như thế, quật cường vòng ôm anh như thế giống như anh thật sự là trân bảo của cô. Tà Sâm thường thường bị phụ nữ ôm lấy từ phía sau lưng, thường thường nghe giữ lại, chỉ là trước đây, anh chỉ cảm nhận được bộ ngực bành trướng của những người phụ nữ kia đè lên lưng của anh, không còn gì khác. Anh cúi đầu, nhìn thấy mười ngón tay Đinh Lạc Lạc cũng dùng sức như vậy, cho tới khi nhìn thấy dưới da thịt trắng nõn cũng nổi lên gân xanh rồi.

"Không, anh đi đi." Bỗng dưng Đinh Lạc Lạc lại buông tay ra. Tôi gì phải giữ anh lại? Hôm nay giữ anh lại, vậy ngày mai thì sao? Anh vẫn sẽ không chút tin tức như cũ, sẽ bình tĩnh cự tuyệt như cũ chứ? Anh sẽ như cũ trải qua cuộc sống mà anh muốn.

Tà Sâm đi, giống như oán phụ cần môi rồi đi. Anh nghĩ muốn Đinh Lạc Lạc, chỉ là, chỉ muốn cô trở thành một phần trong cuộc đời của anh, mà không phải toàn bộ. Cho nên Đinh Lạc Lạc muốn anh đi, anh chỉ có thể nói tạm biệt. Anh không muốn bị Đinh Lạc Lạc trói buộc nên không thể làm gì khác hơn là cũng không cần cầu xin Đinh Lạc Lạc. Cái này lại không giống với quá khứ. Nhớ ngày đó, chỉ cần anh muốn, đại khái anh có thể quản phụ nữ đến ngoan ngoan ngoan ngoãn, mà mình cũng vẫn ở bên ngoài treu hoa gheo nguyệt. Nhưng đến Đinh Lạc Lạc thì không thể thực hiện được. Anh nghĩ: nếu như mà mình không muốn bị cô ấy bắt được, vậy thì cũng đừng bắt cô ấy thôi. Nếu như mà mình không cho được thứ cô ấy muốn, vậy thì cho cô ấy tự do.

Tà Sâm lại một lần nữa ngủ ở bên cạnh Trần Mối, về chuyện Trần Mối đi Hongkong, bọn họ cũng không nhắc tới nữa. Tà Sâm die,nda,nlequ,ydo,n là thật sự vứt sự kiện này ra sau đầu, chỉ là Trần Mối tự mình nghĩ: anh ấy là không muốn mình đi thôi? Cho nên mới làm bộ quên.

Về phần Đinh Lạc Lạc, lần đầu tiên cô ngủ ở trong một căn phòng ngủ lung tung lộn xộn, lần đầu trừ ngủ ra thì cái gì cũng không muốn làm. Cô và Tà Sâm không phù hợp, so với việc Tà Sâm không yêu cô thì cô càng không biết phải làm sao. Yêu dễ dàng, phù hợp là quá khó khăn, cô là chuyện phải làm, bên Tà Sâm xem ra đều vì miễn cưỡng. Cô thật sự không biết, bước kế tiếp nên đi như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tâm thần phân liệt

Edit: Thanh Hưng

Về phần quan hệ giữa Giang Tiêu và Viên Kiệt, cũng không phát triển như trong kế hoạch của Giang Tiêu.

Ngày ấy, Viên Kiệt nói muốn về nhà ăn cơm, mà anh ta cũng chính xác là về nhà ăn cơm. Chỉ là, kể từ sau khi Giang Tiêu vô tình gặp được Lương Hữu Tề ở siêu thị, không đúng, nói "vô tình gặp được" không thích hợp, phải nói là sau khi bị Lương Hữu Tề "bắt được", lúc cô ấy vì Viên Kiệt nấu ăn, tâm tư trước hoa dưới trăng cũng không còn sót lại chút gì rồi. Tình cảm sâu đậm trong ngoài bắt nhất của Lương Hữu Tề khiến Giang Tiêu ngồi ở phía trước cửa sổ ngây ngẩn sờ đến mặt trời chiều ngã về tây. Viên Kiệt mở cửa nhà ra thì không thấy khói bếp, chỉ thấy một pho tượng bà xã.

Vì vậy, bữa ăn tối lãng mạn trong kế hoạch của Giang Tiêu biến thành hai chén mì ăn liền, cộng thêm một đĩa dưa chuột.

Viên Kiệt lặng lẽ ăn, Giang Tiêu muốn gấp thức ăn cho anh ta nhưng lại cảm thấy thật sự không có gì ngon mà gấp. Cho đến die,nda,nlequ,ydo,n khi Viên Kiệt bắt đầu uống nước trong bát mì ăn liền, không khí lặng ngắt giữa hai người mới bị Giang Tiêu đánh vỡ, bởi vì, cô ấy muốn gấp dưa chuột cho Viên Kiệt, kết quả lại làm đổ bát của Viên Kiệt, nước canh vẩy hết lên người Viên Kiệt, chén cũng rơi xuống đất, vỡ nát.

Giang Tiêu nôn lại khóc, giống như người bị hắt một thân dầu mỡ là cô ấy. Ngược lại Viên Kiệt không để ý tới mình, trực tiếp đưa bàn tay về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Tiêu, lau lau hai cái: "Thế nào? Chẳng qua là một cái bát mà thôi." Giang Tiêu sùng sốt: Viên Kiệt dịu dàng như thế, Viên Kiệt bao dung như thế, anh ta giống như trước kia, vừa là chồng, vừa như anh trai. Giang Tiêu khóc suốt suốt trong nháy mắt biến thành thứ thối, lúc này, Viên Kiệt thu tay về, đi thay quần áo. Giang Tiêu hoàn toàn an tĩnh: ôn nhu này thật là vội vã, như thực như ảo.

Viên Kiệt đi, áo mũ chỉnh tề đi làm việc. Lúc dọn dẹp mảnh vỡ của bát thì Giang Tiêu vẫn an tĩnh như cũ: không phải anh ấy nói, hôm nay không cần làm thêm giờ sao? Không phải anh ấy mới vừa vuốt ve mặt của mình, vừa liếc mắt nhìn mình sao? Thế nào lại qua loa mà thẳng bước dời đi đây? Tốc độ trở mặt này, thật là hơn hăn lật sách.

***

Cho nên hôm nay, Giang Tiêu và Đinh Lạc Lạc hai người mặt đối mặt, than ngắn một tiếng, thờ dài một tiếng. "Nguyên Vi đâu?" Đinh Lạc Lạc không

muốn nhắc đến "đàn ông", không thể làm gì khác hơn là nói đến Nguyên Vi. "Cậu ấy đi ăn cơm đã ngoại rồi, nói là tìm kiếm linh cảm." "À?" Đinh Lạc Lạc phát ra một tiếng từ đáy lòng. Ăn cơm đã ngoại? Giữa ban ngày ban mặt, ăn uống một trận là có thể viết ra tác phẩm xuất sắc ư? Hơn nữa, Nguyên Vi cậu ấy luôn luôn là bề quan tòa căng, nhìn lên trần nhà suy nghĩ về tình yêu nam nữ, bắt đầu từ lúc nào thì cậu ấy hứng thú với trải nghiệm cuộc sống rồi hả? Giang Tiêu lại than thở: "Ai, hôm nay cậu ấy và Trịnh Âu Dương quen nhau, hai người coi như ngồi trong đất hoang ăn cỏ cũng ăn đến ngon miệng." Nói thế không sai.

"Cậu nói, Viên Kiệt anh ấy có phải tâm thần phân liệt rồi không? Đối với tớ lúc lạnh lúc nóng." Lời này của Giang Tiêu là nói cho mình nghe. Cô ấy cũng không tin Đinh Lạc Lạc ngây thơ có thể đối với hành động mơ hồ của Viên Kiệt có thể làm ra cái phân tích đúng trọng tâm gì.

Chỉ là, Đinh Lạc Lạc lại nghiêm túc nói: "Tớ thấy à, cậu cũng tâm thần phân liệt rồi. Quan tâm Viên Kiệt như vậy, làm sao vẫn qua lại với Tề đại ca?"

Giang Tiêu nhướn lông mày lên: "Đừng, tất cả mọi người đều tâm thần phân liệt. Tà Sâm kia không phải cũng như vậy sao? Trong lòng ngoại trừ cậu cũng có người khác."

Không thể như vậy sao? Người có thể vừa thích ăn rau lại vừa thích ăn thịt, cũng có thể vừa thích hoa hồng vừa thích hoa sen, như vậy đối với người yêu tại sao lại phải trung trinh không hai lòng đây? Giang Tiêu cô thích ăn chay, cũng yêu Lương Hữu Tề thức ăn mặn này. Tà Sâm anh ta thích Lạc Lạc y hệt hoa sen vô tà, nhưng cũng không bỏ được những thứ xinh đẹp cùng hương thơm khác.

"Tớ xem tác phẩm mới của cậu rồi, có chút ý tứ." Giang Tiêu giờ ngón tay cái lên.

Mặt Đinh Lạc Lạc đỏ lên: "Chủ biên Diêu cũng cảm thấy có ý tứ, hơn nữa độc giả gửi thư cũng nhiều." Tất cả mọi người đều nói: tiểu thuyết mới này rất có sức hấp dẫn, hồi hộp gay cấn. Đinh Lạc Lạc tha.nh.h.lqđ.ung vuốt vuốt trán: có lẽ là bởi vì trong thực tế nhấp nhô quá nhiều, cho nên các độc giả nhìn thấy đàn ông bị phản bội, phụ nữ bị lừa dối, mới có thể cảm thấy thoải mái, mới có thể cảm thấy những việc mình trải qua là bình thường, so thấp có dư, cho nên nhân vật bình tĩnh lãng mạn dưới ngòi bút Đinh Lạc Lạc lúc trước mới có thể bị người phi nhô, đây quả thực là điển hình của tâm trạng "Khí nhân hữu, tiểu nhân vô"*.

*thấy người ta sống tốt hơn mình thì mình cảm thấy buồn bực khó chịu, đại loại thế (-_||)

"Thật hâm mộ cậu, ngoại trừ đàn ông còn có cuộc sống riêng của mình." Giang Tiêu mắt xem mũi, mũi xem tim: "Không giống tớ, ngày ngày không có việc gì."

Đinh Lạc Lạc xem thường: cuộc sống của cô? Ngày ngày phỏng đoán Tà Sâm đủ loại, mượn từ chữ viết biểu đạt, răng rắc đánh lên hơn vạn chữ, cũng biểu đạt buồn bực vô tận của cô. Điều này cũng đáng giá để hâm mộ sao?

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ai là vật ngoài thân

Edit: Thanh Hưng

Đang lúc Đinh Lạc Lạc và Giang Tiêu giống như hai đóa hoa héo tàn, thì Tà Sâm mang theo Lương Hữu Tề xuất hiện nở rộ trước cửa. Nguyên văn lời của Tà Sâm nói với Lương Hữu Tề là: "Chân trời chỗ nào không có cỏ thơm? Hữu Tề, hôm nay anh trai đây sẽ dẫn cậu đi ra ngoài cho biết." Tà Sâm còn nói: "Cậu cứ tiếp tục không ăn không uống như vậy nữa, cơ thể sẽ từ cây gậy trúc biến thành kim thoa hoa mắt."

Tà Sâm lôi Lương Hữu Tề đi tham gia hội diễn ở trường học của Trần Môi. Theo ý anh, so sánh với bà chủ gia đình Giang Tiêu kia, con gái khoa văn nghệ trăm phần trăm thích hợp xông pha trên đỉnh (tha.lqđ.nh.h.ung) cao với thiết kế sư Lương Hữu Tề hơn. Lương Hữu Tề sầm mặt, cùng Trần Môi như ánh mặt trời rực rỡ tạo thành quang cảnh "Phía đông mặt trời mọc, phía tây trời đổ mưa". Trần Môi là vạn vạn không ngờ, Tà Sâm lại sẽ khoác tay cô ta ở trường hợp công khai này, đây đủ để cho cô ta vênh vào tự đắc ở trong trường. Trong trường cũng không thiếu các nam sinh tuần tú, cũng không thiếu người tiêu tiền như nước, nhưng "Hai hợp một" giống như Tà Sâm này thì thật sự hiếm thấy. Vô cùng đắc ý, từ bé đến nay đây là lần đầu tiên Trần Môi nhanh nhồm nhanh miệng, cô ta đắm đuối đưa tình nhìn Tà Sâm: "Anh có thể tới, thật tốt." Tà Sâm rùng mình một cái: bỏ Đinh Lạc Lạc xuống, lại tới cùng Trần đầu tây chơi trò thâm tình ư? Vậy còn không bằng mình cùng chơi với Đinh Lạc Lạc đầu. Hôm nay anh tham dự, thuần túy là vì giúp đỡ Lương Hữu Tề thôi.

Cũng may, Trần Môi nhanh chóng mở miệng hai mắt, khéo léo nói: "Tới, bên này."

Sau khi Tà Sâm và Lương Hữu Tề đều ngồi xuống, Trần Môi phải đi ra phía sau đài thay quần áo trang điểm rồi. Cô ta là sinh viên cấp thấp, hôm nay chỉ là một người múa trong tập thể mà thôi. Tà Sâm ôm bả vai Lương Hữu Tề: "Mở to con mắt của cậu lên, mỹ nữ như mây." Lương Hữu Tề chán đến chết, phối hợp móc móng tay: "Tôi cũng không nông cạn như anh." Tà Sâm nhìn con tức này, chỉ chỉ trên đài: "Mau nhìn mau nhìn, cô nàng múa ba-lê kia rất có khí chất, vừa vặn xứng với cậu." Lương Hữu Tề thoáng nhìn theo ngón tay Tà Sâm: "Còn không bằng đầu tây kia đâu."

"Trần Môi? Cậu nhìn trúng cô ấy rồi hả? Sớm nói chứ, cậu lấy đi là được." Tà Sâm nhún vai một cái, như trút được gánh nặng, xem ra thẳng nhóc Lương Hữu Tề này còn chưa tới mức độ không có thuốc chữa.

"Lấy đi? Anh không đau lòng à?" Lương Hữu Tề trượt người xuống, mềm nhũn dựa vào chỗ ngồi.

"Anh em như tay chân, phụ nữ là vật ngoài thân." Tà Sâm ngược lại hưng trí bừng bừng nhìn chăm chăm cô gái múa ba-lê trên đài.

"Thật sao? Vậy tôi có hứng thú với Xác Uớp tiểu thư Đình Lạc Lạc." Lương Hữu Tề lại móc móng tay.

Lần này, Tà Sâm lại không nhìn thấy cô gái múa ba-lê kia nữa: "Cái gì? Con mẹ nó cậu chán sống phải hay không? Tôi cho cậu biết nha, đừng đi chọc cô ấy."

Âm thanh Tà Sâm dẫn đến ánh mắt của mọi người xung quanh, Lương Hữu Tề hừ hừ hai tiếng cười gượng: "Đau lòng? Cô ấy không phải vật ngoài thân à?"

Tà Sâm phẩy tay áo bỏ đi, Lương Hữu Tề đại hoạch toàn thắng: chỉ cho phép anh đối với Xác Uớp tiểu thư nóng ruột nóng gan, không cho tôi đối với Giang Tiêu tề tâm liệt phế? Buồn cười? Về phần Trần Môi, trước lúc lên đài cô ta ở sau màn sân khấu gần như trùng đến mức con người đều sắp rơi ra ngoài nhưng vẫn không tìm được Tà Sâm. Anh đi rồi? Không nói một tiếng đã đi? Còn chưa xem cô ta diễn xuất đã đi? Anh đây là đang đối với cô ta như gần như xa sao?

***

Kết cục ăn com dã ngoại của Nguyên Vi là khóc lóc chạy trở lại. Cô vừa khóc vừa kêu la với Đình Lạc Lạc và Giang Tiêu: "Con bà nó, tớ sẽ không để ý tới họ Trịnh kia nữa." Đình Lạc Lạc và Giang Tiêu hai mặt nhìn nhau, Nguyên Vi tiếp tục la lối om sòm: "Anh ta, anh ta không đặt tớ ở trong mắt."

"Thế nào? Anh ta không ăn com dã ngoại với cậu sao?" Giang Tiêu đưa khăn giấy lên, cho Nguyên Vi lau nước mắt nước mũi một chút.

"Đi." Nguyên Vi lau đến chớp mũi ừng hòng: "Tớ vốn chính là nghĩ muốn ôm thiên nhiên rộng lớn một cái, hít thở không khí mới mẻ một chút, nằm ở trên sân cỏ ăn uống tâm sự chút gì, nhưng họ Trịnh kia (di.end.an;lqu.ydo,n) thì tốt rồi, đến dưới chân núi, nhất định muốn leo núi. Các cậu cũng biết, tính khí tớ luôn luôn tốt, rất dễ dàng tha thứ, cho nên tớ gắng gượng bỏ theo anh ta. Nhưng anh ta, anh ta thực sự quá phẫn. Các cậu không biết, anh ta bước đi như bay, đáng thương tớ đây người nhỏ sức yếu, sắp đứt hơi cũng không theo kịp. Cứ như vậy, hai chúng tớ thất lạc. Trên núi lại không có tín hiệu, muốn gọi điện thoại di động cũng không gọi được, tớ, tớ không thể làm gì khác hơn là tự mình trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tình yêu VS bạn gái

Edit: Thanh Hưng

Đình Lạc Lạc và Giang Tiêu đầu tiên là nhìn nhau, cuối cùng cười to, không khí lo lắng mới vừa rồi bị quét sạch. Cũng không phải nói các cô vui sướng khi người gặp họa, điều này thật sự là bởi vì Nguyên Vi giả bộ thái quá rồi. Tính khí tốt? Dễ dàng tha thứ? Người nhỏ sức yếu? Đình (di.en.da.nl.eq.uy.do.n) Lạc Lạc và Giang Tiêu cười đến thở không ra hơi.

Đình Lạc Lạc đứt quãng mở miệng: "Ha, anh ta, cái thân bắp thịt kia, không phải là như vậy, như vậy rèn luyện ra sao?"

Giang Tiêu tiếp lời: "Đúng, đúng, à. Không phải cậu rất thích cái thân bắp thịt kia sao? Ha ha."

Nguyên Vi dùng khóc, liếc mắt: "Tớ thật sự là chọn lầm bạn tốt mà." Nói xong, cô lấy điện thoại di động ra, quay số điện thoại. "Trời ạ, tại sao còn không có tín hiệu chứ? Chẳng lẽ anh ta vẫn còn ở trên đỉnh núi chờ mình sao?" Nguyên Vi một lòng nhào vào trên điện thoại di động, không để ý đến đang có hai cặp ánh mắt hâm mộ dính vào trên người của cô. Đúng, Đình Lạc Lạc và Giang Tiêu đang vô cùng hâm mộ Nguyên Vi: cậu ấy và Trịnh Âu Dương ở giữa không vui là ngọt ngào như thế, cậu ấy không cần giấu giếm, không cần đầu trí đầu dưng, cậu ấy muốn khóc rống thì khóc rống, muốn chủ động xuất kích lập tức chủ động đánh ra. Đây mới là tình yêu, tình yêu vui vẻ.

***

Hách Thế Uyên đã dùng bánh xe lăn thay thế đôi chân. Bệnh tới như núi sập, đi lại như kéo tơ, huống chi, là trúng gió cổ này. Hách Tuấn tạm thời dừng bay, toàn tâm toàn ý vừa chăm sóc lão cha, vừa chuẩn bị hôn sự. Vân Na vẫn như cũ bay, cô ấy nói: "Lập tức sẽ gả cho anh, còn lập tức sẽ đòi sau đây đàn, trời ạ, em muốn cáo biệt tư thái thướt tha của em rồi. Em muốn nắm chặt cái đuôi thanh xuân, ôm nhiều thêm mấy ngày trời xanh mây trắng nữa."

Tà Sâm thay Hách Tuấn chọn được một phòng, 140 mét vuông, có thể lập tức trang hoàng vào ở, khu vực mặc dù không phồn hoa nhưng lại ngay cạnh nhà họ Hách. Mà nhiệm vụ trang hoàng, dĩ nhiên là một tay Lương Hữu Tề gánh vác. Hách Tuấn dặn dò Lương Hữu Tề: "Tôi và Vân Na không thích xanh đỏ lòe loẹt, cậu thu liễm một chút." Lương Hữu Tề vẫn sa sút như cũ: "Hiện tại trong mắt tôi đều là màu xám tro."

***

Tả Ấp và Tả Sâm theo Hách Tuấn đi thăm Hách Thế Uyên. Hách Thế Uyên ngồi trên xe lăn, tay cũng phát run. Tả Ấp trăm mối cảm xúc ngổn ngang cảm cái tay kia, cùng nhau run rẩy, hai người giống như bị điện giật. Hách phu nhân Lâm Tú Mỹ dâng nước trà lên: "Ai nha, hai người các ông đây là thế nào, thật là buồn nôn." Hách Thế Uyên hàm hồ nói: "Năm tháng, năm tháng, không tha người." Lâm Tú Mỹ dùng khăn lụa lau khô nước miếng chảy xuống từ khóe miệng Hách Thế Uyên: "Tốt lắm, tốt lắm, đừng vẩn vơ nữa."

Lâm Tú Mỹ nhìn về phía Tả Ấp: "Ông ấy à, như thế này cũng coi là vì họa được phúc. Nếu ông ấy không co quắp, con dâu của tôi không biết ngày nào mới có thể qua cửa, cháu trai kia của tôi càng không biết ngày nào mới có thể sinh ra được đấy."

Con mắt Tả Ấp lóe sáng mà nhìn về Tả Sâm: "Con bất hiếu, có phải con cũng chờ ta tê liệt hay không?"

Tả Sâm lâu bầu: "Dựa vào tinh thần này của ngài, tám phần là con sẽ tê liệt trước ngài."

Lâm Tú Mỹ ha ha cười một tiếng, vỗ lưng Tả Sâm một cái: "Muốn đi Lâm nói à, con dứt khoát kết hôn cùng Tuấn Tuấn là được, như vậy thì, coi như chú Tả không có hy vọng ôm cháu trai, vẫn là có hi vọng ôm cháu nuôi."

Lâm Tú Mỹ vừa dứt lời, mọi người tại đây đồng loạt vỗ tay khen hay, ngay cả Hách Thế Uyên cũng (th.an.hh.un.gl.qd) run rẩy nói: "Được, được, cháu nuôi." Tả Sâm rũ mắt: đây không phải là đến thăm bệnh đúng không? Đây là một vở kịch bức hôn đã được thiết kế sẵn thôi. Tả Sâm trả lại khuôn mặt tươi cười: "Ông Tả sống lâu trăm tuổi, sao lại không có hy vọng ôm cháu trai đây? Hơn nữa, con còn không có bạn gái đâu, kết hôn với ai ạ? Ha ha ha."

"Hừ." Tả Ấp xoay mặt: "Con không có bạn gái? Cái này giống như nói “Trái phải địa sản” chúng ta không có đất."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Thăm dò quân tình

Edit: Thanh Hưng

"Chiến dịch ăn com dã ngoại" của Nguyên Vi và Trịnh Âu Dương vì Nguyên Vi đầu hàng vô điều kiện mà kết thúc. Ngày ấy, Trịnh Âu Dương ở đỉnh núi chờ không được Nguyên Vi, sau đó bắt đầu gọi vang tên của cô khắp núi đồi, rốt cuộc, trời cũng tối rồi, giọng nói cũng khàn, người xuống dưới chân núi, điện thoại di động cũng có tín hiệu, điện thoại của Nguyên Vi cũng gọi tới: "Em còn ở đó không ư? Ở nhà mà. Em đã sớm trở về rồi." Trịnh Âu Dương vừa nghe, giật đến suýt nữa ngất lịm: "Nguyên Vi, nháo đòi ra ngoài là em, không nói một tiếng đi;enda.nkequ.yd, on chạy trở về cũng là em, em trên anh à?" Lúc này Trịnh Âu Dương vừa tức vừa mệt mỏi, thức ăn trong túi đeo lưng cũng không còn gì để ăn, coi như anh một thân bấp thịt cũng không tránh được bụng đói kêu vang.

Nguyên Vi đầu hàng, cô ở trước cửa nhà Trịnh Âu Dương nói hết lời hay, giả trang Tôn Tử, Trịnh Âu Dương mới mở cửa ra. Nguyên Vi một đầu nhào vào trên người của Trịnh Âu Dương: "Em sai rồi, em sai rồi, em là nhất thời hồ đồ, nếu em sớm biết cái người này yêu em như vậy, quan tâm em như vậy, em quyết sẽ không bỏ vì anh đi quá nhanh mà tức giận quay về." Trịnh Âu Dương giống như xách gà con túm chặt Nguyên Vi: "Em như thế này mà gọi là xin lỗi? Em rõ ràng là vừa tố cáo anh đi rất nhanh, không đợi em, vừa tuyên bố anh yêu em nhiều bao nhiêu. Anh yêu em? Em đừng nằm mơ." Nguyên Vi lại nhào tới: ai nói từ chỉ phát triển thì đầu óc đơn giản? Xem Âu Dương nhà chúng ta xem, đại não còn phát triển hơn bấp thịt

***

Lúc Đinh Lạc Lạc nhận được điện thoại của Lương Hữu Tề thì cô đang vừa nhai bánh bích quy vừa chạy bản thảo. Nhớ ngày đó, khi Nguyên Vi chạy bản thảo thì cũng là một bộ vừa ăn vừa làm việc nghiêm túc như vậy, vậy mà hôm nay, Đinh Lạc Lạc cầu tứ chảy ra, Nguyên Vi lại ngồi trước máy vi tính ngủ gà ngủ gật. Ông trời rất công bằng, Tả Sâm thay đổi thất thường làm Đinh Lạc Lạc hóa đau thương thành sức mạnh, mà Trịnh Âu Dương nhanh chóng quy thuận lại làm Nguyên Vi trong lúc an nhàn chuyển thành lười biếng. Chỉ là, Đinh Lạc Lạc chạy bản thảo thì chạy bản thảo, phong cách cũng không giảm. Cô cẩn thận từng li từng tí đem khăn giấy cầm lên bánh bích quy, lại bỏ bánh bích quy nguyên lành vào trong miệng, quyết không rơi tí xù bột phần nào, không giống Nguyên Vi, khe hở trên bàn phím gần như bị vụn bánh mì san bằng rồi.

Lương Hữu Tề nói: "Mộc tiểu thư, nê mặt đi ăn bữa com cùng tôi đi."

Đinh Lạc Lạc từ chối: "Thật xin lỗi, tôi không có thời gian."

"Thế nào? Bởi vì chuyện của tôi và Giang Tiêu, cô cũng không nhận thức người đại ca là tôi này rồi hả?" Lương Hữu Tề một lời nói trúng.

"Không phải, anh nhỏ tuổi hơn tôi, vốn dĩ cũng không phải là đại ca của tôi." Mặc dù ngoài miệng Đinh Lạc Lạc nói như vậy, nhưng thật sự trong lòng cho là: nếu không phải là anh không dứt ** Giang Tiêu, hôn nhân của Giang Tiêu và Viên Kiệt cũng không trở thành càng ngày càng nhấp nhô như thế. Xã hội ngày càng không ổn định, nam nữ ngày càng không tin tưởng tình yêu hoàn mỹ, cùng với khẩu vị của độc giả ngày càng "dị dạng", cái người thứ ba như này phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Nhưng Lương Hữu Tề không nghe được tố cáo không tiếng động của Đinh Lạc Lạc, cậu ta tội nghiệp nói: "Trong lòng tôi rất loạn, muốn tìm một người

Tả Sâm hết nhìn đông lại nhìn tây: "Cậu cùng bạn tới à? Vị kia đâu?"

Lương Hữu Tề nắm lấy tiền mặt Đinh Lạc Lạc để lại, giấu kỹ: "Không có, chỉ có mình tôi."

"Một mình cậu, ăn hai phần cơm?" Tả Sâm híp mắt: "Chỉ bằng cái người thân thể nhỏ bé này?"

"Tôi đói, không được ah...?"

"Được, hơn nữa cậu ăn không hết còn có thể mang đi." Tả Sâm đi, ở một bàn khác, thư ký Sally đang đợi anh. Lúc sáng, Lương Hữu Tề dùng hai thẻ VIP Ôn Tuyền thu mua Sally, nói thời gian ăn trưa dẫn Tả Sâm tới phòng ăn này. Sally đắm chìm bên trong sự chờ đợi cuộc hành trình với Ôn Tuyền, đầu óc không hề thông minh nữa, vì vậy qua loa dùng câu "có chuyện vui" không die.nda,nl;equ,ydo.n có sáng ý mà lừa Tả Sâm. Lúc này, mắt thấy Tả Sâm hăng hái dồi dào đi tới phía mình, Sally không thể làm gì khác hơn là liều mạng cho Lương Hữu Tề một ánh mắt. Đáng tiếc, chỉ thấy Lương Hữu Tề một người hai cây cái muỗng, hai phần cơm chiên, trong đầu buồn bực làm nhiều việc cùng lúc.

Đinh Lạc Lạc đói bụng đến, đói bụng rồi đi, mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực, cho đến khi nghe thấy một tiếng thảng xe bén nhọn. Đinh Lạc Lạc nhìn xung quanh, đèn giao thông trước mặt rõ ràng là màu đỏ, mà hai chân của mình cũng đã đứng ở trên vạch kẻ đường, chỉ là, cặp chân vừa mới thảng xe kia cũng không phải bởi vì cô mà đạp, bên trái cô có một người phụ nữ ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Ngài là ba Tả Sâm?

Edit: Thanh Hưng

Trần Môi có thể biết Tả Sâm là bởi vì mười tháng trước, xe Tả Sâm đụng phải cô ta, lần đó, trăm phần trăm là việc ngoài ý muốn. Mà lần này, Trần Môi đụng phải xe Tả Áp lại không phải 100% ngoài ý muốn.

"Tiểu thư, tiểu thư." Tài xế của Tả Áp vây quanh Trần Môi đông xem một chút tây nhìn một chút, đã đưa tay ra vài lần nhưng chỉ đưa tới một nửa lại rút trở về. Lái xe đến mức mái tóc có sợi bạc trắng rồi nhưng đụng vào người vẫn là lần đầu gặp phải. Coi như lỗi sai là tại vị tiểu thư này vượt đèn đỏ, nhưng nếu làm ra mạng người, trọn đời mình cũng sẽ không được an bình.

"Gọi xe cứu thương." Tả Áp cũng xuống xe, mắt nhìn người phụ nữ trước mặt này ngã xuống ở trên đường cái lại ưu nhã như ngã ở trên sân khấu.

Trần Môi chậm rãi mở mắt ra: "Tôi, tôi." Tả Áp cong người xuống, cùng Trần Môi mắt to trừng mắt nhỏ: "Cô làm sao vậy?" Trần Môi hơi thờ mong manh: "Tôi, tôi không có việc gì." Tả Áp không nói hai lời, hai cánh tay duỗi một cái, nhắc Trần Môi rời khỏi mặt đất, ôm (die.nda,nl;equydo,n) lên xe: "Tôi đưa cô đi bệnh viện kiểm tra."

Xe gào thét rồi đi, Đinh Lạc Lạc vẫn đứng tại chỗ. Người đàn ông kia, thật là quen mặt, giống như đã gặp qua ở nơi nào.

***

Chiều nay, Tả Sâm cũng không phải thành tâm muốn gọi điện thoại cho Đinh Lạc Lạc, ít nhất, anh cho là anh không muốn. Chỉ là, đầu tiên anh tìm Chu Kiều, đáng tiếc Chu Kiều đang vì phương án cạnh tranh mảnh đất Đông Giao mà làm việc suốt đêm, sau đó anh lại tìm Katy, đáng tiếc Katy đã ra nước ngoài, cuối cùng, anh còn gọi điện thoại cho Trần Môi, kết quả điện thoại của Trần Môi lại lần đầu tiên không người nào trả lời. Tả Sâm vỗ tay phát ra tiếng, tự nhủ: "Tiểu nói lắp, anh đây vì không còn cách nào khác mới tìm em nha."

"Này, xin chào." Đinh Lạc Lạc một mực cung kính.

"A, Lạc Lạc, là anh." Tả Sâm còn tưởng rằng, Đinh Lạc Lạc sẽ muốn ngênh còn cự từ chối nghe điện thoại, hoặc là coi như nhận cũng là bộ dạng vội vàng hấp tấp, kích thích động động. Nhưng trên thực tế, giọng điệu của Đinh Lạc Lạc người ta quy củ giống như nhân viên trực điện thoại.

"Tôi biết rõ, Tả Sâm, thầy Tả." Đinh Lạc Lạc suy nghĩ một thời gian, rốt cuộc cũng nghĩ rõ ràng, coi như tình yêu của cô và Tả Sâm nở hoa nhưng không kết quả, coi như lúc này lòng cô đau đao cắt, hình như Tả Sâm người ta hoàn toàn không có nửa điểm có lỗi với cô, chẳng những không có lỗi, anh còn là ân sư của cô, là người bạn tốt.

"Lời này của em có ý gì?" Tả Sâm bắt đầu đi lòng vòng trong phòng làm việc, vừa xoay vòng vừa ôn áo: "Em là đang vạch rõ giới hạn với anh sao?"

"Ừ, là nên nói rõ ràng rồi." Đinh Lạc Lạc mở cửa tủ âm tường ra, nhìn đoạn tường này: "Thầy Tả, cảm ơn những gì trước đây anh dạy tôi. Ngày mai, tôi muốn tìm người tới sửa tủ âm tường."

"Em dám." Tả Sâm như gió lốc lao khỏi phòng làm việc: "Em, em đây là đang nói chia tay với anh sao?"

"Nào, tới đây, nằm xuống nơi này cho tớ nói chuyện một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Nguyên Vi lười biếng vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Đình Lạc Lạc quỳ gối ngồi lên giường, hai cánh tay ôm lấy hai đầu gối: "Nguyên Vi, tớ không thích hợp với anh ấy. Đối với anh ấy mà nói, tình yêu của tớ là gánh nặng, gánh nặng vô cùng nặng nề." Đình Lạc Lạc nhủ mi tâm, nặng nề: "Anh ấy không muốn đi vào cuộc sống của tớ, không muốn chỉ có tớ trong sinh hoạt của anh ấy. Thậm chí, anh ấy không muốn gặp bà nội tớ, không muốn tớ hỏi chuyện của anh ấy. Nguyên Vi, cậu có thể hiểu không?"

"Rất có thể hiểu." Nguyên Vi tròn trắng mắt: "Cái loại đàn ông như anh ta, cần chính là loại phụ nữ thời điểm nên xuất hiện thì lập tức quán ở bên hông của anh ta, mà thời điểm không nên xuất hiện thì lập tức biến mất khỏi thế gian. Họ có thể muốn tiền của anh ta, muốn thân thể của anh ta, lại không thể mơ ước trái tim và trung thành của anh ta. Lạc Đà, cậu không phải là loại phụ nữ kia."

"Cho nên, tớ mới chịu rời khỏi anh ấy." Mắt của Đình Lạc Lạc càng đỏ hơn.

"Mà anh ta không đồng ý? Anh ta vẫn còn tiếp tục dùng lời ngon tiếng ngọt ‘‘Oh, em yêu, anh chỉ yêu một mình em’’, hoặc là ‘‘Oh, em yêu, anh sai rồi, sau này anh nhất định sẽ thay đổi’’ đại loại như thế kéo chân cậu sao? Hừ, chúng ta đều đã bị mắc bẫy một lần, cậu, tớ, còn có Giang Tiêu, lần trước đều dính bẫy của anh ta rồi, thế nhưng lại tin tưởng chuyện hoang đường của anh ta. Nay, cậu đừng khóc nữa, Lạc Đà cũng sắp biến thành thổ rồi."

"Không có, anh ấy không nói ‘‘chuyện hoang đường’’ này nữa rồi. Tối hôm qua, tớ nói chia tay với anh ấy, sau đó anh ấy tới tìm tớ, đề tớ vào góc tường nói không thể, nói anh ấy không cho phép tớ rời khỏi. Còn nói, còn nói, nói tớ lẳng lơ, cho nên cùng anh ấy là trời sinh một đôi." Đình Lạc Lạc vừa nói vừa run rẩy. Tối hôm qua Tả Sâm tựa như một con bão tố, từ trong tủ âm tường quét ra, mang theo cả người lệ khí, sau đó phát lệnh cấm với Đình Lạc Lạc, sau khi hung tợn chiếm đoạt một cái hôn như thiêu như đốt lại cuốn về tủ âm tường, mang đi tất cả may mắn của Đình Lạc Lạc. Đúng vậy, Đình Lạc Lạc đang trong thời gian chờ đợi Tả Sâm, một mực may mắn, có lẽ, anh còn có thể lặp lại "chuyện hoang đường" của anh lần nữa, có lẽ, cô còn có thể tin tưởng anh một lần nữa.

"Lẳng lơ? Cậu?" Nguyên Vi há to miệng tới mức gần như nhìn thấy tận họng.

"Đúng, trước đó là bởi vì Trương Gia Minh, sau lại, là bởi vì Trịnh Âu Dương của cậu." Đình Lạc Lạc bụm mặt.

"Có mắt như mù." (睁眼睛) Nguyên Vi từ trong kẽ răng nặn ra ba chữ này: "Nếu anh ta có thể mở to mắt ra một chút xíu cũng sẽ không thể không nhìn thấy mối tình thâm thiết của cậu. Chỉ là muốn tớ nhìn, đây tám phần là anh ta cố tình vu tội cho cậu, nếu anh ta là chó thì vẫn muốn đòi die.nda.nl,equr,don,n ăn cứt, vậy thì không bằng chụp mũ bỏ lên đầu cậu. Cái gì mà trời sinh một đôi? Anh ta đây chính là để cho cậu và anh ta ngu ngốc lẫn nhau."

"Mặc kệ như thế nào, tớ muốn chuyển đi." Đình Lạc Lạc cắn môi một cái: "Nếu như cậu không muốn đổi lại, vậy tớ lại đi tìm nhà khác cũng được."

"Cậu cho rằng tiểu thuyết của cậu nhận được khen ngợi thì hà bao của cậu lập tức có thể đầy ròi hả? Tiền thuê phòng cũng không phải là số nhỏ." Nguyên Vi thở ra một hơi: "Thôi, đổi lại thì đổi lại đi, dù sao tớ cũng nên kiểm chế tâm, cố gắng lên. Tớ không muốn quá trầm mê bên người Âu Dương nhà tớ, cứ thế này thì ngôi sao mới trong giới tiểu thuyết như tớ đây còn cách ngày rơi xuống không xa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tao nhả lỗ độ vs phiền phức

Edit: Thanh Hưng

Giống như lúc đầu đổi phòng, qua lại hai cái, mỗi người Nguyên Vi và Đình Lạc Lạc đều thu dọn xong hành lý của mình, chỉ là cùng ban đầu không giống như vậy là, lần trước hành lý mang lên mang xuống đều là Nguyên Vi và Đình Lạc Lạc tự thân tự lực, mà lần này, họ có tên Trịnh Âu Dương này lao lực.

Đình Lạc Lạc đứng ở một bên, không đành lòng: "Chúng ta giúp anh ấy một chút đi."

Nguyên Vi cũng đang đứng ở một bên một phen níu lấy tay Đình Lạc Lạc: "Không cần, chúng ta chỉ cần chuyên tâm thương thức đường cong bắp thịt của anh ấy là được rồi."

"Cậu sẽ không sợ anh ấy một muốn chết sao?"

"Một muốn chết thì tớ sẽ đâm bóp cho anh ấy." Nguyên Vi vừa nói vừa làm động tác nắn bả vai, đâm đuối còn kém nhỏ xuống hai giọt nước miếng thôi.

Sau khi đại công cáo thành, Nguyên Vi cũng bắt chặp Đình Lạc Lạc vẫn còn ở đây, leo lên cánh tay Trịnh Âu Dương: "Thân ái, chúng ta phải xa cách chân trời góc biển rồi." Trịnh Âu Dương xanh mặt: "Chỉ có nửa giờ đường xe." Đình Lạc Lạc chen vào nói: "Nguyên Vi, cái tủ âm tường này, cậu nhớ tìm người tới sửa đây." Ánh mắt Nguyên Vi lưu luyến ở trên mặt Trịnh Âu Dương, qua loa lấy lệ nói: "Được, nhớ." "Cái đó, tớ cũng không biết tối hôm nay Tả Sâm anh ấy th.lqy.do.ng có tới hay không, cho nên cậu tốt nhất vẫn là chặn cửa tủ âm tường lại đi, chúng ta đây cái bàn này qua có được không?"

"À? Cậu nói là, Tả Sâm anh ta lúc nào cũng có thể từ trong tủ âm tường này nhô ra?" Nguyên Vi gạt Trịnh Âu Dương ra, đi túm cái bàn.

"Ừm, à, có lẽ, có thể thế." Đinh Lạc Lạc vịn tay ngập ngừng nói.

"Ha ha, cậu được lắm. Ban đầu, tớ đưa cho cậu một nữ quý trong tủ tường, hôm nay, cậu trả lại cho tớ một người đàn ông, thật là trả lại lễ lớn mà." Nguyên Vi một người ra tay đã đẩy cái bàn ngăn ở trước tủ âm tường, sau đó, cô lại đánh về phía Trịnh Âu Dương: "Ai da, Âu Dương, bằng không, tối nay anh ở lại đây với em đi, em rất sợ."

Mặt của Trịnh Âu Dương lần nữa phát ra màu xanh biếc: "Em yên tâm, người dữ nhiều lành ít không phải em, mà là Tả Sâm."

Trịnh Âu Dương và Đinh Lạc Lạc vai kề vai dôi đi, Nguyên Vi nằm ở trên bệ cửa sổ nhìn chăm chăm bóng lưng hai người bọn họ càng lúc càng xa, cuối cùng, nhìn chăm chú tới mức mắt cũng chua loét. Trịnh Âu Dương lại nhìn chăm chăm mũi giày nhọn của mình: "Trước kia, tôi làm âm nhạc quấy rầy đến cô, thật ngại quá." Đinh Lạc Lạc lắc đầu liên tục: "À, không sao, không sao." "Về sau tôi sẽ để ý." Trịnh Âu Dương thành tâm thành ý. "À, cảm ơn." Đinh Lạc Lạc khẽ vuốt cằm.

So sánh với Đinh Lạc Lạc và Trịnh Âu Dương tao nhã lễ độ, Tả Sâm và Nguyên Vi ở "Thiên Viên" lại phiền phức hơn nhiều.

Tả Sâm cả ngày vò đầu bứt tai, tối hôm qua, anh bóp chặt cổ của Đinh Lạc Lạc, sau khi cảnh cáo cô đừng mơ tưởng chạy ra khỏi lòng bàn tay của anh thì kim lòng không được phù môi mình lên đôi môi đỏ mọng trước mặt, ngay tại lúc anh đang nhắm mắt mất hồn sau đó mở mắt ra thì anh thấy Đinh Lạc Lạc hai mắt trống rỗng thủy chung nhìn chăm chăm mình, giống như đang đi vào cõi thần tiên. Trời mới biết Tả Sâm nhớ cảm giác triền miên với Đinh Lạc Lạc bao nhiêu, đáng tiếc, vì không để cho mình giống như thiếu niên lỗ mãng, Tả Sâm không thể làm gì khác hơn là thất bấp đuôi chui về tủ âm tường của mình. Vậy mà kết quả chính là, cả một ngày này, Tả Sâm đều tập luyện cho phần diễn tối nay. Kế hoạch anh đặt ra là: lúc công diễn sẽ dùng nửa mặt bên phải anh tuấn hơn nửa mặt bên trái đối diện với Đinh Lạc Lạc, câu nói đầu tiên là "Tối nay anh sẽ ở lại", cùng với, lúc Đinh Lạc Lạc đi tắm thì anh sẽ giả vờ giả vịt móc ra mấy tập tài liệu, giả bộ hết sức chuyên chú mà đọc, thể hiện anh một ngày kiếm tỷ bạc.

Nhưng là, hết thảy tất cả những việc này, đều ở lúc anh đẩy cửa tủ âm tường nhà Đinh Lạc Lạc ra mà hóa thành bọt nước.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Định sáng ta tối

Edit: Thanh Hưng

Tả Sâm theo thói quen dùng ngón trỏ phải đẩy cửa tủ âm tường nhà Đinh Lạc Lạc ra, mỗi lần đều chỉ cần một ngón tay là có thể làm cho khuôn mặt vừa như thỏ nhỏ vô tội, vừa như nai con kinh hoàng của Đinh Lạc Lạc lộ ra ở trước mặt của anh, nhưng lúc này đây, anh đẩy một cái không động, hai cái không động, đến ba cái, anh đẩy đến mức đầu ngón tay cũng ứ máu nhưng vẫn (tha.nhh.lqd) không có động tĩnh gì. Tả Sâm hít vào một ngụm khí lạnh, hai tay xấn tay áo lên, sau đó chân trước cong, chân sau đạp, hai cánh tay cùng ra trận.

Mà ở mặt bên kia của tủ âm tường, Nguyên Vi cũng bày ra động tác kinh người tương tự Tả Sâm. Mới vừa rồi, Nguyên Vi đang ngồi xếp bằng ở trên giường, ôm laptop trong ngực lần nữa bố trí lại tác phẩm mới, sau khi nghe thấy trong tủ âm tường lốc cốc truyền đến tiếng vang, cô lập tức bỏ máy vi tính xuống nhào tới, khom người để vào cái bàn trước cửa tủ âm tường.

"Đinh Lạc Lạc." Tả Sâm gào lên: "Em tốt nhất là thông minh lên, mở cửa ra cho anh, nếu không đừng trách anh."

"Nếu không anh qua đây ăn tôi à." Nguyên Vi nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, cuối cùng còn le lưỡi tỏ vẻ khinh thường.

"Đinh Lạc Lạc." Bàn tay Tả Sâm hóa thành quyền, cạch cạch đâm vào cửa: "Em muốn tạo ** phản phải không?"

"Hừ." Nguyên Vi cười lạnh: "Tôi là con cạp không phát uy, anh coi tôi là mèo bệnh đúng không?"

"Lạc Lạc, Lạc Lạc." Tả Sâm ở trong tủ tường chật hẹp trái đụng đụng, phải đập đập, thật giống như khốn thú.

"Đừng kêu nữa, hô rất cổ hợm cậu ấy cũng không nghe được đâu." Nguyên Vi xoay người, tựa lưng vào bàn, ngáp một cái.

Rốt cuộc, tay Tả Sâm cũng đã tê rần, chân cũng đã tê rần. Anh từ mặt bên của tủ âm tường trượt ngồi xuống, vừa dựa vào tủ âm tường của Đinh Lạc Lạc vừa lầm bầm: "Lạc Lạc, là anh làm sai. Anh không nên cam kết với em, lại càng không nên cam kết xong lại không thực hiện. Anh không nên theo em tới nhà bà nội của em, lại càng không nên đi đến xong lại không nói một tiếng chạy đi. Anh không nên lạnh nhạt em, tức giận với em, đẩy em tới bên cạnh người đàn ông khác, lại càng không nên sau khi đẩy em đi lại đi chỉ trích em. Lạc Lạc, ngày hôm qua, ngày hôm qua anh làm đau em phải không? Lạc Lạc, em trả lời anh có được không?"

Nguyên Vi nôi da gà rơi đầy đất, lòng nói cái này nếu để Tả Sâm biết được bên này tủ âm tường không phải Đinh Lạc Lạc, mà là Nguyên Vi cô, vậy còn không phải sẽ bị diệt khẩu sao? Đường đường là hoa hoa công tử Tả Sâm tài mao song toàn, một tay che trời hô phong hoán vũ trong giới địa sản cũng

có ngày khom lưng khụy gối cầu khẩn phụ nữ?

"Lạc Lạc, tại sao em nhất định phải dứt khoát với anh? Tại sao em không thể nhận tiền của anh, muốn anh yêu thương đây? Thậm chí em có thể muốn thời gian của anh, muốn làm bạn anh, muốn một nửa tâm của anh, không, hơn phân nửa cũng được, nhưng tại sao em nhất định muốn nói yêu đương bình thường cái gì chứ? Cái gì gọi là bình thường? Như hình với bóng, trung trình không hai lòng, gặp cha mẹ, kết hôn, mới gọi là bình thường? Em cho rằng như vậy chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc? Lạc Lạc, em có từng nghĩ đến không, có lẽ hôn nhân cũng không bền chắc, tốt đẹp như em nhận định như vậy?" Tả Sâm bày ra đôi tay, cứ thế gây sự.

Nguyên Vi nghe đến say sưa ngon lành. Cái gì mà hoa hoa công tử? Bất quá là một kẻ hèn nhát e ngại hôn nhân, e ngại trách nhiệm, còn am hiểu cường từ đoạt lý thôi. Nguyên Vi cắn chặt hàm răng, ấn chặt cái bàn, càng thấy một mặt không muốn để người biết của Tả Sâm, Nguyên Vi lại càng không dám để cho Tả Sâm thấy được ngoài cửa tủ âm tường chính là mình. Cuối cùng, vẫn là địch sáng ta tối là an toàn nhất.

Ngay lúc Nguyên Vi phòng ngự trước cửa tủ âm tường, Tả Sâm lại dõng dạc đi trần địa, gõ cửa phòng Nguyên Vi: "Lạc Lạc, rốt cuộc em có ở nhà không? Lạc Lạc?" Nguyên Vi nghe tiếng đi tới cửa, lại theo bản năng giữ chặt cửa phòng. Rốt cuộc, Nguyên Vi không tin tưởng cái khóa cửa này, ngược lại lại tin tưởng hành vi ngu xuẩn dùng thân thể nhỏ bé này của mình, thành quả (die,da,lqu,do) là bốn chữ "Được cái này mất cái khác" (顾此失彼). Chỉ thấy Tả Sâm lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai từ hành lang chạy quay lại tủ âm tường, lần này, anh nghiêng người va chạm, đánh bay cái bàn trước cửa tủ âm tường của Nguyên Vi. Lại chỉ thấy nguyên Vi, đầu tiên là khiếp sợ, cuối cùng kết quả sau khi gặp mặt là Tả Sâm tức giận đùng đùng, mở cửa phòng, tông cửa chạy, lại hoàn thành bốn chữ "Đánh toi bời" (丢盔弃甲).

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Lời khuyên của tiểu thuyết gia thâm niên

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi là bị bắt trước cửa thang máy, thật ra thì nếu cô có thể chịu khó một chút thì cũng nên chạy về phía cửa cầu thang mà không nên dừng chân trước cửa thang máy, dẫn đến bị Tả Sâm một phen níu lấy sau cổ áo.

"Làm sao cô lại ở chỗ này?" Tả Sâm như hung thần ác sát.

"Tôi, tôi, nơi này là nhà tôi." Nguyên Vi gạt tay Tả Sâm ra, chỉnh sửa quần áo, xoay mặt về phía anh: "Còn nữa, xin chú ý phong độ của anh."

"Đỉnh Lạc Lạc đâu?" Tả Sâm cắn răng nghiêng lợi.

"Trở về nhà (tha.nhh.lqd.ung) của cậu ấy chứ sao."

"Địa chỉ." Tả Sâm lời ít mà ý nhiều.

"Anh thấy Nguyên Vi tôi giống như là loại người bán đứng bạn bè sao?"

"Bán? Nói như vậy, cô ấy là có lòng tránh tôi sao?" Mặt của Tả Sâm tiến gần tới Nguyên Vi.

Nguyên Vi cong người về phía sau: "Đây không phải là rõ ràng sao?"

"Địa chỉ." Tả Sâm híp mắt: "Cô đừng để cho tôi hỏi cô lần thứ ba."

Nguyên Vi trừng mắt đến mức tròn vo: "Coi như anh hỏi lại tôi 300 lần, cũng đừng mơ tưởng tôi sẽ nói."

"Cô cho rằng cô không nói thì tôi sẽ không tra được sao?"

"Vậy anh cho rằng anh tra được, là có thể thay đổi quyết định của Đỉnh Lạc Đà sao?" Nguyên Vi đưa tay chỉ chớp mũi Tả Sâm: "Nếu anh biết mình sai rồi vậy thì sửa lỗi đi, ngàn vạn lần đừng vọng tưởng người yêu anh sẽ thay đổi, nếu không người kia hoàn toàn không phải là yêu. Tả công tử, tôi lấy thân phận tiểu thuyết gia thâm niên của tôi khuyên anh, yêu là hy sinh mình, không phải miễn cưỡng đối phương. Còn nữa, tôi cho anh biết, trừ Đỉnh Lạc Lạc, Nguyên Vi tôi cũng cho rằng cảnh giới tối cao nhất của yêu là trung thành, là kết hôn, là thiên trường địa cửu, cho nên tôi mời anh tỉnh lại đi, có lẽ anh trốn tránh hôn nhân cũng không phải bởi vì anh hoài nghi sự đẹp đẻ của hôn nhân, mà là vì anh để chính mình khắp nơi lưu tình, còn lưu đến yên tâm thoải mái."

Tả Sâm lùi lại hai bước, dựa vào bức tường sau lưng: "Cũng cùng là viết tiểu thuyết, một là tiểu nói lắp, một người khác lại nhanh nhẹn nhanh miệng."

"Nhưng trong xương chúng tôi đều giống nhau, hai chữ," Nguyên Vi dương dương tự đắc đưa ra hai ngón tay: "Quạt cường."

Tả Sâm "hừ" một tiếng, nhét hai tay vào túi đi về phía cửa phòng của mình, Nguyên Vi đuổi cánh tay chạy tới, ngăn ở trước cửa phòng: "Buông tha cho

Đình Lạc Đà đi. Các người không thích hợp, cậu ấy đã hiểu, anh cũng nên hiểu." Tả Sâm đưa tay đẩy Nguyên Vi ra, trầm mặc trở về phòng.

Nguyên Vi cũng trở về nhà. Thông qua hai bên cửa tủ âm tường mở rộng, Tả Sâm và Nguyên Vi lại nhìn nhau một cái, người trước là gương mặt lo lắng, người sau là hai mắt trong trẻo. Trước lúc đóng cửa, Tả Sâm quăng xuống một câu: "Ngày mai tôi sẽ gọi người đến sửa chữa." Nguyên Vi gạt đầu một cái, sau khi đóng cửa lại đẩy cái bàn lại.

***

Vân Na mang thai. Tin vui này giống như gió Đông Nam cấp bốn cấp năm, thịnh hành lại như gió Tây Bắc quét đến mọi người đều biết. Ba mẹ Hách Tuấn rất vui mừng, thậm chí so với người cha chân chính là Hách Tuấn này còn vui mừng hơn. Hách Tuấn trừ vui sướng ở ngoài, còn loáng thoáng có cảm xúc phức tạp thấp thỏm kinh hoàng không tự tin vân vân đan vào nhau, mà cha Hách Hách Thế Uyên và mẹ Hách Lâm Tú Mỹ là thuần túy đắm chìm trong chờ đợi. Trong nháy mắt nghe được tin vui kia, Hách Thế Uyên suýt nữa không kiềm chế được lăn từ trên (di,da,l,qu,do) xe lăn xuống, mà Lâm Tú Mỹ vẫn đứng im khích lệ Hách Tuấn: "Nhìn thấy không, nhìn thấy không, chờ đứa bé sinh ra, nói không chừng ba con có thể từ trên xe đi xuống."

Hách Tuấn bắt đầu dỗi: "Mẹ, con cũng hi vọng cha có thể sớm ngày khôi phục, nhưng đứa bé này, thế nào cũng phải hoài thai mười tháng mới có thể chui ra được."

"Đúng vậy, đúng vậy, ngàn vạn lần đừng sinh non, cho cháu trai của chúng ta sinh đủ ngày đủ tháng." Lâm Tú Mỹ xoay xoay lật lịch bàn: "Ài? Ngày dự tính ngày sinh là ngày nào đó?"

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Không lấy hôn nhân ra đùa giỡn

Edit: Thanh Hưng

Tả Sâm biết được tin vui này từ trong miệng Tả Áp. Lời nói lẩn qua lộn lại của Tả Áp đơn giản mấy câu như vậy: Rốt cuộc chờ đến lúc nào thằng con trai xấu xa này mới kết hôn? Chờ đến lúc nào đời sau mới đầy đặn? Anh nhìn Hách Tuấn một chút, hiệu suất kia còn cao hơn nhà họ Tả chúng ta xây nhà, anh có phải cũng ép ta tới bán thân bất toại mới bằng lòng nộp khí giới (L.Q.D) đầu hàng hay không? Ta biết rõ anh không bỏ được vườn hoa kia, nhưng kết hôn cũng không đại biểu sau này anh chỉ có thể treo cô trên một thân cây mà, anh đại khái có thể để lão bà ở nhà sinh con, còn mình thì đi tiêu dao khoái hoạt.

Tả Sâm trực tiếp đi về phía cửa, vừa đi vừa nói: "Ngài chính là dùng cách này bức lão bà của ngài đi sao?"

"Đứng lại." Tả Áp quát: "Anh, anh cái đồ ranh con kia."

Tả Sâm đối mặt với cửa: "Ít nhất, thằng ranh con này sẽ không mang hôn nhân ra đùa giỡn. Còn nữa, xin hỏi, nếu như mà con là thằng ranh con, vậy ngài là cái gì?" Sau đó, Tả Sâm mở cửa rồi đi.

Tả Áp che tim ngã ngời ở trên ghế sofa: sao mình càng già càng dẻo dai thế này? Con trai không vâng lời như vậy, mình lại vẫn hỏi hột, trái tim này vẫn đập mạnh mẽ như cũ, máu vẫn lưu thông trôi chảy như cũ, thật hâm mộ Hách Thế Uyên mà, nghiêng người trên xe lăn phát hiệu lệnh, không ai dám nói nửa chữ "Không", mặt thấy đời sau sắp đến rồi, rất hâm mộ mà. (^-^)

Nhưng mà nói đi nói lại, thật đúng là không nên gây áp lực quá lớn cho con trai, nhìn phản ứng hôm nay của anh một chút, thật là cách bắn ngược không xa. Đối với việc mẹ rời đi, con trai vẫn không có dị nghị gì quá lớn, đối với người làm cha là ông này cũng không có chút oán hận nào, nhưng hôm nay, đứa con trai này của ông còn thiếu không đâm vào ngực ông thôi, trách ông tâm hoa vấn liễu làm cho con trai mất đi tình thương của mẹ. Nhưng ông thật còn oan hơn Đậu Nga, trên thực tế, rõ ràng là lão bà rời đi trước, sau đó ông mới dần thân vào vườn hoa. Tả Áp hóp hai ngum Whisky, được rồi, được rồi, sống đến từng tuổi này, đất cũng sắp lấp đến cổ rồi, còn để ý oan hay không làm gì? Vấn đề mấu chốt là ở chỗ, tại sao con trai phải bắn ngược, tại sao lại không giải thích được mà hát vang hôn nhân thần thánh. Chẳng lẽ, cảnh ngộ của con trai làm cho anh không chấp nhận "đùa giỡn" phụ nữ? Là người phụ nữ Trần Mối kia? Xác thực, người phụ nữ kia khác những người phụ nữ khác, ít nhất, cô ta tới vội vàng, đi càng vội vã hơn, không nói một tiếng đã rời khỏi bệnh viện, hình như đối với người cha của Tả Sâm là ông này không có chút hứng thú nào, hình như cô ta và Tả Sâm thật sự là "bạn bè bình thường", nhưng cái này làm sao có thể, người phụ nữ xinh xắn như thế, làm sao Tả Sâm sẽ cam tâm làm bạn bè bình thường với cô ta? Đây không phải là phí của trời sao?

***

Tả Sâm hện Hách Tuấn gấp mặt, Hách Tuấn cự tuyệt nói: "Tớ không có thời gian, phải đưa Vân Na đi bệnh viện kiểm tra, kiểm tra xong cô ấy cũng sẽ không tha cho tớ, bây giờ cô ấy là nhân vật cấp bậc quốc bảo, tớ phải một tắc cũng không rời."

"Thằng nhóc cậu thật là được, hôn lễ còn chưa làm, phòng ốc cũng chưa sửa sang xong thì đã có đứa bé rồi, trình tự này không đúng."

"Cậu cảm thấy không đúng, nhưng ba mẹ tớ cảm thấy đúng. Tớ là hiếu tử."

"Ra ngoài đánh bóng, sau đó uống mấy chén, cậu dẫn theo cả Vân Na."

"Chơi bóng, uống rượu, cậu cho là những thứ này thích hợp với phụ nữ có thai? Thôi đi, tớ công việc quần thân, còn (d.d.l.q.d) phải chuẩn bị hôn lễ, cái bụng kia của Vân Na nói lớn là lớn, còn có lắp đặt thiết bị, tớ còn phải thức giục Lương Hữu Tề, gần đây thằng nhóc kia lười biếng không tương nổi."

"Tốt lắm, tốt lắm, thật dài dòng."

"Cậu thế nào, rảnh rồi thành ra như vậy rồi hả? Điện thoại di động của phụ nữ khắp thiên hạ đều tắt máy à?"

Tà Sâm ngay cả một câu tạm biệt cũng không có đã kết thúc cuộc trò chuyện với Hách Tuấn. Xác thực, anh quá rảnh rồi, nhân đến mức anh để hai cái chân nhỏ của thư ký Sally đi bộ đến gây mất, anh một lát lại lệnh cho cô ấy đi thăm dò địa chỉ của Đinh Lạc Lạc, một lát lại nói không cần, cứ lặp đi lặp lại như vậy, gọi cô ấy ra vào không dưới tám lần. Đến cuối cùng, hai tay thư ký Sally dâng lên một tờ giấy: "Đây là địa chỉ của Đinh Lạc Lạc tiểu thư, ngài muốn xem thì xem, không muốn xem thì thôi, xin cho tôi dừng lại vận động đi vòng vào này vĩnh viễn đi." Tà Sâm đoạt lấy tờ giấy, lập tức cất vào trong ngăn kéo.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Trời xanh mây trắng

Edit: Thanh Hưng

Ngón trỏ của Lương Hữu Tề chết lặng vuốt ve lên rờn rọc trên con chuột, cho Hách Tuấn xem sơ đồ lắp đặt thiết bị cậu ta thiết kế không biết bao nhiêu lần mà Hách Tuấn vẫn tuyệt vọng ôm đầu: "Lương đại thiết kế sư, cộng thêm lần này là tôi đã nói mười tám lần rồi, đồ trang trí trên trần phòng ngủ không cần khắc hoa, cách thức Châu Âu kiểu Trung Quốc cũng không được. Phòng bếp cậu không cần làm thành kiểu mờ, Vân Na có đứa bé, tôi không thể để cho khói dầu bay ra ngoài. Còn nữa, còn có trọng yếu nhất, tường phòng làm việc tôi muốn màu trắng, cậu đừng cho tôi trời xanh mây trắng cái gì, cậu chê thời gian tôi và Vân Na bay trên trời quá ngắn sao? Để cho chúng tôi về đến nhà vẫn tiếp tục bay lượn?"

"Được." Lương Hữu Tề chậm rãi gật đầu: "Tôi sửa."

Hách Tuấn xoắn tóc của mình lại: "Ai, ai biết lần sau cậu lại đổi cho tôi cái gì, cậu đồng ý với tôi, ngàn vạn lần đừng đổi trời xanh mây trắng thành bầu trời đêm đầy sao, cậu hãy nghe cho kỹ, tôi muốn (di.da,l.qy,do) tường trắng, tường trắng sạch bóng."

"Bầu trời đêm?" Lương Hữu Tề nháy mắt một cái: "Ý kiến hay."

Hách Tuấn gần như sùi bọt mép: "Lương đại thiết kế sư, cậu đây là ép tôi xào cậu như cá mực sao?"

"Tại sao?" Ánh mắt Lương Hữu Tề mông lung: "Anh biết không? Trong cuộc so tài trang hoàng lần này của “Trái phải địa sản”, tôi dùng năm phần công lực đã đánh vào trận chung kết, mà anh, lại muốn xào tôi như cá mực?"

"Em trai tốt của tôi ới," Hách Tuấn xoay bả vai Lương Hữu Tề qua: "Tôi biết rõ cậu có tài hoa, tài hoa hơn người, nhưng là, phong cách thiết kế của cậu không thích hợp với tôi."

"Không thích hợp, không thích hợp," Lương Hữu Tề vung tay Hách Tuấn ra: "Lại là không thích hợp. Mẹ nó, Lương Hữu Tề tôi dứt khoát đổi tên thành không thích hợp."

Hách Tuấn thỏa hiệp: "Cậu, cậu đừng kích động mà, được được được, trời xanh mây trắng thì trời xanh mây trắng đi, cứ để cho tôi và Vân Na dâng hiến đời này cho bầu trời đi."

Lương Hữu Tề xui xỏ: "Anh đi trước đi, tôi tôn trọng ý kiến, tường trắng."

Không thích hợp, không thích hợp, Lương Hữu Tề tự lẩm bầm. Đinh Lạc Lạc nói cậu ta và Giang Tiêu không thích hợp, nói cái gì mà không thích hợp thì không nên ở chung một chỗ, thôi lắm, yêu nhau thì nên ở chung một chỗ, quản cái gì thích hợp không thích hợp. Lương Hữu Tề một phen gạt con chuột, ném lên trên ván cửa, nhưng là, nhưng là, Giang Tiêu thật sự yêu mình sao? Giang Tiêu và mình thật sự yêu nhau sao? Tại sao sau đôi mắt dịu dàng của cô ấy lại là một trái tim tuyệt tình chứ? Tại sao đôi mắt với cổ chấp của mình, lựa chọn của cô ấy cũng là bỏ mặc?

Lương Hữu Tề vèo phát đứng lên, nhặt laptop trước mặt lên muốn đập xuống đất, sau đó, cậu ta lại đứng lúc khôi phục lại lý trí, dẫn đo gắng sức đặt máy vi tính trở lại trên mặt bàn, nghĩ thầm, máy quả táo này (lqđ) ngoại trừ giá cả xa xỉ còn đi theo mình chinh chiến hai ba năm rồi, tình thâm ý trọng. Rồi sau đó, Lương Hữu Tề lại mò điện thoại di động lên, định dùng vật tổn thất nhỏ này để phát tiết uất ức tích tụ trong lòng, nhưng vào lúc này, điện thoại di động lại vang lên, hơn nữa, cuộc điện thoại này còn là Giang Tiêu gọi tới.

"Hữu Tề, chúng ta gặp mặt đi." Giọng nói Giang Tiêu còn dịu dàng hơn ánh mắt.

"Gặp, gặp, lập tức gặp, lập tức gặp, ở nơi nào?" Lương Hữu Tề lập tức cho là tường trắng trước mặt mình càng động lòng người hơn trời xanh mây trắng.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đàn ông không thấy nữa

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi bế quan trong nhà ở "Thiên Viên", tự báo cho mình, nếu như không buông bỏ nỗi một người thì giống như bản thảo chuyện cũ, nếu như nhà xuất bản không khen không dứt miệng bản thảo của cô thì cô tuyệt đối sẽ không gặp Trịnh Âu Dương. Trùng phạt nghiêm khắc lần này vô cùng hữu hiệu, không tới ba ngày Nguyên Vi đã đại công cáo thành, thắng được ngón tay cái của biên tập nhà xuất bản. Chuyện xưa đại loại là tình yêu lặng yên không tiếng động cùng với (lqđ) nhấp nhô trong quá trình tự mình cố gắng nuôi dưỡng đứa bé của một người mẹ độc thân, lần này Nguyên Vi không hề dùng tay trống Trịnh Âu Dương này bỏ trí chuyện xưa nữa, mà để mẹ tay trống Trịnh Nghi làm nhân vật chính. Biên tập nói: "Được, được, trong ôn nhu mạng theo thực tế, trong thực tế mạng theo miệt mài, trong miệt mài lại vẫn có hi vọng. Vi Vi, có lẽ nó đúng là tác phẩm xoay mình của cô, có lẽ nó có thể làm cho đám độc giả nâng cô thêm một tầng cao nữa."

Nguyên Vi bắt kể cái gì tăng cao với không tăng cao, cô vừa bước một bước rời khỏi cửa chính của tòa soạn thì lập tức gọi điện thoại cho Trịnh Âu Dương, đáng tiếc, gọi liên tục ba cuộc đều không ai trả lời. Nguyên Vi vặn người để lại tin nhắn thoại trên điện thoại di động: "Âu Dương, anh tức giận à? Hai ngày nay người ta thật sự có chính sự cần làm mà, không phải cố ý không để ý tới anh đâu. Anh cũng biết, ngày nay tác giả rất khó làm mà, mấy ngày không ra tác phẩm mới sẽ bị độc giả vứt bỏ đấy." Gửi tin nhắn xong Nguyên Vi còn không bỏ qua, định đạp chân ga chạy tới nhà Trịnh Âu Dương.

Trịnh Âu Dương không ở nhà, Đinh Lạc Lạc cũng không ra như trong dự liệu của Nguyên Vi, đi qua gõ cửa hai cái đã mở cửa thò đầu dò xét. Nguyên Vi nhón chân nhìn vào bên trong: "Âu Dương nhà tớ có ở nhà cậu không?" Đinh Lạc Lạc mở rộng cửa: "Tớ nào dám." "Ừ, coi như cậu thông minh." Nguyên Vi tùy tiện đi vào.

"Viết vẫn rất thuận lợi chứ?" Nguyên Vi cời áo khoác xuống, cời giày ra.

"Tạm được, theo kịp được tốc độ." Đinh Lạc Lạc treo áo khoác cho Nguyên Vi xong lại dang dềp lên.

"Vây là được. Nói cho cậu biết, tớ sắp viết tác phẩm mới, hơn nữa theo nhà xuất bản nói thì nó sẽ dẫn sự nghiệp của tớ đi lên đỉnh cao."

"Thật tốt."

"Lạc Đà cậu cũng phải cố gắng lên, tớ mong đợi cùng cậu ở văn đàn tôn nhau lên thành thú."

"Trước kia cậu còn nói không muốn cùng tớ chung một văn đàn đâu, kết quả thế nào?"

"Khụ, người trong giang hồ đi, nào có không cúi đầu. Hơn nữa, hôm nay không phải cậu cũng cúi đầu, trong tác phẩm này của cậu, trừ triền miên nóng hừng hực, cũng đều là anh ngược tôi tôi ngược anh ngược cả đời không hết?"

Đinh Lạc Lạc mắt tròn: Triền miên? Nay nhờ có thầy Tà. Bi thương, điều này cũng quy công cho thầy Tà. Ham mê hôm nay của độc giả, toàn bộ đều là cô học được từ chỗ thầy Tà. Nguyên Vi gọi về (đi,da,lqy,do) thần chí của Đinh Lạc Lạc: "Này, cậu biết Âu Dương nhà tớ đi đâu không?" Đinh Lạc Lạc lắc đầu một cái.

"Hai ngày nay cậu có gặp anh ấy không? Bên anh ấy có tình huống gì không?" Nguyên Vi giống như cảnh sát thẩm vấn nghi phạm.

"Chưa từng thấy qua, hai ngày nay bên anh ta rất an tĩnh, thỉnh thoảng mới có một hai tiếng đàn."

"Cái đó, người bên kia, có biến sao?" Thừa dịp Nguyên Vi sững sờ, nghi phạm Đinh Lạc Lạc cũng nắm chặt cơ hội đặt câu hỏi.

"A, Tà Sâm đã tới, tớ đã nói với anh ta, bảo anh ta đừng quán lấy cậu nữa. Anh ta đồng ý, còn nói sẽ để cho người đến sửa lại tủ âm tường. Chỉ là cũng mấy ngày rồi, anh ta cũng không lộ mặt, tớ cũng không thấy thợ sửa chữa, thật là nói không giữ lời."

Lần này đổi thành Đinh Lạc Lạc sững sờ. Thì ra là, Tà Sâm rời khỏi cô cũng dễ dàng giống như rời khỏi "Thiên Viên", anh có nhiều phòng ốc đếm không hết, hồng nhan tri kỷ đếm không hết, anh chỉ cần chân trước bước ra "Thiên Viên", chân sau sẽ không biết Đinh Lạc Lạc là người nào cũng nên. Sửa tủ âm tường? Không vội, không vội, đợi đến lúc anh cần căn phòng "Thiên Viên" kia để bao nuôi một người phụ nữ mới thì tự nhiên anh sẽ để cho người đến chặn đoạn tường này lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Bạn thật vs bạn giả

Edit: Thanh Hưng

Lương Hữu Tề rút lui khỏi cuộc so tài trang hoàng của “Trái phải địa sản”. Trên lý thuyết mà nói, chuyện nhỏ như này không thể truyền đến tai Tả Sâm, càng không thể gọi lên hứng thú của anh, chỉ là thư ký Sally vì không muốn để mình bị ông chủ độc hại nên đành phải báo Lương Hữu Tề lên: “Ông chủ, nhà thiết kế nội thất Lương Hữu Tề tiên sinh mà ngài ngự dụng không biết vì sao lại rút lui khỏi cuộc so tài trang hoàng của công ty ta, thật là khiến người ta khó hiểu mà.”

Lúc Tả Sâm lắng nghe báo cáo này thì đang nhủ mảy nhìn về phía máy vi tính, chờ nghe xong, anh lập tức từ trên ghế văng ra, chạy về phía cửa văn phòng: “Oh? Tôi sẽ đi dò xét đến cùng.” Sally cười trộm thở phào một hơi: rốt cuộc buổi chiều nay có thể sống yên ổn rồi, không cần chạy qua chạy lại giữa chỗ ngồi của mình với của ông chủ nữa, không phải chịu điều khiển vô vị của anh nữa. Đang lúc Sally đắc ý đóng máy vi tính của Tả Sâm lại thì bóng dáng mềm mại của Chu Kiều nhanh chóng rơi vào mi mắt của cô ấy: “Anh ấy đâu?” “Mới vừa đi ra ngoài.” Sally là một thư ký chuyên nghiệp, hiểu được nên nói thì nói, cũng hiểu được có thể không nói thì sẽ không nói.

“Gần đây anh ấy rất bận à?” Chu Kiều ôm tài liệu trong ngực không chịu rời đi.

“Là rất vội.” Trên mặt Sally là nụ cười chuyên nghiệp, ánh mắt lại nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính của Tả Sâm, kỳ thật trên đó là một ván bài* đang chơi dở. Hết cách rồi, ông chủ của cô (đi,da,lqy,do) ấy là Tả Sâm, không phải Chu Kiều. Chăm tiền của người nào, thay người nào làm việc, nếu Tả Sâm thích giả bộ vội, vậy cô ấy cũng đành phải giúp anh giả bộ.

*anh Tả chơi Spider Solitaire, cái trò có biểu tượng con nhện đấy ạ ^_^

***

Tả Sâm không nói một tiếng đã giết đến phòng làm việc của Lương Hữu Tề, cách một cánh cửa, Tả Sâm đã nghe thấy tiếng huýt sáo vui vẻ của Lương Hữu Tề. “Hi, người anh em tốt của tôi, làm sao anh lại rảnh rỗi mà tới đây thế?” Lương Hữu Tề mở cửa, lộ ra ngoài tiếng huýt sáo còn là một khuôn mặt tươi cười vui vẻ.

“Sao tôi lại rảnh rỗi chứ? Không rảnh chính là các cậu, Hách Tuấn ngày ngày nói không có thời gian, tôi thấy cậu ta không phải sắp làm ba mà giống như là sắp làm chủ tịch nước rồi.” Tả Sâm ngồi xuống trên ghế da cỡ lớn của Lương Hữu Tề, nhìn lên bàn làm việc trống rỗng trước mặt: “Mà cậu liên tiếp từ chối nghe điện thoại của tôi, cậu đang ở đây vội vàng cái gì?”

“Tôi? Tôi không vội, tôi đang định nghỉ phép.” Lương Hữu Tề vút cho Tả Sâm một lon bia.

“Đúng vậy, nhìn ra được, phòng làm việc gọn gàng như vậy, nhìn một cái cũng biết không có sinh ý.”

“Này, không có sinh ý là bởi vì tôi đang nghỉ phép, tôi từ chối không nhận sinh ý.”

“Đồng thời cũng rút khỏi cuộc thi? Vì nghỉ phép?”

“Ha ha, anh biết rồi à?” Lương Hữu Tề ừm ực nuốt xuống hai ngụm bia, chép miệng nói: “Tôi có chuyện quan trọng hơn dự thi.”

“Lần trước là bởi vì cậu ngủ mà lỡ mất cuộc thi, vậy lần này là cái gì?”

Lương Hữu Tề thần thần bí bí đến gần Tả Sâm, giảm thấp giọng nói xuống: “Lần này, tôi muốn dẫn Giang Tiêu đi Paris.” Nói xong câu này, giọng nói Lương Hữu Tề lại trở lại bình thường: “Tôi không thể chờ đợi muốn dẫn cô ấy rời khỏi nơi này, không thể chờ đợi muốn dẫn cô ấy đi bất kỳ địa phương nào cô ấy thích. Cho nên người anh em tốt của tôi, thứ cho tôi không thể tham dự thêm trận chung kết 72 giờ khép kín này được.”

“Khoảng cách tới lúc cuộc so tài kết thúc chỉ còn năm ngày thôi, ngay cả năm ngày cậu cũng không chờ nổi à?”

Lương Hữu Tề gần từng chữ một: “Không thể chờ đợi, anh hiểu không?”

“Đợi chút,” Tả Sâm giơ ra một ngón tay ở bàn tay đang nắm lon bia, chỉ vào Lương Hữu Tề: “Cô ấy ly hôn rồi sao? Nếu tôi nhớ không nhầm, giữa cậu và người đàn ông kia thì cô ấy cũng không chọn cậu mà.”

“Xin anh chú ý, tôi mới đúng là người đàn ông của cô ấy.” Lương Hữu Tề nghiêm túc nói.

“Được được được, vậy, cô ấy rời khỏi người chồng pháp định kia rồi?”

“Tạm thời, còn không có.” Lương Hữu Tề mở tủ lạnh ra, bật lon bia thứ hai, tiếp theo gương mặt phiền muộn lại chợt trở nên phấn khởi: “Chỉ là anh phải tin tưởng tôi, sẽ rất nhanh thôi.”

Tả Sâm rời khỏi ghế, đi quanh Lương Hữu Tề đánh giá cậu ta một phen: “Chỉ là hình như, ngay cả chính cậu cũng không quá tin tưởng nha.”

Lương Hữu Tề run tay một cái, dúi cho Tả Sâm một thân bia: “Anh từng có quán chuyện của tôi.” Tả Sâm trừng mắt, chỉ cần một tay đã có thể vận cánh tay nhỏ chỉ có xương không có thịt của Lương (L^Q^D) Hữu Tề đến phía sau cậu ta, đau đến mức cậu ta oa oa gào lên. “Anh điên rồi sao?” Tả Sâm lại tăng thêm lực đạo trên tay. “Đúng, tôi điên rồi, nhưng con mẹ nó mắc mớ gì tới anh hả? Nếu anh rảnh rỗi thì đi chơi phụ nữ đi, con mẹ nó anh ở đây nói mấy lời vô dụng này với tôi làm gì?” Lương Hữu Tề nhe răng trợn mắt, kiên trì gào thét xong đoạn lời nói này.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Trong hồ

Edit: Thanh Hưng

Tà Sâm buồn lòng Lương Hữu Tề ra, sau đó cầm bìa trong tay đồ từ trên đầu Lương Hữu Tề xuống: "Hòa nhau." Rồi sau đó, hai tên đàn ông ướt át này đều có một thân mùi rượu cùng một bụng tâm sự, hai mặt nhìn nhau.

Rốt cuộc có đúng là Giang Tiêu sẽ đi lên con đường ly hôn hay không thì Lương Hữu Tề cũng không thật sự nắm chắc, đừng nói hai chữ "Ly hôn" này, ngay cả Giang Tiêu có yêu mình thật không, có phải còn yêu mình hơn cả chồng của cô ấy hay không, Lương Hữu Tề đều không chắc chắn. Ngày ấy, Giang Tiêu hẹn cậu ta đến công viên, nói chính xác hơn là hẹn đến hồ trong công viên. Lương Hữu Tề thuê một con thuyền đạp bằng chân, đạp tới mức hai chân phát run mới nhích tới gần thuyền của Giang Tiêu. Thuyền mà Giang Tiêu thuê kia là cái có mái chèo, cô ấy mặc áo khoác ngoài màu vàng nhạt ngồi ở trong thuyền, hai tay cầm (di.da.lq.y.do) mái chèo, cổ áo lông không biết xuất từ loại động vật nào tôn lên gương mặt trái xoan cùng cặp mắt nhu tình kia của Giang Tiêu, làm cô ấy giống như quý phụ nhân không quan tâm hơn thua. Lập tức, Lương Hữu Tề chuyển cảm hận của mình lên cái thuyền tạo hình Vịt Donald kia, thuyền này làm cho cậu ta có vẻ cực kỳ ngây thơ, quả thật không phải là cùng chung một độ tuổi với Giang Tiêu.

"Hữu Tề, cậu thích chèo thuyền không?" Giang Tiêu vén tóc bị gió thổi trên gương mặt, nhưng gió hồ lớn, vén lại thôi.

"Trời lạnh, em không nên tới đây chèo thuyền, sẽ bị cảm." Lương Hữu Tề cởi áo khoác ngoài của mình xuống, đứng dậy đưa về phía Giang Tiêu, vậy mà cậu ta vừa đứng lên thì thuyền đã dập dềnh, cậu ta lại ngã ngồi trở về chỗ cũ.

"Cậu đừng cử động, cậu cứ ngồi ở đó trả lời vấn đề của tôi." Giang Tiêu khẽ cau mày.

"Vấn đề gì?" Lương Hữu Tề chăm chú nhìn Giang Tiêu.

"Cậu thích chèo thuyền không?"

"Thích." Lương Hữu Tề lúng ta lúng túng đáp lại. Cậu ta không biết vì cái gì mà Giang Tiêu lại hỏi cậu ta cái này, cậu ta cũng không đặc biệt thích chèo thuyền, nhưng nếu Giang Tiêu đồng ý đưa mái chèo chèo cậu ta trong hồ thì cậu ta cũng đành phải "Thích" chèo thuyền thôi.

Tiếp đó, Giang Tiêu lại hỏi Lương Hữu Tề vô số vấn đề, thích cây vải không, thích Hitchcock* không, thích khu vui chơi không, thích nuôi cá không, thích Paris không, vân vân. Lương Hữu Tề vừa trả lời thích, vừa đếm hết, tổng cộng Giang Tiêu hỏi mười hai vấn đề, mà sau cùng là "Yêu thích tôi không". Lần này, Lương Hữu Tề trả lời có bài có bản hẳn hoi: "Thích." Lại tiếp sau đó, Giang Tiêu càng chèo thuyền gần sát với Vịt Donald của Lương Hữu Tề, sau đó đứng dậy, bước một bước dài vượt đến trên thuyền của Lương Hữu Tề. Lương Hữu Tề giật mình, nhân tiện ôm Giang Tiêu vào lòng.

*tìm hiểu thêm tại https://vi.wikipedia.org/wiki/Alfred_Hitchcock

"Đẫn tôi đi đi, đi nơi nào cũng được." Giang Tiêu chôn mặt ở trong ngực Lương Hữu Tề.

"Được, anh dẫn em đi Paris." Lương Hữu Tề vui mặt ở trong cổ áo lông của Giang Tiêu, cực kỳ ấm áp.

"Cái đó, em, cái đó..." Đợi đến khi hai người lên bờ, Lương Hữu Tề ngập ngừng nói.

"Đừng hỏi, Hữu Tề, cái gì cũng đừng hỏi, ít nhất hôm nay, đừng hỏi." Ánh mắt của Giang Tiêu trở nên long lanh.

Vậy mà chờ qua "hôm nay", ngay cả dũng khí ngập ngừng Lương Hữu Tề cũng không có. Rõ ràng, Giang Tiêu đang trốn tránh cuộc hôn nhân của cô ấy, nhưng "trốn tránh" chẳng những không phải là (l.q.d) rồi đi, ngược lại còn có nghĩa là cô ấy không bỏ được, cho nên Lương Hữu Tề không thể không lựa chọn "trốn tránh", dứt khoát làm như không thấy cuộc hôn nhân của Giang Tiêu. Không phải cô ấy thích Paris sao? Vậy dứt khoát dẫn cô ấy đi Paris vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 74: Không còn là nhân tài kia nữa

Edit: Thanh Hưng

Tả Sâm luôn canh cánh trong lòng về đề nghị "Đi chơi phụ nữ" của Lương Hữu Tề. Chơi phụ nữ? Đây đại khái là nhận thức đầu tiên của người đời với Tả Sâm anh rồi, uống công anh vẫn tự khoe là đa tình nhưng không lạm tình, là người tình chất lượng cao mặc dù không chung tình nhưng cũng cũng không tuyệt tình, nhưng trên thực tế, cho dù là người "anh em tốt" Lương Hữu Tề này cũng sẽ xếp anh vào loại người vì ham mê mà lạm tình. Không trách được, Đinh Lạc Lạc sẽ luôn miệng nói bọn họ không thích hợp, sẽ rõ ràng là thương anh lại vẫn ngoan cố muốn rời khỏi anh, rất có bộ dáng cách mạng đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng chí khí không thể vứt. Cũng không trách, Nguyên Vi cũng nói anh và Đinh Lạc Lạc không thích hợp, xen vào việc của người khác bảo anh đừng quần lấy Đinh Lạc Lạc nữa. Tình hữu nghị giữa hai người bọn họ thật xúc động lòng người, nhưng Tả Sâm anh đã thành cái gì rồi? Càng ghê gớm hơn độc xà mảnh thú đúng không?

Mà càng làm Tả Sâm tuyệt vọng là, mặc kệ là "chơi phụ nữ", hay là đa tình, hôm nay anh đều không sao có hứng nổi. Kể từ khi Nguyên Vi thay thế Đinh Lạc Lạc vào ở bên kia tủ âm tường, Tả Sâm cũng không chạm vào phụ nữ nữa. Đinh Lạc Lạc thì anh không gặp được, về phần những người phụ nữ khác thì anh không có hứng thú nổi nữa. Trong thời gian này, anh đã đi qua chỗ Trần Môi hai lần, lần đầu tiên anh chưa lên lầu đã rời đi, mà lần thứ hai anh thật vất vả lên lầu, cũng cởi áo Trần (Di,Da,L,Qy,Do) Môi rồi, nhưng kết quả là trên khuỷu tay Trần Môi lại có một mảnh bầm tím. Tả Sâm như trút được gánh nặng: "Em bị thương? Vậy em nghỉ ngơi cho tốt đi." Nói xong, anh lại ném lại áo cho Trần Môi, sau đó quay mặt bỏ đi, ngay cả vết thương kia là làm sao mà bị, anh cũng không lo lắng hỏi tới.

Còn nữa, mấy ngày nay, Chu Kiều liên tiếp tìm anh, giờ làm việc dùng công việc để tìm, nói đi nói lại nói đúng là giả đầu trâu của mảnh đất Đông Giao kia hình như đã vượt qua giá trị thực của nó. Sau đó đến lúc tan việc, cô ta lại dùng chuyện riêng để tìm, đáng tiếc Tả Sâm chỉ thờ ơ gọi điện thoại cho cửa hàng trang sức để cho bọn họ tùy tiện chọn một kiểu mới mang đến trong nhà cho Chu Kiều.

Còn có Katy, cô ấy bởi vì thị lực giảm xuống mà vạn bất đắc dĩ từ bỏ cuộc trình diễn thời trang bay từ nước ngoài về. Tả Sâm ngược lại rất vui vẻ khi thấy cô ấy, chỉ là gặp thì có gặp nhưng đụng cũng không đụng. Katy cũng không có dị nghị, dù sao cô ấy đã từng gặp cô gái kia, cô gái mặc dù không chói mắt kia lại cướp đi trái tim của Tả Sâm. Ban đêm, Katy dựa sát vào Tả Sâm: "Đối với em mà nói, ngày càng ngày càng gần, trời vẫn chưa hoàn toàn tối hẳn xuống mà em đã càng lúc càng giống một người mù rồi."

Tả Sâm rời khỏi Katy, xoay vặn sáng đèn: "Nhưng lòng em lại sáng tỏ hơn bất kỳ ai."

Katy lưu luyến nhìn chằm chằm nguồn sáng: "Tại sao lại nói như vậy? Là bởi vì em nhìn ra được hình như anh yêu một người phụ nữ, bởi vì em không hề giống như những người phụ nữ khác không tự lượng sức dây dưa với anh?"

"Anh chưa bao giờ biết tài ăn nói của em lại tốt như thế." Tả Sâm trở lại bên cạnh Katy, tiếp tục để cho cô ấy dựa vào.

"Mắt không tốt, những thứ khác sẽ thành tốt, đây chính là cái gọi là công bằng." Katy ngồi thẳng người: "Anh đi đi, đi tới bên cạnh cô ấy đi, không cần theo em nữa, em kiên cường hơn anh nghĩ đấy."

"Katy, em cho là anh đang ở cùng với em sao? Không, là em đang bồi anh. Anh không có chỗ nào để đi." Tả Sâm nhún nhún vai: "Gần đây Tô Mộc còn tìm em không?"

"Anh ta không tìm được, anh ta còn không biết em đã trở về."

"Thật ra thì anh ta rất thật lòng với em."

"Nếu như, anh ta biết em vì anh đã làm cái gì với anh ta, thật lòng của anh ta sẽ còn tiếp tục sao?"

"Katy," Tả Sâm đưa tay: "Thật xin lỗi."

"Không cần thật xin lỗi," Katy đặt tay vào bên trong tay Tả Sâm: "Là em cam nguyện. Còn nữa, từ bao giờ thì anh học được nói xin lỗi rồi hả?"

***

Tả Sâm ném lon bia xuống, cũng ném Lương Hữu Tề vẫn y hệt như pho tượng rời đi, rời khỏi phòng làm việc của Lương Hữu Tề. Địa chỉ của Đinh Lạc Lạc đang ở ngăn kéo trong phòng làm việc của anh, chỉ cần anh (lqđ) đánh tay lái mấy cái, trở lại công ty, sau đó mở ngăn kéo ra, mở tờ giấy kia ra, là Đinh Lạc Lạc có thể trở lại cuộc đời của anh rồi. Đến lúc đó, anh lại nên lập chí: Lạc Lạc, hiện giờ Tả Sâm anh thật sự không còn là nhân tài "chơi phụ nữ" nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Có gì muốn làm

Chương 75: Cú gi nuồn lăm

Edit: Thanh Hưng

Katy nói, mắt của cô ấy không tốt, thì ngược lại những thứ khác sẽ thay đổi tốt hơn, cái này gọi là công bằng, mà lý luận này cũng có thể áp dụng lên người Tả Sâm. Tả Sâm anh không còn là nhân tài phong lưu, lại lặc mình một cái biến thành một người say rượu lái xe. Trước mắt, chỉ thấy Tả Sâm lái xe với tốc độ đều đặn, nhưng đại não lại vận hành với tốc độ cao, sau đó, lại chỉ thấy anh xoay tay lái một cái, rời khỏi đường về công ty, quay đầu đi tới nhà bà nội Đình Lạc Lạc.

Đây là từ khi Tả Sâm có trí nhớ tới nay, lần đầu tiên có thể ở trước mặt nhiều phụ nữ như vậy mà hít thở được không khí trong lành. Quá khứ, phàm là trước khi anh đầu hàng thì sẽ bị một tầng lại một tầng phụ nữ bao vây xung quanh, sau đó đường khí sẽ trở nên mỏng manh, các-bon-đi ô-xít (di.da.lqy.do) hòa lẫn với vô vàn mùi vị son phấn tràn vào lỗ mũi của anh, nhưng lần này, mặc dù anh đã đứng trong sân của những người phụ nữ này rất lâu rồi nhưng họ vẫn không để ý tới anh.

Cho đến khi, một người trong đó thả bài xuống: "Hòa rồi."

Sau đó, rốt cuộc một người khác trong đó cũng liếc anh một cái: "Cậu nhóc, cậu tìm ai thế?"

Tả Sâm từ đầu đến chân cũng không được tự nhiên nhưng anh vẫn phải khom người chào: "Vị bà nội này ngài khỏe chứ, cháu tìm bà nội Đình, bà nội Đình Lạc Lạc."

"Người nào? Ai tìm ta?" Chính là cái người đưa lưng về phía Tả Sâm kia rốt cuộc cũng quay đầu lại, cũng liếc nhìn Tả Sâm. Đến đây chấm dứt, lúc này đây năm lão thái thái trong sân, trong đó bao gồm bốn người chơi và một người đứng xem, rốt cuộc cũng ý thức được sự tồn tại của Tả Sâm. Trong mắt Tả Sâm, năm lão thái thái này giống như bào thai sinh năm, nếp nhăn, tóc trắng, áo bông màu đậm, trên cổ quàng khăn quàng cổ, sắc mặt mọi người đỏ thắm, có là thắng được, có là thua, cộng thêm bị gió vù vù thổi trúng.

"Bà nội, cháu," Tả Sâm đi đến phía trước, lòng bàn tay toát ra mồ hôi: "Cháu là Lạc Lạc, bạn bè." Cuối cùng, Tả Sâm cũng không tới mức không biết xấu hổ tự cho mình là bạn trai của Đình Lạc Lạc.

Bà nội Đình nhìn Tả Sâm từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu, sau đó hạ lệnh với các vị lão thái thái còn lại: "Giải tán đi, ngày hôm nay đến đây thôi." Mọi người phản đối: tôi đây vẫn còn thua vài khối đấy, sao có thể nói giải tán là giải tán? Đúng vậy đấy, giờ này còn sớm mà, đừng giải tán mà. Ai ai ai? Tôi đây thua tiền còn chưa đòi lại được đấy. Thằng nhóc này là ai vậy? Bạn của Lạc Lạc? Bạn trai à?

Bà nội Đình thông dong, sau khi thu dọn xong đồng tiền lẻ kia của mình lại nhắc lại nói: "Giải tán đi." Sau đó, bà nghiêng đầu về phía Tả Sâm: "Đi theo ta." Bà nội Đình đi trước, Tả Sâm dùng chân ở phía sau: có muốn đi cùng không, hay là cứ giống như lần trước, co cẳng chạy? Tả Sâm nhìn bà nội Đình đi vào trong gian phòng kia, lòng nói đó chính là nhà tù ư? Từ bên ngoài vào thì dễ, nhưng từ trong ra ngoài lại khó khăn. Một khi anh đi vào, tức là đại biểu anh thật sự tính toán nói yêu thương "bình thường" với Đình Lạc Lạc, đại biểu một Tả Sâm mới tỉnh sắp ra đời.

"Tiên sinh ngài họ gì thế?" Bà nội Đình ngồi trên ghế sa lon, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, ý bảo Tả Sâm cũng ngồi xuống.

"Tả, tả hữu tả, bà nội, cháu tên là Tả Sâm." Tả Sâm bình sinh đã nghe qua hàng ngàn, hàng vạn lần "họ gì", còn lần này, lần đầu tiên anh không cho là mình "đất".

"Oh, quả nhiên là cậu." Bà nội Đình cup mắt: "Cậu chính là bạn trai kia của Lạc Lạc, cái người đi theo con bé đến thăm ta, cũng là người bỏ chạy đó."

Tả Sâm như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, lòng nói tài ăn nói của người phụ này thật là không thể khinh thường: "Cái đó, ngày ấy, cháu, có chuyện đột xuất, việc gấp, chuyện đặc biệt vội."

"Oh? Cái việc gấp gì? Nếu như mắc tiểu, thì chỗ ta cũng có nhà vệ sinh." Bà nội Đình ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt cao nhấ (l^q^d) và lời nói cũng không phải là cao nhấ tạo nên sự chênh lệch rõ rệt.

Tả Sâm đỏ mặt hồng đến tận cổ, âm thầm hô to đây là bà nội ruột của Đình Lạc Lạc sao? Miệng lưỡi sắc bén như thế, giống như là sư phụ của Nguyên Vi. "Bà nội, chuyện cũ đừng nhắc đến nữa." Tả Sâm thức thời.

Bà nội Đình nghiêng mặt, cẩn thận đánh giá gương mặt của Tả Sâm: "Dáng dấp cao lớn như vậy, so với Lạc Lạc của ta còn xinh đẹp hơn, không trách được Lạc Lạc của ta không bỏ được cậu. Vậy xin hỏi, lần này cậu tự đưa tới cửa, là có gì muốn làm?"

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thành ý của Tả Sâm

Edit: Thanh Hưng

"Cháu muốn lui tới với Lạc Lạc." Tả Sâm vừa nói lời này ra khỏi miệng đã cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng. Anh tự nói với mình cái này cũng không có gì lớn, chỉ cần khẽ há miệng một cái không phải là xong rồi sao? Tả Sâm anh lui tới với hàng trăm hàng ngàn người phụ nữ, chỉ là giữa họ cũng ngăm ngăm lẫn nhau, không cần nhiều lời, mà tới lượt Đinh Lạc Lạc cô, không phải là chỉ có một trình tự này thôi sao, nhiều hơn một câu nói này mà thôi.

"Không phải các người đã đang lui tới rồi sao? Hay là nói, đã từng lui tới?"

"Coi như là thế đi, đã từng lui tới thôi. Lạc Lạc cô ấy, chia tay với cháu."

"Vậy cậu không đi tìm Lạc Lạc của ta mà lại tới tìm ta thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ cậu cho là ta có thể làm chủ cho con bé à? Ta đã nói với cậu rồi, Lạc Lạc của ta là nhìn như không có đầu óc, dễ bắt nạt, thật ra thì cực kì có chủ kiến, rất không nghe lời đấy."

"Không sai, không sai." Tả (D^D^L^Q^D) Sâm vỗ đùi, nắm chặt tay bà nội Đinh, rất có ý tứ chỉ hận không gặp sớm hơn: "Bà nội, ngài biết không, lần đầu tiên cháu thấy Lạc Lạc thì mặt cô ấy ửng hồng, nhát gan, còn cả lăm, cũng không có mấy ngày thì cô ấy đã làm cho cháu vâng lệnh nghe theo cô ấy rồi, bất cứ khi nào cô ấy gọi cháu về nhà thì cháu phải lập tức trở về, chờ về đến nhà rồi, cô ấy ngồi trước máy vi tính răng rắc một lòng sáng tác, cháu chỉ có thể giương mắt nhìn. Còn có tội tệ nhất, cô ấy lại dám một cước đạp cháu xuống giường, các vị thần linh làm chứng, rõ ràng là cô ấy quyến rũ cháu trước mà."

"Khụ khụ," bà nội Đinh không kịp nuốt một ngụm nước miếng, vừa vặn bị sặc: "Các người, các người, như thế nào đã nói đến, ở chung rồi hả?"

"À? A, không phải, không phải, cháu ở sát vách nhà cô ấy, chúng cháu là hàng xóm." Tả Sâm lảng sang chuyện khác: "Ý của cháu là, cô ấy thật sự không phải người dễ bị bắt nạt."

"Nói như vậy, cậu là tới tìm ta tố cáo?" Rốt cuộc bà nội Đinh cũng đứng dậy, rót cho Tả Sâm một chén nước.

"Không dám, không dám." Tả Sâm tiếp tục sắm vai người yếu, đứng dậy bưng chén nước qua, cung cung kính kính: "Bà nội, thực không dám dấu diếm, lần trước sờ đi cháu chạy, đích xác là bởi vì cháu lăm trợn rút lui, cháu sợ cho Lạc Lạc cam kết, sợ cô ấy buộc cháu lại. Cho nên, cô ấy mới có thể nói cháu và cô ấy không thích hợp, đã chia tay cháu."

Bà nội Đinh nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy chén nước: "Đáng đời."

Tay Tả Sâm vẫn duy trì động tác nâng chén: "Nhưng hôm nay, trước khi cháu đi xin Lạc Lạc tha thứ thì muốn gặp ngài, đây đủ để chứng minh thành ý của cháu phải không? Đúng vậy không bà nội? Hôm nay cháu không lùi bước, bây giờ cháu đứng trước mặt ngài, nói một không hai, cháu, muốn cùng cháu gái của ngài lui tới." Về mặt Tả Sâm dũng cảm, bộ dáng như vừa muốn nổ lô-cốt, lại vừa muốn chặn lỗ châu mai, chỉ là khi anh cho là, chuyện anh đang làm càng gian nan hơn nổ lô-cốt và chặn lỗ châu mai, như này càng thêm giầy vò hơn so với trong nháy mắt chấm dứt chuyển sang ở tù chung thân.

Bà nội Đinh không nói hai lời lại nhét chén nước vào trong tay Tả Sâm: "Biết sai, sửa lỗi, sẽ là đồng chí tốt."

"Nói như vậy, ngài đồng ý?" Tả Sâm nháy mắt mấy cái.

"Ta có đồng ý hay không thì có quan hệ gì? Ta nói, Lạc Lạc của ta có chủ ý của mình." Bà nội Đinh đi tới cửa, mở cửa: "Cậu đi nói với con bé đi, thừa dịp trời sáng, mấy lão thái thái chúng ta còn có thể lại đánh thêm bốn vòng."

"À?" Tả Sâm rướn cổ lên xem xét ngoài cửa, quả nhiên, không chỉ bàn bài này vẫn như cũ, người đánh bài cũng còn (di.da.e.qy.do) đầy đủ hết. Hình như mấy lão thái thái này đang làm người đứng xem: bà đi lên thử xem, quang học không thực tiễn, vậy thì hoàn toàn không học được. Mà cái người đứng xem đó khoát tay lia lịa: không được, không được, tôi đây thật sự muốn thua tiền.

"Cậu còn ngăn người cái gì, dù sao không phải cậu tới chỗ này của tôi là muốn chứng minh cậu dám tới sao? Cái người này cũng chứng minh xong rồi, đi nhanh lên, cậu không thấy họ ba khuyết một sao?" Bà nội Đinh vừa nhìn đã muốn ồm ồm ào rồi.

Tả Sâm vừa chạy ra cửa vừa lăm bằm: "May mà Lạc Lạc không học theo ngài."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Không cách nào quên được anh

Edit: Thanh Hưng

Trịnh Âu Dương vừa mở cửa nhà mình vừa gọi điện thoại cho Nguyên Vi, sau đó kèm theo một tiếng "Này" cực kỳ tức giận của Nguyên Vi, cửa nhà Đinh Lạc Lạc mở ra, mà Nguyên Vi giống như hung thần ác sát từ trên trời giáng xuống: "Trịnh Âu Dương, cuối cùng anh cũng xuất hiện."

Trịnh Âu Dương gấp điện thoại lại, nói một câu rõ ràng rành: "Em ở đây à."

Nguyên Vi phanh đưng phải cửa nhà Đình Lạc Lạc, liều mạng chạy về phía Trịnh Âu Dương: "Mấy ngày nay anh chết ở nơi nào? Không trở về nhà, không nghe điện thoại, anh có biết em đã báo cảnh sát rồi (L-Q-D) hay không? Thật chết người, cái người này trở lại, không phải em còn phải đi hủy bản án à?"

"Nói thế tức là em hi vọng anh chết ở bên ngoài." Giọng điệu Trịnh Âu Dương nhạt như nước.

"Phi phi phi, thật không may mắn." Nguyên Vi tiếp tục tức giận: "Chẳng qua nếu như anh không thành thật khai báo cho em mấy ngày nay anh đi đâu thì anh sống chết cũng không nhất định." Nguyên Vi mặc dù ngoài miệng cay độc, động tác tứ chi lại vô cùng ngọt ngào. Ngay cả trong lúc nói chuyện, cả người cô cũng đã dính lên cánh tay Trịnh Âu Dương .

"Trước tiên đi vào đã." Trịnh Âu Dương tránh Nguyên Vi ra, dẫn đầu vào cửa nhà.

Nguyên Vi theo sát phía sau, còn kém không dán lên lưng Trịnh Âu Dương nữa thôi: "Rốt cuộc là thế nào? Xảy ra chuyện gì rồi à? Anh lạnh lùng thì lạnh lùng, cũng đừng lạnh lùng với em chứ, nhìn gương mặt râu ria xồm xoàm của anh này, già bộ sinh không gặp thời cái gì?"

"Mẹ anh bị người ta tố cáo." Trịnh Âu Dương đột nhiên xoay người lại.

Lỗ mũi Nguyên Vi đụng vào trên ngực Trịnh Âu Dương: "A. À? Người nào? Người nào to gan lớn mật như vậy?"

"Bà ấy đi tìm ông ta, còn đánh vợ của ông ta." Trịnh Âu Dương đi tới phòng bếp, cúi xuống vòi nước của hệ thống cung cấp nước uống uống mấy ngụm: "Vợ ông ta lập tức báo cảnh sát."

Nguyên Vi chưa hiểu rõ hết, đi lên trước thay Trịnh Âu Dương lau khô miệng: "Ông ta? Anh nói là, ba anh? Ừm, ý của em là, người ba trên sinh lý của anh?"

Trịnh Âu Dương gạt tay Nguyên Vi khó có được khi không để lên bắp thịt của anh, cúi đầu vào dưới vòi nước đang chảy ào ào, không nói một lời. Nguyên Vi ôm lấy hông của Trịnh Âu Dương từ sau lưng, mặt dán vào sau lưng anh: "Ai, Âu Dương của em, anh nhất định rất khổ sở, rất không biết làm sao. Ai, Âu Dương, em sẽ ở bên cạnh anh, em vĩnh viễn ở bên cạnh anh."

"Này, này, buông anh ra, em muốn làm anh chết đuối, chết rét à." Đầu Trịnh Âu Dương vẫn ở phía dưới vòi nước, anh giãy dụa eo, bắt đắc dĩ hai cánh tay Nguyên Vi giống như con cua kìm.

Nguyên Vi vù vù chạy đi, lại vù vù chạy trở về, trên tay nhiều hơn một cái khăn lông: "Anh thật là không lãng mạn."

Trịnh Âu Dương qua loa xoa xoa tóc, đi trở về gian phòng ôm lấy đàn ghi-ta.

Nguyên Vi bám lấy khung cửa phòng bếp, đắm chìm ở trong mái tóc còn ướt của Trịnh Âu Dương không thể tự kiềm chế, cho đến khi tiếng đàn vang lên, cô mới tỉnh con mơ: "Tại sao? Tại sao đã nhiều (đã đa^l^qu^do) năm như vậy, bà ấy mới đi tìm ông ta? Hoặc là nói, tại sao đã nhiều năm như vậy, bà ấy còn đi tìm ông ta?"

"Bởi vì ông ta bị bệnh, bệnh rất nặng."

"Dì?"

"Không, không phải là mẹ của anh, là ông ta." Cuối cùng, Trịnh Âu Dương vẫn không thể nào nói chữ "Cha" ra khỏi miệng.

Nguyên Vi nhớ tiếng đàn kia, đó là bài "Để cho chúng ta quên anh ấy", là bài hát Trịnh Âu Dương viết cho mình và Trịnh Nghi, mà "anh ấy" trong bài hát chính là "ông ấy" trong miệng Trịnh Âu Dương hôm nay. Chỉ là từ tình huống trước mắt mà nói, hình như, mẹ con Trịnh thị không có cách nào quên "anh ấy" rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tự do vs Yên ổn

Edit: Thanh Hưng

Sau khi Tả Sâm nhìn thấy Đình Lạc Lạc thì nói câu nói đầu tiên là: "Anh đã đi chào hỏi bà nội rồi." Chờ nói xong, anh mới chú ý tới, khi Đình Lạc Lạc ra mở cửa cho anh thì mặc một thân áo khoác ngoài, chân đạp giày da, nghiêm nhiên là bộ dạng sắp đi ra ngoài. Về phần Đình Lạc Lạc, cô là ngày nhớ đêm mong cũng không nghĩ tới Tả Sâm sẽ xuất hiện ở cửa nhà cô, kết quả là, cô đối với lời nói của Tả Sâm là mất diếc tai ngo, phối hợp đứng nghiêm.

"Em phải đi ra ngoài?" Gương mặt Tả Sâm âm trầm, lòng nói một mình tác giả em không ngồi ở trong nhà, ăn mặc trang điểm xinh đẹp đi ra ngoài trêu

chọc ai chứ.

Mà trên thực tế, Đinh Lạc Lạc là không chút son phấn: "À, đúng, muốn đi ra ngoài."

"Đi làm gì?" Tả Sâm gạt Đinh Lạc Lạc ra đi vào bên trong, tùy tiện đi xung quanh. Đây mới là nhà của Đinh Lạc Lạc, nhà chính thức của Đinh Lạc Lạc. Tay Tả Sâm sờ vào cái bàn gỗ thô sần, lại nắm chặt rèm cửa sổ bằng vải rách kia, hít vào một hơi thật sâu, về ra tương lai: không tệ, không tệ, về sau nhà của anh và Đinh Lạc Lạc, cứ áp dụng kiểu trang hoàng thanh thuần tự nhiên này, trở lại nguyên trạng, có ích cho sức khỏe.

"Xem mắt." Đinh Lạc Lạc vẫn thùy chung không đóng cửa, rất có ý tứ hạ lệnh đuổi khách.

Mà khách không mời mà đến Tả Sâm này vốn là đang muốn dựa nghiêng ở bên cửa sổ, lấy trời chiều làm màu nền, lấy mình là chủ giác, phác họa nên hình ảnh hào phóng, kết quả bị ba chữ lạnh nhạt này của Đinh Lạc Lạc giết anh trở tay không kịp, anh eo mềm đùi mềm, dẫn đến nửa người (đida:ly:do) dựa vào trên cửa sổ, nhếch nhếch không thôi. "Hừ, em lại dùng chiêu này." Tả Sâm miễn cưỡng vịn bệ cửa sổ, làm bộ nhìn rõ mọi việc, tâm sáng như gương.

"Chiêu nào?" Đinh Lạc Lạc nắm thật chặt ví da nhỏ trong tay: "Anh cho rằng em cố ý kích thích anh sao? Không phải vậy. Anh ăn dấm của Trương Gia Minh rồi, em cũng giải thích với anh rồi, anh ấy là bạn bình thường của em. Anh cũng ăn dấm của Trịnh Âu Dương, oh, Trịnh Âu Dương chính là người đàn ông làm anh ghen tỵ bấp thịt của anh ấy đấy, em thừa nhận, lần đó, là em cố ý kích thích anh, trên thực tế, anh ấy là bạn trai của Nguyên Vi." Đinh Lạc Lạc miệng đắng lưỡi khô, liếm môi một cái: "Nhưng lần này, là em thật sự muốn đi xem mắt."

"Em dám." Tả Sâm vươn cổ gằm lên.

"Em có cái gì không dám? Anh, anh tại sao lại quản lý em?" Đinh Lạc Lạc lặng lẽ dịch tới khe cửa, khẩu khí suy yếu này hạ thấp thanh thế của cô.

"Chỉ bằng anh vì em giải tán vườn hoa của anh, vì em là đóa hoa cuối cùng của anh nên đừng mơ tưởng chia tay với anh, đừng mơ tưởng." Tả Sâm tiến tới gần Đinh Lạc Lạc: "Còn nữa, chỉ bằng hôm nay anh đã đi chào hỏi bà nội của em, anh bình sinh lần đầu tiên tôn kính một lão thái thái không có liên hệ máu mủ gì với anh giống như tôn kính ba anh." Tả Sâm vung tay lên, đóng cửa chính nhà Đinh Lạc Lạc lại: "Cái người phụ nữ không tim không phổi này, em không nhìn thấy thay đổi của anh sao? Em vẫn còn ngày ngày đăng báo, hơn nữa còn càng lúc càng nhiều, cuộc sống của em cũng không có bởi vì ít đi anh mà ít đi cái gì sao? Xem mắt? Cuộc sống mới của em sắp bắt đầu sao?" Lần này, giọng nói của Tả Sâm nghẹn ngào.

Đinh Lạc Lạc run rẩy: "Em sợ, em sợ chúng ta lại dẫm vào vết xe đổ."

"Còn có cái gì tốt mà dẫm hay sao?" Tả Sâm vung cánh tay: "Toàn thế giới cũng biết Tả Sâm anh là bạn trai của Đinh Lạc Lạc em, em còn sợ cái gì? Người bà nội thích cả cuộc kia của em, hồ bắng ***** có chút tình thâm ý trọng với em kia, thậm chí còn có bạn bè của anh, một số người phụ nữ đã phân phát của anh, tất cả đều biết hiện giờ Tả Sâm anh thua bởi tay Đinh Lạc (D-D-L-Q-D) Lạc em rồi. Sợ? Người nên sợ là anh." Tả Sâm bẻ ngón tay: "Em thích gọi anh, tùy thời đều có thể, yêu thích anh theo truyền theo đến, ok, thích nắm giữ hạnh phúc của anh, không thành vấn đề, anh sẽ bảo thư ký của anh cho em một phần hành trình của anh, mà thời gian còn lại của anh, anh đều bồi ở bên cạnh em."

Cuối cùng Đinh Lạc Lạc cũng bật khóc: "Sâm, anh cần gì, anh cần gì? Anh chỉ là giận em vì chia tay anh mà thôi, anh đừng miễn cưỡng mình, anh trở về làm chính mình thôi. Anh muốn tự do em không cho anh được, mà em muốn yên ổn, anh cũng không cho em được."

"Yên ổn?" Giọng nói của Tả Sâm cũng đã khàn: "Anh hiểu, em nói là kết hôn đúng không? Tốt, kết đi, kết đi."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Bốn người hai đôi

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi cánh tay trái khoác tay Trịnh Âu Dương, cánh tay phải đẩy cửa nhà Đinh Lạc Lạc: "Tớ nói này Lạc Đà, cậu lằng nhằng làm gì đó?" Cứ như vậy đối mặt với Đinh Lạc Lạc và Tả Sâm ở sau cánh cửa, dưới sức lực của Nguyên Vi mà va chạm thành một đoàn.

Trong bốn người Trịnh Âu Dương đứng đầu trước tiên, chỉ là lên tiếng trước nhất lại là Tả Sâm: "Thằng nhóc bấp thịt, bạn trai Nguyên Vi, chào anh." Tả Sâm vươn tay. Trịnh Âu Dương cũng theo đó vươn tay: "Xin chào, cậu ấm"

Nguyên Vi mắt nhìn chăm chăm cánh tay hai người, miệng lại nhích tới gần lỗ tai Đinh Lạc Lạc: "Nhìn thấy chưa? Đôi lập xuất ra hiệu quả, một là người đàn ông cứng như sắt, một cũng là yếu đuối."

"Cô khen cậu ta là Astro Boy cánh tay sắt chẳng phải tốt hơn à?" Tả Sâm xanh mặt.

"Này, sao anh lại ở chỗ này? Anh thật hèn hạ vô sỉ lại đi điều tra địa chỉ của Đinh Lạc Đà, anh thật mặt dày mày dạn lại còn đuổi tới cửa, oh trời ạ, tôi thật sự không ngờ Tả đại công tử anh là kẻ mèo xù như thế." Nguyên Vi che trán, làm bộ không thể tưởng tượng nổi.

Lỗ mũi Tả Sâm cũng phồng to: "Này, cô im miệng cho tôi, nếu cô nói thêm câu nữa, tôi sẽ khiến cô chết không có chỗ chôn." Kẹo mè xừng? Náo loạn nửa ngày, yêu thích liên hoàn call đoạt mệnh cùng với truy xét hành tung của người chung sống lâu ngày Đinh Lạc Lạc không phải kẹo mè xừng, mà là Tả Sâm anh kiên nhẫn mới đúng.

Đối với đe dọa của Tả Sâm, Nguyên Vi ngay cả mắt cũng không nháy, bởi vì Trịnh Âu Dương đã sớm sai bước tiến lên, ngăn ở giữa Nguyên Vi và Tả Sâm, mà lại còn ngẩng cao cằm, lộ ra bộ râu cứng rắn và hầu kết cực lớn, vì vậy, Tả Sâm ngược lại sợ hết hồn.

Rốt cuộc Đinh Lạc Lạc cũng khiếp sợ mở miệng: "Các cậu, các cậu, bình tĩnh đã."

"Lạc Lạc, cậu nói đi, rõ ràng là cậu đã đồng ý cùng chúng tớ đi ăn cơm trước mà? Như thế nào Tả Sâm vừa đến, cậu đã ném (l&q&d) chúng tớ ra ngoài rồi? Âu Dương nhà tớ đói bụng đến mức bụng cũng kêu rột rột rồi." Nguyên Vi bĩu môi: "Trọng sắc khinh bạn, không có nghĩa khí."

"Em muốn ra ngoài theo bọn họ ăn cơm?" Mắt Tả Sâm sáng lên: "Không phải đi xem mắt?"

Đinh Lạc Lạc oán trách trợn mắt nhìn Nguyên Vi một cái, mím miệng không nói.

Nguyên Vi cũng không hồi lỗi, ngược lại hi hi vui lên: "Lạc Đà, cậu được đấy, còn học được nói dối? Chỉ là cái này cần thiết sao? Nếu cậu thật sự không muốn gặp người này, muốn đuổi người này đi, trực tiếp cầm cây chổi lên quét anh ta không phải tốt rồi ư? Còn lãng phí miệng lưỡi cái gì?" Miệng Nguyên Vi lúc mở lúc đóng, nước bọt văng khắp nơi, cho đến khi bị Trịnh Âu Dương một tay bịt lại: "Được rồi em, nói ít nãy câu đi."

Lời nói của Nguyên Vi từ tai trái Tả Sâm vào, lại từ lỗ tai phải chui ra, không hấp thu chút nào, bởi vì Tả Sâm còn đắm chìm trong vui sướng Đinh Lạc Lạc không phải đi xem mắt. Anh dùng một tay kéo Đinh Lạc Lạc vào trong lòng: "Anh tha thứ cho hành vi nói dối của em, chỉ là lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

"Đi ăn cơm đi." Trịnh Âu Dương khó được một lần chủ động mở miệng, bụng của anh lại kêu.

"Đi, tôi mời." Tả Sâm chỉ ngón tay cái vào mình: "Ăn mừng tôi và Lạc Lạc người có tình sẽ thành thân thuộc."

"Cái gì, cái gì?" Nguyên Vi đẩy tay Trịnh Âu Dương, lần nữa lên tiếng.

"Sâm anh ấy cầu hôn với tớ rồi." Lần này, Đinh Lạc Lạc phản ứng hơn người, mồm miệng lạnh lợi.

Tươi cười của Tả Sâm lại cứng ngắc ở khóe miệng: xong rồi, mình lại bị bức lên Lương Sơn rồi, hơn nữa, vẫn còn là tự mình nói ra. Kết hôn? Xác thực, mới vừa rồi anh đã nói hai chữ này, nhưng mấy chục năm cuộc đời, ai lại không có lúc nhất thời nóng đầu? Ai không có lúc xuất khẩu (Di,Da,L,Qy,Do) cuồng ngôn? Người có tình sẽ thành thân thuộc? Nhưng thật ra thì, ý anh muốn biểu đạt cũng chỉ là "Quay về là tốt" thôi. Tả Sâm liếc về phía Đinh Lạc Lạc, cô lúc này, mặt đỏ giống như quả táo, ánh mắt giống như hai quả nho trong rượu say lòng người. "Lợi hại." Tả Sâm nhỏ giọng nói: em chính là dùng ba chữ "Đi xem mắt" để cho anh choáng váng đầu óc, đi vào trong lồng giam của em, sau đó, em lại thần không biết quỷ không hay đẩy Nguyên Vi ra làm nhân chứng.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Thế giới nhỏ đến đáng thương

Edit: Thanh Hưng

"Mẹ chồng tương lai của tớ tìm được bố chồng tương lai của tớ rồi." Nguyên Vi duy trì tư thế ngồi, đôi tay bưng cái ghế dịch đến bên cạnh Đinh Lạc Lạc. Tạm thời, Trịnh Âu Dương đang chìm đắm trong hải dương canh cà ri nước cốt dừa (椰汁鸡炭烧虾 – nguyên gốc đây ạ, không biết phải món này không nữa T_T) cùng với cơm cà ri, mà Tả Sâm đang nhìn chăm chăm đáng vẻ nhảy múa thướt tha của nhóm vũ công Thái Lan cách đó không xa, vĩnh biệt, nhiều son dây phấn, vĩnh biệt, hờ ngực lộ nhũ, cuộc đời này Tả Sâm ta không thể phân thân nữa rồi, chúng ta hẹn kiếp sau nói lại tiền duyên thôi.

Cho nên, Nguyên Vi nắm lấy cơ hội tìm Đinh Lạc Lạc xì xào bàn tán.

"Cậu nói là," Đinh Lạc Lạc suy nghĩ: "Mẹ Trịnh Âu Dương tìm được ba Trịnh Âu Dương?"

"Không sai," Nguyên Vi vì không muốn hai vị nam sĩ chú ý nên thấp giọng nói chuyện: "Không phải tớ đã nói với cậu rồi à, mẹ của Âu Dương nhà tớ là một người mẹ chưa lập gia đình, Âu Dương (di;da;l;qy;do) nhà tớ sống đến lớn như vậy cũng không biết cha của anh ấy là ai."

"Bây giờ biết rồi hả?" Đinh Lạc Lạc dùng khăn ăn che kín miệng.

"Biết là biết, chỉ là chưa từng thấy, nghe nói là không còn sống được bao lâu nữa."

"A." Tâm đồng tình của Đinh Lạc Lạc tràn lan, kéo dài âm cảm khái.

"Cho nên mẹ anh ấy bất cứ giá nào, chắc là muốn gặp một lần cuối."

"Gặp chưa?"

"Ừ, hơn nữa ngay cả người vợ hợp pháp của ông ta cũng gặp được." Nguyên Vi nuốt nước miếng một cái, dè giọng nói xuống càng thấp: "Hai người phụ nữ động thủ, mẹ chồng tương lai của tớ chiếm thế thượng phong, chỉ là cuối cùng lại bị cảnh sát bắt lại." Nguyên Vi vụng về gấp cho Đinh Lạc Lạc một đĩa thức ăn: "Mấy ngày nay Âu Dương nhà tớ chính là bị chuyện này quẩn thân, thật vất vả mới bảo lãnh được mẹ chồng tương lai của tớ ra ngoài."

"Thật xin lỗi, tôi chen vào một câu," Tả Sâm thỉnh linh gia nhập cuộc đối thoại của Nguyên Vi và Đinh Lạc Lạc: "Chuyện các cô nói, có phải có quan hệ với Hách Thế Uyên và Lâm Tú Mỹ không?"

Nguyên Vi cả kinh vỗ vỗ ngực: "Anh không phải đang thương thức đám dong chi tục phần kia sao, lại còn nghe lén chúng tôi nói chuyện, thật không có đạo đức."

"Làm ơn, Nguyên đại tiểu thư, cái sắc mặt lên lút này của cô tôi không thể không phòng, ai biết cô sẽ truyền thụ cái quan niệm sai lệch gì cho Lạc Lạc."

"Anh đây là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử."

"Anh biết Hách Thế Uyên?" Kể từ khi Tả Sâm chen miệng vào thì Trịnh Âu Dương đã đình chỉ động tác nhai.

Tả Sâm chậm rãi liếc về phía Trịnh Âu Dương, đến bây giờ, cuộc đối thoại của hai người phụ nữ hoàn toàn chuyển giao cho hai người đàn ông này: "Nói như vậy, ‘họa’ trong ‘tai họa bất ngờ’ theo lời di Lâm của tôi, chính là chỉ mẹ anh sao. Thế giới này thật đúng là nhỏ đến đáng thương."

Pằng! Trịnh Âu Dương đập nĩa trong tay vào trên bàn: "Làm phiền anh giúp tôi chuyển câu này cho di Lâm của anh, mặc kệ là ngoài mặt hay là trong lòng, đừng nói năng lỗ mắng nữa, bà ta có thể chịu được bàn tay của mẹ tôi nhưng cũng không chắc sẽ chịu được quả đấm của tôi đâu."

Trịnh Âu Dương phẩy tay áo bỏ đi, Nguyên Vi dĩ nhiên là theo sát không rời, Đinh Lạc Lạc nghe giọng nói của cô (NV) càng ngày càng xa: "Âu Dương, chuyện gì xảy ra thế? Tả Sâm nói cái đó Hách cái gì, chính là cha anh à? Sao Tả Sâm lại biết ông ta? Âu Dương, anh đừng đi nhanh như vậy, chờ em một chút."

Người ngoài cuộc Đinh Lạc Lạc cũng hỏi: "Sâm, đây là chuyện gì xảy ra thế?"

Tả Sâm nhún nhún vai: "Em còn nhớ Hách Tuấn và Vân Na chứ? Cái người lái máy bay đó. Mẹ Hách Tuấn chính là di Lâm Lâm Tú Mỹ mà anh nói, mấy ngày trước, có một người đàn bà điên tìm tới (%q%d) cửa, oh, ‘người đàn bà điên’ là nguyên văn lời di Lâm, nói là bạn cũ của ba Hách Tuấn Hách Thế Uyên. Di Lâm thấy bà ta khả nghi nên đã vặn hỏi bà ta mấy câu, kết quả bà ta lập tức động thủ, còn nói xằng nói bậy rằng bà ta và Hách Thế Uyên có một người con trai." Tả Sâm bữu bữu môi về phía cửa phòng ăn: "Dựa theo tình huống trước mắt, hình như con trai trong miệng của bà ta, chính là Trịnh Âu Dương."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tả Sâm không còn là Tả Sâm đó

Edit: Thanh Hưng

"Em nghe Nguyên Vi từng nói, mẹ Trịnh Âu Dương là một người mẹ chưa lập gia đình, bà ấy là cùng thầy giáo của bà ấy sinh hạ Trịnh Âu Dương." Đinh Lạc Lạc biết gì đều nói hết không giấu diếm.

"Cái này thật đúng là không sai, chú Hách thật là một thầy giáo, cả đời dạy học."

"Vậy, nói như vậy, Trịnh Âu Dương và Hách Tuấn là anh em?" Đinh Lạc Lạc về mặt hân hoan.

"Em đừng quá lạc quan." Tả Sâm đưa tay ngắt chóp mũi Đinh Lạc Lạc: "Di Lâm cũng không phải là người dễ bắt nạt, bà ấy nói với anh chuyện này chính là vì muốn anh giúp bà ấy mời luật sư, bà ấy muốn kiện mẹ Trịnh Âu Dương tội cố ý đã thương người khác."

"À? Bà ấy bị thương nghiêm trọng không?" Đinh Lạc Lạc cũng quan tâm.

"Trên mặt có dấu tay, trên cổ có vết cào, đầu gối có máu ứ đọng, nhưng cũng không thương gân động cốt." Tả Sâm kể từng cái ra.

"Vậy cũng khá tốt." Đinh Lạc Lạc thờ phào một hơi, nhưng lập tức lại trừng lớn mắt: "Cái đó, chú Hách, cứ trơ mắt nhìn họ oan oan tương báo sao?"

"Anh đoán là chú ấy còn chưa “nhìn” thấy đâu." Tà Sâm xiên một miếng xoài đưa đến khoe miệng Đình Lạc Lạc: "Chú Hách bị trúng gió rồi, nằm bất động trên giường, chưa mở miệng nói chuyện thì nước miếng đã chảy trước. Nếu như đi Lâm cổ ý giấu giếm ông ấy vậy tuyệt đối có thể lừa gạt đến mức gió thổi không lọt. Tốt lắm Lạc Lạc, chúng ta cũng đừng quan tâm chuyện của người khác."

Đình Lạc Lạc đỏ mặt, giống như con gà con mổ thức ăn ngậm miếng xoài kia vào miệng.

"Lạc Lạc, em, muốn đi gặp ba anh không?" Rốt cuộc Tà Sâm vẫn nói những lời này ra miệng. Bữa cơm này anh ăn đến vô cùng an lòng, vô cùng thoải mái, coi như bên cạnh có hai bóng đèn điện sáng trưng là Nguyên Vi và Trịnh Âu Dương, coi như trong lúc đó còn xen một đoạn chuyện xưa không vui, nhưng tể bào toàn thân anh vẫn hát vang như cũ. Đình Lạc Lạc cho Tà Sâm một loại hưng phấn của kỳ phùng địch thủ, trước kia, cho tới bây giờ với anh bốn biển là nhà, cầm được thì cũng (l'q^d) buông được, mà đối phương lưu luyến quên về, lòng như đao cắt, nhưng hôm nay, anh vượt qua hai đoạn tường giữa hai tù âm tường, gặp Đình Lạc Lạc, cái động vật nhỏ thuần lương dường như không chịu nổi một kích này, cái chiến sĩ trẻ nội tâm tự hạp vô cùng dẻo dai này. Tà Sâm biết, cô yêu mình, cô nhớ nhưng mình, giống như mình nhớ nhưng cô, cho dù cô né tránh nhưng ánh mắt lại kiên định, cô là giáng tới thân thể, ở giữa lạnh lẽo, còn có nhiệt độ hồ hấp, không chút nào không tiết lộ ra cô đối với mình cực kỳ tuyệt vọng mong ngóng, nhưng cô không thừa nhận. Chẳng những không thừa nhận, cô còn đáng chết không hy vọng xa vời, đáng chết chấp nhận, cô có ý đồ rút lui khỏi cuộc đời của anh, không phải vờ tha để bắt, không phải muốn ngênh còn cự, mà là thật yên lặng rút lui. Vì vậy, Tà Sâm không thể làm gì khác hơn là nhận thua, không thể làm gì khác hơn là thừa nhận. Giờ khắc này, Đình Lạc Lạc an vị ở bên cạnh anh, bởi vì lo lắng mà xấu hổ, bởi vì thay đổi tới giờ khắc này của anh, nội tâm của anh càng thêm phong phú hơn lúc rong chơi trong khóm hoa.

"Nhanh như vậy?" Ngón tay Đình Lạc Lạc xoắn khăn ăn đến nhăn nhúm: "Em, em sẽ khăn trương. Bác trai là người như thế nào? Bác trai tài giỏi như thế, nên có lẽ sẽ thích cô gái thông minh chứ? Nhưng là, nhưng em trừ viết chuyện xưa, cái khác cũng sẽ không. Còn có đi, đi hẳn rất xinh đẹp, rất cao quý chứ? Nếu như đi không thích em thì làm thế nào?"

"Lạc Lạc," Tà Sâm đưa ngón trỏ ra, ngăn ở trước đôi môi Đình Lạc Lạc, ngăn cô đang liến thoắng không ngừng lại: "Sau khi anh chào đời mẹ anh đã rời đi. Em nói ba anh tài giỏi, ha ha, nhưng đến nay ông ấy cũng không tra ra được tung tích của mẹ anh."

"A, Sâm"

"Hừ, hãy nghe anh nói hết. Lạc Lạc, cho nên anh không tin tưởng hôn nhân, nguyên nhân rất lớn là bởi vì hôn nhân của ba mẹ anh cũng không thành công. Cả đời này khó khăn duy nhất của ba anh chính là không hiểu tại sao mẹ anh không từ mà biệt, ông ấy vốn tưởng rằng mẹ anh rất hạnh phúc, nhưng kết quả cũng không phải. Trước khi bà ấy đi có để lại một tờ giấy, nội dung là bà ấy muốn đi tìm kiếm hạnh phúc. Hai mươi mấy năm rồi, cũng không biết bà ấy đã tìm được chưa."

"Bà ấy là một người dũng cảm, không phải sao?"

"Lạc Lạc, trước tiên chúng ta không nói đến bà ấy nữa. Anh muốn nói cho em biết, trước đây anh trốn tránh em, chính là sợ anh không cho em được hạnh phúc em muốn, sợ một ngày kia em cũng sẽ rời anh mà đi."

"Sẽ không." Đình Lạc Lạc quên hết tất cả lao vào trong ngực Tà Sâm, cũng bắt chấp đang ở nơi công cộng: "Anh chính là hạnh phúc em muốn."

Tà Sâm đón nhận ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người xung quanh mình, đỏ mặt thông suốt: Đình Lạc Lạc này thật là được, cứ như vậy cứng rắn diễn cảnh tượng làm người ta nổi da gà trong tiểu thuyết đến mức chân thật sinh động, làm cho anh đều bị người xung quanh xem thường. Cho tới nay, Tà Sâm anh chính là hạnh phúc của phụ nữ, chẳng những là hạnh phúc, họ còn nói, anh chính là kiếp nạn của các cô ấy, các cô ấy khắc cốt铭心 tâm. Vậy mà Tà Sâm nghe tất cả câu chữ nóng hừng hực, thậm chí cũng phối hợp ôm ấp vuốt ve, anh đều không có lúc nào rung động như bây giờ. Lúc này, Đình Lạc Lạc ôm cổ của anh, mái tóc trần ngập hương bạc hà quần lay bên tai anh, thế nhưng đáng chết anh lại đỏ mặt. Vì vậy anh chỉ có thể vừa ôm chặt Đình Lạc Lạc đồng thời cũng nhắm chặt mắt.

Cho nên, Tà Sâm là thiên chân vạn xác không để ý đến hai ánh mắt bắn ra từ góc đông nam, hai ánh mắt vừa bén nhọn lại hào hùng.

Trần Môi chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày cô ta sẽ thuê thám tử tư đi tìm hiểu hành tung của Tà Sâm, cô ta cho là, nếu như giữa cô ta và Tà Sâm nhất thiết phải có một người điều tra một người khác, như vậy thì khả năng lớn hơn sẽ là kim chủ Tà Sâm này đi điều tra cô ta có trung trinh hay không. Nhưng hôm nay, từ một loạt hành động cổ quái của Tà Sâm, bao gồm anh đối với mình thay đổi thất thường, anh đối với một người phụ nữ khác lo lắng và nghe theo, còn bao gồm hai lần gần đây anh thờ ơ với thân thể tốt đẹp của mình, Trần Môi không thể đè nén được thật muốn *** rồi.

Phí thuê thám tử cũng không phải là thấp, nhưng Tà Sâm ra tay hào phóng trước sau như một nên Trần Môi vẫn còn có thể chi khoản tiền này.

Thám tử báo lại: "Anh ta đi khu thành cũ trước, đi thăm một đám lão thái thái chơi mạt chược, sau đó anh ta mạt đàm năm phút đồng hồ với một người trong đó, rồi sau đó, anh ta đi vùng ngoại thành, gặp một người phụ nữ. người phụ nữ kia họ Đình tên Lạc Lạc, là một tác giả tiểu thuyết, trước mắt đang đăng một truyện dài tập ở trên “Báo đô thị văn học”, tiêu đề là “Bạn trưởng thành tương đương với toàn thế giới”. Rồi sau đó, hai người bọn họ cộng thêm hai người hàng xóm của Đình Lạc Lạc, đi Kim Tượng Thái dùng cơm."

Cho nên, Trần Môi cũng tới Kim Tượng Thái, ngồi ở góc đông nam.

Tà Sâm vẫn là Tà Sâm đó, nghiêng người dựa trên ghế dựa, thỉnh thoảng mới động đũa một cái, hoàn toàn bất đồng với người đàn ông ăn như hổ đói ngồi bên cạnh. Anh thật sự vẫn là Tà Sâm đó, vừa thương thức vũ công Thái Lan trang phục kim quang lấp lánh, trong ánh mắt thỉnh thoảng sẽ toát ra ánh sáng xâm lược hoặc săn bắt. Nhưng là, lúc này mới qua không bao lâu, anh đã say mê ở trong ngực một người phụ nữ không thú vị. Không sai, Trần Môi cho rằng Đình Lạc Lạc là một người cực kỳ không thú vị, đôi mắt bình thản, vẻ mặt đần độn, ngay cả nháy mắt hình (đi,đà,l,qy,đo) như cũng chậm hơn người khác, cộng thêm trang phục đơn điệu, áo dài quần dài, che đầy cực kỳ kín đáo. Đỏ mặt? Tà Sâm lại đỏ mặt trước một người phụ nữ không hiểu phong tình như vậy? Trần Môi quả thật muốn bấm móng tay vào tận sâu trong thịt của mình, mà cảm giác đau đớn rõ ràng như thế vẫn làm cô

ta không thể không tin được, cô ta không phải đang nằm mơ, đây tất cả, đều là thật.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Kế hoạch vs Biến hóa

Edit: Thanh Hưng

Lúc Tả Ấp gặp lại Trần Môi thì chỉ cảm thấy cô ta nhìn quen mắt. Dù sao, tuy nói tư sắc của Trần Môi đúng là thượng đẳng nhưng Tả Ấp phong lưu đến bạc tóc, gặp gỡ những người phụ nữ thượng đẳng nhất nhiều đến nỗi không đếm xuể, cho nên, tự nhiên không có đạo lý ông đối với Trần Môi đã gặp qua là không quên được. Lại cho nên, coi như Trần Môi chỉ làm Tả Ấp cảm thấy nhìn quen mắt cũng đã là khó có được rồi.

Lý do Tả Ấp tự thân tự lực chọn lựa đại sứ hình tượng cho "Trái phải địa sản", dùng lời con trai Tả Sâm của ông cũng là bởi vì ông là người già mà tâm không già, mà nếu sử dụng chính phân tích của ông mà nói, đó chính là "Thích cái đẹp, mọi người đều có". Nhưng mặc kệ là từ nguyên nhân gì, tóm lại, Trần Môi đã xuất hiện trong danh sách người được đề cử, mà chết ở chỗ, Tả Ấp cũng nhận ra cô ta.

Lần lựa chọn này là vì gần đây "Trái phải địa sản" đang tiến hành kiến thiết một sân khấu kịch, cho nên Trần Môi một thân hơi thở văn nghệ làm cô ta đột phá một tầng lại một tầng vòng vây, cuối cùng có thể đứng được trước mặt của Tả Ấp. Trần Môi không ngờ tới Tả Ấp sẽ đích thân tới bình phẩm, vốn cô ta còn có kế hoạch khác, giống như lần trước cô ta chủ động đụng phải xe Tả Ấp vậy, vốn cô ta tính toán lại đụng phải Tả Ấp một lần nữa ở tòa cao ốc "Trái phải địa sản" này. Giữa lúc trước lạ sau quen, còn thêm lần đầu tiên ở bệnh viện cô ta không chào mà đi, cô ta đoán khả năng Tả Ấp sẽ có vài phần kính trọng với cô ta, hoặc là, sẽ ở trong vòng lựa chọn cất nhắc cô ta, hoặc là, cũng sẽ ở trước mặt của Tả Sâm nói tới tên của cô ta, mà khi tên của cô ta động ở khóe miệng Tả Ấp thì tự nhiên những người phụ nữ khác của Tả Sâm không cách nào sánh ngang với cô ta nữa.

Mượn sức Tả Ấp, cốt truyện này vốn là một kế hoạch không nhanh không chậm của Trần Môi. Cô ta còn cực kì trẻ trung, thời gian cực kì nhiều, mà Tả Sâm cũng chưa chán cô ta, cô ta không tội gì phải quá mức gấp gáp. Vậy (#q#d) mà, nửa đường nhảy ra một Đinh Lạc Lạc, làm cô ta cực kỳ may mắn cô ta đã từng chế tạo một lần gặp mặt Tả Ấp, và lại "Trái phải địa sản" còn đang tiến hành một cuộc thi đấu mà cô ta vô cùng thích hợp được lựa chọn. Cô ta cũng không thể chậm trễ được nữa.

"A," Trần môi mặc một bộ váy Không Tước, đứng ở trước mặt năm vị binh úy bao gồm cả Tả Ấp, nhỏ giọng nói: "Là bác."

Tả Ấp nhìn chằm chằm Trần Môi, cau mày: "Cô, cô, tôi từng gặp qua cô, ở đâu, ở đâu." Bốn vị binh úy còn lại ngược lại rất thờ ơ, hình như đối với cảnh tượng lần này là thấy nhưng không thể trách.

Con người Trần Môi linh hoạt chuyển rồi lại chuyển, rồi sau đó bĩu môi, phát ra một tiếng: "Phanh." Sau đó, cô ta vừa nghiêng đầu một cái, vừa nhắm mắt, cười rất khê.

Hai mắt Tả Ấp tỏa sáng hừng hực: "A, ha ha, đúng, xe của ta đụng vào cô."

Trần Môi ním môi cười, từ chối cho ý kiến.

"Thì ra là cô học vũ điệu," Tả Ấp liếc mắt nhìn tài liệu trong tay: "Xe của ta thế nhưng đụng phải một vũ công, tội lỗi tội lỗi, thật may là cô không có việc gì, ha ha."

"Cháu," Trần Môi kiên cường giống như Không Tước cao quý: "Có thể bắt đầu chưa?"

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên." Tả Ấp đưa tay: "Bắt đầu đi."

***

Cuối cùng Lương Hữu Tề cũng không thể dẫn Giang Tiêu tới Paris, coi như cậu ta đã đặt xong vé máy bay, khách sạn cũng đặt rồi, coi như cậu ta nằm mơ cũng mơ thấy mình dắt tay Giang Tiêu đi dạo ở bờ sông Seine bên cạnh điện Louvre, coi như cho đến một ngày trước khi khởi hành, tất cả vẫn đều phát triển theo kế hoạch, nhưng kết quả, đến buổi sáng ngày khởi hành thì Giang Tiêu đổi ý.

Lương Hữu Tề đã sớm làm xong công tác chuẩn bị trong lòng, chỉ là, chuẩn bị thì chuẩn bị, một khi thật sự xảy ra, đầu tiên Lương Hữu Tề vẫn cảm thấy trời long đất lở, sau đó lại cảm thấy ngọt ngào khó thở. Mấy ngày nay sau khi Lương Hữu Tề lên kế hoạch cho chuyến đi Paris, Giang Tiêu có ý về trong nhà mình ở, mặc cho Lương Hữu Tề giữ lại như thế nào, lại còn thề với trời nói tuyệt không đụng vào một cọng tóc gáy của cô ấy, cô ấy cũng cự tuyệt ở chung một mái nhà với Lương Hữu Tề. Mặc dù, Giang Tiêu đã nói rất rõ ràng: "Anh ấy không ở nhà, anh ấy sẽ không về nhà nữa đâu." nhưng Lương Hữu Tề vẫn lo lắng đề phòng, dù sao, dưới mái hiên đó, Giang Tiêu của cậu ta và một người đàn ông khác có chung dấu vết, chung trí nhớ, đó là "nhà" bọn họ.

"Quả nhiên lại hối hận." Lương Hữu Tề dạo bước vây quanh Giang Tiêu: "Em, em tại sao lại do dự như vậy?"

Giang Tiêu nước mắt lưng tròng: "Lần này, không phải tôi do dự, mà là quả quyết."

"Em quả quyết cự tuyệt anh? Quả quyết lựa chọn anh ta?" Lương Hữu Tề đá một cước vào trên tường: "Anh không cam lòng, anh muốn đi gặp anh ta, xem xem rốt cuộc anh ta là thần thánh phương nào, hôm nay anh sẽ phải nói rõ ràng với anh ta."

"Không cần nói," Giang Tiêu xoay người lại kiểm tra ngón chân Lương Hữu Tề, Lương Hữu Tề đi dép, vào lúc này, ngón chân của cậu ta đang rỉ ra tia máu: "Anh ấy biết rồi, anh ấy biết cậu, biết chuyện của chúng ta, cái gì anh ấy cũng biết."

"Cái này, làm sao lại như vậy?" Lương Hữu Tề đau đến nhe răng nhếch miệng. Tục ngữ nói tay đứt ruột xót, làm sao lại bỏ quên phương thập chỉ lần này?

"Tôi chính mắt thấy anh ấy và một nữ đồng nghiệp của anh ấy ôm ấp nhau, tôi vọt tới, sau đó anh ấy nói với tôi, không phải tôi cũng làm chuyện có lỗi với anh ấy sao? Hữu Tề, tôi không giỏi nói dối, trừ chuyện bên ngoài với cậu, tôi chưa bao giờ nói dối anh ấy cái gì, cho nên khi tôi vừa mới lui tới với cậu thì anh ấy đã phát hiện." Giang Tiêu vẫn như cũ ngồi bên cạnh, ngược nhìn Lương Hữu Tề: "Anh ấy không nói rõ ràng với tôi, mà lại tìm một nữ đồng nghiệp, cố ý để cho tôi cho rằng giữa bọn họ có cái gì, cố ý để cho tôi ghen tỵ. Anh ấy nói, anh ấy đang chờ tôi quay lại bên cạnh anh ấy, anh ấy nói, chỉ có như vậy, lòng tự trọng của anh ấy mới có thể có bảo đảm."

"Cho nên nói, anh và cô gái kia, thật ra thì từ đầu tới cuối đều chỉ là vai phụ sao?" Lương Hữu Tề đẩy Giang Tiêu ra, để cho cô ấy mặt đối mặt với cậu ta.

"Không, không phải vậy. Cậu phải tin tưởng tôi, tôi là thích cậu, tài ba của cậu, thiện lương, còn nữa cậu đối với tôi rất tốt, tôi đều thích."

"Nhưng kết quả chính là em không đi Paris với anh."

"Tha thứ cho tôi Hữu Tề, ngày đó, ngày đó tôi quá xúc động rồi. Chính ngày tôi hẹn cậu đến công viên ấy, trước đó, tôi, tôi đang chèo thuyền với anh ấy." Lời nói của Giang Tiêu cũng không mạch lạc: "Ngày ấy, là (di,da,l,qy,do) anh ấy hẹn tôi đến công viên trước, tôi còn tưởng rằng chúng tôi sẽ hòa hảo như lúc ban đầu, nhưng kết quả, ở trên thuyền, anh ấy nói anh ấy và nữ đồng nghiệp đó đùa mà thành thật, anh ấy, anh ấy thật sự thích cô ta."

"Sau đó, trong cơn tức giận em đã gọi điện thoại cho anh?" Lương Hữu Tề tiếp lời Giang Tiêu: "Anh con mẹ nó rốt cuộc cũng vẫn là vai phụ, là một người bỏ sung."

"Tôi đã không lý trí, tôi đánh anh ấy, đẩy anh ấy xuống thuyền, nói chỉ cần anh ấy có thể bơi về bờ, tôi sẽ thả anh ấy đi. Anh ấy không biết bơi, tôi cho là anh ấy nhất định sẽ không đi. Nhưng là, nhưng là, anh ấy thật sự vùng vẫy bơi về bờ, cách tôi càng ngày càng xa." Giang Tiêu lui về phía sau, tựa vào trên tường: "Hữu Tề, tôi thật sự giận điên lên, tôi, tôi không nên gọi điện thoại cho cậu."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Chuyện lãng mạn nhất

Edit: Thanh Hưng

"Lần này là em thật sự ghen tỵ, nhưng coi như em ghen tỵ thì đối với anh ta cũng không đáng giá một đồng."

"Đúng, cho nên tôi thật sự không thể đi theo cậu, tôi không thể đối xử không công bằng."

"Ha ha," Lương Hữu Tề ngã ngồi trên mặt đất: "Anh ta là dũng mãnh phi thường bơi từ thuyền đến trên bờ, mà anh chỉ là chân đạp một con Vịt Donald, từ trên bờ đạp đến bên cạnh em, quá buồn cười, ha ha. Nếu (di.da.l.qy.do) anh là em, anh cũng vậy sẽ chọn anh ta."

Nước mắt Giang Tiêu rơi rào rào, cô ấy mím chặt môi, cắn đến không còn chút huyết sắc, cô ấy còn ghi chặt đôi tay ở sau lưng, cường chế ý nghĩ muốn vuốt ve đầu Lương Hữu Tề, muốn an ủi kích động của cậu ta. Cô ấy không có lời nào để nói, cũng không thể nói "Chúng ta vẫn còn hi vọng", bởi vì kia xác thực là lời nói dối, cũng không thể nói "Cậu chính là vật điều hòa cuộc sống của tôi", tuy nói, kia ít nhiều cũng là sự thật.

Hồ Viên Kiệt giống như là nhu yếu phẩm của Giang Tiêu, có nhu yếu phẩm, Lương Hữu Tề có thể cho cuộc sống Giang Tiêu thêm gấm thêm hoa, mà một khi vật nhất định phải có đã tiêu hao hết, coi như đến Paris rục rịch, Giang Tiêu cũng có thể thấy tương lai hết đạn cạn lương, đối khổ lạnh lẽo thoi thóp một hơi của mình.

Viên Kiệt rời đi, tim của anh ta rời Giang Tiêu đi, đi theo một người phụ nữ khác. Thậm chí Giang Tiêu hoài nghi, thân thể nhỏ bé của cô ấy có thể điều khiển muối bát ở trước bếp lò hay không. Giang Tiêu làm cơm cho Viên Kiệt 4~5 năm, món ăn nhiều vô số, đủ để thành một bộ thực đơn rồi, mấy ngày nay, Giang Tiêu một mực suy tư, mà kết quả suy nghĩ lại là: coi như cô ấy không cam lòng, cô ấy cũng không có tư cách đi trách tội Viên Kiệt, dù sao, kết quả hôm nay cô ấy gặp được cũng không phải bởi vì Viên Kiệt chê cô ấy nấu cơm thành phụ nữ luống tuổi có chồng mà di tình biệt lý, mà bởi vì chính cô ấy bất trung trước, tự làm tự chịu. Lại bỏ Viên Kiệt qua một bên không nói, Giang Tiêu ngược lại cho là, Lương Hữu Tề có đủ tư cách trách tội cô ấy.

"Cậu đánh tôi đi, hung hăng đánh tôi một trận đi." Giang Tiêu nhắm mắt lại, chỉ còn lại lông mi lo lắng rung động: "Hữu Tề, là tôi quấy rầy cuộc sống của cậu, là tôi lợi dụng cậu, là tôi lừa gạt cậu. Tôi thật ác bất xá, trừng phạt đúng tội."

"Hừ," Lương Hữu Tề tự giễu nói: "Là anh tự tìm."

Tình yêu, xác thực chính là một cuộc tự tìm phiền toái. Khi Viên Kiệt áy náy xin tội Giang Tiêu thì Giang Tiêu không trách anh ta, mà khi Giang Tiêu đưa mặt để Lương Hữu Tề trút giận thì Lương Hữu Tề cũng không thể tức giận được.

***

Nguyên Vi giờ bao lớn bao nhỏ thuốc bổ lên, đi theo Trịnh Âu Dương cùng tới thăm Trịnh Nghi. Trịnh Nghi ở trong một khu ký túc xá dành cho học sinh, nhà trọ không được quản lý quy củ, ký túc xá trống rỗng, nên dành cho bên ngoài thuê. Bốn người một gian phòng, ngoài cửa sổ chính là bãi tập. Trịnh Âu Dương từng khuyên Trịnh Nghi dọn đi ở cùng anh, chỉ là Trịnh Nghi nói đi nói lại chỉ có một chữ: Không.

Trịnh Nghi nhìn đồng thuốc bổ thì thầm: "Bổ máu, dưỡng khí, nhuận phổi, thanh hỏa, bổ não. Đây, hai người các người, là chê ta đầu óc không tốt sao?"

Từ đầu đến cuối Trịnh Âu Dương đều trung ra vẻ mặt cứng ngắc: "Cũng còn tốt hơn não heo."

Trịnh Nghi đá chân một cái, dép trên chân chính xác đánh trúng vào bụng của Trịnh Âu Dương: "Thằng nhóc thôi."

Nguyên Vi vui vẻ nhặt dép lại: "Mẹ Trịnh, ngài còn mạnh hơn con nhiều, Âu Dương anh ấy thường thường nói đầu óc con không bằng não heo đấy."

"Tiểu Vi, con chẳng những viết rất được mà miệng lại còn ngọt. Ừ, thưởng cho con." Trịnh Nghi bẻ một quả chuối tiêu từ trong giỏ trái cây Nguyên Vi xách tới xuống.

"Mẹ Trịnh, lần này con và Âu Dương tới là muốn khuyên ngài, chúng ta thức thời mới là trang tuấn kiệt." Nguyên Vi liếc Trịnh Âu Dương một cái, mà Trịnh Âu Dương không chớp mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa (L^Q^D) sổ, nghiễm nhiên là đã phó thác quyền to đại nhiệm hôm nay cho Nguyên Vi: "Cái đó, bác gái kia, nghe nói, bà ấy tính toán chính thức kiện ngài cố ý đả thương người, cho nên con và Âu Dương đã thương lượng, muốn xem một chút có thể để chuyện lớn hóa nhỏ hay không."

"Cái gì? Chuyện lớn hóa nhỏ? Ngần vạn đừng, tốt nhất là cứ để bà ta quậy lớn chuyện." Trịnh Nghi cười, nếp nhăn nơi khóe mắt làm nổi bật khuyên tai bằng vòng tròn kim loại to, hết sức không phối hợp: "Như vậy, có lẽ ta sẽ có cơ hội kéo thằng nhóc thôi này tới gặp ba nó."

Rốt cuộc Trịnh Âu Dương cũng liếc mắt sang: "Ông ấy không phải ba con, ông ấy là con rùa đen rút đầu không chịu trách nhiệm, là một oắt con vô dụng nhất gan sợ phiền phức."

"Pằng". Lần này, Trịnh Nghi là dùng tay rút dép ra, chính xác nện ở trên mặt Trịnh Âu Dương: "Hỗn tiểu tử."

Trịnh Nghi lôi kéo Nguyên Vi ngồi xuống bên giường: "Tiểu Vi, con phân xử thử xem, nó là con ta, là ta đau một ngày một đêm thật vất vả mới kéo ra được, dựa vào cái gì còn sống, nó lại so với ta biết cái gì là chiếm tiện nghi cái gì là bị thua thiệt?"

Nguyên Vi phì cười: "Cái chữ "kéo" này của ngài, dùng đến thật kỳ diệu."

Nguyên Vi cười một tiếng, Trịnh Nghi cũng cười: "Nhưng mà, hôm nay các người tới vừa đúng lúc, vừa đúng lúc ta cũng có chuyện muốn nói với các người. Tiểu Vi, con định lúc nào thì trở thành con dâu của ta đây?"

Nguyên Vi hiếm có lúc không ứng biến được, lần này, coi như là một lần. Nói thế nào lại từ quan tòa sang chuyện vui thế?

"Con định lúc nào thì sinh cháu trai cho ta hả?" Trịnh Nghi lại bổ sung.

"Mẹ, sao mẹ lại thế này?" Trịnh Âu Dương không thể nhịn được nữa: "Con chỉ muốn tới giúp mẹ thoát khỏi phiền toái thế nào, nghĩ muốn khôi phục cuộc sống bình thường của chúng ta thế nào, nhưng rốt cuộc đầu óc mẹ đang suy nghĩ cái gì?"

"Ta chỉ muốn cho ba con hạnh phúc." Trịnh Nghi nói những lời này xong thì bình tĩnh đến lạ thường.

"Cái này," Nguyên Vi thử dò xét nói: "Cái này cùng với chuyện con và Âu Dương, kết hôn sống chết, có quan hệ gì?"

"Tiểu Vi, con từng viết nhiều tình yêu như vậy, nhiều lời tâm tình như vậy, nhưng con biết không, toàn bộ những thứ đó không bằng lãng mạn ta đã trải qua." Hốc mắt Trịnh Nghi âm ướt, hình như âm ướt đến mức tùy thời có thể tạo thành hai bức tranh thủy mặc: "Khi đó, ông ấy hỏi ta, nguyện vọng lớn nhất là cái gì, ta nói, gả cho ông ấy, sau đó sinh cho ông ấy hai đứa con. Ta lại hỏi ông ấy, vậy nguyện vọng lớn nhất của ông ấy là cái gì, ông ấy nói, lấy ta, sau đó sinh hai đứa con, sau đó con cái lại sinh con cái."

Nguyên Vi nhìn chăm chăm Trịnh Nghi chờ bà tiếp tục nói, bởi vì cô căn bản không cho là sinh ra đời sau đầy đàn có thể dính líu quan hệ với hai chữ "lãng mạn", nhưng Trịnh Nghi lại dán băng thu miệng lại, hết sức dứt khoát. Qua một hồi lâu, Trịnh Nghi mới lại mở miệng: "Không lãng mạn sao?"

"Hoàn toàn không lãng mạn." Trịnh Âu Dương cắn hàm răng đến khảnh khách vang dội: "Hơn nữa, mẹ cũng không sinh cho ông (dịda;ty;do) ta hai đứa con, mẹ chỉ có một hỗn tiểu tử là con đây. Còn nữa, ông ta ngay cả đứa con trai là con này đều không để ý, như thế nào lại quan tâm đến con cái"

của con? Mẹ, mẹ tỉnh lại đi, ông ta hoàn toàn không quan tâm đến chúng ta."

"Nói bậy, không được nói bậy." Ánh mắt của Trịnh Nghi biến thành tranh thủy mặc: "Con nói láo."

Nguyên Vi nhanh tay lẹ mắt, đề hai đầu gối Trịnh Nghi xuống, tránh cho bà lại đánh chủ ý lên đôi dép. Nhưng kết quả là, Trịnh Nghi thuận thế nằm sấp lên bả vai Nguyên Vi, mở màn một trận gào khóc thảm thiết. Cứ như vậy, áo trắng cao quý nhất, hợp ý nhất của Nguyên Vi biến thành màu trắng của giấy Tuyên Thành.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Anh chính là đôi mắt của em

Edit: Thanh Hưng

Năm phút trước, Tô Mộc gọi điện thoại cho Katy, Katy nói: "Tôi ở Milan." Năm phút sau, Tô Mộc ngay cả nói cũng không nói đã đợi ở dưới nhà Katy. Katy mặc áo lông quần vải nhung rộng thùng thình cùng với giày vải ca-rô, trên tay cầm hai túi ny lon, thân nhiên chất vấn Tô Mộc: "Sao anh lại tới đây?"

Tô Mộc nhận lấy túi ny lon: "Tại sao em vĩnh viễn không hiểu khách thế?"

"Tôi chưa bao giờ hiểu khách không mời mà đến." Katy dẫn đầu đi vào trong nhà.

"Không phải anh có ý tới quấy rầy em." Tô Mộc nhắm mắt theo đuôi đi theo Katy: "Em nói em đang ở Milan, cho nên anh chỉ muốn tới nơi này nhìn lên cửa sổ nhà em mà thôi."

"Tại sao anh vĩnh viễn buồn nôn như vậy?" Katy dừng chân trước thang máy.

"Đang sửa chữa." Tô Mộc đọc thông báo dán ở cửa thang máy sau đó đề nghị: "Đi thôi, đi thang bộ."

"Không, tôi mệt." Katy nhanh chóng phản bác.

"Bởi vì em mới bay từ Milan về sao? Để anh xem thử em mang cái gì từ Milan về nà." Tô Mộc giơ tay lên, tỉ mỉ đọc tên từng thứ trong túi nhựa: "Mi ăn liền, salad khoai tây, nước nho, ngô ngọt, cơm cà ri. Ừm, thì ra là người Milan lười biếng như vậy, xem trọng hiệu suất như vậy." Tô Mộc dương dương tự đắc tự nhận là hài hước.

Katy đoạt lấy túi ny lon: "Tôi mệt là bởi vì tôi mới từ siêu thị trở lại, mà tôi lừa anh, là bởi vì tôi chán ghét anh. Tôi chán ghét anh đuổi tận cùng không buông, chán ghét kiểu tóc chia ba bầy của anh, chán ghét tất màu trắng trong giày da của anh, chán ghét "hài hước" của anh."

Tay Tô Mộc trống không, lúng túng sờ sờ tóc: "Anh giúp em mang đồ vật linh tinh lên xong sẽ lập tức đi."

Rốt cuộc Katy vẫn đưa túi nylon cho Tô Mộc, rốt cuộc vẫn đi theo Tô Mộc vào trong cầu thang. Biết người đàn ông này đã gần hai năm rồi, nhưng ánh mắt anh ta nhìn cô ấy vẫn là chấp nhất trước sau như một, coi như (đi,đà,l,qy,do) cô ấy là người phụ nữ của người khác, coi như cô ấy đối với anh ta lãnh nhục bằng sương, cự anh ta ở ngoài ngàn dặm, chấp nhất của anh ta vẫn như cũ giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ. Từ khi biết Katy, Tô Mộc cũng không mặc các tác phẩm của các nhà thiết kế khác. Katy không chỉ một lần chăm chọc anh ta: "Bỏ qua ví tiền của anh, cũng bỏ qua cho tác phẩm của tôi đi, bọn chúng giá trị xa xỉ, mặc ở trên người anh lại không có phẩm vị." Mặc dù cách nói của Katy khá khoa trương nhưng cũng không phải là lời nói vô căn cứ. Tô Mộc là người đàn ông trung quy trung củ, cao thấp mập ốm đều thuộc bậc trung, mắt không lớn, miệng không lớn, cằm vuông, bả vai đoan chính, cái này khác khá xa các thiết kế duy mỹ của Katy, nhưng Tô Mộc không quan tâm, anh ta nói: "Anh là fan trung thành nhất của em" Katy không còn kể sách.

Fan của Katy tự nhiên không phải chỉ có một mình Tô Mộc, nhưng nếu như muốn chia bọn họ làm hai loại mà nói, Tô Mộc này tự thành một loại, mọi người còn lại thống nhất là một loại khác. Katy cho là, Tô Mộc là một người duy nhất không tự biết rõ, trong khi mọi người bị ánh sáng chói lóa của Tả Sâm làm cho chán nản sợ hãi thì Tô Mộc thế nhưng lại không có, thậm chí anh ta còn lớn mật đến nỗi có thể cản trở trước mặt Tả Sâm nhưng một lần lại một lần nếm mùi thất bại. Hơn nữa, Tô Mộc cũng khác xa những người quân tử còn lại, có lúc, ngay cả Katy cũng ngầm cho phép anh ta hôn mặt của mình rồi nhưng nụ hôn của anh ta lại vẫn in ở trên mu bàn tay cô ấy.

Trong cầu thang bộ là một màu đen kịt, không đủ để có thể làm đèn cảm ứng ánh sáng sáng lên, lại đủ để khiến Katy ngừng thở. Tiếng bước chân của Tô Mộc không nhanh không chậm, càng lúc càng xa, Katy lại lẻ về phía sau, cô ấy rừ tay, hừ hừ thật thật tìm kiếm tay vịn cầu thang. Đối với Katy mà nói, bóng tối làm mất đi quá nhiều màu sắc, cũng không còn mộng lung nữa, không còn như ẩn như hiện, có chăng chỉ là giống như công tắc điện, "tách" một tiếng, đã đóng tất cả sự vật trước mắt cô ấy lại. Katy lặng lẽ đếm bậc cầu thang, 5, 6, 7, 8.

Cho đến khi, bọn ấy trực tiếp đụng phải ngực Tô Mộc.

Tô Mộc theo bản năng ném túi nylon xuống, ngã về phía sau ôm Katy vào lòng, mà Katy cũng vô ý thức một phen níu lấy cánh tay Tô Mộc. "Em đang

nghĩ gì đấy? Thế nào đi mà không nhìn đường." Giọng trách cứ của Tô Mộc vô cùng nghiêm nghị.

"Ngay cả tôi không nghĩ gì thì tôi cũng sẽ không nhìn thấy đường." Sau khi Katy đứng vững, cũng không đẩy Tô Mộc ra mà vùi mặt vào ngực của anh ta.

"Cái gì?" Tô Mộc không hiểu.

"Đôi mắt của tôi không nhìn thấy, khi trời tối, cái gì tôi cũng không nhìn thấy."

"Cái gì?" Đánh cược sinh mệnh vẫn là khó hiểu.

"Vong mạc biến tính. Cái từ này các anh chưa nghe bao giờ, mỗi ngày tôi đều sẽ nhắm mắt 1000 lần."

Tô Mộc không nói gì, chỉ là ôm thật chặt Katy, hình như so với mỗi một lần ôm trước đó càng thêm chặt. Katy mím chặt đôi môi lộ ra một độ cong mỉa mai: anh ta cuối cùng cũng sẽ rời mình đi, chờ tới lúc cuối cùng mình biến thành một người mù, làm sao mình còn có thể hy vọng xa vời là sẽ có một người ủng hộ không xa không rời? Nhưng mà đúng vào lúc này, Tô Mộc lại mở miệng: "Nếu như em nguyện ý, anh chính là con mắt của em."

"Katy, rốt cuộc em cũng không cần nhìn kiểu tóc chia ba bảy của anh, rốt cuộc không cần nhìn tất màu trắng của anh." Giọng nói của Tô Mộc vô cùng vui vẻ: "Cái này chẳng lẽ không đáng giá ăn mừng sao?"

Katy không thể không cười: "Rốt cuộc anh cũng hài hước một lần."

"Chỉ là, cần nhắc đến khoảng thời gian tới ngày đáng giá ăn mừng còn có chút xa, anh vẫn muốn đổi lại kiểu tóc. Chia đôi có được không? Có thể giống như phân đồ không? Tất anh cũng vậy sẽ đổi, màu đen, có được không?"

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Katy không thể chờ đợi cắt đứt lời tâm tình của Tô Mộc, tuy nói, đó là lời tâm tình dễ nghe nhất mà cô ấy từng nghe. Nhưng chính là cô ấy lợi dụng phần cảm tình dành cho cô ấy của người đàn ông này, mới hoàn thành nhiệm vụ Tả Sâm giao phó cho cô ấy. Tả Sâm giao cho cô ấy tài liệu, cô ấy một chữ cũng không học, việc duy nhất cô ấy phải làm, chính là để Tô Mộc lật xem. Cô ấy ngay cả không cần nghĩ cũng biết, loại này giống như một cái bẫy, một cái bẫy rập mà cô ấy dùng sức quyến rũ để bố trí Tô Mộc.

***

Hách Tuấn cùng với Vân Na tham gia khóa trình bảo vệ sức khỏe trong thời gian mang thai, nghe gần hai giờ, tâm đắc lớn nhất của Vân Na chính là: phụ nữ có thai phải giữ vững cảm xúc vui vẻ. Hết giờ học, Hách Tuấn dắt Vân Na tới bãi đậu xe, kết quả, xe Tả Sâm dừng ngay bên cạnh xe của anh ta.

Tả Sâm giới thiệu với Hách Tuấn: "Đây là Đinh Lạc Lạc, cậu đã gặp, còn nữa, đây là bạn của Đinh Lạc Lạc, vô hạn tôn (l'q^d) trọng báp thịt Nguyên Vi tiểu thư."

"Nguyên Vi tiểu thư?" Vân Na nhảy ra khỏi lồng ngực Hách Tuấn: "Cô là cái người viết tiểu thuyết Nguyên Vi? Viết 'Trên giường dưới giường' và 'Đầu lưỡi cùng bắp đùi' Nguyên Vi."

"Chính thế." Nguyên Vi hắng giọng một cái: "Muốn ký tên không?"

Hách Tuấn ôm lấy Vân Na đang phấn khởi: "Phụ nữ có thai cảm xúc không nên quá kích động." Sau đó, anh ta liếc Đinh Lạc Lạc và Nguyên Vi, ý đồ đánh nhanh thắng nhanh, sớm hộ tống Vân Na cấp bậc quốc bảo về nhà: "Hai vị theo tôi tới nơi này nhất định là có chuyện gì đúng không?"

"Xét thấy Tả Sâm nói anh phi thường vội, tôi không thể làm gì khác hơn là tranh thủ trong lúc cấp bách tới tìm anh." Nguyên Vi đi thẳng vào vấn đề: "Tôi là bạn gái Trịnh Âu Dương, mà Trịnh Âu Dương là con trai của Trịnh Nghi, mà Trịnh Nghi, chính là người đã thương mẹ anh."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Còn nhớ một Trịnh Nghi thanh xuân vườn trường không

Edit: Thanh Hưng

"Vậy chúng ta cũng không có cái gì tốt để nói." Hách Tuấn vừa nói, vừa nhét Vân Na vào trong xe.

"Này, rõ ràng anh là em trai của Âu Dương nhà tôi, thế nào không hòa ái có lẽ phép giống Âu Dương nhà tôi mà ngược lại lại trong mắt không có người khác giống như Tả Sâm thế?" Nguyên Vi đã sớm quên chuyện Trịnh Âu Dương trước kia từng sập cửa trước mặt cô không còn một mống, cho nên bây giờ đại khái có thể hùng hồn tán dương Trịnh Âu Dương "có lẽ phép".

"Họ Nguyễn, hôm nay là tôi nể mặt mũi Lạc Lạc mới dẫn cô tới gặp Hách Tuấn, cô nói chuyện tích đức một chút đi. Hơn nữa, hôm nay người đàn ông của cô cũng không ở đây, cũng không có người làm chỗ dựa cho cô đâu." Tà Sâm quả thật muốn đe dọa.

"Hừ, có mẹ ắt phải có con, toàn gia đều là người dã man." Quả đảm của Hách Tuấn còn nắm chặt hơn Tà Sâm.

"Hách tiên sinh, lời nói không cần quá tuyệt tình." Nguyên Vi từ trước đến giờ không ăn cứng rắn: "Theo tôi được biết, anh và bọn họ đều là người một nhà nha."

"Nói đi, rốt cuộc các người có ý đồ gì." Hách Tuấn tựa vào trên cửa xe, hai tay nhét vào túi.

"Hách Tuấn, anh có thể khách khí với thân tượng của em một chút hay không?" Vân Na ở trong xe rốt cuộc không tình nguyện chỉ ấn cửa sổ xe xuống nữa mà dứt khoát đẩy cửa xe ra, sức lực to lớn, lại đụng phải Hách Tuấn nhào đầu về phía trước: "Nếu không em sẽ không khách khí với anh đâu." Sau đó, Vân Na cười (dĩ,dạ,lqy,do) khanh khách đến gần Nguyên Vi: "Cô đừng để ý, bình thường anh ấy không phải vô lễ như vậy đâu. Nói cho cô biết, công ty chúng tôi có không ít người mê sách của cô đâu, đừng rồi, cô có thể viết chuyện xưa của nữ tiếp viên hàng không hay không, yêu đương với người nước ngoài gì đó? A, tôi còn chưa có tự giới thiệu mình, tôi tên là Vân Na, là một nữ tiếp viên hàng không."

"Được, không thành vấn đề, ai bảo chúng ta là chị em dâu đâu." Nguyên Vi thoải mái nhận thân.

"Im miệng." Hách Tuấn đứng giữa Vân Na và Nguyên Vi: "Cô, nếu lại tiếp tục quấy rầy chúng tôi, tôi sẽ báo cảnh sát. Còn em nữa, lập tức lên xe trước cho anh."

"Em chính là phụ nữ có thai đấy, sao anh có thể để cho tâm tình của em không vui như vậy chứ? Ảnh hưởng đến sự khỏe mạnh của bào bào, anh lấy cái gì phụ trách?" Mà trong lúc Vân Na kêu gào những lời này thì Nguyên Vi cũng kêu gào: "Muốn cùng bác gái báo cảnh sát, không còn khả năng khác sao? Chẳng qua tôi nhắc nhở anh, trước lúc báo, tốt nhất anh nên hỏi ý kiến của bác trai một lần."

Tà Sâm xoa lỗ tai ông ông: "Trên phương diện âm thanh này, hai người các cô thật sự là chị em dâu."

Hách Tuấn mở cửa xe, tự mình ngồi lên, trước lúc đóng cửa ném cho Vân Na một câu nói: "Nếu em muốn ngồi xe của anh thì lập tức đi theo anh, hay là ở lại bên cạnh thân tượng của em, một lát nữa để cho cô ta tiễn em một đoạn đường?" Vân Na ưỡn bụng vô cùng bằng phẳng lên xe, phút cuối cùng cũng không quên khoát tay nói tạm biệt với Nguyên Vi. Mà trước lúc xe nghiêng ngang rồi đi, Nguyên Vi vừa đuổi theo vừa dốc hết toàn lực rống lên một câu: "Đi về hỏi hỏi bác trai, còn nhớ một Trịnh Nghi thanh xuân vườn trường không."

Xe như một làn khói lái đi, Nguyên Vi nhảy tới trước mặt Tà Sâm và Đinh Lạc Lạc, phui phui tay: "Tốt lắm, mục đích của tôi đã đạt được. Không làm trễ nải các người, các người có thể tự do hoạt động rồi."

Tà Sâm cũng không chậm trễ một giây đã lôi Đinh Lạc Lạc lên xe, mà tất cả làm của Đinh Lạc Lạc lại lần nữa phát tác: "Thật, thật muốn sao? Em, em còn chưa chuẩn bị xong đấy." "Có cái gì mà chuẩn bị? Dù sao em cũng không có trang phục và đồ gì tốt, cũng sẽ không trang điểm, cứ tự nhiên như vậy cũng không có gì không tốt. Hơn nữa anh cũng đã giúp em mua xong một phần quà tặng rồi, đang để ở trong cốp sau, đợi lát nữa em gặp cha anh cứ nói em mua cho ông ấy là được." So sánh với việc Đinh Lạc Lạc thấp thỏm vì sắp bước lên cửa nhà họ Tà, Tà Sâm lại tự tại như cá gặp nước.

Đây là lần thứ hai Nguyên Vi đuổi theo xe trong hôm nay, cũng là lần thứ hai cô rống với khói xe: "Này, họ Tà, tôi cho phép các người tự do hoạt động, cũng không đại biểu anh có thể ném tôi ở bãi đậu xe mà, anh đưa tôi đến trạm xe bus đã chứ."

***

Nhà họ Tà cũng không khí phái như Đinh Lạc Lạc tưởng tượng, vốn dĩ cô nghĩ, phải là biệt thự lầu trên lầu dưới, vườn hoa chia làm tiền viện và hậu hoa viên, người làm chia làm quản gia, tài xế, đầu bếp, người làm nữ xếp hàng chờ đợi, nhưng kết quả, nhà họ Tà cũng chỉ là tầng cao nhất của một khu nhà trọ. Tòa nhà trọ này là một tầng hai hộ, Tà Sâm đã thông bức tường ở giữa, biến hai nhỏ thành một lớn, hợp thành "Tà trạch". Đây cũng na ná giống phòng của Tà Sâm và Đinh Lạc Lạc ở "Thiên Viên".

Nhà họ Tà chính xác là có vườn hoa, chẳng qua là vườn treo ở trên tầng thượng. Tà Áp trồng trong đó đủ loại hoa hồng, hoặc nói chính xác hơn, Tà Áp có mệnh người làm vườn trồng đủ loại hoa hồng trong vườn hoa. Mơ ước lúc ban đầu của ông là có thể dẫn người phụ nữ mình yêu mến về nhà, đưa đến đây, sau đó tự tay hái tặng cho giai nhân, nhưng trên thực tế, cho dù là ông, hay là Tà Sâm, cũng chưa từng có ý niệm mang phụ nữ về nhà. Dù sao, phòng ốc của bọn họ quá nhiều, thật sự không cần mang các cô ấy trở về "nhà".

Đinh Lạc Lạc có thể nói là bị Tà Sâm kéo xuống xe, tiếp theo kéo lên thang máy. "Giày của em cũng sắp bạc đi rồi." Đinh Lạc Lạc oán trách Tà Sâm. "Vây em hãy ngoan ngoãn nhắc chân, đừng làm cho anh phí sức." Tà Sâm hoạt động bả vai.

"Không được, hôm nào thôi. Dù sao em cũng không thể đi một đôi giày hồng đi gặp ba anh chứ?" Đinh Lạc Lạc mắt thấy thang máy một tầng lại một tầng đi lên trên, không chút do dự đưa tay nhấn một cái nút, lại bắt đầu đi, thang máy nên đi lên vẫn là đi lên.

"Yên tâm, ông ấy không có đam mê kiểm tra đế giày của người khác đâu." Nói xong câu này, Tà Sâm ép tới gần Đinh Lạc Lạc, làm không gian vốn đã hẹp trở nên chật chội không chịu nổi: "Lạc Lạc, đừng trốn (L^Q^D) tránh có được không? Không cần sau khi anh thật vất vả dám đối mặt em lại bắt đầu trốn tránh. Ba anh ông ấy cũng không đáng sợ, ông ấy đã sớm mong đợi anh có thể mang bạn gái về nhà, tin tưởng anh, ông ấy đang mong đợi em đến. Đừng sợ. Được không?"

Thay thế Đinh Lạc Lạc trả lời, là một tiếng leng keng của thang máy. Nó đã tới đích, mở cửa.

Mà mở cửa phòng nhà họ Tả ra là người làm duy nhất của nhà họ Tả, một người phụ nữ trung niên, bà ấy vừa phải chịu trách nhiệm quét dọn vệ sinh, lại vừa phải ngẫu nhiên làm đầu bếp bên cạnh Tả Ấp. "Ba của tôi đâu?" Tả Sâm hỏi. "Vẫn còn ở phòng ngủ." Người phụ nữ trung niên đáp.

Tiếp đó, nghênh đón Đinh Lạc Lạc vẫn như cũ không phải Tả Ấp, mà là "cháu trai" Tả Sâm mua cho Tả Ấp, hai con chó mà Tả Ấp gọi là "Bánh màn thầu" và "Bánh bột mì". Đinh Lạc Lạc ngồi xổm người xuống, mỗi tay treu chọc một con, mà Tả Sâm giới thiệu: "Lạc Lạc, đây là con trai của chúng ta." Đang lúc này, Tả Ấp từ phòng ngủ đi ra, toàn thân bao bởi một cái áo ngủ màu xanh dương, chân đạp lên một đôi dép màu đỏ thẫm, và lại kèm theo hai tiếng ho khan vì muốn thu hút sự chú ý của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Do Tả Ấp ta trấn giữ

Edit: Thanh Hưng

"Cha, đây là Đinh Lạc Lạc. Lạc Lạc, đây là cha anh." Lúc Tả Sâm nói lời này thì suýt nữa cắn trúng lưỡi. Nói xong, anh liếc gương trên vách tường một cái, vạn hạnh vạn hạnh, tuy nói tác phong làm việc của mình hình như có lẽ càng ngày càng theo khuôn phép cũ, nhưng ít nhất, về ngoài vẫn là nổi bật xuất chúng.

Tả Ấp quan sát Lạc Lạc: cái cô gái này, thế nào nhìn quen mắt như vậy. Thế nào gần đây, luôn có thể đụng phải cô gái nhìn quen mắt? Trần Mồi là một, hôm nay một người nữa lại đến đây.

"Bác Tả khỏe." Đinh Lạc Lạc cúi xuống tạo thành thế đứng như lò xo, khom người chào. Đợi sau khi cô lần nữa đứng thẳng người, lúc này cũng mới quan sát Tả Ấp: "A, cháu đã thấy ngài, ở dưới lầu của ‘Trái phải địa sản’." Khi đó cháu đã cảm thấy ngài nhìn quen mắt, không trách được, thì ra ngài là ba của Sâm." Lần này Đinh Lạc Lạc lại cảm thấy không cần câu nệ như vậy.

"Oh? Các người đã gặp nhau rồi?" Tả Sâm nhìn bên này một chút, lại nhìn bên đó một chút.

"Ừ, ngày đó em ở dưới lầu ‘Trái phải địa sản’ chờ anh, kết quả anh ngồi ở trong xe phát giận với em, phát giận xong thì anh lái xe đi, sau đó bác Tả tới chào hỏi em, chỉ là khi đó, em cũng không biết bác ấy chính là bác Tả." Đinh Lạc Lạc cầu nhàu chân tướng.

"Sao cũng không thấy ai nhắc tới với anh." Tả Sâm lầu bầu.

"Bèo nước gặp nhau, không đáng giá nhắc tới." Lời này là Tả Ấp nói. Trải qua một lời nhắc nhở của Đinh Lạc Lạc, rốt cuộc ông cũng có thể nhớ ra gương mặt tí mỉ có thừa nhưng sinh động chưa đủ này của Đinh Lạc Lạc. Thì ra, đây chính là người phụ nữ chảy nước miếng với "Trái phải địa sản" bọn họ, người phụ nữ cảm khái con trai ông thật có tiền. Cô thật đúng là cao siêu, nhanh như vậy đã có thể tiến dần từng bước rồi.

Sáng sớm hôm nay, Tả Ấp còn đang đánh răng, Tả Sâm hứng thú bưng bưng chạy tới nói với ông muốn dẫn một người phụ nữ về nhà cho ông xem mặt, nói xong đã nhảy lên cộc cộc chạy ra cửa. Động tác đánh răng của Tả Ấp cứng lại: thật lâu chưa thấy bộ dáng con trai hả hê như vậy, mà mình cũng thật lâu không từng thất ý như vậy. Kỳ quái, không phải cả ngày lẫn đêm ông đều thúc giục con trai lấy vợ sinh con à, thế nào tình thế có điều phát triển, ông lại có điều sầu lo thế này? Có lẽ là bởi vì cùng con trai sống nương tựa lẫn nhau đã lâu, không có thói quen nhìn anh nhào vào vòng ôm ấp của người khác? Hoặc có thể là thất ý với mình già rồi mất mớ, hoàn toàn không chú ý không biết con trai bảo bối đã đắm chìm trong bể tình từ khi nào rồi? Tóm lại, Tả Ấp nhìn chằm chằm mình trong gương, tự lẩm bẫm mình già thật rồi, con trai không cần mình nữa rồi. Sau đó, chỉ thấy ông miệng đầy bọt kem đánh răng hòa lẫn nước miếng tích tập chảy xuống dưới.

Tả Ấp là có ý không thay quần áo, cũng cố ý ở lại trong phòng ngủ. Động cơ của ông rất đơn thuần cũng rất ngây thơ: ta muốn cho người phụ nữ kia một đòn phủ đầu. Đại khái Tả Sâm đã bị cô mê hoặc đến thần (l^q^d) hồn điên đảo rồi, nhà họ Tả này không thể làm gì khác hơn là do Tả Ấp ta tới trấn giữ thời.

Mà sau một lát, tư thái của Tả Ấp càng uy nghiêm hơn. Ông uy vũ chấp tay sau lưng, ánh mắt không chút kiêng kỵ tuần tra trên mặt Đinh Lạc Lạc, tình hình nghiêm trọng thế này đã cổ vũ chỉ số câu nệ của Đinh Lạc Lạc. Mà Đinh Lạc Lạc càng thận trọng thì Tả Ấp càng tự tin: Nhóc con, sớm muộn gì tôi cũng làm cho cô lộ cái đuôi hồ ly ra.

Tả Sâm không rõ chân tướng, còn cầm đầu cầm cổ dâng quà tặng: "Cha, đây là Lạc Lạc mua cho ngài."

Tả Ấp miễn cưỡng nhận lấy túi, tiếp theo thoáng nhìn vào bên trong, lập tức phát tác: "Thức ăn cho chó? Cô thế nhưng mua thức ăn cho chó cho ta?"

Bị Tả Ấp quát lớn như vậy, Đinh Lạc Lạc vô tội lui về phía sau ba bước nhỏ, dính vào trên cửa. Trời ạ, cô thậm chí còn không biết đến tội cùng trong túi quà tặng kia là cái gì, thức ăn cho chó? Sao Tả Sâm lại làm cô rơi vào tình cảnh lúng túng thế này hả? Mà Tả Sâm trừ vô tội, còn có khổn hoặc: "Đúng vậy mà? Có gì không ổn? Là ngài nói mà, gần đây bánh màn thầu và bánh bột mì có bệnh kén ăn, vị thịt gà thịt bò đều không ăn, cho nên con mới mua vị hải sản này, nhãn hiệu hải sản này rất có danh tiếng đấy."

Tả Ấp vừa nghe như vậy, ngược lại tiêu hết giận, nhưng lập tức, ông lại bắt được nhược điểm của một người khác: "Con nói đây là con mua? Thế vị

Đình tiểu thư này là thế nào? Hừ, tay không tới cũng coi như xong, lại còn nói dối."

"Cha, trước kia ngài cũng không phải là người tính toán xét nét như vậy." Tả Sâm dắt tay Đình Lạc Lạc đi tới ghế sa lon trong phòng khách: "Ngồi đi." Thu xếp xong cho Đình Lạc Lạc, Tả Sâm lại đi hạ phạm thượng nói: "Cha, hôm nay ngài định mặc áo ngủ?"

Tả Ấp hậm hực lại trở về phòng ngủ, giờ thức ăn cho chó vị hải sản trong tay lên, trong miệng chào hỏi: "Bánh màn thầu, bánh bột mì, ăn đi."

Đình Lạc Lạc lo sợ: "Ba anh, hình như không thích em."

"Làm sao lại như vậy? Ông ấy chính là tính khí cổ quái như thế, giống như phần lớn người bình thường thời nay đều không có chút uy tín nào." Tả Sâm nói lời này cũng chột dạ: lão bình thường đối với phụ nữ gia tử kia đều là vừa bao dung lại cười đùa hí hửng, hoàn toàn như lão ngoan đồng, thế nào hôm nay thái độ khác thường, không nói cười tùy tiện thế? "Đi, anh dẫn em đi dạo xung quanh." Tả Sâm thấy Đình Lạc Lạc như đứng đông đờ như ngòi đồng than, đơn giản tím láy cổ.

Đình Lạc Lạc đang lo lắng trùng trùng, bị Tả Sâm kéo một cái như vậy, trực tiếp nhào vào lòng ngực Tả Sâm: "Ừm, anh nhẹ một chút."

Sau khi Tả Ấp vội vàng thay quần áo xong, núp ở cạnh cửa phòng khách, vừa đúng lúc bắt được một màn này. Ông liên tiếp chất lười: khá khen cho một cái biểu tình đơn giản này, trong đó bao hàm cả sức quyến rũ của phụ nữ. Trắng trợn như thế có một không, còn có mặt mũi nói nhẹ chút? Cô rất yếu đuối à?

***

"Có phải con có một người bạn hay không, tên là Trần Môi?" Trên bàn ăn, Đình Lạc Lạc một mực cung kính ngồi ngay ngắn, mà Tả Ấp đã cầm đũa lên, ăn xong đồ ăn rồi, và lại không chút để ý hỏi Tả Sâm một câu như vậy. Bàn ăn nhà họ Tả hình chữ nhật, Tả Ấp ngồi ở vị trí chủ nhân, mà Tả Sâm và Đình Lạc Lạc ngồi cùng một bên. Đình Lạc Lạc bị Tả Sâm cố ý sắp xếp cách hơi gần vị trí của Tả Ấp, ước nguyện ban đầu là vì để cho hai người bọn họ dễ dàng nói chuyện với nhau, nhưng kết quả, Tả Ấp lại coi Đình Lạc Lạc như không khí, cách cô nhắc tên một người phụ khác với Tả Sâm.

"Vâng." Tả Sâm đang cầm chiếc đũa nhét vào trong tay Đình Lạc Lạc, vừa nghe đến tên tuổi "Trần Môi", động tác của anh không tự chủ được ngừng lại một chút. Trần Môi, nếu như sớm hơn mấy ngày người khác (di.da.lqy.do) mang cái tên này tới hỏi anh, đại khái anh cũng chỉ cho là giống như đã từng quen biết mà thôi, nhưng trải qua mấy ngày trốn tránh Đình Lạc Lạc kia, anh lại có thể nhớ cái tên này. Đúng vậy, anh từng trốn tránh đến chỗ cô ta, mượn thân thể trắng nõn mềm mại cùng tính cách không kiêu ngạo không tự ti của cô ta để che giấu đắm chìm của mình với Đình Lạc Lạc, nói như thế, anh thật đúng là có một chút thiếu cô ta.

Tả Sâm trừ "Vâng" cũng không nói nhiều hơn một chữ. Dù sao, Đình Lạc Lạc cũng đang gần trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Đình Lạc Lạc không phải dễ bắt nạt

Edit: Thanh Hưng

"Con bé tham gia cuộc thi chọn đại sứ hình tượng cho công trình xây dựng sân khấu kịch lần này của chúng ta, biểu hiện cũng không tệ đâu." Tả Ấp giờ ly rượu lên, nhấp một ngụm.

Hoàn toàn bất đồng với Tả Ấp thoải mái nhàn nhã, Tả Sâm cũng nhắc ly rượu lên, ừng ực hai hớp to: "Không tệ, không tệ. Cái đó, làm sao cha biết cô ấy là con, bạn bè? Cô ấy nói?"

"Ha ha, có duyên một lần bèo nước gặp nhau," nét mặt Tả Ấp say mê: "Sau đó con bé không chào mà đi. Sau lại tham gia cuộc thi nên ta mới lại gặp được con bé. Thật là một cô gái làm người ta khắc sâu ấn tượng." Tả Ấp giờ ngón tay cái lên với Tả Sâm, mà đây đối với Đình Lạc Lạc mà nói, quả thật giống như cây chùy thủ, đâm cô không thể động dấy.

Trong cổ họng Tả Sâm giống như bị ghen một quả trứng gà, anh lúng túng gấp thức ăn cho Đình Lạc Lạc, tạo thành ngọn núi nhỏ ở trong đĩa trước mặt Đình Lạc Lạc, mà đỉnh núi là một khối hải sâm. Hải sâm? Đây là ví dụ Đình Lạc Lạc dùng để miêu tả nụ hôn đầu của bọn họ. Tả Sâm không nhận được thì thầm với Đình Lạc Lạc: "Tặng cho tiểu thuyết gia làm người ta không tưởng tượng nổi."

"Có lời gì cứ nói to lên." Tả Ấp cũng không cam lòng làm người ngoài cuộc.

"Con nói là, cha, vị Đình tiểu thư này là người phụ nữ đầu tiên trên đời này mà con vừa gặp đã nhớ kỹ được tên, là người phụ nữ đầu tiên có thể làm con chạy trời chết, tay chân luống cuống, vội vội vàng vàng, cho nên cha, con xin ngài tôn trọng cô ấy, đừng nói xằng nói bậy như bị trúng tà nữa." Tả Sâm trịnh trọng nói.

"Con chó con này, sao lúc đi họp ở công ty ta không thấy anh nghiêm túc như thế." Tả Ấp ghen, đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra tới nay: ghen, hơn nữa

còn là cùng một con nhóc thôi nhìn như chưa dứt sữa nhưng kì thực lòng dạ thâm sâu tranh đoạt con trai của mình. Tuổi già không chịu nổi thử thách, ông yên lặng cảm thán trong lòng.

"Sâm, xin anh, đừng nói." Đinh Lạc Lạc đỏ đôi mắt hận không thể đập cái bàn lên người Tả Sâm.

"Oa, ta không chịu nổi." Tả Ấp dứt khoát nổi trận lôi đình nhảy lên: "Chuyện của hai cha con chúng ta không cần một người ngoài (dị;da;lqy;do) như cô tới quơ tay múa chân. Ta, ta nói cho cô biết, trò lừa bịp của cô không gạt được hòa nhân kim tình của ta đâu."

Bây giờ, Tả Sâm là người ngầy ra như phồng rỗi. Đã hai mươi, ba mươi năm trôi qua, đại hi đại bi ông cụ trải qua không có ngàn vạn cũng có hàng trăm hàng ngàn: vợ hợp pháp không chào mà đi, phụ nữ không hợp pháp thiên kiều bá mị, "Trái phải địa sản" gian nan hiểm trở, ánh sáng tiền đồ, còn có cái bảo bối con trai này thỉnh thoảng hầu hạ dưới gối, thỉnh thoảng đại nghịch bất đạo, nhưng ông cụ không để ý phong độ giương nanh múa vuốt như thế này vẫn đúng là hiểm thấy. Theo lý thuyết, cùng lắm là ông ôm đầu che ngực nói xằng cao huyết áp bệnh tim cùng lúc phát tác, mà thật sự không nên lộ ra chân tình như thế, vô ngực liên tục.

"Bác Tả, sao ngài có thể ngấm máu phun người như thế?" Đinh Lạc Lạc trừ đôi mắt, ngay cả mặt cũng đỏ lên: "Cháu nào có diễn cái trò gì? Cháu cùng Sâm lưỡng tình duyệt tính là xiếc gì? Cháu ôm tâm thần thấp thòm mà tôn kính trong nội tâm tới bái kiến ngài tính là cái xiếc gì? Đúng, cháu tay không mà đến là lỗi của cháu, cháu không chu đáo, cháu không lễ phép, có thể bởi vì cháu và Sâm lừa gạt ngài nói thức ăn cho chó là cháu mua nên ngài nói cháu là người không đáng hoàng, đây không khỏi cũng quá quá phận rồi. Ngài đừng thấy cháu không nói lời nào thì cho rằng cháu dễ bắt nạt, từ nhỏ cha mẹ cháu đã qua đời, nếu như mà cháu dễ bắt nạt thì cháu đã không sống được tới hôm nay."

Tả Sâm vốn là sắp từ trong rung động ông cụ mang cho anh khôi phục thái độ bình thường rồi, nhưng kết quả lại bị Đinh Lạc Lạc như vậy chấn động, chỉ có ngây ngô hơn vạn kiếp bất phục.

Đinh Lạc Lạc đi như chạy rời khỏi nhà họ Tả, trên đường đụng phải người phụ nữ trung niên đang mang thức ăn lên, khiến bà ta làm đổ cái mâm, mà "Bánh màn thầu" và "Bánh bột nếp" cũng bị trộn này liên lụy, lo lắng tháo chạy, bất an sửa soạn, trong lúc nhất thời, nhà họ Tả trở nên phi thường ồn ào náo động.

"Chó con, nhìn thấy chưa? Ta thắng, đại hoạch toàn thắng." Tả Ấp vung cánh tay hô to: "Cô ta chột dạ, nói không lại ta, chạy. Hừ, nói cái gì mà cha mẹ qua đời, cha mẹ qua đời có thể vọng tưởng không làm mà hưởng? Ta thấy cô ta thuần túy là muốn phát lên làm Phụng Hoàng." Tả Ấp đuổi theo Đinh Lạc Lạc đã sớm đi xa, đuổi tới cửa chính: "Đi thông thả, không tiễn, cũng không gặp lại." Rồi sau đó, đợi Tả Ấp tràn đầy sinh lực trở lại trước bàn ăn thì Tả Sâm cũng đã không thấy.

Tả Ấp hết nhìn đông tới nhìn tây: "Người đâu? Người đâu?"

"Cha, con đi nha." Tả Sâm lấy đủ đồ đúng tùy thân, đi ra từ trong phòng ngủ: "Nếu ngài không muốn để Lạc Lạc làm Phụng Hoàng, vậy con không thể làm gì khác hơn là đi làm Ma Tước thôi, mà trên thực tế, cái nào cao quý hơn còn chưa nhất định đâu."

Tả Ấp ngã ngồi ở trước bàn ăn, uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ. Thật là một người lợi hại, vài ba lời đã gieo họa cho nhà họ Tả ông già chó không yên rồi. Rốt cuộc cô có cái gì tốt? Gây tro xương không nơi nương tựa, mặt không có thịt, mắt vô hồn, ngược lại trong bụng có không ít tâm địa gian xảo, quen cổ làm ra vẻ, giỏi về lấy thủ vi công. Con trai ông thật là lật thuyền trong mương, ăn mặn cả đời, ngược lại bị một đĩa thức ăn mê đi hồn phách, thật là mất hết mặt mũi của nhà họ Tả.

***

Lương Hữu Tề trở lại cuộc thi trang hoàng của "Trái phải địa sản", trong đó tự nhiên ít nhiều cũng có sự bao che của Tả Sâm, nếu không sao có thể cho phép cậu ta nói đi là đi, nói về là về. "Không đi Paris nữa?" Lương Hữu Tề nói muốn trở lại cuộc so tài thì tự nhiên Tả Sâm phải hỏi câu hỏi này. Mà Lương Hữu Tề lập tức nghiêng đầu bi phẫn: "Đàn ông phải lấy sự nghiệp làm trọng."

"Xin cho phép tôi to gan giả thiết, có phải hay không, đàn ông có vợ vào lúc cuối cùng vẫn không tránh được gông xiềng thế tục lương tâm?" Tả Sâm truy vấn ngọn nguồn.

Lương Hữu Tề ấn đầu Tả Sâm, thúc một cái khuỷu tay về phía phía sau lưng của anh: "Ít tự cho là thông minh đi."

Trận chung kết phong bế 72 giờ, Lương Hữu Tề ngồi xếp bằng ở trong phòng, hai mắt nhắm nghiền, càng nhắm chặt thì gương mặt của Giang Tiêu lại càng rõ ràng, rõ ràng đến mức ngay cả mạch máu đều có thể thấy được. Lúc bọn họ mới quen thì cô ấy nói với cậu ta: "Tôi rất thương thức thiết kế của cậu, trong (l^q^d) khoa trương náo nhiệt hình như lại ẩn chứa vô vàn tịch mịch. Cậu có thể vì tôi trang hoàng phòng ốc sao?" Mà cậu ta nói: "Vui với vì Bá Nhạc ra sức." Trước khi bọn họ gặp mặt lần đầu tiên, cậu ta còn tưởng rằng cô ấy là cái loại phụ nữ nhìn như náo nhiệt mà bên trong tâm lại tịch mịch, giống như phong cách thiết kế của cậu ta, nhưng thực ra không phải vậy, cô ấy nhìn qua có vẻ âm áp như gió, thanh nhã như mây, trong suốt như nước hồ, giống như tất cả sự vật tốt đẹp mà yên tĩnh trên toàn thế giới này, nhưng nội tâm cô ấy lại chính xác là tịch mịch.

Lương Hữu Tề từ trên sân nhà nhảy bắn lên, nhìn xung quanh cả căn phòng, sau đó cậu ta hỏi hả ngược xuôi, trong miệng nói lảm bảm: "Giang Tiêu yêu quý của anh, tường này là một phần quà tặng cuối cùng anh tặng cho em." Lắm nhầm xong, Lương Hữu Tề linh quang hiện ra, vung lên tuyệt bút.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Lại muốn đổi phòng với Đình Lạc Đà

Edit: Thanh Hưng

Rốt cuộc Hách Tuấn cũng không chịu nổi mệt nhọc vì Vân Na oanh tạc, trong lòng không phục đẩy cha Hách Thế Uyên ra ngoài cửa phòng. Đầu tiên Vân Na nói thế này: "Ngộ nhờ những lời bọn họ nói là sự thật thì sao? Cha cũng từng có thời trẻ, cha cũng từng nông nổi, không thể nói là thầy giáo làm gương sáng cho người khác tức là không có thất tình lục dục." Hách Tuấn lùi một bước phản bác: "Coi như cha đã từng nông nổi, cũng không có nghĩa là sẽ theo một người đã mạn không có học thức như thế."

"Chúng ta nói chuyện phải công bằng, tại sao bà ấy lại không có học thức? Bà ấy là một học sinh trung học mà lại bị lớn bụng, chẳng lẽ còn có thể tiếp tục đi học hay sao? Coi như bà ấy không có học thức, cha cũng cần phải có một phần trách nhiệm." Vân Na tựa vào trên sô pha, gác chân lên trên bàn trà, bung cái mâm ăn từng miếng táo Hách Tuấn đã cắt gọn: "Hon nữa, anh không thể bởi vì bà ấy dùng mảnh thi lập tức kết luận bà ấy không có học thức, mẹ cũng dùng mảnh không kém hơn bà ấy đâu..."

"Thân ái, em khuỷu tay hướng ra ngoài à." Hách Tuấn nhất thời hâm mộ phụ nữ, nhất là phụ nữ mang thai. Tên nhóc trong bụng họ kia nhiều nhất mới vừa được tám chín cân, nhưng lại lợi thế hơn hẳn ngàn cân. Hách Tuấn nói gì cũng không dám chọc vào Vân Na, coi như vào lúc này trong con giận dữ, lời anh ta nói ra vẫn phải như gió xuân quét vào mặt.

"Tại sao lại bảo là rẽ ra ngoài? Trong mắt em, bọn họ và chúng ta chính là người một nhà." Vân Na đung đưa chân: "Trời ạ, em không phải đang nằm mơ chứ? Em thế nhưng là người một nhà với Nguyên Vi. Em muốn gọi điện thoại nói cho Tiểu Mễ, cậu ấy nhất định phải thất kinh."

Hách Tuấn bỏ nhào lên phía trước đề điện thoại lại: "Thân ái, em đừng nói gió thì có mưa. Hôm nay trong xã hội này kẻ lừa đảo càng ngày càng nhiều, không thể không có tâm phòng bị người."

"Vậy thì tốt." Vân Na lấy lui làm tiền: "Chúng ta cũng tạm thời coi bọn họ là kẻ lừa đảo. Chúng ta đi hỏi cha một chút, nếu như cha phủ nhận, vậy chúng ta lập tức báo án, chấm dứt hậu hoạn."

"Anh muốn thương lượng với mẹ một chút trước."

"Vạn lần không được, tính khí của mẹ anh còn không biết sao? Vào lúc này mẹ đang phải đối mặt với hai lần đã kích từ trên tinh thần và trên thân thể, bị tức giận che mờ mắt. Anh ngàn vạn lần không thể để cho mẹ (l^q^d) bị kích thích nữa, trước lúc phân biệt được thị phi phải trái, ngàn vạn lần đừng để cho mẹ nhào lên tòa án, tránh cho chuyện xấu trong nhà truyền ra ngoài."

Cho nên, rốt cuộc Hách Tuấn nhân cơ hội mẹ anh ta Lâm Tú Mỹ đi bệnh viện kiểm tra lại, đẩy Hách Thế Uyên ra cửa phòng, cũng điều y tá đang ngủ gà ngủ gật ở một bên đi. Hách Thế Uyên nằm nghiêng ở trên giường, nửa mở mắt, cánh tay run rẩy có tiết tấu, giống như con rối gỗ. Vân Na bám ngang lưng Hách Tuấn một cái, làm Hách Tuấn đau đến hít một ngụm khí: "Cha, cái đó, hỏi ngài chuyện này."

Hách Thế Uyên ngoắc ngoắc tay, mồm miệng mơ hồ: "Đỡ ta lên."

Hách Tuấn tiến lên, nhấc Hách Thế Uyên lên, lại giơ gối đầu lên, đệm ở sau lưng Hách Thế Uyên. Mắt thấy cha tuổi già yếu ớt, run run rẩy rẩy, năng lực hành động sắp hầu như không còn, Hách Tuấn lại đánh trống lui binh: "Không có chuyện gì, cha, ngài vẫn là nghỉ ngơi đi."

"Cha, ngài còn nhớ một Trịnh Nghi thanh xuân vườn trường không?" Vân Na mắt thấy manh mối không đúng, không thể làm gì khác hơn là giúp đỡ hỏi.

Lần này, Hách Thế Uyên thật vất vả mới ngồi thẳng lại chậm rãi té xuống, theo đó còn có Hách Tuấn ứng phó không kịp. Ánh mắt chột sáng như đuốc của Hách Thế Uyên kia không thể chạy trốn ánh mắt của Vân Na, trong lòng Vân Na hô to vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, rốt cuộc cô ấy có thể làm họ hàng với Nguyên Vi rồi.

"Trịnh, Trịnh Nghi, Trịnh Nghi." Hách Thế Uyên đã khôi phục lại tư thế nằm nghiêng: "Tiểu Nghi à."

Một tiếng "Tiểu Nghi" này, là đổi được Hách Tuấn như ngũ lôi oanh đỉnh. Quả nhiên bị Vân Na nói trúng, lão cha hào hoa phong nhã, cẩn trọng trầm ổn này của anh ta, quả nhiên cũng có thời trẻ nông nổi. Ông ấy là thầy giáo, bà ấy là học sinh, ông ấy đã tay làm hàm nhai, bà ấy lại chưa trưởng thành, bọn họ quả thật là thiên lý bất dung, thế gian khó tồn.

"Cha, xác thật có người khác?" Hách Tuấn vẫn ôm suy nghĩ may mắn.

Hách Thế Uyên khóc, khóc đến thế tới rạo rạo, lão lệ tung hoành, hình như toàn bộ dưỡng khí giàu có trong cơ thể theo dòng nước miếng hóa thành nước mắt, giống như vết thương sâu trong nội tâm vừa đau vừa nhột, vĩnh viễn đều không kết được vảy, làm cho người ta tình thông, hung hăng bị kích thích.

***

Sau khi Đình Lạc Lạc tức giận rời khỏi nhà họ Tả, dĩ nhiên là về thẳng nhà. Mà giống nhau tức giận Tả Sâm cũng không phải đi tìm Đình Lạc Lạc chịu đòn nhận tội đầu tiên, mà là về "Thiên Viên" trước, sau đó gõ cửa nhà Nguyên Vi.

Trước lúc Nguyên Vi mở cửa hào hứng bao nhiêu thì trong nháy mắt gặp anh lại lạnh đến mất thăng bằng không thể dùng mặt để phán đoán, Tả Sâm cho rằng cô đang chờ người, mà người kia trừ Trịnh Âu Dương không có lựa chọn khác.

"Anh tới làm gì? Vì hành vi hèn hạ không có nghĩa khí ném tôi ở bãi đậu xe của anh mà tới nói xin lỗi sao?" Nguyên Vi ngăn ở cửa.

Tả Sâm tâm bình khí hòa: "Nếu cô không định mời tôi đi vào, vậy tôi không thể làm gì khác hơn là đi về nhà, sau đó đi tú âm tường sang thôi." Đoạn tường ở giữa hai tú âm tường kia, từ đầu đến cuối cũng chưa từng sửa lại. Lúc đầu Nguyên Vi còn luôn mồm thúc giục Tả Sâm, sau đó cô thấy anh không ở "Thiên Viên" nữa nên cũng lười thúc giục, cũng chỉ cho là phòng ốc của mình được lớn ra gấp đôi.

Nguyên Vi nhut chí nhường đường: "Anh là vô sự không lên tam bảo điện chứ?"

"Đích xác là có chuyện." Tả Sâm tay chân lạnh lẽo đi về phía valy hành lý dựng ở góc tường của Nguyên Vi, đẩy ngã, mở ra, rồi sau đó lấy giọng không cho thương lượng ra lệnh: "Lập tức thu thập đồ đạc của cô, đổi phòng với Đình Lạc Lạc."

Nguyên Vi thở hổn hển: "Cái gì, cái gì? Sao tôi phải thay đổi? Lạc Đà đâu? Tại sao anh lại làm chủ cho chúng tôi được?"

"Chỉ bằng lúc trước cô không có ý tốt đối “quý ốc” này cho cô ấy, chỉ bằng tới nay tôi muốn ở lại “Thiên Viên”, hai cánh tay Tả Sâm ôm trước ngực: "Hoặc là bằng chính địa vị của tôi tại “Trái phải địa sản”, cô có tin chỉ cần tôi động một ngón tay út là có thể đuổi cô ra khỏi “Thiên Viên” không?"

Nguyên Vi tức giận không thể phát ra, nín đến mực đỏ ửng cả mặt, sau đó ủ rũ cúi đầu chạy về phía valy hành lý, trong miệng lầm bầm: "Xem anh nói đi, ban đầu là bởi vì Lạc Đà cậu ấy không tin trên đời này có quý, tôi mới đổi phòng (đi-da-l-qy-do) này cho cậu ấy, Nguyên Vi tôi cũng không phải tiểu nhân không nói đạo nghĩa. Hơn nữa, sau đó Lạc Đà cậu ấy vì tránh anh, nhất định muốn đổi phòng lại với tôi, tôi cũng vậy đồng ý mà, chúng tôi như vậy cũng là huê nhau."

"Để cho cô quay lại bên người kẻ cơ bắp, sao cô vẫn nói nhảm nhiều như thế?" Tả Sâm móc móc lỗ tai.

Nhắc tào tháo, tào tháo đến, âm thanh Trịnh Âu Dương vang lên ở cửa ra vào: "Anh ở đây làm gì?"

Nguyên Vi giống như con bướm nhỏ vẫy vẫy cánh lập tức bay đến trước cơ ngực của Trịnh Âu Dương: "Anh đã đến rồi. Mau vào, em lại đổi phòng với Lạc Đà rồi, anh mau giúp người ta dọn dẹp một chút, rất nhiều đồ, một đến mức người ta không nhanh được."

Mà Tả Sâm là che dạ dày: "Nguyên đại tiểu thư, nếu như cô còn người ta người ta nữa, tôi lập tức ới hết bữa trưa hôm nay vào trong valy của cô."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Đi kê vai chiến đấu đi

Edit: Thanh Hưng

Đình Lạc Lạc mở cửa nhà ra, chỉ thấy Nguyên Vi đứng ở cửa, cùng với ông Hanh ông Cáp Tả Sâm và Trịnh Âu Dương đang giờ lên bao lớn bao nhỏ, nhất thời không rõ chân tướng, vì vậy khăn giấy đang nắm ở trong tay để lau nước mặt bỗng bình rơi xuống đất, lại vì thế nên chớp mũi bị cô ấy khốc đến đỏ bừng bại lộ rõ ràng trước mặt ba người.

Nguyên Vi liếc mắt: "Trời ạ, Lạc Đà, cậu quả thật giống như là vai hề, thật không hiểu đường đường Tả công tử làm sao sẽ mê muội cậu như thế." Nói xong, Nguyên Vi đi vào cửa, dang hoàng ngã xuống giường: "Ai, không có chỗ ở cố định mà."

Trịnh Âu Dương lặng lẽ xách theo hành lý của Nguyên Vi đi vào, mà Tả Sâm lại buông tay, quăng hai bọc lớn nhỏ của Nguyên Vi lên trên đất. Anh rảnh tay, nắm hai vai Đình Lạc Lạc: "Không phải em nói với cha là em không dễ bắt nạt sao? Kết quả lại trốn về khóc thành như vậy?"

"Sâm, em thật hối hận." Nước mắt Đình Lạc Lạc giống như Trường Giang và Hoàng Hà vỡ đê: "Em quá xúc động rồi, ba (đi-da-l-qy-do) anh ông ấy sẽ không tha thứ cho em đúng không? Em làm ông ấy tức giận như thế, có thể làm tổn thương thân thể ông ấy không?"

"Yên tâm, ông ấy sẽ sống lâu trăm tuổi." Tả Sâm ôm Đình Lạc Lạc: "Em không sai, là anh sai rồi, là anh để cho em bị bắt nạt."

Nguyên Vi nhất thời như cá chép từ trên giường nhảy lên: "Oa, Tả công tử, lúc này anh có muốn ới không? Nhưng tôi thật muốn ới nha."

Tả Sâm đơn giản coi thường sự tồn tại của Nguyên Vi: "Lạc Lạc, thu dọn đồ đạc, cùng anh quay về “Thiên Viên”."

"Không, không được." Đình Lạc Lạc đẩy tay Tả Sâm ra: "Anh về nhà trước đi, chừng nào em lấy được sự đồng ý của ba anh thì chúng ta sẽ tiếp tục lui tới."

Tả Sâm đắm một quyền lên trên cửa: "Lạc Lạc anh nói thật với em nhé, anh cũng không hiểu tại sao ba anh lại khác thường như thế, lại bài xích em như

thế, cho nên anh hoàn toàn không có lòng tin cũng không có cách nào làm ông thay đổi cách nhìn về em, cho nên, nếu như em phải đợi được công nhận của ông ấy, có thể là một giây kế tiếp, cũng có thể là cả đời, em nguyện ý mạo hiểm như vậy sao? Em nguyện ý giao tương lai chúng ta vào tay ông ấy sao? Anh không muốn, anh vẫn là câu nói kia, Lạc Lạc, chúng ta đừng lùi bước."

Đình Lạc Lạc cảm động đến ngay cả khóc cũng không khóc được, toàn thân cứng còng, không nói một lời, cho đến khi Nguyên Vi đẩy cô một cái: "Này, Lạc Đà, linh hồn thoát xác rồi hả? Tà công tử anh ta không cần thể diện thô lỗ như thế, sao cậu lại thờ ơ thế hả? Ngay cả tớ cũng cảm động đến không còn biết trời trăng gì nữa đây này." Nói xong, Nguyên Vi còn giả vờ giả vịt thút tha thút thít hai cái.

"Chúng ta đi thôi." Rốt cuộc Trịnh Âu Dương ra tay lôi Nguyên Vi đi, dù sao, coi như thân thể anh mạnh mẽ tráng kiện, nhưng chung quy cũng không yêu thích đánh lộn đánh lạo, mà Tà Sâm bên kia, hình như đã sắp không thể nhìn được Nguyên Vi nữa, đang ở biên giới bạo phát rồi.

***

Trịnh Âu Dương và Nguyên Vi đi tới chỗ Trịnh Nghi, bởi vì phải thay Nguyên Vi dọn nhà, bọn họ đã trì hoãn khá nhiều thời gian, cho nên vào lúc này, Trịnh Nghi đã không thể chờ ở trong nhà, mà bước ra sân trường bên cạnh sân tập kia, đang ngẩng đầu chờ đợi.

"Các con đã tới rồi." Trịnh Nghi xa xa đã trông thấy con trai và con dâu tương lai, thu cánh tay lại chạy tới: "Mau nói cho ta biết, là cái tin tức tốt gì?"

Trịnh Âu Dương mở miệng trước: "Đừng hỏi con, là cô ấy nói có tin tức tốt, hơn nữa đến tận bây giờ vẫn giữ bí mật với con."

Nguyên Vi đảo tròn mắt, cổ làm ra vẻ huyền bí: "Có hai tin tức tốt. Thứ nhất, cái cộp mẹ phu nhân đó của ba Trịnh tạm thời sẽ không vu khống mẹ Trịnh ngài."

"Thật?" Cái tin tức tốt này không thể mang đến bất kỳ kích động nào cho Trịnh Nghi, chỉ là lại làm giọng điệu Trịnh Âu Dương cao vút hiem thấy.

"Ừ, anh từ từ nghe em nói hết đã, không nên ngắt lời em giữa chừng, đợi em nói hết rồi các người hãy khích lệ hiệu suất làm việc của em." Nguyên Vi hắng giọng một cái: "Sáng hôm nay, con nhờ Đình Lạc Đà, Đình Lạc Đà lại nhờ Tà công tử, để cho bọn họ dẫn con đi gặp Hách Tuấn, cũng chính là người em trai cùng cha khác mẹ kia của Âu Dương, sau đó con cầu xin anh ta giúp con truyền lời cho ba Trịnh, hỏi ông ấy còn nhớ một Trịnh Nghi thanh xuân vườn trường không. Ừ, chỉ là Hách Tuấn và cộp mẹ của anh ta là cùng một loại người, thái độ với con rất ác liệt, nhưng cũng may vợ của anh ta, cũng chính là em dâu Vân Na lại mê sách của con, cho nên cuối cùng, vẫn là Vân Na thuyết phục Hách Tuấn, giúp con truyền lời tới cho ba anh ta."

Trịnh Âu Dương nghe như rơi vào trong sương mù, mà Trịnh Nghi lại nắm được điểm quan trọng: "Truyền lời? Vậy, vậy ông ấy nói thế nào?" Trịnh Nghi bắt được tay Nguyên Vi, móng tay bấm vào da thịt mềm mại của Nguyên Vi. Vào giờ khắc này, Nguyên Vi mới ý thức tới vị trước mặt này dường như là người phụ nữ lớn tuổi lại rất ngây thơ, nhưng thật ra là cỡ nào thâm lương, cỡ nào không chịu nổi một kích.

"Mẹ Trịnh, con không biết ba Trịnh ông ấy nói như thế nào." Nguyên Vi cảm ngược lại tay Trịnh Nghi: "Nhưng trưa nay, Vân Na hỏi số điện thoại của con, liên lạc với con, nói sẽ để Hách Tuấn ngăn cản mẹ của anh ta vu khống ngài. Còn nữa, cũng chính là tin tức tốt thứ hai mà con nói, Vân Na còn nói, cô ấy sẽ mau chóng sắp xếp cho ngài và ba Trịnh gặp mặt. Cho nên, con lập tức cùng Trịnh Âu Dương vội tới báo tin mừng cho ngài, như thế nào, con làm việc hiệu quả chứ?" Nguyên Vi đắc chí.

"Thằng nhóc thôi." Trịnh Nghi nhắc chân đá Trịnh Âu Dương một cước: "Ta nói ba con ông ấy vẫn quan tâm ta mà? Lần này con tin chưa?" Trịnh Nghi vừa nói vừa khóc lóc nức nở, biến thành chú hề thứ hai hôm nay sau Đình Lạc Lạc.

***

Rốt cuộc Đình Lạc Lạc vẫn lại dọn về "Thiên Viên", bởi vì Tà Sâm dùng lý lẽ nói rõ với cô, sau khi lấy tình cảm để cảm động còn bổ sung: "Nếu như em không dọn, vậy là em muốn Nguyên Vi lại dọn lại lần nữa đúng không? Em cho là, dưới sự đe dọa của anh cùng với sức hấp dẫn của kẻ cơ bắp, cô ta còn có thể quay lại lần nữa sao?"

"Không dời đi, nói gì tớ cũng không dời đi nữa." Nguyên Vi kịp thời trở về: "Trời ạ, Tà công tử, anh còn chưa dẫn cậu ấy đi sao? Cậu ấy không thích mềm mại anh cho cậu ấy ăn cứng rắn đi, giống như cư xử với (l-q-d) tôi đó, tự mình mở valy của cậu ấy ra, nhét mấy bộ quần áo và đồ linh tinh vào. À, quan trọng là phải nhét mấy vi tính của cậu ấy, đối với người làm nghề viết lách như chúng tôi mà nói, mấy vi tính ở đâu, người sẽ ở đó."

"Nguyên Vi." Đình Lạc Lạc luôn luôn không thể làm gì với Nguyên Vi.

"Lạc Đà, đi cùng Tà công tử đi, đời này cậu có thể gặp được lãng tử quay đầu Tà công tử, là đời trước cậu tích đức tích phúc rồi. Trờ về kẻ vai chiến đấu với anh ta đi, các cậu cương nhu phối hợp sẽ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi." Nói xong, Nguyên Vi mở valy hành lý của Đình Lạc Lạc ra.

***

Rốt cuộc Giang Tiêu cũng chờ được đến lúc Viên Kiệt nói hai chữ "Ly hôn" ra khỏi miệng, cái loại chờ đợi đó giống như là biết rõ mình bị phán tử hình, nhưng vẫn phải chờ đợi tuyên bố chính thức. Giang Tiêu biết, Viên Kiệt muốn "Ly hôn" không phải bởi vì anh ta tuyệt tình mà bởi vì anh ta nhất định phải cho anh ta và người phụ nữ có tình cảm với anh ta kia một cái công đạo. Chỉ là, coi như Giang Tiêu có tri thức hiểu lễ nghĩa trước sau như một, coi như cô hoàn toàn quy tội Viên Kiệt di tình biệt luyến cho mình, vậy cũng không có nghĩa là cô ấy sẽ mỉm cười gật đầu một cái, sau đó để hai người kia song túc song phi.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Khấp thiên hạ chỉ còn lại tở bất hạnh

Edit: Thanh Hưng

"Em không ly hôn, ly hôn, em hoàn toàn không có cách nào tiếp tục cuộc sống." Giang Tiêu có sao nói vậy với Viên Kiệt. Từ lúc hai mươi tuổi gả cho Viên Kiệt, Giang Tiêu đã không cho rằng đời này mình còn có cuộc sống riêng, hoặc là cơ hội cùng giường chung gối với người đàn ông khác nữa, dù là lúc cùng Lương Hữu Tề kéo tay, hôn môi, hình như cô ấy cũng chưa từng nghiêm túc cân nhắc chuyện cùng Viên Kiệt mỗi người đi một ngả. Viên Kiệt giống như đã sớm biến thành một phần thân thể của cô ấy, hoặc là một loại vật phẩm không thể thiếu trong bốp da như ví tiền hay là chìa khóa, hoàn toàn không thể tách rời cô ấy được.

"Mỗi tháng anh sẽ cho em sinh hoạt phí, cho đến khi em tìm được công việc phù hợp, có đầy đủ thu nhập." Viên Kiệt ngồi đối diện Giang Tiêu, ở giữa cách một khay trà. Trước đây, anh ta luôn ngồi bên người Giang Tiêu, để cho cô ấy tựa sát vào mình uống trà đọc sách, nghe cô ấy xoi mói tác phẩm (di,da,lqy,do) của Nguyên Vi và Đinh Lạc Lạc, nhưng hôm nay, anh ta cần phải phân cách rõ ràng với cô ấy.

"Anh biết, vấn đề em nói không phải là tiền." Mặc dù hình tượng của Giang Tiêu không hung mãnh như Nguyên Vi, nhưng lòng kiên nhẫn cũng có thể so với Đinh Lạc Lạc: "Anh không phải nói nữa, hôn, em sẽ không ly. Nếu như anh không muốn gặp em, có thể tạm thời dọn ra ngoài ở trước, anh chỉ cần nhớ, em vĩnh viễn ở chỗ này chờ anh." Nhà của Giang Tiêu và Viên Kiệt, dĩ nhiên là một tay Viên Kiệt đặt mua, nhưng Giang Tiêu chính là đám hùng hồn như thế, đường hoàng "Đuổi" Viên Kiệt ra ngoài, dù sao, cô ấy đã ôm chủ ý, đời này cô ấy chính là người của Viên Kiệt.

***

Giang Tiêu còn chưa được biết tin tức Đinh Lạc Lạc và Nguyên Vi lần nữa đối phòng, cho nên vốn là cô ấy là muốn đi tìm Đinh Lạc Lạc, kết quả mở cửa cho cô ấy lại là Nguyên Vi. Nguyên Vi không vui: "Gương mặt kinh ngạc cộng thêm thất vọng của cậu kia là có ý gì? Tở không bằng con Lạc Đà kia hả? Chẳng lẽ hai người các cậu là tập đoàn nhỏ, gạt tở ra bên ngoài?"

"Nói nhăng nói cuội gì đấy? Chẳng qua là tở cần hốt thuốc đứng bệnh." Giang Tiêu sống ở đâu thì yên ở đấy, ngồi ở trên ghế xoay của Nguyên Vi, chân vừa đạp, xoay ba vòng.

"Hốt thuốc gì? Cậu bị bệnh?" Nguyên Vi đặt tay lên trán Giang Tiêu.

"Tâm bệnh." Giang Tiêu ôm ngực: "Viên Kiệt muốn ly hôn với tở, tở không đồng ý. Tở có ý định đánh lâu dài với anh ấy, cho nên tở cũng cần Đinh Lạc Lạc cho tở ủng hộ, tở muốn cùng chung hoạn nạn với cậu ấy, dù sao trước mắt cậu ấy trôi qua cũng không được như ý. Về phần Nguyên Vi cậu, dựa vào tính khí của cậu, tám phần sẽ mắng tở tự làm tự chịu không có chí khí, sau đó giục giây khuyên tở ly hôn, tay làm hàm nhai. Cậu không cần phải nói, tở không thích nghe." Hai tay Giang Tiêu che lỗ tai.

"Cậu lúc này đúng là chó ngáp phải ruồi rồi." Nguyên Vi kéo tay Giang Tiêu xuống: "Trước mắt, Đinh Lạc Lạc bị đại công tử kia bắt trở về "Thiên Viên" rồi, tự thân khó bảo toàn, về phần Nguyên Vi tở, sáng tác đang trong thời kỳ bình tĩnh, mà Trịnh Âu Dương nhà tở lại vừa đúng đi tắt cả quán bar nổi danh mưu tính chuyện xấu rồi, cho nên trước mắt tở đang không có việc gì chơi bởi lêu lổng. Cứ để cho tở tới khuyên cậu đi, cậu thích nghe cái gì?"

"Thôi đi, cậu cũng sẽ không nói được lời gì tốt đâu, cậu là miệng cái gì không mọc ra ngà voi. Không bằng chúng ta đi "Thiên Viên", xem tình huống Lạc Lạc một chút đi."

"Tở đã nói mà, các cậu đang làm tập đoàn nhỏ. Hừ, không thân thiết với tở nữa."

Nguyên Vi mặc dù ngoài miệng oán trách, nhưng động tác cũng là mặc quần áo đi giày, ra cửa với Giang Tiêu. Dù sao, so sánh với khổ sở ở chỗ này ăn ở hai lòng khuyên Giang Tiêu treo cổ trên một thân cây, vậy còn không bằng đi tìm Đinh Lạc Lạc xem việc vui một chút.

***

Nguyên Vi và Giang Tiêu chân trước vào Đinh Lạc Lạc cửa phòng, Tả Sâm chân sau cũng đẩy cửa từ âm tường ra tiến vào. Nguyên Vi đang muốn mở cửa từ âm tường ra thăm dò nội tình bị sợ đến không tự chủ được ngao một tiếng nói: "Này, anh là thợ đào mộ, vẫn còn về sớm à? Không đi làm đi, tính toán để Lạc Đà nuôi anh à? Còn có, có cửa anh không đi, xuyên tường thành nghiện rồi à?"

Tả Sâm đồng dạng bị Nguyên Vi đâm vào trước cửa từ âm tường dọa cho khê run rẩy, anh đánh rơi túi ny lon trên hai tay: "Tôi ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới cũng có thể kiếm tiền cho "Trái phải địa sản", không cần cô phải phí tâm."

Giang Tiêu đi bước nhỏ đến phía sau Nguyên Vi, tóm lấy quần áo của cô, sau đó liếc mắt nhìn túi ny lon trên đất. Nguyên Vi nhất thời sáng mắt: "Người tốt, súp lơ xanh cà rốt, một con gà một con cá, Tả đại công tử, ngài, mua thức ăn?"

Tả Sâm xấu hổ đỏ mặt tía tai, mới định xuyên từ âm tường quay lại lãnh địa của mình, sau đó học tập Nguyên Vi, dùng cái bàn từ chặn cửa từ âm tường lại, cũng không cần gặp người nữa. Mà đúng lúc này, Đinh Lạc Lạc vui mừng chạy tới xách túi ny lon: "Các cậu đừng ngạc nhiên, mấy ngày này sau khi chúng tở quay lại "Thiên Viên", đều là anh ấy mua thức ăn, tở nấu cơm, à, anh ấy còn rửa chén đấy." Lần này thì hay rồi, mặt của Tả Sâm lại xanh như

tàu lá: "Ai ai ai, Lạc Lạc, các em tán gẫu của các em đi, anh đi rửa rau." Tà Sâm lòng nói hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, quyết định xách túi xuống phòng bếp, tránh cho Lạc Lạc cô ấy lại tiếp tục nói nữa, sớm muộn gì ngày cả chuyện anh quét sân giặt quần áo cũng nói ra.

Tà Sâm cầm đầu đi một mạch vào phòng bếp, mà bên này Giang Tiêu cũng thờ dài một tiếng: "Toàn thế giới chỉ còn lại tớ bất hạnh." "Viên Kiệt muốn ly hôn với cậu ấy." Nguyên Vi vừa dọn dẹp những thứ linh tinh còn sót lại, vừa giải đáp nghi vấn cho Đình Lạc Lạc.

"Nói như vậy, Lương Hữu Tề còn có cơ hội sao?" Tà Sâm từ phòng bếp nhô đầu ra.

"Chuyên tâm rửa rau đi, cẩn thận để lại thuốc sâu." Nguyên Vi chống hông.

Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, Tà Sâm cắn răng rút đầu về. Tuy nói Đình Lạc Lạc là theo ý của anh dọn về "Thiên Viên", nhưng mọi chuyện còn lại anh đều từng bước thoái lui. Đầu tiên, Đình Lạc Lạc (L^Q^D) cự tuyệt "Ổ chung", nói cho quang vinh là lấy lùi một bước để tiến ba bước, hai người bọn họ chỉ có thể duy trì quan hệ hữu nghị lân bang, cho nên mỗi ngày sau khi tan sở trước tiên Tà Sâm cần phải về nhà thay quần áo, sau đó tới Đình Lạc Lạc bên này dùng cơm, đến lúc đêm khuya vắng người, anh còn phải lần nữa xuyên tường, về nhà tắm rửa đi ngủ. Tiếp theo, về tất cả chuyện nhà, mặc dù Đình Lạc Lạc chưa bao giờ trực tiếp mở miệng, nhưng lại trực tiếp gián tiếp "Ám hiệu", tỷ như: "Sâm, em không có biện pháp bồi anh, ngày mai em phải nộp bản thảo còn chưa viết xong, còn có một đồng lớn chén bát phải rửa." Lại tỷ như: "Sâm, ngày mai anh trở về nhà ba anh đi, bởi ông ấy, dù sao em muốn viết bản thảo, còn phải dọn dẹp lại phòng." Cứ như vậy, Tà Sâm đã nhanh chóng biết được vị trí chợ bán thức ăn, cách dùng máy giặt quần áo, hơn nữa từng ngày giảm bớt số lần chén rơi bể lúc rửa chén.

Đáng buồn là, trừ lần đó ra, Tà Sâm vẫn phải chịu đựng một đám hồ bằng ***** của Đình Lạc Lạc chế nhạo. "Yêu ai yêu cả đường đi," Tà Sâm vừa chọn cần tây, vừa hung hăng cần nhả nói: "Chết đi Nguyên Vi, cái con quạ đen nhà cô."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Anh cho rằng anh đáng giá mấy đồng tiền?

Edit: Thanh Hưng

"Tớ cũng vậy không phải rất hạnh phúc." Đình Lạc Lạc cúi đầu: "Hoặc là nói hẳn sẽ không hạnh phúc được lâu."

Nguyên Vi hai tay ôm quyền: "Bội phục bội phục, không trách được Giang Tiêu muốn tìm cậu kể khổ, cậu thật sự đúng là biết được cậu ấy thích nghe cái gì, cậu nên nói cái gì. Cậu ấy chính là nhờ kỹ cùng chung hoạn nạn với cậu, so xem ai khổ hơn ai."

"Cậu nằm mơ đi, cậu đừng bẻ cong ý của tớ." Giang Tiêu đẩy Nguyên Vi lúc ẩn lúc hiện cản trở ra, đi tới bên cạnh Đình Lạc Lạc: "Lạc Lạc cậu làm sao vậy?"

"Ba Sâm không thích tớ, hơn nữa, hình như ông ấy có thí sinh vừa ý làm con dâu rồi." Đình Lạc Lạc hạ thấp giọng xuống. Mặc dù, người phụ nữ làm Tà Ấp khen không dứt miệng đó đã làm cô nhớ thương rồi, nhưng cô vẫn thủy chung không hỏi Tà Sâm một lời nào. Trần Môi, thật là một cái tên xinh (đĩ^da^l^qy^do) đẹp, không biết là đầu tây hay là công côi, hay hoặc giả là cũng xa biết không phải tuyệt, vì có Âm Hương tới cây Hàn Mai (không hiểu T^T).

"Vi sao các cậu không phản kháng thế?" Nguyên Vi lại xen vào giữa Đình Lạc Lạc và Giang Tiêu.

"Phải nói, chúng tớ còn phản kháng rồi đấy." Đầu Đình Lạc Lạc gần như là rũ xuống tận ngực: "Sâm anh ấy không nói câu nào, tớ cũng vậy không còn kẻ sách."

"Thằng nhóc đấy có phải là thông đồng với cha anh ta cùng nhau đùa bỡn cậu không, chủ ý là trốn tránh trách nhiệm hôn nhân, kết quả còn làm cho cậu cho là anh ta chỉ vì cậu mà không vâng lời cha anh ta, bỏ nhà ra đi." Nguyên Vi phát huy vô cùng tinh tế trí tưởng tượng trong xương của tiểu thuyết gia, cuối cùng còn bĩu môi một cái: "Cao tay, thật sự là cao tay."

"Nga cách." Nguyên Vi đầu tiên là nghe một tiếng như vậy, cuối cùng đầu vàng mắt hoa, nghĩ thầm mình mắc chứng ù tai từ khi nào rồi thế? Rồi sau đó, cô nương theo về mặt ngạc nhiên của Đình Lạc Lạc và Giang Tiêu quay người lại, cũng chỉ thấy Tà Sâm thuận tay giờ cao một cái nôi nhỏ đen nhánh đứng nghiêm sau lưng cô, mà gương mặt kia, là âm trầm u ám, thậm chí cái đáy nôi kia còn trắng hơn. Nguyên Vi che cái ót: "Sao anh lại đánh tôi?" "Đánh cô? Tội hận không thể bầm cô ra." Tà Sâm siết quyền, xách nôi trở về phòng bếp, để lại Nguyên Vi nhìn chằm chằm lọ nôi kéo dài từ trên ót xuống tận trong lòng bàn tay cắn răng nghiêng lợi, nhảy lên nhảy xuống.

"Vậy cậu định làm thế nào?" Đình Lạc Lạc kể xong chuyện của mình, lập tức quan tâm chuyện của Giang Tiêu.

"Còn có thể làm thế nào? Kéo dài chứ sao." Bản thân Giang Tiêu cũng không lạc quan, cô ấy thà làm ngói lạnh, không vì ngọc nát.

"Ừ, chúng ta cùng nhau cố gắng lên đi." Đình Lạc Lạc gật đầu với Giang Tiêu: "Cùng nhau chờ ngày liễu rũ hoa cười."

Nguyên Vi rút xấp lón khăn giấy lau tóc: "Hai người các cậu thật là được, ôm đoàn nhí nhảy vào hố lửa, không hiểu cái gì gọi là lời thật thì khó nghe sao? Trách không được tớ phải chịu xa lánh."

***

Tà Sâm mỗi ngày đều tới "Trái phải địa sản" đi làm, phê duyệt văn kiện, tham dự hội nghị, đến trễ về sớm, xuất quỹ nhập thần, mà không giống nhau là, anh hoàn toàn không thèm chú ý đến sự tồn tại của Tà Ấp. Tà Ấp luôn tin là tiên lễ hậu binh, cho nên mấy ngày nay, ông liên tiếp tìm kiếm cơ hội cầu hòa với Tà Sâm, ví dụ như, ông sai người tiến vào trong công ty thay đổi bản dự thảo, chủ động để Tà Sâm xem qua mà định đoạt, nhưng kết quả Tà Sâm trả tài liệu còn nguyên lại, đính kèm một tờ giấy trên đó viết "Không có ở đây, bắt mư kỳ chính". Lại ví dụ như, cuối tuần Tà Ấp sai người hẹn Tà Sâm gặp mặt tại sân đánh golf, lúc ông trông đến mòn con mắt lại thấy thư ký Sally của Tà Sâm kéo một túi gậy golf thờ hồng học mà đến. Lại ví dụ như, trong buổi đấu giá Tà Ấp bỏ ra nhiều tiền lấy được một khối Patek Philippe đồ cổ sai người tặng cho Tà Sâm, nhưng kết quả, Tà Sâm nhìn cũng không nhìn đã tặng đồ kia cho chó lang thang trong khu nhà.

Rốt cuộc, Tà Ấp không chống đỡ nổi trầm mặc mà bộc phát.

Tà Ấp tự mình gọi điện thoại cho Trần Môi, thậm chí ông cũng không chờ thư ký quay số mà là tự tay ấn số điện thoại của Trần Môi, thông báo cho cô ta đến "Trái phải địa sản" quay phim tuyên truyền.

Tuyển dụng Trần Môi, đơn thuần chỉ là thuê người. Dù sao, coi như cô ta diện mạo tốt hơn, giỏi ca múa, nhưng còn có Vân Vân Thiên Ngoại Thiên, Nhân Thượng Nhân đang tranh chen cạnh này với cô ta. Cho nên, "Trái phải địa sản" mướn một khóa lưu qua dương, lấy được ngôi sao mới đang được khen ngợi trong giới Nhiệm Nhiệm, về phần "Người lựa chọn thứ hai" Trần Môi này ra đời, dĩ nhiên là kết quả mà Tà Ấp một tay che trời.

Khi nhận được điện thoại của ông Tà thì Trần Môi đã ở vào giai đoạn không kiểm chế được. Nhiều ngày như vậy rồi mà động tĩnh gì cũng không có, không tranh được vị trí đại diện ngược lại lại rất bình thường, nhưng Tà Sâm Tà Ấp đều không chút tin tức, đây cũng không phải là cái dấu hiệu tốt gì. Lấy tính mau quên của đàn ông họ Tà nhà bọn họ, cứ tiếp tục như vậy nữa, cô ta có thể phải chế tạo một lần trùng hợp "Bèo nước gặp nhau" nữa. Mà đúng lúc này, cô ta nhận được điện thoại của Tà Ấp.

"Các cô mỗi người mỗi về, chúng tôi cảm thấy rất khó khăn." Tà Ấp giả trang giọng điệu khổ sở: "Cho nên không thể làm gì khác hơn là trước hết mời tất cả các cô hội tụ vào mấy tổ quay chụp, sau đó lại cân nhắc lại."

"Thật? Cháu thật sự còn có cơ hội?" Hưng phấn của Trần Môi không thể là giả.

***

Tà Sâm bình sinh lần đầu tiên đứng đắn đi nghiên cứu lương tháng của mình rốt cuộc là mấy con số, trước đây, anh com áo không lo, nếu có chỉ tiêu vượt mức sẽ chỉ nghênh ngang đi phòng kế toán nói ra con số, mà mỗi tháng phòng kế toán sẽ kết toán một lần, báo tổng ngạch cho Tà Ấp, ghi sổ sách lên đầu Tà Ấp. Mà lần này, khi Tà Sâm đi trên con đường của cửa hàng đá quý, không nghĩ tới Chu Kiều, ngược lại ý tưởng đột phát muốn mua cho Đinh Lạc Lạc một món quà thì anh lần đầu tiên cảm thấy viêm màng túi. Vì cái gọi là "Cốt kh", Tà Sâm không qua phòng kế toán nói mà mòn mắt chờ đợi ngày trả lương.

"Các người làm cái gì thế? Tôi đường đường là quản lý, làm trâu làm ngựa cả tháng, cũng chỉ trị giá một ít này?" Tà Sâm giương nanh múa vuốt, mất hết hình tượng.

Nhân viên kế toán cả người run rẩy hai hàng hàm răng va vào nhau: "Tôi, tôi chỉ là theo quy định mà làm việc, hơn nữa, hơn nữa, ngài cái này, từ trước đến nay đều là số này mà."

"Còn từ trước đến nay? Đó chính là các (l^q^d) người từ trước tới giờ đều cắt xén tiền của tôi, tới, lần này trả lại toàn bộ cho tôi." Tà Sâm tay dài đuôi một cái.

Nhân viên kế toán chạy trốn chết: "Chủ tịch cứu mạng với."

"Con chó con, anh không đi họp, ở chỗ này ngang ngược cái gì?" Tà Ấp nghe tiếng lập tức đến.

"Đi họp đáng giá mấy đồng tiền." Tà Sâm là một đầu đâm vào trong tiền bạc.

"Anh lại cho rằng anh đáng giá mấy đồng tiền." Tà Ấp đến gần Tà Sâm, đưa tay chọc cái ót của anh: "Ta cho anh biết, nếu không có ta, ngay cả mấy đồng tiền này anh cũng không lấy được, nếu không có ta, anh còn muốn làm Tổng giám đốc? Ha ha, chuyện cười."

***

Trịnh Âu Dương đi biểu diễn ở trong một quán bar nổi tiếng nhất, một tuần biểu diễn hai buổi các tác phẩm của anh. "Anh định đổi gian phòng lớn hơn một chút, để cho mẹ anh và anh ở." Đây là câu nói đầu tiên mà Trịnh Âu Dương nói với Nguyên Vi lúc đang ăn bữa tiệc ăn mừng. Tiệc ăn mừng chọn ở quán bar Trịnh Âu Dương sắp đi biểu diễn kia, mà lúc này, Nguyên Vi đang tập trung tinh thần quan sát địa hình: "Oa, anh nhìn một chút, cái sân khấu kia cũng quá thấp đi, oa, anh xem anh xem, người phụ nữ vô sỉ mê ca nhạc kia tay dài bao nhiêu chứ, oa, cũng sắp đụng đến thăng nhóc trên sân khấu kia rồi. Âu Dương, anh đừng hát ở chỗ này, quá nguy hiểm." Sau khi Nguyên Vi nghiên cứu địa hình xong, lúc này mới dành ra ý định đi ứng đối lời nói của Trịnh Âu Dương: "Cái gì? Anh phải dọn nhà?"

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Xứng đáng bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục

Edit: Thanh Hưng

"Ừ, thuận tiện chăm sóc mẹ anh." Trịnh Âu Dương nhặt một chai bia lên, đưa về phía miệng bình ừng ực hai hớp to: "Gần đây cảm xúc của bà ấy không tốt lắm."

Nguyên Vi mắt thấy cánh tay trắng kiết này của Trịnh Âu Dương phóng khoáng cầm lên chai bia, lại mắt thấy hơn phân nửa chai bia (đi.đá.lqy.do) trong nháy mắt dễ dàng xuống bụng Trịnh Âu Dương, không khỏi như chim nhỏ nép vào người tới gần: "Đây không phải là vấn đề có phương tiện hay không, mà là mẹ Trịnh bà ấy không có ý định sẽ dọn khỏi sân trường."

Trịnh Âu Dương không lên tiếng, lại ừng ực hai hớp, kết thúc cuộc đời chai bia kia.

Nguyên Vi siêng năng nhận lấy chai bia, đặt trở về quầy rượu, sau đó lại nhanh chóng trở lại bên cạnh Trịnh Âu Dương: "Anh cũng hiểu rõ, cả đời này khẳng định bà ấy sẽ vì người đàn ông kia mà sống, à, cũng chính là ba anh, mà tất cả thời gian hạnh phúc của bà ấy và người đàn ông kia đều là ở trong sân trường. Đây là bà ấy đang ôn lại chuyện cũ."

"Đây là bà ấy đang khẳng định một mực, mạn tính tự sát." Trịnh Âu Dương đắm một quyền ở trên quầy bar: "Kể từ khi em nói cho bà ấy biết người đàn ông kia muốn gặp bà ấy, bà ấy đã ăn không vô không ngủ được, còn tiêu một số tiền lớn mua một đồng lớn quần áo mới, vừa thấy anh lại hỏi, cái này nhìn có được hay không, món đó nhìn có được hay không, rốt cuộc lúc đi gặp ông ta nên mặc cái gì, quả thực là như bệnh thần kinh."

"Phụ nữ vì người đàn ông mình yêu mà vui mừng, đây quá bình thường." Nguyên Vi nhún nhún vai. Bởi vì đang tựa vào trên bả vai Trịnh Âu Dương cho nên sắc mặt lạnh lùng của Trịnh Âu Dương cũng không rơi vào trong mắt Nguyên Vi.

"Bình thường cái rắm, tình cảm của bọn họ căn bản là không bình thường. Em căn bản cũng không nên nhúng tay vào chuyện này." Trịnh Âu Dương đứng lên, xoay bước lớn hòa nhập vào trong biển người, biến mất ở cửa quán bar.

Nga, Nguyên Vi mất đi trọng tâm, lao đảo một cái té từ trên ghế xuống, vô cùng chật vật.

***

Trong "Thiên Viên", Đinh Lạc Lạc đang dốc lòng khuyên nhủ Tả Sâm bệnh thần kinh: "Sâm, ngàn vạn lần đừng đối nghịch với ba anh, cứ cho là vì em, anh nên nhìn con tức này đi." Mà Tả Sâm đã găm thét đến nỗi cổ họng cũng khàn khàn: "Thật không ngờ ông ấy lại xem thường anh, tốt, anh muốn để cho ông ta thấy, rồi khỏi "Trái phải địa sản", anh cũng vẫn có thể ăn thom uống cay."

"Sâm, anh chọn đi, anh muốn hành động theo cảm tình, hay là muốn chúng ta có tương lai." Đinh Lạc Lạc nghiêm mặt lại.

"Nhưng là, nhưng là, hôm nay ngay cả tiền mua cho em món châu báu anh cũng không móc ra được, anh, mẹ kiếp." Tả Sâm ra sức gãi đầu.

"Em không muốn châu báu, một cái cũng không muốn. Em chỉ muốn ba anh hiểu, muốn anh không cần vì em mà mất đi người quan trọng với mình." Đinh Lạc Lạc thở dài, rồi sau đó lại cười khanh khách ôm tay Tả Sâm: "Hơn nữa, nếu như anh rời "Trái phải địa sản" đi công ty khác làm việc, lại không đối được thói quen vô tổ chức vô kỷ luật, nghĩ muốn đi làm thì đi làm, muốn nghỉ phép thì nghỉ phép, này đừng nói mua châu báu, sợ là ngay cả thức ăn cũng không mua nổi. Còn nữa, nếu như anh còn tiếp tục ở lại làm việc trong giới địa sản, anh có thể nhẫn tâm thay người khác đối phó công ty nhà mình sao? Tục ngữ không phải đã nói rồi ư, thương trường như chiến trường."

Lúc Tả Sâm bị Đinh Lạc Lạc đạo lý rõ ràng nói xong á khẩu không trả lời được, đang lúc định ôn thuận nộp khí giới đầu hàng, cửa phòng Đinh Lạc Lạc lại vang lên tiếng gõ cửa kinh thiên động địa. Sau đó, không đợi Đinh Lạc Lạc và Tả Sâm từ trong kinh hách phục hồi tinh thần lại, Nguyên Vi đã dùng chìa khóa mở cửa: "Tớ biết ngay, lâu như vậy không mở cửa, chắc chắn là các cậu đang làm (lqđ) chuyện bất chính. Còn nói cái gì không ở chung, lừa gạt ai vậy?" Đinh Lạc Lạc hoảng hốt buông tay Tả Sâm ra, lui ra sau mấy bước, ý đồ giải thích trong sạch của mình.

"Này, biết chúng tôi bất chính, cô còn tự ý mở cửa? Cô đã chuyển đi rồi, sao vẫn còn giữ lại chìa khóa hả?" Tả Sâm thật vất vả mới dần dần bình tĩnh lại sắp sửa tan vỡ lần thứ hai rồi.

"Ai chẳng có một chiếc chìa khóa dự phòng chứ." Nguyên Vi nói thật nhẹ nhàng, sau đó cời giày, ném balo xuống bỏ nhào lên ghế sa lon: "Tối nay tôi muốn ngủ lại chỗ này, Tả đại công tử mời ngài tránh đi thôi."

Đinh Lạc Lạc đẩy Tả Sâm, vừa nhét anh vào trong tủ âm tường vừa khuyên lon: "Anh trở về trước đi, thời gian cũng không còn sớm nữa, suy nghĩ thật kỹ lời của em nói, sáng mai ngoan ngoãn đi làm, không cho đi trễ, càng không cho phép phát giận ở công ty."

"Ồi, cậu quả thật giống như giáo dục con trai." Nguyên Vi nằm ngang ở trên ghế sofa nói mát: "Lại nói, cái kiểu tóc như sư tử đực kia là thế nào? Năm nay lưu hành?"

Đình Lạc Lạc “kết” đóng cửa tủ âm tường, quay mặt dựa lưng vào trên cửa, năn nỉ Nguyên Vi: "Cậu ít nói hai câu đi. Nếu không anh ấy thật sự sẽ viết tên tuổi của cậu lên cái bia, sau đó dùng phi tiêu bắn cậu đấy." Mà bên kia Tả Sâm nhào vào cửa tủ âm tường la hét bổ sung: "Tôi còn muốn viết tên tuổi cô lên búp bê vải, dùng kim châm đâm cô."

"Kiểu tóc của anh ấy là do chính bản thân anh ấy cạo ra, bởi vì anh ấy có chuyện phiền lòng." Đình Lạc Lạc cầm dép đặt ở trước sô pha: "Mà cậu lại có chỗ nào không hài lòng đây?"

"Tớ mới không có." Nguyên Vi xoay mặt về phía lưng ghế sô pha.

"Không có mới là lạ. Cãi nhau với Âu Dương nhà cậu à?" Đình Lạc Lạc đẩy chân Nguyên Vi vào trong, sau đó ngồi lên sofa.

"Anh ấy trách tớ xen vào việc của người khác, anh ấy không biết phân biệt tốt xấu, anh ấy không biết điều, anh ấy là con rùa đen khôn kiếp xứng đáng bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục." Nguyên Vi nói xong lập tức rơi nước mắt như mưa.

Sau khi tự thuật chân tướng cho Đình Lạc Lạc, tổng kết lại nói: "Cho nên tớ trở lại chỗ ở cũ “Thiên Viên” này, chính là vì muốn cho anh ấy một chút dạy dỗ, để cho coi như anh ấy hối hận, muốn nói xin lỗi cũng không tìm thấy tớ."

"Nhưng thật ra thì cậu lại càng sợ chờ ở sát vách nhà anh ta sẽ lại không chờ được chủ động đi nói xin lỗi, có đúng hay không? Vậy còn không bằng tránh sang đây." Đình Lạc Lạc lật tẩy Nguyên Vi.

"Đúng vậy đấy! Đúng vậy đấy! Nếu như mà tớ chờ ở sát vách nhà anh ấy, nói không chừng tớ cũng sẽ bởi vì không chống đỡ được lực hút của anh ấy mà chạy đi nhận tội với anh ấy trước mắt. Ài, tớ không cứu được nữa rồi." Nguyên Vi kê mặt lên thành ghế sô pha, tự buồn bực với mình, sau đó giãy dụa thân thể, giống như một con sâu nhỏ vùng vẫy giữa chết.

***

Cuối cùng Trần Mối lại một lần nữa quang minh chính đại bước vào "Trái phải địa sản", hùng hồn nói: "Tôi có hẹn với chủ tịch Tả", sau đó thấy thái độ người nghe trở nên một mực cung kính. Vậy mà, mặc dù hẹn cô ta là chủ tịch Tả, nhưng người đi gặp mặt cô ta lại là người cô ta ngày đêm mơ tưởng Tả (Đi:Đa:L:Qy:Đo) Sâm Tả tổng giám đốc. Theo ý của Tả Sâm, dĩ nhiên anh không muốn đi gặp Trần Mối, một trong số nguyên nhân là anh chưa có mười phần lòng tin với định lực của bản thân, cho nên đối với những thứ có thể hấp dẫn mình, tự nhiên là anh có thể tránh thì tránh, mà thứ hai, là liên quan đến tâm lý phản nghịch phát sinh từ ngày đó với Tả Áp.

Nhưng chung quy, Tả Sâm vẫn tới gặp Trần Mối. Anh đã nghe lời Đình Lạc Lạc nói, quy củ đi làm ở "Trái phải địa sản" được ba ngày, các nhân viên bên ngoài cửa phòng làm việc của anh đã đánh cuộc anh không thể kiên trì tới ngày mai, tiền đánh cuộc đã tăng lên 500 khối. Mà Tả Áp đã vui vẻ cho rằng con trai quay đầu lại là bờ, cho nên, ông mới ngày càng táo toan, thuận thế trình lên Trần Mối. Về phần Tả Sâm, sau khi bỏ qua một bụng tích ức đã nghĩ ra một đôi sách, suy nghĩ xem có thể tương kế tựu kế hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Tình anh em

Edit: Thanh Hưng

"Tại sao lại là anh?" Sau khi Trần Mối thấy người đến là Tả Sâm thì vui sướng không lời nào có thể diễn tả được. Điều này làm Tả Sâm không khỏi ngượng ngùng: đây là một đóa hoa rung động nhất trong vườn hoa ngày xưa, thoát nhìn vui tai vui mắt, nhưng nhìn lâu cũng không chán, đây là một người phụ nữ đối với anh không gần không xa, có phần có tác, lệ thuộc vào anh, cũng cho phép anh là chính mình, thế nhưng mà anh lại vứt bỏ cô ta, mà lại còn đang tính toán làm cách nào để cho cô ta chủ động rời khỏi cuộc đời anh.

"Đây là “Trái phải địa sản”, cho nên anh ở nơi này coi như hợp lý chứ?" Tả Sâm đưa tay, mời Trần Mối ngồi lên ghế sa lon, mà anh lại đứng ở đối diện với cô ta, dựa lưng vào bàn làm việc.

"Nhưng “Trái phải địa sản” to lớn như thế, em không có hy vọng xa vời có thể gặp được anh, hơn nữa, em còn tưởng rằng, người em gặp được sẽ là chủ tịch Tả." Trần Mối giữ thăng bằng hai vai, khép hai đầu gối lại, hơi vênh mặt lên nhìn Tả Sâm, rất thành kính, rất kiêu ngạo.

"Em là người thông minh," Sally bung tới hai chén cà phê, Tả Sâm tiến lên đón, vượt lên trước nhận lấy, lại phong độ đưa ly cho Trần Mối: "Em biết, vị trí người đại diện, không phải là em."

Tay Trần Mối khẽ vung làm cà phê trong ly sóng sánh: "Có lẽ, anh chưa từng cho rằng em thông minh. Hoặc căn bản anh cho là, em tới dự thi, là không tự lượng sức?" Trước tiên Trần Mối rũ mắt xuống, khi lần nữa ngẩng lên thì tuy là nụ cười chúm chím nhưng trong hốc mắt đã đầy ắp nước mắt.

Tả Sâm không ngờ, anh khẩn cấp đi thẳng vào vấn đề dẫn tới Trần Mối tinh thần chán nản gượng cười, anh còn thật sự thà rằng Trần Mối phẩy tay áo

bỏ đi, nói "Trái phải địa sản" các người là cái khí gì, tôi thật đúng là không lạ gì, hay hoặc là phong tình vạn chủng tới gần anh, dán chặt lên lồng ngực anh, nói vậy anh giúp người ta nói một chút nha, cho người ta đi cửa sau đi. Tả Sâm đã nghĩ kĩ, nếu như Trần Mối chịu "xuống đài", vậy anh tuyệt đối sẽ không keo kiệt, bỏ tiền ra không nói, nói không chừng anh còn thực sự sẽ tranh thủ cơ hội nâng cao tên tuổi cho cô ta.

"Như vậy, em đi trước." Trần Mối để cả phê xuống, cái ly cùng cái bàn va chạm ra "cạch" một tiếng, rồi sau đó cô ta hoảng hốt rồi đi, bước chân thoăn thoắt làm cho Tả Sâm không kịp ứng phó. Trần Mối hoảng hốt tự nhiên không phải là phát ra từ trong tim, cô ta như Tả Sâm nghĩ là một người thông minh, cho nên, nếu như nói cô ta và vị trí người đại diện vô duyên, như vậy nguyên nhân Tả Áp mời cô ta tới đây đã càng rõ ràng rồi. Trần Mối ưu nhã đi như chạy, đồng thời cũng nghiêng tai (đi,đá,lqy,đo) lắng nghe động tĩnh sau lưng, đáng tiếc, vừa không có gọi lại, cũng không có tiếng bước chân. Lúc này, rốt cuộc trong lòng Trần Mối cũng rõ ràng: mặc dù cô ta lấy được sự đồng ý của Tả Áp, nhưng cũng đã mất đi sự quyến luyến của Tả Sâm.

***

Tả Sâm huyết sáo gõ cửa phòng làm việc của Tả Áp, không đợi Tả Áp lên tiếng đáp lại anh đã đẩy cửa mà vào: "Hi, cha đại nhân thân ái của con." Đáng tiếc, lời của anh cũng chỉ có thể nói đến chỗ này thôi, mà cái câu "Trần Mối Trần đại tiểu thư ngài thường thức đã khéo léo từ chối ý tốt của chúng ta, đi nơi khác mưu cầu thăng chức rồi." phía sau kia chỉ có thể nuốt trở lại trong bụng, bởi vì, vào lúc này, Trần đại tiểu thư đang ngồi đối diện Tả Áp, hai người trò chuyện với nhau vô cùng vui vẻ.

Thư ký của Tả Áp theo sau mà tới: "Chủ tịch, tôi đã nói với Tổng giám đốc rằng ngài đang có khách, nhưng..."

Tả Áp giờ một tay lên, thư ký ngậm miệng, mà Tả Sâm lại tức giận nói: "Tại sao cô không nói với tôi vị khách kia là ai? Hà?"

Thư ký nói thẳm cong lưng lui ra: "Ngài nơi nào để cho tôi nói?"

"Sao em vẫn còn ở đây?" Tả Sâm không vui nói với Trần Mối.

"Sao anh lại nói Trần tiểu thư như thế?" Tả Áp thay Trần Mối mở miệng: "Trần tiểu thư là ta mời tới. Thế nào, cao ốc này thành của anh rồi hả? Ta mời một người bạn tới ngồi một chút, cũng phải nhìn mặt anh?" Tả Áp che giấu sự thực Trần Mối chủ động tới "Từ biệt" ông, ngược lại nói là ông mời cô ta. Trước khi Trần Mối tới cửa, Tả Áp đang bắt chéo hai chân, tưởng tượng tình cảnh con trai và cô ta vắng lẽ khắp nơi ở trong đầu. Bạn bè? Ông mới không tin con trai sẽ chỉ làm bạn bè bình thường với giai nhân như thế này. Dù là, vị Trần tiểu thư này rất lạnh nhạt với nhà họ Tả của ông, cùng với khi ông nói tới đại danh Trần tiểu thư với con trai thì dựa theo vẻ mặt lúng túng thoáng qua của con trai có thể phán đoán tám phần cũng là con trai tỏ tình với giai nhân nhưng không có kết quả. Tả Áp vỗ tay phát ra tiếng: không sai, nhất định là như vậy, cho nên con trai đau khổ trong lòng mới có thể lùi lại mà cầu việc khác, đi theo cái người phụ nữ họ Đinh kia. Tả Áp cười giống như một con chuột thành công trộm được dầu ăn: chờ con chó chết bầm kia câu được Trần tiểu thư, đại khái anh sẽ nằm rạp ở trước mặt ông cầu xin ông tha thứ vì anh đã nhất thời hồ đồ.

Kết quả, không đợi Tả Áp thu hồi nụ cười gian này, Trần Mối đã đi tới cửa tạm biệt ông: "Chủ tịch, cảm ơn ngài thường thức, cháu đi trước." Tả Áp đưa cánh tay ra ngăn lại: "Ài, dừng bước, dừng bước."

Tả Áp không cần tốn nhiều sức đã giữ được Trần Mối lại, mà lại còn gọi thư ký đi mua đồ ăn, muốn cùng ăn bò-bít-tết với cô ta.

"Đưa con bất hiếu kia của ta chộc Trần tiểu thư mất hứng?" Tả Áp thử dò xét nói.

"Mất hứng hình như là Tổng giám đốc," hôm nay Trần Mối không vẽ lông mày vẽ mắt, chỉ thoa son môi, mà lúc này, đôi môi màu đỏ kia đã bị cô ta cắn đến trắng bệch: "Anh ấy giống như không muốn gặp cháu."

"Cháu không cần phải gọi nó là Tổng giám đốc, không phải các người là bạn bè sao? Cháu cứ gọi nó là Tả Sâm. Chỉ là giữa các người, giống như cũng không phải chỉ là bạn bè đơn giản như vậy chứ?" Tả Áp kéo ghế da lớn của ông tới trước ghế sa lon, ngồi đối diện với Trần Mối.

"Cháu thích anh ấy." Trần Mối bày ra bộ dạng si mê ngay sau khi Tả Áp đặt câu hỏi, si mê không chút do dự, không chút làm bộ.

"Ha ha, cái này thì dễ làm." Tả Áp sung sướng nhảy lên trên ghế da to lớn: "Xem như cháu thật tình mất nha."

"Nhưng anh ấy đã có người mình thích." Trần Mối gần như đau lòng tới đứt từng khúc ruột.

"Hừ, một hồ ly tinh tự xưng là tiểu thuyết gia, kẻ hai mặt, một bụng âm mưu xảo trá, giỏi nhất là dùng tà thuyết mê hoặc người khác, cô ta tên gì nhỉ? Hình như là Đinh Lạc Lạc." Tả Áp phùng mang trợn mắt.

"Đinh Lạc Lạc? Quả nhiên?" Trần Mối nhíu mày.

"Cháu biết cô ta?"

"Không tính là biết, chỉ là cháu từng đọc mấy chương truyện dài kỳ của cô ấy, ừ, giống như, đều là chút nội dung thấp kém." Trần Mối mặc dù nói ngoa, nhưng thật sự cũng không coi là quá oan uổng Đinh Lạc Lạc, dù sao, tình yêu nam nữ chung quy là rất ít khi đi đến nơi thanh nhã.

Mà Tả Sâm chính là vào lúc này, đẩy cửa vào. Tả Áp mắt thấy Tả Sâm kích động, lập tức cho rằng anh đã trúng mị độc diễm tình của tiểu thuyết gia kia, không còn sống được lâu nữa, hồi quang phản chiếu. Nhìn lại Trần Mối này, giữ mình trong sạch, an phận thủ thường, giống như Thánh nữ, cô ta lại hết sức chân thành với con trai, cứ như vậy không cầu kết quả, không cầu hồi báo.

"Anh hãy nghe cho kỹ, ta mới nhận Mối Mối làm con gái nuôi, từ nay về sau, con bé có thể tự do ra vào "Trái phải địa sản" và nhà họ Tả, ta không cho

phép anh vô lễ với con bé."

Lời nói của Tả Ấp giống như sấm dậy đất bằng. Lần này, thụ sủng nhược kinh của Trần Mối không thể là giả: "Chủ tịch, cháu, cháu không dám nhận." Tả Ấp tựa như cha hiền vỗ vỗ đôi tay xoắn lấy nhau ở trước người Trần (L^Q^D) Mối: "Mối Mối, sao cháu lại không dám nhận." Thật ra thì, Tả Ấp kiên thức rộng rãi nên cũng không phải là nhận định Trần Mối đến cỡ nào hơn người, cỡ nào xứng đôi với con trai độc nhất của ông, chẳng qua lúc này, ông thật sự rất cần một người đồng minh, cần một tri kỷ coi Tả Sâm và Đinh Lạc Lạc là cái đỉnh trong mắt cái gai trong thịt.

Tả Sâm vỗ tay trầm trồ khen ngợi: "Được, được, cha đại nhân, vừa đúng lúc, giữa con và Trần tiểu thư, chính là tình anh em thuần khiết."

"Anh em cái rắm, con chó con, ta, ta muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với anh." Người nhà họ Tả hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, rốt cuộc một quyền lại một quyền đánh đuổi Tả Sâm ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Nửa tháng tiền mua thức ăn

Edit: Thanh Hưng

Nguyên Vi đã ở "Thiên Viên" được mấy ngày rồi, chẳng những hết ăn lại nằm, hơn nữa còn nghiêm nhiên tự cho mình là thân phận của một nhà vua. Tả Sâm vẫn như cũ phụ trách mua thức ăn, Đinh Lạc Lạc vẫn như cũ phụ trách nấu ăn, mà Nguyên Vi lại phụ trách gọi thức ăn, hôm nay là đám đường thịt, ngày mai lại là cá chần nước sôi, đa dạng chồng chất. Tả Sâm ban ngày thì ở công ty chịu đựng tức giận với Tả Ấp, buổi tối trở về "Thiên Viên" thì chịu đựng tức giận với Nguyên Vi, cho nên vô đầu bút tai đã là chuyện thường xảy ra. Nhất là buổi tối mỗi ngày, anh vừa rửa chén xong, thậm chí ngay cả tay còn không kịp lau, Nguyên Vi đã âm dương quái khí nói: "Đến thời gian văn nhân nhĩ sĩ chúng tôi sáng tác rồi, người rảnh rồi xin đừng quấy rầy nữa."

Đinh Lạc Lạc liên tục trấn an Tả Sâm: "Anh cố gắng tha thứ đi, cậu ấy là người ngoài cứng trong mềm, lúc này, trong lòng của cậu ấy đang chảy máu đấy."

"Tại sao kẻ cơ bắp đâm cô ta một đao, cô ta lại trả thù lên trên người anh?" Tả Sâm túm Đinh Lạc Lạc vào trong tủ âm tường: "Đi, đi với anh sang bên kia, anh có chuyện muốn nói với em."

"Lạc Đà, tác phẩm mới của tớ đã được tám vạn chữ rồi đấy." Nguyên Vi cố làm ra vẻ nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, mười ngón tay gõ loạn xạ trên bàn phím: "Ai, tiếc là cậu không làm việc đăng hoàng, khó trách kỳ vọng của tớ với cậu chỉ có thể phù bụi thời."

Tả Sâm tiến lên phía trước nhét Đinh Lạc Lạc vào tủ âm tường, rồi sau đó nháy mắt với Nguyên Vi: "Tôi dẫn cô ấy đi, là vì không để cho cô ấy làm trễ nải chuyện tốt của cô. Hôm nào cô còn phải cảm ơn tôi lần nữa đấy." Dứt lời, Tả Sâm cũng biến mất ở trong tủ âm tường.

Đang lúc Nguyên Vi hoang mang phân tích lời nói của Tả Sâm thì Trịnh Âu Dương tới. Sau khi Nguyên Vi (Di,Da,L,Qy,Do) nhìn qua mắt mèo thấy người đến là Trịnh Âu Dương thì vỗ bành bạch hai ba lần liên vào mặt của mình, sau đó cô mới mở cửa, đánh mặt nói: "Sao anh lại tới đây? Nơi này không hoan nghênh anh."

"Họ Tả kia gọi điện thoại cho anh, nói mấy ngày nay, em đều ở chỗ này lấy nước mát rửa mặt." Trịnh Âu Dương đứng ở cửa, ngay cả ý tứ đi vào bên trong cũng không có.

Nguyên Vi thấy thế chỉ đành phải vội vàng xuống nước, vì vậy hai chân đạp một bước đã nhảy tót lên trên người Trịnh Âu Dương, hai tay câu cổ của anh, hai chân vòng hông của anh, mà lại còn giả mù sa mưa thút tha thút thít nói: "Umh, umh, em, em thật là khổ sở." Về phần tại sao lại khổ sở, Nguyên Vi không nói. Cho đến bây giờ, cô đã không hy vọng xa vời Trịnh Âu Dương có thể chịu đòn nhận tội với cô nữa, chỉ cần anh không so đo cô "Vượt quyền", chỉ cần anh có thể dẫn cô trở về, hai người có thể khôi phục hòa bình năm xưa thì cô đã A Di Đà Phật cảm ơn trời đất rồi.

***

"Trước đây anh có một người bạn, ừ, tên là Trần Mối." Bên kia, Tả Sâm đang tranh thủ thắng thần được khoan hồng: "Ừ, phải nói, là bạn gái."

"A, chính là Trần Mối ba anh nói đó?" Đinh Lạc Lạc cười gượng: "Trần Mối làm cho ông ấy khắc sâu ấn tượng đó?"

"Đúng, cô ấy là nữ sinh học vũ điệu. Trước kia, quan hệ của bọn anh, còn có thể. Chỉ là Lạc Lạc, em phải tin tưởng anh, kể từ sau khi anh quyết định bắt đầu với em, anh đã không cùng cô ấy ở chung một chỗ nữa rồi." Tả Sâm cũng không rảnh bận tâm lựa lời nữa, có thể nào thì nói thẳng thế đó: "Anh không biết tại sao ba anh lại hải lòng với cô ấy như vậy, tựa như anh không biết tại sao ông ấy lại không hải lòng với em như thế, mà hôm nay anh muốn nói là, ông ấy nhận cô ấy làm con gái nuôi, có ý tác hợp anh và cô ấy."

"Cô ấy rất đẹp đúng không?" Đinh Lạc Lạc ngắt lời Tả Sâm: "Học vũ điệu, nên đều rất đẹp. Hông của cô ấy rất mềm đi, có phải có thể là vòng eo 50 hay không? Còn có đá chân, có phải cô ấy nâng lên hạ xuống là có thể đưa chân lên đến trên đỉnh đầu không? Những thứ này, em đều không biết."

Tà Sâm ôm cổ Đinh Lạc Lạc, hôn cô, mỗi một nụ hôn lại nói một câu: "Nhưng em sẽ viết tiểu thuyết, tiểu thuyết rất hay, em còn có thể có được tim của anh, đây chính là tuyệt kỹ độc môn của em."

"Anh căn bản chưa từng xem tiểu thuyết của em, làm sao anh biết có được hay không?"

"Ai nói anh chưa từng xem? Nếu như mà anh nói, anh còn cắt ra từ báo, em tin hay không? Lý Giai Kỳ ngộ nhận Đồng Dịch là anh trai của cô ấy, cho nên nhường lại cho Cao Hiểu Hiểu, mà Cao Hiểu Hiểu lại lừa Quách Hiền xoay quanh."

Đinh Lạc Lạc ôm chặt Tà Sâm: "Sâm, em nên làm thế nào đây?"

"Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, nấu gạo sống thành cơm chín. Chúng ta kết hôn." Tà Sâm lùi ra một bước, khiêm tốn nhìn Đinh Lạc Lạc: "Nếu như em không ngại kim cương quá nhỏ, hơn nữa nguyện ý tài trợ cho anh đây nửa tháng tiền mua thức ăn, chúng ta lập tức kết hôn. Anh bỏ ra tất cả tiền lương, mua chiếc nhẫn này, cho nên trong túi chỉ còn hơn mười đồng tiền."

"Nhưng là, chiếc nhẫn đâu?" Đinh Lạc Lạc mở to hai mắt.

"A." Tà Sâm hoảng hốt móc túi: "Anh cứ mãi gánh vác đoạn thoại kia thế nhưng lại quên không móc chiếc nhẫn ra."

"Em ngược lại hi vọng là anh đang trêu em, hi vọng anh không móc ra chiếc nhẫn này." Đinh Lạc Lạc tham luyến mà nhìn ánh sáng lấp lánh trong lòng bàn tay Tà Sâm, đưa hai tay ra sau lưng: "Em không muốn làm cho anh và ba anh đối nghịch, mà em lại rất muốn đeo nó lên."

"Muốn đeo thì đeo." Tà Sâm kéo tay Đinh Lạc Lạc qua, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô: "Đối nghịch với cha anh là do không còn cách nào, ngày mai chúng ta đi gặp ông ấy, cho ông ấy thêm một cơ hội cuối cùng đi chụp ảnh gia đình với chúng ta."

"Không đúng, là để cho ông ấy cho em thêm một cơ hội cuối cùng." Đinh Lạc Lạc dứt khoát kiên quyết tháo chiếc nhẫn ra, nhét vào trong tay Tà Sâm

Cho đến sau khi Đinh Lạc Lạc đặt lên gò má của Tà Sâm một nụ hôn chào buổi tối, cũng chui về từ âm tường, trở về nhà, Tà Sâm mới tỉnh con mơ: chiếc nhẫn bị trả lại? Câu hôn của mình bị cự tuyệt? Tà Sâm vận cổ thờ ra hai ngum oán khí, sau đó chạy về phía từ âm tường: "Này, chiếc nhẫn này có phải quá rộng hay không? Ngày mai anh sẽ mang đi bóp lại, anh xem em có còn lá gan tháo xuống lần nữa hay không."

Trong nhà Đinh Lạc Lạc cũng là người đi nhà trống. Nguyên Vi đã sớm đeo laptop trên lưng, lại lấy ra một hộp cơm cá xông khói (l^q^d) từ trong tủ lạnh, hấp tấp đi theo Trịnh Âu Dương: "Con cá này Lạc Đà làm ăn rất ngon, trên đường chúng ta lại mua mấy chai bia, tối nay có đồ ăn khuya rồi." Trịnh Âu Dương không thể làm gì vuốt vuốt tóc Nguyên Vi: "Thật không biết nói em cái gì mới tốt."

"Cũng đừng nói gì nữa, em biết sai rồi. Hôm nay Vân Na gọi điện thoại cho em, nói cô ấy đã sắp xếp cho mẹ chồng cô ấy đi Ôn Tuyền hai ngày, đến lúc đó bố chồng cô ấy có thể tự do rồi." Nguyên Vi làm liền một mạch: "Đừng ngắt lời em, hãy nghe em nói hết. Em từ chối cô ấy, nói chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn. Âu Dương, anh nói đúng, em là người ngoài, em không nhúng tay nữa, xin anh đừng giận em nữa." Nói xong, Nguyên Vi nhào vào trong ngực Trịnh Âu Dương, hộp cơm cùng chìa khóa và những vật lỉnh tinh trong túi xách kim loại phát ra tạp âm một hồi lâu.

"Thật xin lỗi." Lời này của Trịnh Âu Dương rất mơ hồ.

"Hả?" Nguyên Vi cũng không phải là người dễ dàng chấp nhận.

"Thật xin lỗi." Trịnh Âu Dương nói rõ ràng: "Em không phải là người ngoài, hơn nữa, chuyện này là anh sai, xin cứ sắp xếp cho mẹ anh và ông ta gặp mặt đi."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Mặc váy đỏ đi gặp ông ấy

Edit: Thanh Hưng

Trịnh Âu Dương cũng không phải hoàn toàn tỉnh ngộ. Trong mấy ngày hò hững với Nguyên Vi, Trịnh Âu Dương ngày ngày đi thăm Trịnh Nghi, mà Trịnh Nghi trừ hồi thăm rút cuộc đầu là bộ quần áo thích hợp nhất, câu nói thường xuyên nhất chính là: sao tiểu Vi lại không tới thế, sao tiểu Vi lại không tới nữa, hôm nay tiểu Vi cũng không tới ư, mọi việc như thế. Trịnh Âu Dương nghe đến chai lổ tai: "Con mới phải con trai của mẹ, mà cô ấy chỉ là một người không liên quan."

Dĩ nhiên lời này của Trịnh Âu Dương không phải lời nói trong nội tâm, mấy ngày nay, Nguyên Vi ở trong "Thiên Viên" làm mưa làm gió, ăn uống no nê, mà Trịnh Âu Dương cũng là thời khắc giám sát cửa nhà Nguyên Vi, cơm nước không vào. Dưới tình huống bụng đói kêu vang, cho dù là ai thì cũng không thể nói ra cái gì dễ nghe.

"Cái gì mà không liên quan, ta thấy con quả thật là vô tâm." Trịnh Nghi bỏ một bộ quần áo lên giường: "Con chọc tiểu Vi tức giận?"

"Con chỉ nói cô ấy mấy câu, mấy ngày nay cô ấy đều không về nhà." Trịnh Âu Dương ngồi ở trên ghế, máy móc dùng mũi giày đá chân bàn, buồn buồn không vui nói.

"Con nói con bé cái gì?"

"Con bảo cô ấy đừng nhúng tay vào chuyện của mẹ nữa." Trịnh Âu Dương luống cuống đứng lên, nắm quần áo trên giường lên, ném xuống đất: "Mẹ, làm sao mẹ không thể tỉnh ngộ? Người đàn ông kia đã tránh mẹ hơn nửa đời rồi, mẹ còn muốn đưa nốt nửa đời sau cho ông ta ư? Ông ta đã có vợ, có con, ngay (đi,da,lqy,do) cả cháu cũng sắp có rồi, không cần mẹ phải quan tâm, hơn nữa ông ta còn sắp chết rồi, mẹ gặp ông ta thì có ích lợi gì? Mẹ, chúng ta sống cuộc sống của chúng ta đi, hay là, chúng ta chuyển đi? Rời khỏi chỗ này đi? Lúc trước mẹ mang thai con cũng đã từng chuyển đi một lần, hôm nay con cũng có thể dẫn mẹ đi một lần nữa."

"Tiểu quý nhất gan, không có dũng khí." Trịnh Nghi dốc hết hơi sức đẩy Trịnh Âu Dương ngã xuống mặt đất: "Là con không dám gặp ông ấy, có đúng hay không? Con ngay cả dũng khí gọi ông ấy một tiếng cha cũng không có, có đúng hay không? Ông ấy sắp chết thì thế nào? Nếu như ngày mai ông ấy chết, hôm nay ta liều mạng cũng phải vọt tới trước mặt ông ấy. Sao con lại nói ông ấy phá hủy ta? Con không nhìn thấy ta rất hạnh phúc sao? Sinh con cho ông ấy, đời ta đã thỏa mãn rồi."

"Đứng, đứng, con không có dũng khí." Trịnh Âu Dương dứt khoát ngồi trên mặt đất: "Đối với con mà nói, cuộc sống không có ba rất tốt, tại sao mẹ lại nhất định bắt con gọi người xa lạ nằm co quắp trên giường là bà? Con không muốn ấn tượng duy nhất ông ta để lại cho con là một người ngay cả đại tiểu tiện cũng cần người hầu hạ, con không muốn."

Trịnh Nghi bỏ nhào về trên giường, "roạt" rút ra một tấm hình từ dưới gối, chuẩn xác nhét vào trên mặt Trịnh Âu Dương: "Mở to hai mắt mà nhìn một chút đi."

Nếu như nói, Tà Sâm lúc này tuần mỹ lỗi lạc như Tà Ấp lúc còn trẻ, làm người ta không dám rời lại khó có thể kháng cự, như vậy Hách Tuấn lúc này, tự nhiên cũng ít nhiều có thể đại biểu lúc còn trẻ của Hách Thế Uyên. Nhà họ Hách là chính nhân quân tử anh tuấn, làm người ta tin cậy, mà trong hình Hách Thế Uyên trừ những thứ đó ra, còn nhiều thêm mấy phần hào hoa phong nhã. Ông cắt tóc ngắn, cằm vuông, đeo một cặp mắt kiếng viền kim loại màu vàng, ông ngồi trên ghế sa lon, cầm tờ báo trong tay, tự nhiên mà dịu dàng nhìn về ông kính. Trịnh Âu Dương liều mạng nhìn chăm chăm ông, bên tai gần như có thể nghe thấy giọng nói trẻ tuổi không buồn không lo của Trịnh Nghi: "Hi, Thế Uyên, nhìn bên này." Vì vậy, Hách Thế Uyên đang đọc báo theo bản năng nhìn về phía ông kính trong tay Trịnh Nghi, lại vì vậy, tấm hình chống đỡ Trịnh Nghi hơn hai mươi năm ra đời.

Trịnh Nghi ngồi ở trên giường toàn thân co rúm, khóc đến như đứa bé uất ức: "Ta muốn ông ấy, ta, rất nhớ ông ấy." Trịnh Âu Dương nhét tấm hình về trong tay Trịnh Nghi: "Mặc cái váy đỏ kia đi gặp ông ấy, mẹ mặc màu đỏ cực kỳ xinh đẹp." Sau đó, anh tông cửa xông ra.

***

Đình Lạc Lạc theo Tà Sâm đi "Trái phải địa sản", tới dưới lầu, Đình Lạc Lạc nhìn lên: "Sâm, em và cha anh gặp nhau lần đầu tiên là ở nơi này." Tà Sâm cũng ngẩng đầu lên: "Nơi này?" "Ừ, khi đó, em mới biết anh là người cỡ nào giàu có và giữa chúng ta chênh lệch xa xôi bao nhiêu," Đình Lạc Lạc rút tay từ trong bàn tay Tà Sâm ra ngoài, lại lần nữa trở tay cầm tay Tà Sâm: "Thế nhưng em không lùi bước."

"Đời này Nguyên Vi đã nói đúng một câu." Tà Sâm cau mày nhớ lại: "Hình như là vào ngày cô ta đồng ý yêu cầu đổi lại phòng với em, quay về "Thiên Viên", nguyên văn câu nói như thế nào anh đã quên, tóm lại là khen em dũng cảm, quyết cường. Anh vô cùng đồng ý." Tà Sâm khom lưng ấn xuống một nụ hôn lên trán Đình Lạc Lạc.

"Thật không biết, nếu như mà em và cậu ấy chưa từng đổi phòng, vậy tương lai chúng ta sẽ là như thế nào."

"Vẫn giống nhau thôi, chúng ta vẫn sẽ tiến tới với nhau, có lẽ là bởi vì em rất dễ được người ta chú ý, sau đó anh ngưỡng mộ em, theo đuổi em."

"Nhưng là, nếu như không cùng thầy Tà anh tiến tới với nhau trước, em như thế nào được chú ý? Nói không chừng, bây giờ em đã bị chủ biên Điều ước lạnh rồi."

"Có đạo lý, cho nên chúng ta có thể sửa đổi tục ngữ một chút, một ngày là thầy, cả đời là chồng, như thế nào?" Tà Sâm vui vẻ.

***

Tà Sâm cẩn tuân dạy bảo của Đình Lạc Lạc đứng giờ đi làm, nhưng Tà Ấp lại tới trễ. Tối hôm qua, sau khi Tà Ấp vui vẻ vì nhận được một cô con gái nuôi thì vẫn lựa chọn một mình về nhà uống rượu giải sầu. Cảnh ngộ cuộc đời này của ông là câu đố thứ hai, từ sau khi không hiểu tại sao vợ mình lại không từ mà biệt, Tà Ấp lại không hiểu tại sao con trai lại vì một người phụ nữ từ bỏ lão cha ngâm đắng nuốt cay lẽ loi hiu quạnh này. Tối muộn, Tà Ấp nắm chai rượu đi tới trước mặt Bánh màn thầu và Bánh bột mì: "Bà ấy đi, nó cũng muốn đi, đều không muốn ta. Vậy hai người các con, khi nào thì đi à?" Bánh màn thầu và Bánh bột mì rất có tình có nghĩa, nằm ở bên chân của Tà Ấp mức nở nộn ngào không ngừng, vì vậy Tà Ấp dứt khoát an vị ở bên cạnh, cùng hai chú chó này nâng cốc nói cười. Cho đến cuối cùng, hai chú chó này trơ mắt nhìn Tà Ấp say đến mức bỏ thức ăn cho chó vị hải sản vào trong miệng của mình, mà lại còn nhai đến say sưa ngon lành.

Cho nên vào lúc này, Tà Ấp hơi rượu chưa mất té ở trong nhà tiếng ngáy vang trời.

***

Trần Môi có thể nhẫn nhịn mời thám tử tư, dĩ nhiên là có thể biết được Tà Sâm và Đình Lạc Lạc song song tới "Trái phải (l^q^d) địa sản", mà trường

hợp tề tụ một chỗ như thế nếu như thiếu Trần Mối cô ta, thì như thế nào gọi là "Tề tụ" được? Cho nên, mặc dù Tả Ấp vì Trần Mối mà sắp xếp thời gian quay chụp là mười giờ sáng, cô ta lại vào lúc chín giờ mười phút đã tới "Trái phải địa sản", cũng là sau khi được biết Tả Ấp không lộ diện, gõ cửa phòng làm việc của Tả Sâm.

Hôm nay Sally coi như là được mở rộng tầm mắt. Đầu tiên, ông chủ dẫn tới một người phụ nữ tóc dài phát phới, quần dài cũng tung bay: "Sớm, Sally, đây là Đinh Lạc Lạc. Lạc Lạc, đây là Sally, thư ký của anh." Sau đó, không đợi cô ấy đưa tay ra bắt, ông chủ đã lôi người phụ nữ kia bay vào phòng làm việc. Đinh Lạc Lạc? Đây chính là người phụ nữ từng khiến ông chủ rối rắm với việc rút cuộc nên tra hay không tra địa chỉ kia? Sau đó, Trần Mối này mặt ngọc mảy ngài, từng bước chân đều toát ra hương vị phụ nữ cũng tới: "Tổng giám đốc đã tới chưa?" Sally hết sức lo sợ: "Tôi sẽ thông báo giúp ngài." Trước mặt, toàn bộ công ty ai không biết, Trần Mối này là thiên kim của chủ tịch, còn có lời đồn đãi khác, nói cô ta còn được Tả Ấp thích hơn đứa con trai ruột thịt độc nhất Tả Sâm kia. "Không cần, anh ấy biết tôi tới." Ngón tay thon dài của Trần Mối để xuống bàn tay đang muốn gọi điện thoại của Sally.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chuyện Tổng giám đốc cháu không thể ra sức

Edit: Thanh Hưng

"Sâm." Sau một tiếng "Mời vào" của Tả Sâm, Trần Mối chẳng những người tiến vào, hơn nữa còn kèm theo một tiếng gọi ### thực cốt như thế, cho đến khi bóng dáng của Đinh Lạc Lạc lọt vào mi mắt của cô ta, cô ta mới giả bộ không ngờ, vội vã im tiếng.

"Sao em lại tới đây?" Câu hỏi này của Tả Sâm phải dùng hết hơi sức, trong lòng run sợ. Quá khứ và hiện tại cuối cùng là không thể một đao cắt đứt, cho nên nếu trước kia Tả Sâm từng cùng Trần Mối cùng khuấy một hồ nước đục, như vậy hiện tại anh sẽ nếu phải sạch được sẽ lập tức phải sạch không do dự.

"Em, em là tới nói với anh một tiếng, chủ tịch ông ấy cho em một cơ hội quay quảng cáo, em đón nhận, bởi vì cơ hội này (di,da,lqy,do) với em mà nói quá mê người." Trần Mối trả lời rất thẳng thắn: "Em hi vọng anh không để ý."

"À, tùy em vậy." Tả Sâm như trút được gánh nặng. Việc lớn trước mặt, anh mới không ngại do ai tới đại diện phát ngôn cho công ty, trước mặt trừ Đinh Lạc Lạc ra, những người phụ nữ còn lại đều ngang hàng, hai con mắt một cái miệng, lớn một chút hoặc nhỏ một chút cũng không có gì khác nhau. "Cái này, Đinh Lạc Lạc, bọn anh sắp kết hôn rồi." Tả Sâm một phen kéo Đinh Lạc Lạc đến trước người.

Đang mất hồn mất vía nhìn trộm Trần Mối, Đinh Lạc Lạc bị Tả Sâm kéo một cái như vậy, lao đảo tới, vừa đúng lúc cho Trần Mối một cái bái lạy: "A, xin chào, xin chỉ giáo nhiều hơn."

"Ha ha, xin chào, nhưng là, tôi có thể chỉ giáo cô cái gì chứ?" Tuy nói hai chữ "Kết hôn" của Tả Sâm giống như đánh cho Trần Mối một đòn cảnh cáo, nhưng dù sao cô ta cũng là đã có chuẩn bị mà đến: "Chuyện tôi và anh ấy từng làm, các người vậy cũng đã làm rồi, hơn nữa, cô làm còn tốt hơn tôi nha." Giọng điệu Trần Mối như gió xuân quét vào mặt, mà hàm ý lại thật giống như gió cuốn cát đá tràn đầy trời đất.

"Chúc mừng nhé, phải nhớ phát bánh kẹo cưới cho em đấy." Trần Mối đúng lúc lấy lòng Tả Sâm: "Em đi trước, cũng sắp đến giờ quay phim rồi."

"Nga." Trần Mối như gió xuân thướt tha đi xa, vừa ra đến trước cửa đã cho Đinh Lạc Lạc khô khan một cái chớp mắt sinh động: "Ngần vạn lần phải nhớ, tôi ở phe các người nha."

Đợi Trần Mối rời đi, Tả Sâm buột miệng cười: "Thì ra là lão đầu kia là một mình chiến đấu hăng hái."

Đinh Lạc Lạc thở ra một hơi thật dài: "Thật sao?"

"Thế nào?" Tả Sâm bóp vai Đinh Lạc Lạc: "Còn chưa khai chiến, em đã đề cao chí khí người khác, hạ thấp uy phong của mình rồi à?"

"Em không phải tới khai chiến với ba anh." Đinh Lạc Lạc lần nữa nhìn về phía cửa: "Hơn nữa, anh không cho rằng, Trần tiểu thư cô ấy đối với anh chưa dứt to tình sao?"

"Phụ nữ chưa dứt tình với anh cũng không phải chỉ có một mình cô ấy." Tả Sâm cười lạnh: "Chỉ là vậy cũng không liên quan tới chúng ta. Hãy vui vẻ lên, Lạc Lạc, đừng nghi thần nghi quỷ." Tả Sâm kết thúc đề tài này.

***

Mảnh đất Đông Giao đang bước vào giai đoạn cạnh tranh vô cùng gay gắt, Chu Kiều càng lúc càng không thể ngồi yên. Sally mới bùng hai ly cà phê tới phòng làm việc của Tả Sâm, Chu Kiều cũng đã theo tới đó. Tả Sâm chỉ đành phải giao Đinh Lạc Lạc cho Sally, để cho cô ấy dẫn cô đi thăm chung quanh một vòng, sau đó đưa cả phê mời Chu Kiều. Chu Kiều và Đinh Lạc Lạc lướt qua nhau thì vừa không có dò xét cẩn thận, cũng không có chào hỏi, yên lặng của cô ấy (CK) làm cho Tả Sâm đồng ý với lời nói của Đinh Lạc Lạc: so sánh ra, hình như, Trần Mối đối với mình thật sự là lừa tình chưa dứt.

"Thứ hai sẽ chính thức đấu giá, mà tôi nghe nói, anh vẫn còn đang dậm chân trên tình trường nhĩ nữ." Chu Kiều uống một hơi hết nửa ly cà phê, sau đó nhắm mắt day day huyết thái dương.

"Lại thức đêm rồi hả?" Tả Sâm tươi cười rạng rỡ: "Cô nghe được ở đâu?"

"Nơi nào cũng đang đồn, nói anh đã nhận định một người phụ nữ, mà chủ tịch lại thay anh nhận định một người phụ nữ khác. Cô ấy là người đó?" Chu Kiều dùng cằm chỉ chỉ phương hướng Đinh Lạc Lạc rồi khỏi.

"Chúng ta vẫn nên trở lại chuyện chính đi thôi."

"Đây là tôi muốn khuyên anh, trong tình yêu anh có thể mù quáng, nhưng mua đất, anh không thể dựa vào giác quan thứ sáu được."

"Nói đi nói lại, cô chính là muốn khuyên tôi buông tha mảnh đất kia chứ gì?"

"Không phải buông tha, mà là phải tránh hành động theo cảm tính, đưa ra mức giá trên trời. Nếu không, mua được cũng không có nghĩa là kiếm được."

"Nếu như ‘Vạn Tượng’ không sợ giá cao, vậy thì sao tôi lại phải sợ?"

"Mấy năm gần đây ‘Vạn Tượng’ chậm phát triển, chưa có khuếch trương, lần này là bọn họ dốc toàn lực, mà chúng ta thì khác, chúng ta có một tòa nhà sân khấu kịch và một mảnh CRD đang xây, tội gì phải quá mức kích động."

"Cô nói thêm gì nữa, tôi sẽ cho rằng cô là người của ‘Vạn Tượng’ đấy." Tả Sâm đi tới ngồi trên ghế sa lon trước mặt Chu Kiều, không cần anh tự tay nâng cằm của cô ấy, cô ấy cũng không tự chủ ngửa mặt nhìn anh.

"Anh nói cái này là có ý gì?" Chu Kiều bỗng chốc đứng thẳng người, gò má sượt qua mặt người phía trước.

"Tốt lắm, đi làm việc cô nên làm đi thôi." Tả Sâm vì Chu Kiều mở cửa: "Bao biện làm thay không giống tác phong của cô."

Chu Kiều biết vâng lời đi ra khỏi phòng làm việc của Tả Sâm, Đinh Lạc Lạc đợi ở trước cửa, cô ấy lần nữa lướt qua cô, vẫn là thờ ơ như cũ.

***

Tả Áp nốc rượu đi tới công ty, buông lỏng cả vật, giày da lếch thếch, lắc lư đi từng bước. Buổi sáng lúc ông súc miệng lòng tràn đầy buồn bực: sao miệng lại đầy vị hải sản thế? Tả Áp vừa đến công ty, thư ký lập tức tới báo cáo: "Tổng giám đốc tới tìm ngài, còn nữa, Trần Môi tiểu thư cũng tới, vào lúc này cô ấy đã tới phòng chụp ảnh số ba."

Vì vậy, lúc Tả Sâm dẫn theo Đinh Lạc Lạc chân sau tới chào hỏi Tả Áp lần nữa thì Tả Áp chặn trước vào thang máy, đi phòng chụp ảnh số ba trước.

***

Đèn flash ở dưới Trần Môi được nhà tạo hình điều chỉnh, cô ta thì mặc váy công sở, chân đạp giày Cavans, vui mừng hớn hở há mồm cười to. Tả Áp đưa quảng cáo CRD cho Trần Môi, mà lần này địa điểm quay chụp chính là khu thương mại và giải trí CRD nổi bật, nhà tạo mẫu tóc vì Trần Môi chải một kiểu tóc cuồng dã, thợ trang điểm thì dùng màu sắc trang nhã trên mặt Trần Môi, mà Trần Môi lại cười đến âm áp làm cho Tả Áp vỗ tay tán dương: "Được, được, ta muốn đúng là loại thị giác xung đột này, muốn chính là loại mâu thuẫn kết hợp này."

Nhiếp ảnh gia chủ động kết thúc công việc, để cho Trần Môi nghỉ ngơi một chút. Trần Môi trở mặt như lật sách, tựa như người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ đi về phía Tả (L^Q^D) Áp, nức nở nói: "Chủ tịch, quan tâm của ngài dành cho con, con thật sự không cách nào báo đáp được."

"Môi Môi, sao đang êm đẹp lại nói lời như thế?" Tả Áp cố dè xuống một cái ợ hơi rượu.

"Tổng giám đốc anh ấy muốn kết hôn."

"Ha, kết hôn? Không thể nào, anh ta muốn kết hôn làm sao ta có thể không biết chứ?" Tả Áp gượng cười làm hai vai làm rung động, rồi sau đó, ấn đường ông bộc phát xanh mét: "Cái con chó con này, anh dám!"

"Anh ấy dẫn Đinh tiểu thư đến, đại khái, chính là tới thương lượng hôn sự với ngài." Trần Môi đưa ngón tay thon dài lên quạt nước mắt, rất sạch sẽ: "Chủ tịch, con không nói nữa, nói thêm gì nữa, con lại muốn khóc. Con không thể khóc sẽ làm trôi hết trang điểm, ngài yên tâm, tuy chuyện Tổng giám đốc con không thể ra sức, nhưng lần quay phim này, con sẽ không làm phụ hi vọng của chủ tịch ngài."

Trần Môi quay người đi tới màn sân khấu, đi hai bước, cô ta lại giật mình quay người: "À, cha nuôi, con lại quên, còn gọi là ngài chủ tịch." Đáng tiếc, vào lúc này Tả Áp đã không yên lòng: "A, a, tốt." Vốn Trần Môi đã giống như là giẫm lên cầu độc mộc, mà qua loa của Tả Áp lại giống như đâm cầu độc mộc ra hai lỗ thủng. Gọi Tả Áp là chủ tịch, là cử chỉ có ý của Trần Môi, chỉ là muốn cho Tả Áp chủ động cải chính cô ta, nhưng kết quả, Tả Áp chẳng những không chủ động, hơn nữa còn không để ý. Vì vậy, hai chữ "Cha nuôi" này làm Trần Môi xấu hổ giống như tự quạt cho mình hai cái bạt tai.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Một mình chiến đấu hăng hái

Edit: Thanh Hưng

Tà Ấp mang theo tức giận nhét áo sơ mi vào trong quần, lại ngược cổ thắt chặt cà vạt, sau đó bước chân vang vang lao tới phòng làm việc của Tà Sâm. Sally đang ôm điện thoại che miệng cùng người nói huyền thuyên: "Náo nhiệt náo nhiệt, một chiếm hết thiên thời địa lợi, một có được nhân hòa, rốt cuộc ai mới là người thắng cuối cùng?" Mắt thấy Tà Ấp khí vũ hiện ngang đi tới, Sally vọt đứng thẳng người: "Chủ tịch, ngài khỏe chứ, nguyên ý vì ngài ra sức." Mà bên kia điện thoại còn vẫn chưa thỏa mãn, giọng the thé từ trong loa truyền ra: "Cái gì cái gì? Tại sao lại nói đến chủ tịch?" Sally hít vào một ngụm khí lạnh, “bụp” cúp điện thoại.

Tà Ấp giả bộ nghễnh ngãng: "Thằng con bất hiếu kia của ta có ở đây không?"

"Con bất hiếu, a, không, Tổng giám đốc anh ấy hình như là đi tìm ngài."

"Vậy ta ở chỗ này đợi nó." Tà Ấp đưa tay đẩy cửa phòng làm việc của Tà Sâm ra: “Có phải hôm nay nó dẫn theo một vị Đinh (Di,Da,L,Qy,Do) tiểu thư tới không?"

Sally bùng trà theo đuôi: "Đúng vậy, thưa chủ tịch."

"Vị Đinh tiểu thư này cô biết được bao nhiêu?"

"Không nhiều lắm, chỉ biết là cô ấy và Tổng giám đốc tan tan hợp hợp được một thời gian rồi, hơn nữa hình như, những ngày gần đây Tổng giám đốc vui buồn thất thường có liên hệ vô cùng mật thiết với việc bọn họ tan tan hợp hợp." Mặc dù Sally một hồi không thờ hai chủ, nhưng cô ấy càng hiểu người đàn ông trước mắt này mới đúng là boss của ông chủ của cô ấy.

"Tốt lắm, cô đi ra ngoài đi. Lát nữa thằng con bất hiếu kia của ta quay lại cũng đừng nói với nó là ta đang ở đây." Tà Ấp phát tay một cái, Sally lập tức cúi đầu đi ra.

***

Tà Sâm xoay xoay tay nắm cửa phòng làm việc của Tà Ấp: "Ông ấy còn chưa tới?" Thư ký của Tà Ấp về mặt gương mặt: "Tới thì đã tới rồi, nhưng lại đi ra ngoài rồi." "Được, tôi sẽ ngồi ở đây chờ ông ấy." Tà Sâm đã vượt lên trước một bước, đặt mông ngồi xuống chỗ ngồi của vị thư ký kia: "Lạc Lạc, em trở về phòng làm việc của anh chờ anh nhé." Đinh Lạc Lạc mắt thấy vị thư ký kia cũng bó tay hết cách với Tà Sâm, không đành lòng lại thêm phiền, không thể làm gì khác hơn là thuận theo ý Tà Sâm quay về.

Mà lần thuận ý này, cô trực tiếp thuận đến trước mặt của Tà Ấp, hơn nữa còn là một mình chiến đấu hăng hái.

***

"Ông trời của tôi!!!" Đinh Lạc Lạc buồn bực trong đầu đi trở về phòng làm việc của Tà Sâm, trong đầu buồn bực mở cửa đóng cửa, rồi sau đó giương mắt thấy Tà Ấp đang ngồi ở chỗ ngồi của Tà Sâm, vừa nhỏ giọng hô vừa thẳng tắp dán vào trên ván cửa.

Vốn dĩ Tà Ấp nghĩ, không có Sally thông báo thì ông sẽ có cơ hội bắt được trường hợp khó coi của Tà Sâm và Đinh họa thủy này, tỷ như hai người vừa đi vừa ôm, cộng thêm cõng quần áo nhau ra chút, kể từ đó, ông có thể danh chính ngôn thuận công kích Đinh họa thủy rồi, lại không ngờ, cũng chỉ là Đinh họa thủy một thân một mình nhẹ nhàng như du hồn đi tới. "Bớt nịnh hót đi." Tà Ấp lắc hai chân: "Mặc dù ta cái thế vô song, nhưng cũng không dám nhận bậy là “trời”."

"Ngài, ngài thế nào lại ở chỗ này?" Đinh Lạc Lạc hoảng hốt, duỗi ngón tay ra chỉ vào Tà Ấp: "Cái đó, Sâm anh ấy đang chờ ngài ở phòng làm việc của ngài đây, cái đó, cháu, cháu sẽ đi gọi anh ấy ngay ạ."

"Đứng lại." Tà Ấp quát lúc Đinh Lạc Lạc đã quay lưng đi: "Không cần, hai người chúng ta nói chuyện trước một chút đã."

Đinh Lạc Lạc nơm nớp lo sợ lần nữa xoay người lại, đối mặt với Tà Ấp: "Nói chuyện? Nói thì có thể, nhưng mà chúng ta quy ước ba điều, thứ nhất, không thể nổi giận, thứ hai, không thể vu tội đối phương, thứ ba," Chỉ thấy Tà Ấp cứng cổ càng đi càng gần, Đinh Lạc Lạc nâng váy co căng chạy: "Thứ ba, không thể động thủ."

"Đánh?" Tà Ấp đầu tiên là nghẹn họng nhìn trân trối, rồi sau đó đuổi theo sau lưng Đinh Lạc Lạc: "Cô cho rằng ta là người như cô, sống ở lùm cỏ sao? Hơn nữa, nếu ta đánh thật, cùng lắm thì cô biến trở về nguyên hình, hút hồn phách của ta đi thôi."

Tà Ấp đuổi theo, Đinh Lạc Lạc càng thêm mạnh mẽ chạy trốn: "Ngài phạm quy rồi, điều thứ hai, nghiêm cấm vu tội. Cái gì nguyên hình không nguyên hình chứ? Ngài đang nói cháu là hồ ly tinh sao? Bây giờ là thời đại gì rồi, sao ngài vẫn còn mê tín như thế?"

"Ôi ôi, tiểu yêu tinh cô thật đúng là biết ăn nói." Tà Ấp đuổi đến thờ hồng học, đi ngang qua ghế sa lon, nhân tiện ngồi phịch lên phía trên: "Cô, cô coi như

không phải hồ ly tinh, cũng là ham tiền tài nhà họ Tả chúng ta, yêu tình ham giàu."

"Cái gì?" Đinh Lạc Lạc cũng rớt cuộc đứng nghiêm. "Ham giàu? Cháu nói sao ngài lại nghĩ thế? Sao cứ phải từng câu từng chữ đều vu oan cho cháu? Ngài có tiền có thể là có thể ngậm máu phun người sao? Đây chính là chỗ tốt của có tiền sao? Nếu ngài nói như vậy, vậy cháu dứt khoát không cần khuyen Sâm sống chung hòa bình với ngài nữa, dứt khoát, ngài cứ đoạn tuyệt quan hệ cha con Sâm đi, không cần cho anh ấy một xu nào nữa, ngài nhìn xem cháu có còn lấy anh ấy làm chồng nữa hay không."

"Oa, thừa nhận đi, chính cô là người giật giây nó không vâng lời ta."

"Lại tới, vu tội." Đinh Lạc Lạc đưa ra ba ngón tay: "Lần thứ ba. Bác Tả, ngài tự mâu thuẫn rồi, nếu như mà cháu tham tiền, làm sao lại để cho Sâm không vâng lời ngài? Hôm nay “Trái phải địa sản” này còn chưa về dưới danh nghĩa của Sâm đúng không? Bây giờ cháu đã giật giây anh ấy, có phải hơi sớm rồi hay không hả?"

"Choáng váng đầu, ai nha, đầu ta choáng quá." Tả Áp che ốt, lấy có thua trận.

Đinh Lạc Lạc bịch bịch chạy tới, một tay mờ tay Tả Áp ra, một tay kia hung hăng bấm lên người Tả Áp: "Bác Tả ngài thế nào rồi? Tốt hơn một chút nào chưa? Thoải mái hơn chút nào không?"

"Ai nha, má ơi."

Tả Áp đau đến trợn mắt: "Ai nha, đau chết mất."

Tả Áp co ro trên ghế sa lon, che miệng mũi trơ mắt nhìn. Đinh Lạc Lạc nắm chặt cơ hội: "Bác Tả, Sâm anh ấy đã cầu hôn với cháu rồi, cầm một chiếc nhẫn kim cương anh ấy tự cho là rất nhỏ, rất không có bản lĩnh cầu hôn với cháu rồi. Đó chính là**** viên kim cương đầu tiên mà cháu có trong đời, cũng có thể (l^q^đ) là một viên cuối cùng. Cháu không biết tại sao kim cương lại đắt giá như thế, nhưng chuyện này cũng không liên quan đến cháu. Cháu muốn chỉ là lòng của Sâm, cần kim cương này chính là vì nó đại biểu cho tình ý của anh ấy. Cháu với Sâm quen nhau là do trùng hợp, mặc kệ ngài tin hay không tin, lúc ban đầu thậm chí cháu còn không biết anh ấy là người có tiền, là một hoa hoa công tử, khi cháu yêu anh ấy, cháu mới biết thân phận của anh ấy, lần đầu tiên cháu đứng dưới lầu “Trái phải địa sản”, cũng chính là một ngày cháu nhìn thấy ngài lần đầu tiên kia, cháu mới biết là anh ấy giàu có như thế. Nhưng thẳng thắn mà nói, cháu mới chỉ bởi vì anh ấy hoa tâm mà từng giây giũa, lại chưa từng bắn khoăn giữa cháu và anh ấy giàu nghèo cách biệt, cháu chưa từng tự ti, bởi vì cháu hoàn toàn không cho rằng tiền có thể đáng quý hơn chân tình."

"Hừ, cô nói cô ghét giàu có chẳng phải tốt hơn sao?" Tả Áp vẫn che miệng như cũ, lâu bầu nói.

"Bác Tả, mạo muội hỏi ngài một câu, bác là sau khi mẹ Sâm rồi đi mới trở nên cố chấp như vậy, hay là từ trước đến giờ vẫn thế?"

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gập Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Đòi trước

Edit: Thanh Hưng

"Nó, nó nói cho cô chuyện mẹ của nó?"

"Đúng, hơn nữa anh ấy còn nói, đó là một trong những nguyên nhân anh ấy từ chối hôn nhân."

"Cố chấp? Cô vừa mới nói ta cố chấp?"

"Đúng, ngài chủ quan, 편견, sống ở trong thế giới của bản thân."

"Ahhh..." Tả Áp cắn răng nghiền lợi hít lấy một hơi khí lạnh: "Ta là như vậy phải không? Vậy cô nói, có phải là ta vẫn tự nhận là cuộc sống của mẹ nó và ta rất hạnh phúc rất vui vẻ, nhưng trên thực tế hoàn toàn không (LQD) phải đúng không? Cho nên, bà ấy mới có thể bỏ đi?"

"Cái này cũng có thể đấy ạ." Đinh Lạc Lạc liếc chết dịch tới gần, ngồi ở bên người Tả Áp: "Giống như ngài vẫn tự cho rằng cháu là ham hư vinh, Sâm là ngu xuẩn vậy, nhưng thật ra thì sự thật cũng không như thế."

"Vậy ý của cô là, mắt của ta mù? Tinh thần không bình thường? Già nên hồ đồ rồi? Không đúng, lúc mẹ của nó rồi đi thì ta còn không già, ta đang tuổi lớn mà." Tả Áp ngọ nguậy nhích tới gần Đinh Lạc Lạc hơn.

Đinh Lạc Lạc vỗ vỗ đầu Tả Áp, động tác kia quả thật không có gì khác biệt với xoa đầu Bánh màn thầu hoặc Bánh bột mì: "Bác Tả, đừng lo lắng, ai cũng từng cố chấp, có người kiêu ngạo, có người tự ti, có người nhạy cảm, có người ghen tỵ, còn có người cũng giống ngài, chủ quan 편견, chính là rất thường gặp, chỉ là trình độ khác nhau mà thôi. Mà việc ngài phải làm, chính là học tập lắng nghe lời của người khác, tôn trọng ý kiến của người khác, tin tưởng người khác, chỉ có như vậy, ngài mới có thể khỏi hẳn."

Mà đang lúc Tả Ấp thuận theo gặt đầu thì Tả Sâm một cước đá văng cửa ra: "Anh thấy là lão già đáng chết kia đang cố tình tránh anh." Vì vậy, Đinh Lạc Lạc ngây người, lão già đáng chết Tả Ấp này cũng ngây người, mà Tả Sâm nhìn hai người tựa sát nhau nói chuyện trước mặt này càng thêm ngây ngốc đến không ngấm miệng được. Chỉ có Sally, từ sau lưng Tả Sâm nhô đầu ra, gọi: "Chủ tịch, tôi theo phân phó của ngài, một chữ cũng không thông báo."

Tả Ấp ho khan từ bên cạnh Đinh Lạc Lạc bật ra, đi về phía cửa, lúc đi ngang qua Tả Sâm thì tổng kết lại mà nói: "Nhìn thế nào, cô ta đều không đẹp mắt bằng Môi Môi."

Tả Sâm vốn cho là, cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, có thể so với núi lửa bộc phát, sao hỏa đụng trái đất, nhưng kết quả, chẳng những anh không có phần tham dự, hơn nữa hình như kẻ dự hội cũng bình an vô sự. Coi như phút cuối cùng, sự phán xét của Tả Ấp dành cho dung mạo hai vị nữ tuyến thủ này vẫn là bất lợi cho Đinh Lạc Lạc, nhưng giọng điệu hòa hoãn của ông cũng là không thể nghi ngờ, mà Tả Sâm cũng không vì tìm hiểu nguyên nhân mà truy đánh với Tả Ấp tới cùng. Tả Sâm nhào tới trước mặt Đinh Lạc Lạc: "Ông ấy lại bắt nạt em à? Cũng không đúng, sao anh nhìn lại thấy giống như ông ấy bị bắt nạt cơ chứ?"

"Em, em chỉ là nói một chút đạo lý với ông ấy thôi." Đinh Lạc Lạc về mặt vô tội.

Tả Ấp trở về phòng làm việc của mình, hỏi thư ký của mình: "Có phải cô đã kết hôn rồi đúng không?" Thư ký cả kinh một lông mày cao một lông mày thấp: "Chủ tịch, cái này, cái này có quan hệ với công việc sao?" "Không sao, ta chỉ là hỏi thôi, có phải cô đã kết hôn hay không?" "Chủ tịch, tôi vẫn chưa cưới, thiên chân vạn xác."

"Hả? Vậy tại sao ta luôn cho là cô đã kết hôn rồi nhỉ?" Tả Ấp đứng thẳng người mắt mặt: "Nói như vậy, ta thật sự chính là một người mắc chứng bệnh tự kỷ chìm đắm trong thế giới riêng của mình?"

***

Trịnh Nghi nghe lời Trịnh Âu Dương nói, mặc chiếc váy màu đỏ kia đi gặp Hách Thế Uyên, cái váy đỏ kia trừ màu sắc tràn ngập vui mừng ra cũng không có điểm nào bắt mắt, cổ áo nhỏ, tay áo dài, dài tới bắp chân, bao bọc thân người vô cùng chặt chẽ. Ở bên trong váy, Trịnh Nghi mặc một cái áo bó, siết chặt thịt dư do năm tháng vô tình trên bụng. Ở bên ngoài váy, Trịnh Nghi lôi thôi lệch thếch mặc chiếc áo khoác màu tím mà bình thường bà hay mặc, mà trên đai lưng áo khoác còn trải rộng kim loại đính tán. Nguyên Vi trượng nghĩa: "Mẹ Trịnh, ngài có còn chiếc áo khoác nào khác không? Cái này, giống như quá suất khí, không tương xứng với chiếc váy đỏ lãng mạn của ngài chút nào."

"Không quan trọng, đến đó ta sẽ cởi áo khoác ra. Đừng chậm trễ thời gian nữa, mau đi thôi." Trịnh Nghi dẫn đầu ra cửa, để lại sau lưng một gian phòng bừa bãi quần áo và mỹ phẩm.

Nữ chủ nhà Lâm Tú Mỹ nhà họ Hách ôm ý nguyện chăm sóc sắc đẹp cùng trị liệu viêm khớp đi ngâm suối nước nóng, sau đó Hách Tuấn và Vân Na lại sai y tá chăm sóc Hách Thế Uyên đi: "Hôm nay cho cô nghỉ, tiền lương vẫn phát đủ." Sau đó nữa, Hách Tuấn vì Hách Thế Uyên đổi lại áo sơ mi vuông vắn, Vân Na thay Hách Thế Uyên sửa tóc, chờ tất cả thỏa đáng, ba người lại nhìn chăm chăm kim chỉ giờ yên lặng không nói.

Cho đến khi chuông cửa vang leng keng một tiếng, thân thể Hách Thế Uyên cúi về phía trước tìm tòi, suýt nữa ngã xuống xe lăn, trong nháy mắt nhà họ Hách tràn ngập tiếng người huyền ảo. Hách Tuấn giữ cha già: "Cha, ngài đừng nóng vội." Mà Vân Na lại vội vã đi mở cửa, dẫn một nhà ba người Trịnh Nghi vào. Trịnh Nghi không ngờ vừa vào cửa sẽ nhìn thấy Hách Thế Uyên ngay, cho nên trên người vẫn còn chiếc áo khoác màu tím tức cười, vì vậy, bà còn không kịp hít sâu, nhìn kỹ người trong mộng gần ngay trước mắt một cái lập tức hốt hoảng cởi áo khoác. Bà càng sợ thì càng không cởi được nút áo, má thoa phấn thì càng hồng, Nguyên Vi thấy thế lập tức ra tay, tất cả đều xé rách. Hách Tuấn động thân bảo hộ trước người lão cha, cúi kính chặn miệng hai phái nữ này: "Các người muốn làm gì?"

"Tiểu Nghi à." Lời nói không còn hơi sức nhưng kinh người của Hách Thế Uyên vượt qua tất cả huyền ảo.

Rốt cuộc Trịnh Nghi đã có thể để cho một bộ váy đỏ thấy được mặt trời, bà linh hoạt bước qua Hách Tuấn, như đánh về phía vách đá đứt khoát nhào lên hai chân Hách Thế Uyên, sau đó mới thành kính ngửa đầu: "Thầy, Thế Uyên."

Nhà họ Hách lại im lặng, im lặng đến mức chỉ còn lại tiếng hít thở của mọi người, tụ ở chung một chỗ, vừa trầm muộn, lại mập mờ.

Hách Thế Uyên và Trịnh Nghi cứ nhìn nhau như vậy, bốn dòng lệ giống như bốn dòng sông, một dòng lại chảy xiết hơn một dòng.

Nguyên Vi kêu gọi bọn tiểu bối: "Chúng ta cho bọn họ một chút không gian riêng tư đi." Vân Na tiếp lời phụ họa: "Đúng đúng đúng, tới, đến phòng của tôi và Hách Tuấn đi. Nguyên Vi, tôi đã mua tất cả truyện của cô rồi, mau tới ký tên cho tôi." Hách Tuấn và Trịnh Âu Dương liếc nhìn nhau, một người (dĩ\da\Y\qy^do) nghĩ: người đàn ông không câu nệ tiêu tiết này hẳn là anh trai của mình? Một người khác nghĩ: hàng mi nét mày của người em trai này lại có thể giống mình như thế. "Âu Dương, tới đây, gặp cha con một chút." Lúc Trịnh Nghi nói lời này thì ánh mắt vẫn dừng lại ở trên mặt Hách Thế Uyên.

Trên đùi Trịnh Âu Dương giống như có treo một bao cát nặng ngàn cân, dốc hết sức bình sinh mới có thể đi đến trước xe lăn của Hách Thế Uyên. "Gọi đi, gọi ba." Trịnh Nghi đưa tay nhéo một cái ở bên hông của Trịnh Âu Dương.

Hách Tuấn theo gót Nguyên Vi và Vân Na đi về phía gian phòng của mình, vẫn còn nói với Trịnh Âu Dương: "Gọi một tiếng ba có gì khó khăn chứ? Gọi mau cho xong rồi đi theo tôi, đừng chậm trễ thời gian của bọn họ."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Năm người

Edit: Thanh Hưng

"Cha." Trịnh Âu Dương tiếc chữ như vàng, gọi xong lập tức đi theo bước chân của Hách Tuấn: "Này, cậu cũng tin chuyện xưa của mẹ tôi?"

"Tôi tin tưởng chuyện xưa của cha tôi." Hách Tuấn dừng một chút, cũng không xoay người lại: "Hoặc là nói, là cha của chúng ta."

Trịnh Âu Dương giơ tay bắn một cái lên ót của Hách Tuấn: "Đưa lưng về phía người khác nói chuyện, không lễ phép."

Hách Tuấn rút cổ che cái ót lại: "A, nói anh là người đã man thật không oan uổng mà."

Trịnh Âu Dương cười trộm lướt qua Hách Tuấn, gia nhập với Nguyên Vi và Vân Na: có một em trai cũng không tồi, trong lúc rảnh rỗi có thể dạy dỗ cậu ta.

"Ông ấy là người như thế nào?" Trong lúc Nguyên Vi và Vân Na diễn cảnh tượng âm ỹ khi thần tượng và fan hâm mộ gặp mặt thì Trịnh Âu Dương liếc mắt gọi Hách Tuấn tới bên cạnh.

"Bác học, cẩn thận, truyền thống, có trách nhiệm." Hách Tuấn nói đầy tự hào.

"Hừ." Trịnh Âu Dương quan sát phòng của Hách Tuấn: "Nếu như ông ấy truyền thống thì đã không có tôi trên đời rồi, mà nếu như ông ấy có trách nhiệm thì cũng sẽ không có cậu." Gia cảnh nhà họ Hách thuộc bậc trung, phòng (di.da.lqy.do) của Hách Tuấn rộng rãi mà lịch sự tao nhã, trên giá sách to lớn bày đầy sách và mô hình máy bay, toàn bộ gia cụ đều bằng gỗ thật sồi lên ấm áp mà thực tế, Trịnh Âu Dương không khỏi chê cười: "So với nhau, tôi mới biết ngày tháng tôi và mẹ tôi trôi qua có bao nhiêu khó khăn."

"Đừng hận đời nữa, đại đa số tiếc nuối không phải do con người tạo nên." Hách Tuấn thở dài một cái: "Huống chi, ba đã già rồi."

"Đúng, già đến mức làm cho tôi cũng không có can đảm nhìn kỹ ông ấy." Trịnh Âu Dương nhìn thấy một khung hình trên giá sách của Hách Tuấn, trong tấm hình đó chính là Hách Thế Uyên, lúc bốn năm mười tuổi, tác phong nhanh nhẹn mà hòa ái, mà người phụ nữ bên cạnh ông há to miệng, cười đến lộ rõ cả lợi. Đây dĩ nhiên là Lâm Tú Mỹ.

Đang lúc Nguyên Vi văng nước miếng giăng cho Vân Na ý niệm sáng tác tác phẩm mới của mình, ngay lúc Trịnh Âu Dương và Hách Tuấn đều yên lặng không nói nhưng tình nghĩa anh em lại lặng lẽ phát sinh thì Trịnh Nghi đẩy cửa phòng ra: "Chúng ta đi thôi." Bốn người trong phòng quả thật không thể tin được lỗi tai của mình: Đi? Trịnh Nghi thế nhưng chủ động nói đi? Bọn họ đều vẫn cho là, nhất định là phải chờ tới mặt trời chiều ngã về tây, sau đó do Trịnh Nguyên hai người lôi Trịnh Nghi, do Hách Vân hai người ngăn Hách Thế Uyên, mới có thể tách hai người dính như keo như sơn ra.

Trịnh Nghi dẫn đầu rời khỏi nhà họ Hách, hai tay siết áo khoác màu tím thành một nắm. Trịnh Âu Dương và Nguyên Vi ngậy ngốc theo sát phía sau, trước khi ra khỏi cổng còn nghe thấy lời nói mạch lạc hiểm cò của Hách Thế Uyên truyền tới từ sau lưng: "Chăm sóc thật tốt cho bà ấy." Trịnh Âu Dương cố nén kích động quay đầu, trong đầu buồn bực rời đi. Hai tấm hình, hai hình ảnh, đối với anh mà nói vậy là đủ rồi.

***

Tà Sâm nhận được tin tức nội bộ, mặc dù Lương Hữu Tề không thể đoạt giải nhất trong cuộc thi trang hoàng của "Trái phải địa sản" nhưng lại đã ôm hai hạng mục giải thưởng lớn đó là "Sáng tạo nhất" và "Có linh hồn nhất". Tà Sâm gửi tin nhắn cho Lương Hữu Tề: "Thằng nhóc cậu còn có linh hồn nhất?" Lương Hữu Tề viết trả lời: "Không phải là tôi, là tác phẩm của tôi, là tác phẩm có linh hồn nhất. Đây là giải thưởng tôi hy vọng nhận được nhất."

Lương Hữu Tề trang hoàng gian phòng trông không giống như một bức tranh sơn dầu, trên sàn nhà y hệt thảm cỏ của cửa hàng, trên mặt tường dán giấy lót tường y hệt hồ nước, mà ở hai mặt đối diện nhau trên vách tường, cậu ta một mặt vẽ lên một đôi mắt nước mắt chảy ròng ròng, mặt khác lại vẽ lên một bóng lưng cô gái tóc ngắn càng lúc càng xa.

Tà Sâm chẳng thèm ngó tới cái này: "Cái này gọi là trang hoàng gì? Ai dám ở chứ? Trên đất thì cỏ mọc dài, nước hồ ngập đầu, trên tường lại còn có mắt."

"Anh là người phạm tục không hiểu nghệ thuật." Lương Hữu Tề không cam lòng phản kích.

"Tốt lắm, mặc kệ như thế nào, thành tích của cậu cũng không tầm thường, ra ngoài ăn mừng một trận đi."

***

Lúc Đinh Lạc Lạc đi thăm Giang Tiêu thì Giang Tiêu đang dọn dẹp nhà cửa: "Cậu tới thật tốt quá, sàn này tớ đã lau bốn lần rồi." Đinh Lạc Lạc móc khăn giấy ra cho Giang Tiêu: "Nhìn cậu đi, mặt môi tới mức đầu đầy mồ hôi rồi." Giang Tiêu cầm khăn giấy lung tung lau mặt một cái: "Tớ thật sự không có chuyện gì để làm, không thể làm gì khác hơn là quét dọn vệ sinh."

"Viên Kiệt anh ta, vẫn không trở lại?" Đinh Lạc Lạc gần như không kiên nhẫn đi cọ mặt đất còn sáng hơn mặt bàn nhà khác.

"Không trở lại thì tốt hơn." Hai tay Giang Tiêu vỗ ở trước ngực: "Áo sơ mi anh ấy thích nhất cần còn ở chỗ đây, sách tham khảo thường dùng nhất cũng ở nơi đây, còn có hộ khẩu, chứng nhận bất động sản, cũng đều vẫn còn, cho nên nói, sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ trở lại thôi."

Đinh Lạc Lạc không nói một lời, chọc cho Giang Tiêu bất mãn: "Thế nào? Cậu nói chuyện đi. Thôi, cậu không nói tớ cũng biết cậu đang nghĩ nói gì, cậu muốn nói áo sơ mi có thể mua thêm, sách tham khảo có thể mượn, hộ khẩu và chứng nhận bất động sản để ở đây cũng không mất được, coi như mất cũng có thể bổ sung, có đúng hay không? Cậu muốn nói anh ấy sẽ không trở về nữa, coi như người trở lại, tâm cũng không trở lại, có hay không? Cậu cảm thấy tớ vừa buồn cười lại đáng thương, mà người đáng thương lại phải có chỗ đáng hận, có đúng không?"

Đinh Lạc Lạc đưa tay ôm lấy Giang Tiêu: "Sao tớ lại cảm thấy cậu buồn cười chứ, tớ chỉ là đau lòng cho cậu."

"Lạc Lạc, lòng của tớ, đau quá." Giang Tiêu mở hôi và nước mắt đan vào nhau, lau hết lên người Đinh Lạc Lạc.

***

Đinh Lạc Lạc và Tà Sâm hẹn nhau sau khi Tà Sâm tan việc sẽ gặp nhau ở cửa khu vui chơi, Tà Sâm không nói cho Đinh Lạc Lạc, anh nhất thời nổi lên ý định hẹn thêm Lương Hữu Tề, cũng thêm một người phụ nữ khác nữa làm bạn —— thư ký Sally, mà Đinh Lạc Lạc cũng không nói cho Tà Sâm, cô cũng có ý muốn nhất thời, cho nên gọi thêm Giang Tiêu đang nản lòng.

Gần tới cuối tuần, khu vui chơi đã đèn đuốc rực rỡ. Một đội ba người Tà Sâm đi tới trước, trong lúc chờ Đinh Lạc Lạc Tà Sâm tiện tay mua ba mặt nạ trợ hứng, mình đeo cái Spider Man, đưa cái công chúa Bạch Tuyết cho Sally, đến chỗ Lương Hữu Tề, chỉ còn lại cái Vịt Donald. Lương Hữu Tề nhớ lại hôm chia tay Giang (LQD) Tiêu đó, mình đập cái thuyền tạo hình Vịt Donald kia, suýt chút nữa bẻ mặt nạ thành hai nửa. Mà lúc này, cậu ta lại nghe thấy Tà Sâm nói lầm nhảm: "Tối. Ai? Đó là ai vậy? Ai? Lương Hữu Tề, Lạc Lạc dẫn bạn gái trước của cậu đến."

Lương Hữu Tề vừa nghe ba chữ "Bạn gái trước" lập tức luống cuống hoảng hốt, cố tình lại không có nơi để trốn, linh cơ nhất động, chỉ đành phải ản mặt sau mặt nạ lớn.

"Hữu Tề?" Tự nhiên Giang Tiêu sẽ không tệ đến mức không nhận ra Lương Hữu Tề, huống chi, mặt nạ này vốn dĩ là Vịt Donald.

"A, ai, ha ha." Lương Hữu Tề quả thật hận con vịt này thấu xương rồi, cậu ta chậm rãi tháo mặt nạ xuống, cười đến càng buồn cười hơn bất kỳ nhân vật hình tượng trong phim hoạt hình nào.

"Cậu ta nhận được giải thưởng trong cuộc thi so tài trang hoàng, cho nên anh dẫn cậu ta ra ngoài ăn mừng." Tà Sâm giải thích.

"Em thấy cậu ấy ở nhà cũng không có chuyện gì làm, cho nên..." Đinh Lạc Lạc giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Tất cả đã kết thúc

Edit: Thanh Hưng

Đứng trong đội ngũ xếp hàng chờ ngồi Ma Thiên Luân, Tà Sâm thì thầm với Đinh Lạc Lạc: "Buổi trưa hôm nay ba anh tìm anh cùng ăn cơm, thái độ ôn hòa." "Hả? Nói những gì?" Đinh Lạc Lạc cẩn thận hỏi.

"Thật ra cũng không nói chuyện gì, một chút chuyện công việc." Tà Sâm nhún nhún vai: "Nhưng mà ông ấy không công kích em, cũng không liên tục nói Môi Môi Môi Môi nữa anh đã cảm ơn trời đất rồi."

"Ừ, mọi việc đều đã qua, trước mắt tình cảnh của chúng ta là càng lúc càng tốt, không phải sao? Ba anh ông ấy đồng ý thì em cũng càng lúc càng có hy vọng, không phải sao?" Đinh Lạc Lạc gần như là kích động.

"Đúng vậy. Đúng vậy." Tà Sâm ôm Đinh Lạc Lạc ở trong khuỷu tay: "Thật không biết ông ấy bị em cho uống thuốc mê gì, xem ra đàn ông nhà họ Tà bọn anh nhất định phải đề cho em thu phục. Nhưng mà anh nghĩ, cứ (di.da.lqy.do) cho ông ấy thêm chút thời gian nữa đi, để cho ông ấy cam tâm tình nguyện hiểu em, dục tốc tắc bất đạt."

"Ừ," Đinh Lạc Lạc đặt tay lên lồng ngực Tà Sâm: "Còn nữa, em nghĩ, anh nên ở bên cạnh ông ấy nhiều hơn. Em thấy, mặc dù ông ấy quật cường, nhưng lại càng cô đơn hơn, có lẽ, sợ dĩ ông ấy bài xích em như vậy cũng là bởi vì ông ấy sợ em cướp anh đi, ông ấy sợ mất đi anh. Sâm, anh là tài sản ông ấy trân quý nhất."

Tà Sâm như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, ôm Đinh Lạc Lạc càng chặt hơn.

"Ông chủ, ông chủ, mau lên đi." Giọng nói cao vút của Sally làm Tả Sâm tỉnh lại khỏi phút trầm tư. Cô ấy đã một cước nhảy lên buồng xe Ma Thiên Luân, đang vung cánh tay hô to.

"À, tôi và Lạc Lạc ngồi toa kế tiếp." Tả Sâm kéo Đinh Lạc Lạc đang có ý đồ lên xe lại.

"Lương Hữu Tề, vậy cậu nhanh lên một chút, nhanh lên một chút." Sally lại đưa cổ ra gọi Lương Hữu Tề đang đứng cuối cùng, Ma Thiên Luân này cũng không đợi người đâu.

"Tôi, tôi cũng ngồi toa kế tiếp." Lương Hữu Tề thủy chung liếc Giang Tiêu, cậu ta cũng không tính ngồi chung với Sally trong một buồng xe nhỏ cùng nhau thưởng thức ánh trăng kiêu diễm cùng với đèn đóm rực rỡ.

Vì vậy, nhân viên làm việc đẩy Sally vào buồng xe, sau đó bành bạch hai tiếng đóng cửa khóa lại. Cả người Sally dính vào trên kính thủy tinh: "Các người cũng quá độc ác rồi, đoạn đường dài đằng đẵng này, các người muốn tôi chết ngộp à. Ông chủ, rốt cuộc tại sao anh lại gọi tôi tới hả? Bốn người các người vừa đủ hai đôi, tôi còn đi theo làm gì? Tức chết tôi rồi."

Tả Sâm không hề xấu hổ kéo Lạc Lạc leo lên khoang xe tiếp theo, sau đó lúc Giang Tiêu theo đuôi thì nhanh nhẹn duỗi một cánh tay: "Đã đầy khách, vị khách này, đi khoang xe sau đi." Giang Tiêu không phục: "Còn có thể ngồi sáu người đây, sao lại đầy khách rồi cơ chứ?" Tả Sâm làm động tác vãi lạy: "Bạn gái cũ của Lương Hữu Tề, làm ơn làm phúc, đừng phá hư lần hẹn hò khó có được của tôi và Lạc Lạc."

Vì vậy, rốt cuộc Giang Tiêu và Lương Hữu Tề cũng chuyển sang một thế giới hai người khác. "Đây không phải là kế hoạch của anh, anh không biết em sẽ đến." Buồng xe đã rời khỏi mặt đất, không khí trong đó hình như càng lúc càng mỏng manh, Lương Hữu Tề không thể không phá vỡ lúng túng trầm mặc trước. "Tôi biết rồi," Giang Tiêu trước sau như một nhu hòa: "Hơn nữa, tôi rất vui vì có thể gặp lại cậu." "Anh, anh cũng rất vui." Lương Hữu Tề cần lười nói. Tình yêu tới như thủy triều lên, đi như thủy triều xuống, hôm nay còn có thể áp áp ôm ôm, anh anh em em, ngày mai lại chỉ có thể gặt đầu một cái, gửi lời thăm hỏi thôi.

"Nhà của em ở phía đó." Lương Hữu Tề thấy Giang Tiêu thủy chung nhìn chăm chú vào một phương hướng, dùng khẳng định giọng điệu hỏi.

"Đó đã không phải là nhà, chỉ là phòng ốc trống rỗng mà thôi. Hữu Tề, tôi đã nhận được trừng phạt."

"Tất cả đều chỉ là tạm thời, rồi cũng sẽ tốt thôi. Tựa như Ma Thiên Luân này, lên được cao hơn nữa, đi được xa hơn nữa, vẫn sẽ trở lại vị trí ban đầu. Giang Tiêu, có lẽ em nhất định không phải của anh, nhưng chúng ta gặp nhau, em cho anh một đoạn hồi ức, không có em, có lẽ anh hoàn toàn sẽ không giành được giải thưởng trong cuộc so tài trang hoàng lần này, cho nên, em trả lại cho anh một tiền đồ huy hoàng. Chỉ là quan hệ của chúng ta lại trở về vị trí ban đầu, không làm bạn bè, làm người xa lạ, đối với anh và em đều tốt. Về phần anh ta, nếu như anh ta nhất định thuộc về em, vậy sớm muộn gì anh ta cũng sẽ về nhà."

"Hữu Tề, cậu trưởng thành rồi."

"Đúng vậy." Lương Hữu Tề kéo dài giọng than thở: "Trưởng thành thật là một quá trình cực khổ."

***

Quá trình cạnh tranh mảnh đất Đông Giao đã kết thúc, cuối cùng, nó do "Vạn Tượng địa sản" dùng giá cao chín trăm sáu mươi triệu nguyên lấy được trong tiếng thôn thốc của mọi người. Trong buổi đấu giá, Chu Kiều mất thấy bảng đấu giá "Trái phải địa sản" bên Tả Sâm ra hiệu gọi lại giọng, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu tạch tạch rơi thẳng xuống dưới. Sau buổi đấu giá, Tả Sâm nhanh nhẹn rời chỗ, tiến lên bắt tay với người phụ trách "Vạn Tượng địa sản" bày tỏ chúc mừng. Đương nhiên Tô Mộc cũng ở đó, Tả Sâm đến gần anh ta: "Quả nhiên vẫn là "Vạn Tượng" các anh tài đại khí thô, tiểu nhân cam bái hạ phong rồi."

Tô Mộc hai má cứng ngắc, lòng bàn tay đầm mồ hôi: "Thừa nhận rồi."

Trên đường trở về "Trái phải địa sản", lòng Chu Kiều vẫn còn sợ hãi: "Hôm nay anh quá mất khống chế rồi." Tả Sâm gọi điện thoại về công ty, dặn dò Sally: "Cho các đồng nghiệp đi uống, tôi mời." Cúp điện thoại, Tả Sâm mới trả lời Chu Kiều: "Có gì không ổn sao?"

"Ngộ nhớ Vạn Tượng bỏ qua, anh đi nơi nào xoay sở chín trăm bốn mươi triệu?"

"Bọn họ sẽ không buông tha. Bởi vì mảnh đất kia đáng giá."

"Cái này quá mạo hiểm."

"Đừng có mà lèo nhèo, sự thật đã định, mảnh đất kia thuộc về Vạn Tượng. Tôi cũng chỉ là để cho bọn họ ra một giá tiền (l^q^d) lớn mà thôi." Tả Sâm chuyển tâm mất từ ngoài cửa xe lên trên mặt Chu Kiều: "Cô lại nói thêm gì nữa, tôi sẽ cho cô là người của "Vạn Tượng" đấy."

"Tôi nay muốn tới chỗ của tôi không?" Chu Kiều tránh ánh mắt Tả Sâm, dùng chân vuốt ve chân Tả Sâm.

"Không, tôi cái tà quy chính." Tả Sâm cười đến rục rịch: "Đi chọn trang sức đi, tôi đưa tặng cô, coi như là ăn mừng thắng lợi hôm nay, cũng coi như là quà tạm biệt."

Chu Kiều chột cảm thấy như sấm sét giữa trời quang, mà sét này mặc dù không đến nỗi tổn thương lông tóc của cô ta, nhưng cũng đủ để dọa cô ta giật mình. Cô ta không thương Tả Sâm, ít nhất, sẽ không yêu đến vì anh mà hy sinh cái gì, cô ta cũng chỉ là thích anh, thích cùng anh gặp dịp thì chơi, theo

nghư nhu cầu, thích tiền của anh cùng với anh ra tay hào phóng. Chỉ là cô ta chưa bao giờ nghĩ tới Tả Sâm sẽ tạm biệt cô ta, ít nhất không ngờ lại nhanh như vậy, dù sao cô ta tự nhận là một người phụ nữ làm cho đàn ông bất lo, là điển hình của loại mà Tả Sâm thương thức. Còn chân chính dọa được Chu Kiều, là hai chữ "Ăn mừng" trong miệng Tả Sâm. Ăn mừng? Rõ ràng là "Trái phải địa sản" đầu tư rất nhiều nhân lực vật lực, kết quả tay không mà về, vậy tại sao lại ăn mừng?

***

Nhân khí của Đinh Lạc Lạc càng ngày càng vượng, trước mặt Đinh Lạc Lạc, lưng chủ biên Diêu gần như cong thành con tôm: "Ai nha Lạc Lạc, trang báo này của chúng ta phải dựa vào cô chống đỡ, cô tuyệt đối đừng đầu quân cho nhà khác nha, chuyện vong ân phụ nghĩa qua sông rút cầu, cô tuyệt đối đừng làm đấy."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Nghiêng người

Edit: Thanh Hưng

"Chủ biên ngài nói đi đâu thế, tuy nói trước mắt cũng có mấy tòa báo tìm tôi bàn bản thảo, nhưng tôi cũng không đồng ý, tôi sẽ chuyên tâm viết xong bản này trước, ngài cứ yên tâm đi." Đinh Lạc Lạc thành tâm thành ý.

"Còn có một chuyện, chính là Tiểu Đinh Hương kia cô biết chưa, chính là Tiểu Đinh Hương "Nhân Chi Sơ, tính bổn sắc" kia, gần đây rất nhiều độc giả bất mãn với cô ta, nói văn chương của cô ta không hề có nội hàm, cực kỳ thấp hèn, cho nên tôi quyết định hủy bỏ kỳ tiếp theo của cô ta." Chủ biên Diêu lòng đầy căm phẫn.

"À? Ngài phải cân nhắc thật kỹ, đây là một đả kích không lồ với tác giả đấy." Đinh Lạc Lạc ngắt lời chủ biên Diêu: "Hoặc là ngài có thể nói với cô ấy, phải dùng cảm giác thật để sáng tác, tôi chính là bởi vì có cuộc sống, có cảm xúc, mới có thể lấy được thành tích nhỏ này."

"Không phải đâu Lạc Lạc, chuyện này đã quyết định rồi, hủy bỏ, kiên quyết hủy bỏ. Mà hủy bỏ, dĩ nhiên là trống ra một khoảng trang báo, cô suy nghĩ một chút, cô có thể mở thêm một bài viết mới hay không?" Rốt cuộc chủ biên Diêu cũng nói ra mục đích chính.

"À?" Đinh Lạc Lạc không kịp ứng phó: "Mới? Nhưng mà, tôi còn chưa có suy nghĩ, sợ rằng trong chốc lát không thể viết kịp."

"Đừng sợ đừng sợ, hôm nay cô trở về thì suy nghĩ, mai tới nộp bản thảo cho tôi, cuối tuần thì chính thức mở văn. Tốt lắm, chuyện cứ quyết định như vậy. Cái đó Lạc Lạc à, tôi còn có buổi họp, cô xem, nếu là không có chuyện gì nữa thì cô hãy đi về trước đi, nắm chặt thời gian mà sáng tác."

Cho nên vào lúc này, Đinh Lạc Lạc nắm tay Nguyên Vi, giống như nắm cây cỏ cứu mạng: "Giúp tớ một chút đi, nói cho tớ biết, cậu làm như thế nào để có được năng suất cao như thế?"

"Thiên phú, cộng thêm chăm chỉ." Nguyên Vi hà hê lảng lảng, rồi sau đó, cô đảo tròn mắt: "Chẳng qua tớ ngược lại có thể cung cấp cho cậu tư liệu sống, cái loại giọng văn ngây thơ, lãng mạn, bi tình, vĩnh hằng, vừa vặn thích hợp với văn phong của cậu, tránh khỏi bị giày xéo dưới ngòi bút của tớ."

"Cậu nói đi." Đinh Lạc Lạc liên tục không ngừng móc ra giấy bút.

"Chính là chuyện xưa của cha mẹ chồng tương lai của tớ, một đoạn yêu đương thầy trò không dính một hạt bụi lại thiên lý bất dung. Chuyện xưa nửa đoạn trước cậu biết không, mẹ chồng tớ ôm Âu Dương nhà tớ đi xa tha hương, giống như biến mất khỏi thế gian, mà ba chồng tớ trong lúc cực kỳ tuyệt vọng đã nghe theo đề nghị trong nhà và nhà trường, vội vàng cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối, làm cho câu chuyện thầy trò yêu nhau xôn xao biến thành một câu chuyện giả tạo do người khác bịa đặt phi báng, sau đó tự sụp đổ. Mà rung động đến tâm can nhất còn là nửa đoạn (lqđ) sau của chuyện xưa, mẹ chồng tớ từ đầu đến cuối cũng không buông tha ba chồng tớ, ông ấy kết hôn sinh con, ông ấy thăng chức, gia đình của ông ấy mỹ mãn, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tất cả bà ấy đều rõ như lòng bàn tay. Bà ấy vừa đi khắp nơi làm việc nuôi dưỡng Âu Dương nhà tớ, vừa ở trong bóng tối nhìn chăm chú vào người yêu. Bà ấy việc gì cũng từng làm, rửa chén đĩa, phát tờ rơi, công nhân làm vệ sinh, Lạc Lạc, tớ chỉ suy nghĩ đã cảm thấy những tháng ngày đó khổ không thể tả, mà mẹ chồng tớ chẳng những không thấy khổ, còn tự nhận là cuộc sống vô cùng phong phú, vô cùng hạnh phúc."

Đinh Lạc Lạc nước mắt tràn nư: "Sau đó thì sao?"

"Trước tiên đừng nói sau đó." Nguyên Vi đề bút Đinh Lạc Lạc lại: "Lại nói, phần mẹ chồng tớ chịu khổ vất vả cậu đừng cường điệu quá, đó thuộc về tác phẩm mới của tớ, đó là dòng thác dẫn dắt tớ dốc lòng sáng tác."

"Được được được, tớ chỉ viết tình yêu. Sau đó thì sao?" Đinh Lạc Lạc không thể chờ đợi.

"Sau đó bà ấy biết ông ấy trúng gió, bị liệt, thời gian còn dư lại không nhiều lắm thế nên không thể khắc chế ý niệm gặp mặt ông ấy. Chuyện về sau cậu cũng biết rồi, bà ấy phóng tới nhà họ Hách, ra tay với mẹ Hách Tuấn. Rồi sau đó, tớ cầu xin Hách Tuấn sắp xếp cho bọn họ gặp mặt. Một ngày kia, tất cả đều cực kỳ hoàn mỹ. Bà ấy mặc váy áo màu đỏ sậm, ông ấy mặc dù ngồi trên xe lăn, nhưng cũng để tâm thay áo sơ mi, chải tóc cẩn thận. 20", bọn

họ chỉ ở chung 20", sau đó mẹ chồng tỏ chủ động rồi đi, bà ấy nói đã thỏa mãn, bà ấy nói không phải tới gia nhập vào gia đình của ông ấy, làm náo loạn cuộc sống của ông ấy, bà ấy chỉ cần gặp lại ông ấy một lần là có thể dùng đó để chống đỡ nửa đời sau của mình, tựa như nửa đời trước của bà ấy là do đoạn yêu đương thầy trò ngăn ngại cùng với Âu Dương nhà tớ chống đỡ vậy."

"Bà ấy thật vĩ đại, không phải sao?" Đinh Lạc Lạc mặc dù cầm bút, lại nghe đến mắt hồng, không rảnh ghi chép.

"Đúng vậy, yêu chân chính chính là hi vọng đối phương hạnh phúc, không phải sao?"

"Ừ, có lẽ không phải mặt đối mặt yêu đến chết đi sống lại, nhưng càng không phải là quay lưng lại cả đời không qua lại với nhau nữa, mà là an tĩnh nghiêng người sang, lặng lẽ nhìn chăm chú cùng chúc phúc."

"Tớ đã nói rồi Lạc Đà, cậu giỏi nhất là nắm chặt loại hiếm thấy này, cảnh giới cao nhất của địa tinh. Tốt lắm, tư liệu sống này thuộc về cậu." Nguyên Vi độ lượng khoát khoát tay: "Ai, mà loại cấp thấp như tớ này, bằng quan một cái là được rồi. Ai, cậu không biết đâu, mẹ chồng tớ vừa nói đến ba chồng tớ, nhất định hai mắt sẽ tỏa ra ánh sáng, nhất là nói lúc ông ấy tán dương váy đỏ của bà ấy. Tớ hoài nghi, nửa đời sau của mẹ chồng tớ sẽ dính chặt lấy màu đỏ mất thôi."

"Đúng rồi," Nguyên Vi thấy Đinh Lạc Lạc chưa tỉnh hồn lại, định đổi một đề tài: "Cậu và Tả công tử thế nào rồi? Đã được lão gia gặt đầu chưa?"

Đinh Lạc Lạc đổi khuôn mặt tươi cười: "Sâm đã cầu hôn với tớ rồi, về phần ba anh ấy, đại khái cũng cách ngày gặt đầu không còn xa nữa."

"Oa, ghen tỵ, ghen tỵ." Nguyên Vi cào cào tóc: "Âu Dương nhà tớ chính là khối cọc gỗ, tám phần đang chờ tớ hướng tới anh ấy cầu hôn đấy. Vốn dĩ ấy, mẹ chồng tớ còn thúc giục chúng tớ rồi, nói sớm kết hôn sinh con, để cho bố chồng tớ trước lúc nhắm mắt có thể nhìn thấy cháu trai. Nhưng kết quả để cho Hách Tuấn anh ta vượt trước một bước, Vân Na đã mang thai. Bởi vậy, mẹ chồng tớ cũng không thúc giục chúng tớ nữa. Thật là xui xẻo."

"Vậy cậu lựa chọn chủ động đi, dù sao tất cả mọi chuyện cậu đều chủ động còn gì."

"Hừ, ý của cậu chính là, da mặt của tớ vẫn luôn rất dày."

***

Bản in thử quảng cáo của Trần Môi lúc này đang bày trên bàn làm việc của Tả Ấp xử, mà Tả Ấp nhìn chăm chăm bàn làm việc nghiêng cổ quan sát một lúc lâu: "Sao ta lại không nhìn ra chỗ nào tốt nhỉ?"

"Tôi cũng vậy không nhìn ra." Nhiếp ảnh gia tự cho là mình trời sinh siêu phẩm: "Tôi thật sự không hiểu tại sao chủ tịch lại tìm cho tôi (Dĩ^Da^L^Qy^Do) một người mẫu như vậy, trừ ngũ quan coi như tinh xảo ra, không có cảm giác chút nào, ánh mắt không trong suốt, tứ chi quá ra vẻ, lên ông kính mặc dù hoàn mỹ, nhưng hoàn toàn không có cách nào lưu lại ấn tượng cho người ta. Nếu như vậy, còn không bằng tôi đi tìm người mẫu bằng silicon, có khi còn tốt hơn cô ta."

"Cậu thật đúng là dám nói." Tả Ấp cúi đầu, từ dưới mí mắt nhìn chăm chăm nhiếp ảnh gia.

"Đúng, người khác cũng không dám, nói đây là con gái nuôi của ngài, không tốt cũng phải nói tốt. Mà tôi không thể, tôi không thể dùng dạng tác phẩm như vậy đập chiêu bài của tôi. Chủ tịch, con gái nuôi không bằng ở nhà, bồi ngài ăn cơm, tâm sự, cần gì phải để cô ta xuất đầu lộ diện?"

"Ha ha, nói thật hay." Tả Ấp dọn dẹp bản in thử của Trần Môi: "Đừng động tới những thứ này, đi chụp lại tác phẩm tốt hơn đi, người mẫu nên là người nào thì chính là người đó, không cần quan tâm cô ta là ai."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Diên rồi

Edit: Thanh Hưng

Tả Ấp hối hận, mặc dù ngoài miệng ông không nói, trong lòng lại thật sự hối hận, đều do con chó con chết bầm kia của mình, còn có con nhóc Đinh Lạc Lạc nữa, hai người liên thủ ép ông nhất thời bị quý ám nhận bừa Trần Môi, anh danh một đời bị hủy hết. Đừng tưởng ông không biết, trong công ty buồn chuyện có bao nhiêu khó nghe, nói ông can thiệp hôn nhân tự do của con trai không thành, cùng đường mặt lộ, chó cùng giứt dậu vẫn tính là dễ nghe, về phần khó nghe, là nói ông tranh giành phụ nữ với con trai, nhận làm con gái nuôi chẳng qua là nguyệt trang. Tả Ấp ho khan nửa ngày cũng không khạc ra được một tia máu, thật nực cười, Tả Ấp ông nếu quả thật chọn trúng người nào, còn phải nguyệt trang? Dù sao phong lưu đến nông nổi mất hết nhân tính cũng không phải là chuyện một ngày hay hai ngày rồi. Nhưng nói đi nói lại, thân thể của mình (l^q^d) không khỏe cũng quá cường tráng đi, cho dù tức thế nào cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Rốt cuộc Trần Môi có chỗ nào tốt, Tả Ấp cũng không nói ra được, coi như cô ta tốt, cũng chung quy không tốt đến mức đời này của con trai nhất định phải là cô ta chứ? Tả Ấp phân tích chừng mấy ngày, xem ra đời này con trai chủ động muốn cùng Đinh Lạc Lạc dặt tay rồi. Thật ra thì, Đinh Lạc Lạc

này cũng không coi là quá kém, mặt mày thanh tú, mặc dù thân thể yếu nhưng ý chí phẩm chất lại kiên định, hơn nữa còn là một người làm công tác văn hoá. Nhà họ Tả bọn họ một thân mùi tiền, đang cần người làm công tác văn hoá. Con nhóc này còn có hóa nhân kim tính, nói chuyện cũng đạo lý rõ ràng, mới gặp hai ba lần đã chẩn đoán ra "bệnh cũ" tự kỷ mấy chục năm của ông. Ông chưa bao giờ nghĩ tới, có lẽ vợ từng trải qua không hạnh phúc, vì vậy vợ không từ mà biệt là để được thoát khỏi nhà tù của ông. Đến hôm nay, ông mới nghĩ, có lẽ, vợ con hạnh phúc chỉ là ý nghĩ chủ quan phiến diện của mình mà thôi, như vậy, tất cả đều hợp tình hợp lý rồi. Dù sao, bà ấy nói bà ấy đi tìm hạnh phúc, không phải sao? Có lẽ, đối với bà ấy mà nói, cảm y ngọc thực cùng mình ôm đồm nhiều việc cũng không đồng nghĩa với "hạnh phúc", mặc dù, đó là chỗ sau này những người phụ nữ khác thêm chảy nước miếng.

Tả Sâm mặc dù không hiểu, nhưng Tả Áp tự mình hiểu, con trai càng gây lộn, ông lại càng muốn áp bức, giống như là một cuộc đua, so sánh mình và Đinh Lạc Lạc, rốt cuộc là bên nào nặng bên nào nhẹ. Nói một cách thẳng thừng, chính là tranh giành người tình thôi. Tả Áp thờ ra một hơi dài, lấy tình huống trước mắt suy đoán, 89% là lão cha này "nhẹ" rồi, vậy không bằng trước lúc thua càng thảm thiết thì bắt tay giảng hòa với con dâu tương lai, về sau tuổi già sức yếu cũng có người nuôi.

Tả Áp do dự liên tục, hay là hẹn Trần Môi ra, dù sao con gái nuôi này không phải nhận suông, quân đồng minh không thể tham gia suông, đến bây giờ, quay chụp quảng cáo vẫn không thành công, chiếc ghế con dâu nhà họ Tả cũng vô vọng rồi, vậy ít nhiều gì ông cũng phải bồi thường cho cô ta.

"Môi Môi, con là cô gái tốt." Tả Áp lựa chọn chiến lược trước giường sau ực.

Mà Trần Môi vừa nghe đã biết chuyện lớn không thành: "Cha nuôi, ngài có lời gì xin nói thẳng ra đi." Lúc này, Trần Môi diễn cảnh cha nuôi con gái rung động đến tâm can.

"Cái đó, con chó con kia của ta đấy, ta thật sự không thể cứng rắn với nó được. Ta chỉ có một đứa con trai bảo bối thôi, nó ấy à, ăn ta đến gấu gao. Ai thôi, nếu nó đã không phải là Đinh Lạc Lạc thì không thể, vậy thì tùy nó thôi. Hừ, dù sao ngày còn dài, chúng ta sẽ chờ nhìn nó tự làm tự chịu." Tả Áp còn giả bộ cắn răng nghiêng lợi.

Trần Môi nhìn ở trong mắt, giấu ở trong lòng, hừ, vốn đang cho là túm được cái núi dựa lớn, nhưng kết quả lão già này không chịu nổi một kích như vậy, trận chiến còn chưa có đánh ba hiệp, ông ta đã quang mũi còi gấp rồi. "Không quan trọng, cha nuôi. Vốn con cũng không hy vọng xa vời được lọt vào mắt xanh của Tổng giám đốc, con chỉ cần được lắng lẽ yêu anh ấy là tốt rồi." Trần Môi hít mũi một cái: "Con vẫn còn muốn cảm ơn ngài, cha nuôi, ít nhất, ngài vẫn còn chăm sóc con trong công việc."

"A, cái đó à, cái đó thì khỏi phải nói ra." Tả Áp nhắm mắt: "Ai, đám người cấp dưới kia của ta, thật là muốn tạo ** phản rồi, không phải là nói ta mời con quay quảng cáo không hợp quy củ, còn nói cái gì không có quy củ. Thiệt là, không phải chỉ là chụp quảng cáo thôi à, bọn họ không khỏi cũng quá chuyện bé xé ra to rồi. Chẳng qua ta đã nghĩ đi nghĩ lại rồi, không phải chỉ là một cái quảng cáo thôi à, ai mà thêm chứ, không quay thì không quay chứ sao. Đúng không Môi Môi, sau này vẫn còn có rất nhiều cơ hội. Ha ha."

Lần này, Trần Môi xem như là không còn hy vọng gì rồi. Vốn đã không có tên trong danh sách trao đổi học sinh trong trường học, hơn nữa gần đây lại phí tâm với việc nhà họ Tả, chương trình học trên trường cũng bỏ qua, thành tích rớt xuống ngàn trượng, quay đầu lại, Tả Sâm không có phần của cô ta, quảng cáo cô ta cũng không thể quay, đây không phải là tởm gà không được còn mất năm gao, buông tha đứa bé cũng không bắt được sói sao?

Nhìn Trần Môi thất hồn lạc phách, Tả Áp không đành lòng, không khỏi đi lên phía trước: "Môi Môi à, đừng khổ sở, hôm nay ta gọi con tới, chính là muốn nói cho con biết, con còn có một con đường khác có thể đi." Tả Áp ngồi xuống bên người Trần Môi, hiền hòa vỗ vỗ tay cô ta.

Trần Môi chợt cảm thấy thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, lập tức mềm mại ngã xuống đầu vai Tả Áp, mềm giọng gọi một tiếng: "Cha nuôi." Đã sớm nghe nói, Tả Sâm phong lưu là do Tả Áp thượng bất chính, thật đúng là không oan. Lão già này hình như đã sớm có ý tứ với mình, nói không chừng ông ta còn ước gì mình và Tả Sâm không thành, ông ta sẽ ra tay. "Con còn con đường gì ạ?" Trong lúc nói chuyện, Trần Môi đã dứt khoát quyết định, không bằng cứ thuận theo lão già này, bởi như vậy có lẽ tiền đồ có thể càng thêm chói lọi hơn là đi theo Tả Sâm.

Tả Áp sợ hết hồn, Môi Môi bằng thanh ngọc khiết tại sao gọi cha lại như hồ ly tinh thế này? Kinh khủng, quá kinh khủng, coi như ông bò già ăn không ít cỏ non, nhưng chung quy cũng không ăn được xã giao của con trai (đi,đà,l,qy,do) đâu, nếu không, ông sẽ có vài phần cảm giác tội lỗi giác mất. "Ha ha, Môi Môi, ta biết rõ, sức quyến rũ của con chó chết bầm kia là do ta đi truyền, nhưng cô cũng không thể yêu ta à." Tả Áp cười khan nói.

"Chủ tịch," Trần Môi chính thức bỏ qua câu "Cha nuôi": "Thực không dám dấu diếm, tôi thật sự yêu ngài. Ngài thành thực, khôi hài, tác phong nhanh nhẹn, lại yêu thích tôi." Trần Môi vừa nói, vừa quán quýt bên người Tả Áp.

Không ngờ, Tả Áp vọt đứng thẳng người, trực tiếp đi về phía điện thoại: "Chỗ này của tôi có một người điên, gọi hai bảo vệ đi lên, lập tức dẫn cô ta đi."

Trần Môi mất đi trọng tâm té ở trên ghế sa lon quả thật không thể tin vào tai của mình: "Chủ tịch, ngài, ngài nói gì?"

"Ta nói cô là kẻ điên." Tả Áp dùng sức phui bả vai Trần Môi sờ qua: "Cách nói này đã tương đối lễ phép, cô không cần không biết đủ."

"Nhưng là, nhưng..." Trần Môi lao đảo xông về phía Tả Áp: "Là ngài nói ta còn có một con đường khác có thể đi mà."

"Không sai, ta vốn định đưa cô ra nước ngoài học vũ điệu, đất nước nào tùy cô chọn. Đây là con đường tốt biết bao, Trần tiểu thư."

"Được được được, tôi đi, nước Mỹ, chọn nước Mỹ đi."

"Ha ha, cô thật đúng là sẽ chọn. Không bằng cô đi Châu Phi đi, Ethiopia như thế nào, ta lập tức cho đặt vé máy bay cho cô." Tả Áp thấy hai nhân viên an ninh cao lớn thô kệch đã đến, một khắc cũng không chậm trễ: "Nhanh, mau đưa cô ta ra ngoài, bảo quầy lễ tân nhớ kỹ gương mặt này của cô ta, lần sau đừng cho cô ta bước vào "Trái phải địa sản" một bước."

Hai người an ninh giống như xách con gà con ôm Trần Môi ra ngoài, tiếng bàn tán xôn xao của bọn họ xuyên qua tiếng gào khóc của Trần Môi, truyền vào lỗ tai Tà Ấp: "Đây không phải là con gái nuôi của chủ tịch sao? Thế nào lại điên rồi?" Tà Ấp đuổi theo: "Ta sắp điên rồi, đừng nói ba chữ con gái nuôi với ta nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gấp Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Người nào trúng kế của người nào

Edit: Thanh Hưng

Kế hoạch xây dựng trạm xe điện ngầm đến Đông Giao của cục quy hoạch thành phố hoàn toàn mắc cạn, nguyên nhân đơn giản rõ ràng: trụ cột tuyến đường cũ không thích hợp, mà xây lại một con đường khác cũng không phải là chuyện trong chốc lát. Chu Kiều cầm tờ báo không mời mà tới phòng làm việc của Tà Sâm: "Anh đã sớm biết chuyện sẽ như vậy rồi đúng không?"

"Cô cũng quá đề cao tôi rồi." Một phần tờ báo giống nhau, Tà Sâm đang gấp máy bay giấy.

"Tất cả hành động của anh làm cho tôi không thể không hoài nghi, anh hoàn toàn không muốn mảnh đất Đông Giao kia, anh chỉ muốn khiến ‘Vạn Tượng’ rơi cái cái bẫy này thôi."

"Nói ‘cái bẫy’ không khỏi quá lời rồi, không sai, tôi biết rõ chuyện xây đường xe điện ngầm tám chín phần mười sẽ gặp khó khăn, tôi có tay trong trong cục quy hoạch thành phố, cô cũng biết." Tà Sâm chớp chớp mắt với Chu Kiều.

"Như vậy, tôi không hiểu, vì cái gì anh còn muốn tôi lập kế hoạch xây dựng mô hình nhà cho người nghèo, tôi tốn (đi^da^l^qy^do) rất nhiều tâm huyết đấy. Đông Giao không có đường sắt ngầm, anh hoàn toàn không có ý định mua mảnh đất kia, mà tôi lại phải làm việc vô nghĩa?"

"Cô nói sai một chỗ, đó là tôi có ý định mua mảnh đất kia. Chỉ là, tôi muốn mua từ trong tay ‘Vạn Tượng’."

"Tôi, tôi vẫn không hiểu."

"Nếu như mà tôi nói, cô là nội gián trong ‘Trái phải địa sản’, nếu như mà tôi nói, là cô bán cơ mật thương nghiệp của ‘Trái phải địa sản’ cho ‘Vạn Tượng’, cô có hiểu không?" Tà Sâm phi máy bay giấy trong tay về phía, chọc thẳng vào ngực của cô ta, rơi xuống đất.

"Anh, anh không có chứng cứ, không nên ăn nói lung tung." Sắc mặt Chu Kiều trắng bệch.

"Không sao, tôi không cần chứng cứ, dù sao tôi cũng không có ý định truy cứu trách nhiệm của cô, ‘Trái phải địa sản’ sẽ không có cô nữa, mà cô cũng sẽ bởi vì cung cấp tình báo không chính xác mà không lấy được một chút lợi ích nào từ chỗ ‘Vạn Tượng’, vậy là được rồi."

"Tà Sâm, tại sao anh lại hại tôi?"

"Hại cô? Tôi có sao? Lúc ban đầu tôi cũng rất tin Đông Giao sẽ lưu hành xe điện ngầm, cho nên cùng cô cùng nhau lên kế hoạch xây dựng mô hình nhà cho người nghèo, nhưng còn cô, cô lại liên hệ với Tô Mộc. Chu Kiều, nếu như mà tôi có thể có tay trong ở cục quy hoạch thành phố, và cô cũng có thể làm tay trong cho ‘Vạn Tượng’, như vậy, sao ‘Vạn Tượng’ lại không có người của tôi được chứ? Sau đó, tôi nghe nói vì vấn đề địa chất, đơn giản thành lập một đội nhân mã khác, mở một trung tâm mua sắm lớn ở quảng trường. Cái này xưa nay chưa từng có ở thành phố B chúng ta, ở những quốc gia khác lại nhìn mãi quen mắt, mọi người cuối tuần lái xe qua mua đồ, thuận đường du sơn ngoạn thủy, hơn nữa chúng ta có ưu thế đất rộng vốn nhẹ, không sợ không kiếm được tiền." Tà Sâm nói thẳng với Chu Kiều, rất có ý tứ để cho cô ta "Chết cũng chết rõ ràng": "Hiện tại, tôi chỉ chờ ‘Vạn Tượng’ cầu cứu, cầu xin tôi mua lại mảnh đất kia, về phần giá tiền, tự nhiên sẽ do tôi quyết định."

Chu Kiều giẫm một cước lên máy bay giấy, nghiền lại nghiền: "Không sai, anh hoàn toàn chính xác. Vào lúc này ‘Vạn Tượng’ đã đại loạn, sau khi tiêu hết chín trăm sáu mươi triệu, bọn họ không còn tư cách thay đổi phương án. Có thể cứu đám bọn chúng, chỉ có ‘Trái phải địa sản’ thôi."

Chu Kiều ngẩng đầu mà chạy về phía cửa, Tà Sâm lại gọi cô ta lại: "Đợi chút, tôi đã nói hết tất cả mọi chuyện cho cô rồi, giờ có thể hỏi cô một câu không? Rốt cuộc ‘Vạn Tượng’ cho cô mức giá nào?"

"Bật lửa đồng hồ Cartier, số lượng hạn chế toàn cầu, tôi tìm thật lâu." Chu Kiều cười lạnh nói: "Xe điện ngầm không xây rồi, lần này, tôi phải tiếp tục tìm thôi." Nói xong, cô ta cũng không quay đầu lại lập tức rời khỏi phòng làm việc của Tà Sâm.

Cả sự kiện chấm dứt, rời bỏ sự nghiệp không chỉ một mình Chu Kiều, bên kia, Tô Mộc cũng rời khỏi ‘Vạn Tượng địa sản’, chỉ là khác với Chu Kiều ở chỗ, Tô Mộc là cam tâm tình nguyện tự nhận lỗi từ chức.

Tô Mộc hẹn Tà Sâm ra ngoài uống rượu, rượu này, như cũ có phần của Katy, chỉ có điều lần này, Katy không phải đi theo Tà Sâm, mà là cùng Tô Mộc cắt tóc ngắn tay trong tay mà đến. Tà Sâm tới trước thấy thế, không có hình tượng chút nào phun ra một hớp bia: "Katy, Katy?"

"Đừng gọi nữa," Katy được Tô Mộc đỡ ưu nhã ngồi xuống: "Là em không sai."

"Anh đùa giỡn cái gì thế?" Tà Sâm một phen nín lấy cổ áo của Tô Mộc.

Tô Mộc cũng thản nhiên, mặc cho Tà Sâm nín lấy: "Hoa chiêu của tôi là dùng để đối phó với “Vạn Tượng”, không phải là đối Katy."

"Có ý gì?" Tà Sâm khó có được nghi ngờ.

"Vốn dĩ Chu Kiều nhắc đến mô hình nhà cho người nghèo có bài có bản nên tôi rất tin tưởng không hề nghi ngờ, đáng tiếc lão Tà, anh về rần thêm chân, còn muốn để Katy giúp anh bố trí một lần nữa."

"Rốt cuộc có ý gì?" Tà Sâm buông Tô Mộc ra.

"Ha ha, anh đánh giá tôi quá thấp. Lúc ở nhà Katy thấy dự án cho nhà nghèo kia của anh, tôi lập tức biết trong đó có quỷ rồi. Thử hỏi, làm sao anh có thể bỏ quên văn kiện cơ mật như thế ở nhà Katy? Khi đó duy nhất (lúc đó) có một điều tôi không hiểu chính là, rốt cuộc là Chu Kiều cố ý lừa tôi, hay vẫn là cô ta bị anh gạt rồi."

"Anh được đấy lão Tô, thật sự có tài. Vậy tôi cũng không hiểu, nếu anh đã phát hiện ra, tại sao “Vạn Tượng” còn có thể trúng kế?"

"Đây không phải là “Vạn Tượng” trúng kế của anh, mà là tôi trúng kế của Katy," Tô Mộc chăm chú nhìn Katy, mặc dù, lúc này cô ấy đã bắt đầu không thấy cái nhìn chăm chú của anh ta: "Là tôi cam tâm tình nguyện trúng kế của Katy. Nếu là cô ấy đặt bẫy, tôi cam tâm tình nguyện nhảy xuống."

"Được rồi được rồi," Tà Sâm rót cho Tô Mộc một ly bia: "Thật buồn nôn, anh thật là điển hình của không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân. “Vạn Tượng” bị anh lừa thâm rồi."

"Cho nên, em không thể không cảm động, không thể không đầu hàng." Trong ánh mắt vốn dĩ trống rỗng của Katy lóe lên tia sáng.

***

Tà Sâm cầu hôn Đinh Lạc Lạc lần thứ hai, lại rơi vào cảnh ngộ Đinh Lạc Lạc cự tuyệt. "Bà nội em muốn chúng ta cùng nhau về gặp bà một lát." Đinh Lạc Lạc nói như vậy. Tà Sâm gần như bóp nhẵn cầu hôn này tới biến dạng: "Quá tam ba bận." Đinh Lạc Lạc bầm bầm mặt của Tà Sâm: "Yên tâm đi, lần đầu tiên là bởi vì ba anh, lần thứ hai này là bởi vì bà nội em, mọi người đều đã đủ, sẽ không có lần thứ ba nữa đâu."

Tà Sâm và Đinh Lạc Lạc vừa mới bước vào sân nhà bà nội Đinh đã nhận được hoan nghênh không giống bình thường: "Đến rất đúng lúc, chúng ta đang ba khuyết một đây." Kết quả là, Tà Sâm vừa la lên "Cháu không" vừa bị thân thể cường tráng của ba lão thái thái lòi vào trước bàn mặt chực. Sau đó, trong thời gian hơn một giờ đồng hồ, Tà Sâm không ngừng chọc vào quần sự gả mờ Đinh Lạc Lạc ngồi ở sau lưng anh: anh nên ra quần nào? Cái này có tính hòa nữa hay không? Đây là cái bài gì đây, thế nào ai cũng không biết tới lượt người nào? Hòa giả? Không thể nào đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Định sẵn từ lâu

Edit: Thanh Hưng

"Bà nội, chúng ta còn phải đánh bao lâu nữa?" Mặc dù Tà Sâm không quan tâm bị thua bao nhiêu tiền, nhưng lại quan tâm thứ còn đáng quý hơn tiền bạc, chính là thời gian.

"Gấp cái gì? Không bao lâu nữa, còn thiếu ba vòng." Bà nội Đinh thông thả ung dung.

"Bà nội, mọi việc phải phân nặng nhẹ."

"Oh? Theo cái người này nói, hôn sự của cậu và Lạc Lạc là nặng, là gấp, mà việc mấy lão thái thái chúng ta đánh bài chính là nhẹ, có thể chậm trễ? Tám vạn." Bà nội Đinh nói chuyện không quên ra bài: "Bây giờ biết gấp, lúc đầu thì làm gì? Ban đầu nếu ba cậu không phản đối, nói không chừng lúc này ta đã có thể ôm lên chất trai rồi."

"Bà nội." Đinh Lạc Lạc không ngồi yên: "Ngài cũng đừng làm khó anh ấy, sớm biết như vậy, lúc đầu con cũng không kể khổ với ngài."

"Bảo cha cậu tới một chuyến đi." Bà nội Đinh không để ý tới Đinh Lạc Lạc, lên tiếng nói với Tà Sâm: "Nhà trai tới nhà gái cầu hôn, đây không tính là làm khó dễ cậu chứ?"

"Bà nội." Đinh Lạc Lạc lại mở miệng.

"Lạc Lạc, con đừng ngốc, cứ như vậy sớm muộn gì con cũng bị bắt nạt. Bà nội là người đất chôn đến cỏ, nếu ngày nào đó nhắm mắt rồi đi, vậy con làm sao bây giờ? Con đi tìm ai kẻ khổ đây?"

"Đúng vậy. Đúng vậy." Lão thái thái Giáp Ất Bính tiếp lời phụ họa.

"Bà nội." Đình Lạc Lạc nhào tới bên cạnh bà nội Đình, nghẹn ngào.

Mà đang lúc bên này trình diễn tiết mục bà cháu tình cảm thì bên kia Tả Sâm đã móc điện thoại ra: "Cha, ngài tới một chuyến đi, về sau cái gì con cũng nghe ngài."

Sau đó, ba vòng bài còn chưa có kết thúc, Tả Ấp đã ngồi thạc đại chạy băng băng tới trước đường hẹp phòng cũ này. Tài xế đi giày Tây cũng không chê bai mà chạy băng băng xuống đỡ hàng, vậy cả tổ yến, rượu ngon thuốc lá ngon, tơ lụa. Lão thái thái Giáp Ất Bính rất cuộc cam lòng rời khỏi bàn mặt chược, tiến lên vây xem nghị luận âm ỉ: đây là cái gì à? Ai yêu, đây chính là những thứ từng thấy trên TV nhé. Trời ạ, còn có kia...

Tả Ấp trực tiếp đi về phía Tả Sâm và Đình Lạc Lạc đang một trái một phải bảo vệ bà nội Đình: "Bà nội, ngài khỏe chứ. Ngài nhìn ta một chút, không có kinh nghiệm, không hiểu chuyện, muộn như vậy mới đến chào hỏi ngài, kính xin ngài tha lỗi, còn có sinh lễ này, do vội vàng nên không chuẩn bị được chu toàn, đều lấy đồ trong nhà sau đó cho xường đưa đến."

Bà nội Đình lên mặt: "Ba thông gia, không dám, không dám. Lạc Lạc nhà chúng tôi ấy à, từ nhỏ đã không có ba mẹ."

"Dạ dạ dạ, tôi biết rõ. Chính là bởi vì như vậy, con bé mới không phải dễ bắt nạt, nếu không, tại sao con bé có thể êm đẹp sống tới ngày nay? Ha ha." Tả Ấp bất giác lờ lờ, lại lập tức bổ sung: "Ngài yên tâm, từ nay về sau, tôi chính là ba con bé."

"Ừ, ta nghe nói," dáng vẻ bà nội Đình là càng lên càng cao, rũ cụp mí mắt: "Ngài hình như không phải quá vừa ý Lạc Lạc nhà chúng tôi à?"

"A, đó là ta có mắt như mù, ngài tha lỗi, tha lỗi." Tả Ấp nhận được ánh mắt nửa cầu khẩn nửa uy hiếp của Tả Sâm, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chịu thua, may mắn là, ông liếc một (đi,da,lqy,do) cái đã thấy bàn mặt chược, nhất thời nổi lên linh cơ: "Bà nội thông gia, ngài thích đánh mặt chược à? Tôi cũng vậy, chúng ta, nếu không đánh tám vòng nhé?" Vừa nói, Tả Ấp còn vừa làm động tác đánh bài.

"Oh? Tốt tốt." Bà nội Đình thay đổi sắc mặt: "Chúng ta đang ba khuyết một đầy, con trai ông kia thật sự là không được, đầu óc chậm, tay cũng chậm."

Tả Sâm như trút được gánh nặng: "Đúng vậy, đúng vậy, cha, ngài mau giúp con thắng lại tiền đã thua đi."

Vì vậy, Tả Ấp cả đời ở khu nhà cấp cao ngồi xe sang, ngồi ở trên ghế gỗ kêo kêo vang dội, cùng với ba tiểu lão thái thái mặc áo khoác bông đánh mặt chược. Ông còn tùy thời lạng lẽ nói một câu với Tả Sâm: "Hừ, vậy ta không nợ con cái gì nữa chứ?" Tả Sâm vui vẻ ra mặt: "Dạ dạ dạ, con thiếu ngài."

***

Rất cuộc Đình Lạc Lạc cũng đeo lên nhẫn cưới Tả Sâm tặng, đính hôn, hai người thương lượng, chờ Tả Sâm thực hiện xong bước đầu của kế hoạch thu mua mảnh đất Đông Giao kia, chờ Đình Lạc Lạc viết xong hai tác phẩm dài kỳ trước mắt, sẽ làm lễ kết hôn. Bữa tiệc đính hôn được tiến hành tại nhà hàng Hải Dương lãng mạn nhất thành phố B, sắc điệu màu xanh dương, nhẹ nhàng khoan khoái, sinh vật biển sặc sỡ trải rộng quanh mình.

Trương Gia Minh dẫn theo bạn gái xuất hiện. Không cần nhiều lời, người nữ kia dĩ nhiên là người đẹp âm nhạc cùng trường với Trương Gia Minh. Trương Gia Minh vụng trộm nói xin lỗi với Đình Lạc Lạc: "Lạc Lạc, thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô ấy ép anh tới đường cùng." "Cho nên anh mới không thể không bỏ qua Lạc Lạc, cho nên, tôi mới có cơ hội, có đúng hay không hả? Thật là cảm ơn anh nha." Tả Sâm không biết từ nơi nào xông ra, quắc mắt trừng mĩ nói.

Giang Tiêu dẫn theo Viên Kiệt tới. Đình Lạc Lạc cực kỳ hưng phấn: "Các cậu, các cậu, thật tốt quá." "Chúng tớ sắp ly hôn rồi." Giang Tiêu vô cùng bình tĩnh. "Tôi đi toilet, các người từ từ trò chuyện." Viên Kiệt đứng lúc né tránh: "Lạc Lạc, chúc mừng cô."

"Chuyện gì xảy ra?" Đình Lạc Lạc hỏi Giang Tiêu qua một bên.

"Chính là chuyện như vậy, tớ đồng ý ly hôn." Giang Tiêu thờ ra: "Giải thoát cho anh ấy, cũng là tớ giải thoát cho mình."

"Ly hôn, cậu làm sao bây giờ?"

"Tớ có tay có chân, có thể tiếp tục cuộc sống."

"Ừ, tớ sẽ giúp cậu."

"Giúp như thế nào? Không bằng, cậu nhanh chóng thành công, sau đó để tớ làm trợ lý cho cậu." Giang Tiêu hưng phấn dạt dào.

"Cái này, cậu phải trông cậy vào Nguyên Vi rồi."

"Trông cậy vào tớ cái gì?" Nguyên Vi dẫn theo Trịnh Âu Dương khoan thai tới chậm.

"Trông cậy vào cậu có thể thương cho tớ chén cơm." Giang Tiêu chân chính chuyện trò vui vẻ: "Nguyên Vi cậu nổi tiếng khắp đại giang nam bắc rồi, không thiếu trợ lý sao?"

"Thế nào? Giang Tiêu cậu muốn làm trợ lý cho tớ à? Tốt, giúp tớ ứng phó với sự thúc giục đòi mạng của bên Nhà Xuất Bản cùng với sự nịnh nọt của giới truyền thông đi. À? Không phải cậu đang hao tổn tâm trí với Viên Kiệt sao?" Nguyên Vi nhanh mồm nhanh miệng.

"Không có ý nghĩa, không hao tổn nữa, tránh cho về sau ngay cả bạn bè cũng không làm được. Hơn nữa, không phải còn có một từ, gọi là “phục hôn” sao? Cho nên tớ cũng vậy, không phải hoàn toàn không có hy vọng đâu." Nói xong, Giang Tiêu vui vẻ chạy về phía Viên Kiệt.

Dưới sự nháy mắt ra hiệu của Nguyên Vi, thực tướng Đinh Lạc Lạc cũng chạy ra, để lại Nguyên Vi ông ọ làm dáng theo sát Trịnh Âu Dương phát biểu cảm khái: "Tu thành chính quả rồi, hạnh phúc đó."

"Cái gì?" Phản ứng của Trịnh Âu Dương rất lạnh nhạt.

"Em là nói Đinh Lạc Đà, tìm được người chịu gánh vác, có trách nhiệm, có ý thức gia đình, là người đàn ông tốt, thật hạnh phúc."

"Ừ, xác thực." Trịnh Âu Dương tiếp tục lạnh nhạt.

"Thật hâm mộ."

"Ừ, đáng giá hâm mộ."

"Thật ghen tỵ."

"Hả? Ghen tỵ cũng không được."

"Ai, sao em lại không mệnh có tốt như vậy chứ?"

"Mệnh đều là trời sinh đã định trước."

"Trịnh Âu Dương." Nguyên Vi gần như hồng mắt.

"Hả? Khó có được lúc em gọi cả họ cả tên anh."

"Anh, anh tức chết em rồi."

"Tức chết? Vậy làm sao gả cho anh được?" Trịnh Âu Dương cầu hôn ($L^{\wedge}Q^{\wedge}D$) cầu đến sông nước chẳng xao.

"Cái gì? Anh nói cái gì?" Nguyên Vi bắt nhả mồm lổ tai.

"Anh nói, gả cho anh." Trịnh Âu Dương thần không biết quỷ không hay đeo một chiếc nhẫn bạc khắc hoa thêu kệch vào trên ngón vô danh của Nguyên Vi, đeo xong rồi, anh thoải mái nhàn nhã đi ra ngoài.

"A." Nguyên Vi quên hết tất cả: "Lạc Đà, Lạc Đà, mau đến nhìn xem, tớ cũng có chiếc nhẫn kim cương này. Ai? Không đúng, không có kim cương nha, bạc hay sao? Bạc cũng tốt, bạc cũng tốt. A, tu thành chính quả rồi sao."

Trong tiếng hoan hô của Nguyên Vi, mọi người ngạc nhiên giống như tượng đá, chỉ có một mình Trịnh Âu Dương nhích từng bước từng bước về phía cửa. Đôi này còn chưa từng ngưng ngừng như vậy, mắc cỡ đến mặt đỏ rần, thiệt là, sao lại cầu hôn lúc này chứ, quá lỗ mãng.

Tà Sâm ôm Đinh Lạc Lạc bởi vì son phấn mà hết sức kiều mỹ thật chặt: "Cô ấy đây là muốn giọng khách át giọng chủ rồi."

"Ha ha, em không ngại."

"Em thật là một nữ chính hào phóng."

"Thật hy vọng mỗi người bọn em đều có thể hạnh phúc, ai, đáng tiếc Giang Tiêu cậu ấy..."

"Đừng lo lắng không yên nữa, ly hôn cũng không đại biểu không hạnh phúc, năng lực hồi phục của con người rất mạnh, tựa như Lương Hữu Tề."

"Cái gì?"

"Lương Hữu Tề, cậu ta mới có một người bạn gái mới, như keo như sơn, lúc này còn đang đi Thụy Sĩ trượt tuyết đấy. Tốt lắm Lạc Lạc, em có thể tập trung lực chú ý lên người chồng sắp cưới của em không?"

"Được." Đinh Lạc Lạc bưng lấy mặt của Tà Sâm "Oa, chồng sắp cưới của em thật sự rất tuần tú đấy."

"Chẳng những rất tuần tú, hơn nữa còn cực kỳ nóng bỏng đấy." Nói xong, Tà Sâm cúi người hôn Đinh Lạc Lạc.

Lời cuối sách.....

"Nó tìm được hạnh phúc của nó rồi." Ở một góc trong nhà hàng ăn uống rộng lớn, một vị phụ nhân hơi phát tướng đang rúc vào một vị cùng với bà bằng tuổi nhau, vẻ mặt tương đương với người đàn ông trong lòng, bất động thanh sắc chăm chú nhìn Tả Sâm và Đinh Lạc Lạc.

"Rốt cuộc em cũng có thể yên tâm rồi nhé." Trong ánh mắt người đàn ông đều là triu mến.

"Em không phải là một người mẹ tốt, em, vứt bỏ nó." Phụ nhân hồng vành mắt: "Giang Nhân, anh biết em đấy, em, em hoàn toàn không biết nên làm như thế nào để trở thành một người mẹ tốt."

"Đúng, anh biết." Người đàn ông thờ dãi: "Ài, em thật là một người phụ nữ mâu thuẫn, em vừa mềm yếu trốn tránh nhà họ Tả, không nói một tiếng đã trốn khỏi lồng son, trốn tránh con của em, lại dũng cảm đi tới bên cạnh anh."

"Giang Nhân, anh mới đúng là hạnh phúc của em. Cảm ơn anh bao dung tất cả những lúc em bốc đồng. Còn nữa, cảm ơn anh thay em đọc bức tường "Thiên Viên" kia."

"Ha ha, kia thật sự là hành động điên cuồng, bởi vì em luôn luôn là người phụ nữ làm cho anh điên cuồng. Em nói em nhớ con trai em, muốn lên vào nhìn cuộc sống của nó một chút, anh lập tức thuê lại gian phòng cách vách nhà nó, bản kế hoạch trước khi nó vào ở cũng tẩy máy tay chân ở trên ngăn tủ một chút, thuận (đi.da.l.qy.do) lợi để cho em sau này có thể vào nhìn gian phòng khi nó không có ở đó. Đáng tiếc, anh mới vừa đập phần lưng tủ âm tường bên này ra, đục mở bức tường kia, lại nghe thấy bên kia có người tới."

"Một người phụ nữ," phụ nhân tiếp lời: "Ha ha, một người phụ nữ khác của nó."

"Đúng," người đàn ông hòa theo: "Sau đó cô gái ấy lại trang hoàng, chuyển vào ở, anh lại cũng không có cơ hội nữa."

"Chẳng qua em vẫn muốn cảm ơn anh."

"Anh sửa lại tủ âm tường, trả phòng. Em nói, cho đến bây giờ đoạn tường kia có bị phát hiện không?"

"Không biết. Nhưng tại sao anh không sửa đoạn tường kia luôn đi?"

"Không biết, có lẽ là trong chốn u minh vẫn đang chờ cơ hội, giúp em đến gần nó."

"Không cần. Nó có hạnh phúc của nó, mà hạnh phúc của em, là anh, Giang Nhân."

(Hết)

Bạn đang đọc truyện *Nghiêng Người Gặp Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.